TED DEKKER

AL TREILEA VOLUM DIN

TRILOGIA CERCULUI

ALB

FANTASTICA URMĂRIRE

SUSPANS

SUSPANS

thriller

În TRILOGIA CERCULUI au apărut:

Negru

Roșu

TED DEKKER, autor american de romane horror și fantasy, s-a născut în Indonezia în 1961, din părinți misionari. La terminarea liceului, s-a mutat în America pentru a studia filozofia și religia. A intrat apoi în lumea managementului corporatist. Foarte talentat în domeniu, a devenit în curând Director de Marketing pentru o mare companie medicală din California. Experiența acumulată i-a permis să-și deschidă propria afacere. Confruntat cu moartea fratelui său Danny, Dekker a scris primul roman în 1997, *Heaven's Wager*, inițial respins de editori, fiind considerat „prea demonic" pentru piața americană de carte creștină. Au urmat alte două volume în continuarea acestuia, scrise fără dorința de a fi publicate: *When Heaven Weeps* și *Thunder of Heaven*. În 2000 i-a fost publicată prima carte, *Blessed Child*, în colaborare cu Bill Bright, urmată la scurt timp de *A Man Called Blessed*. Tot începând cu 2000 i-au fost publicate și primele trei manuscrise. A devenit celebru odată cu thrillerul *Thr3e* (2003), adaptat pentru marele ecran în 2007. În 2004 a lansat Trilogia Cercului, compusă din romanele *Negru*, *Roșu* și *Alb*, care combină suspansul, intriga polițistă și lumile paralele inspirate de opera lui C.S. Lewis. După apariția romanelor grafice omonime inspirate din serie, a fost lansată în septembrie 2009 a patra carte, *Green*, care închide definitiv cercul.

TED DEKKER

ALB

FANTASTICA URMĂRIRE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEKKER, TED
Alb - Fantastica urmărire / Ted Dekker ; trad.: Gabriel Stoian. - București: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8134-05-5

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Ted Dekker
WHITE
The Great Pursuit
© Ted Dekker, 2004
Published by WestBow Press,
a Division of Thomas Nelson, Inc.
© Nemira, 2010

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8143-05-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

DAKOTA DE NORD

Finley, 543 de locuitori. Așa scria pe tăblița de la intrarea în localitate.

Finley, 0 locuitori. Așa putea prea bine să arate semnul peste două săptămâni, a gândit Mike Orear.

Stătea la marginea orășelului și, în timp ce vântul fierbinte îi făcea părul să fluture, se lupta cu spaima mistuitoare că toate clădirile cenușii înălțate de-a lungul acelor străzi pustii erau monumente funerare așteptându-și morții. Înainte de plecarea lui la școala din North Forks, devenind o stea a fotbalului american, orașul trepida de activitatea celor aproape trei mii de locuitori.

În urmă cu doi ani, când fusese ultima oară în vizită acolo, populația se redusese la sub o mie de oameni. Acum, ajunsese la ceva mai mult de cinci sute de suflete. Unul dintre nenumăratele orașe muribunde de pe tot cuprinsul Americii. Acesta, însă, era deosebit.

Era orașul în care trăia mama lui, Nancy Orear. La fel tatăl lui, Carl, dar și singura soră, Betsy. Nici unul dintre ei nu știa că sosise. Vorbiseră în fiecare

zi după ce dăduse publicității știrea privind Germenul Raison, însă cu o zi în urmă, Mike trăsese îngrozitoarea concluzie că discuțiile nu mai erau de ajuns.

Trebuia să-i revadă. Iar asta, înainte ca ei să moară. Și înainte să se pornească marșul împotriva Washingtonului.

A coborât din mașină, și-a aruncat haina pe un umăr și a mers pe trotuar de-a lungul Central Avenue. Voia să privească fără să fie văzut, ceea ce în Finley era mai ușor de făcut pe jos decât din mașină. Însă nu a zărit nici țipenie de om. Strada era pustie.

S-a întrebat cât de multe știau cei de aici despre virus. La fel de multe cât el, bineînțeles. În acele momente, stăteau cu ochii lipiți de ecranele televizoarelor, așteptând cuvântul salvator, la fel ca toți ceilalți americani.

Își simțea picioarele ca amorțite. Cât lucrase fără întrerupere în studioul din Atlanta, se socotise un cruciat aflat în primele linii ale acelui război, slujindu-se de sabie pentru a croi drum adevărului. Stârnind sentimente în inimile a milioane de telespectatori, dându-le speranță. Transmițând viață Americii. Însă călătoria spre nord, pe autostrăzi părăsite, îl trezise la o nouă realitate.

America era deja pe moarte. Iar adevărul îi ucidea pe oameni.

Adevărul că aveau să moară, indiferent ce ar fi afirmat indivizii agitați din studiourile de televiziune. Cei din clasa de mijloc erau prea inteligenți să creadă că se vor salva agățându-se de un pai.

Tălpile lui au scos un scârțâit strivind praful de trotuar. În dreapta lui a apărut clădirea cândva impunătoare a Citizens State Bank.

Închis, așa scria pe biletul de la ușă. Înăuntru, nimeni.

Avusese odată un cont la acea bancă. Economisise primii lui patruzeci de dolari ca să cumpere vechea bicicletă Schwinn, de culoare albastră, de la Toby. Dar unde se afla Toby acum? Ultima știre despre prietenul lui zicea că se angajase la Los Angeles, sfidându-și spaima de cutremure. Astăzi, însă, cutremurul însemna ultimul lucru de care se temea Toby.

Afișul din fereastra localului Finley Lounge spunea că era deschis – singura instituție care probabil că prospera tocmai datorită crizei. Pentru că anumite știri se acceptă mai lesne la o halbă de bere.

A pășit mai departe, oarecum speriat de gândul de a intra și de a da peste cineva cunoscut. Voia să stea de vorbă cu ai lui, mama, tatăl, Betsy, nu cu alții. Într-un fel, în mod inexplicabil, se simțea vinovat de existența virusului, deși, doar divulgând acel mic și detestabil secret față de americani și anunțându-i că toți erau sortiți morții, n-avea cum să fie.

Și-a înghițit nodul din gât și a trecut prin dreptul magazinului de electrocasnice Roger's Heating. Închis și acesta.

Pe Central nu se vedea încă nici un om, și nici pe vreuna dintre străzile lăturalnice.

S-a oprit și s-a răsucit. Liniște deplină. Vântul era singurul care nu părea să ia în seamă virusul pe care îl sufla și-l răscolea prin oraș. Un drapel american fâlfâia

moale deasupra poștei, dar el se îndoia că în acea zi avea să se mai distribuie corespondență.

Undeva, o mie de oameni de știință căutau o cale de a înfrânge Germenul Raison. Undeva, politicieni și șefi de stat cereau imperios răspunsuri și se grăbeau să respingă ideea de neconceput că moartea sosise în pragul casei lor. Undeva, rachete nucleare străbăteau văzduhul.

Aici, însă, în Nicăieri, America, altfel cunoscut și sub numele de Finley, înființat în 12 iulie 1926, Mike nu auzea decât șuieratul vântului. *Vedea* doar străzi rămase pustii și cerul albastru, presărat de nori albi și pufoși.

Brusc, s-a gândit că făcuse o greșeală lăsându-și mașina la marginea orașului. Să se grăbească până la ea, să sară pe scaun și să se îndrepte către marșul de protest spre Washington, unde trebuia să ajungă a doua zi dimineață.

În schimb, s-a răsucit pe călcâie și a început să alerge. Prin dreptul firmei Dave's Auto. Înainte, spre Lincoln Street. Spre capătul ei, unde se înălța casa veche, văruită în alb, pe care tatăl lui o cumpărase în urmă cu patruzeci de ani.

S-a apropiat de ușă, străduindu-se să-și domolească respirația precipitată. Nici un sunet, nici un semn de viață. Ar fi trebuit să audă măcar televizorul, nu?

A urcat treptele în goană, a deschis brusc ușa glisantă de la verandă și s-a năpustit în casă.

Pe canapea, cu fețele spre ecranul televizorului lăsat să funcționeze fără sonor, ședeau mama, tata și

Betsy, înconjurați de farfurii împrăștiate, pahare pe jumătate pline și pungi cu cartofi prăjiți marca Safeway. Erau îmbrăcați în pijamale, cu părul încâlcit. Stăteau cu brațele încrucișate, iar pielea de pe față le atârna moale de pomeți, însă în clipa când l-au văzut, au făcut ochi mari de uimire. Dacă nu ar fi dat acel semn de viață, Mike ar fi crezut că muriseră deja.

– Mikey! a exclamat mama lui și a tresărit, după care a înlemnit, de parcă ar fi încercat să stabilească dacă nu cumva o înșelau ochii. Mike!

S-a ridicat de pe canapea și a fugit spre el suspinând. L-a cuprins în brațe.

Și-a dat seama în acel moment că marșul spre Washington era lucrul cel mai bun pe care-l putea face. Nu exista altă speranță. Aveau să moară cu toții.

Și-a lăsat capul pe umărul ei și a început să plângă.

1

Ținând telefonul mobil lipit de ureche, Kara Hunter a condus mașina prin campusul Universității Johns Hopkins. Lumea începuse să se destrame și știa, în adâncul sufletului, că de ea depindea ceva foarte important. Thomas depindea de ea, iar lumea depindea de el.

Situația era la fel de clară ca un miez de noapte cu cer acoperit, dar exista o stea strălucind la orizont, și de aceea stătea cu ochii ațintiți către acea lumină călăuzitoare.

Și-a fixat mobilul între ureche și umăr și a virat, răsucind volanul cu ambele mâini.

– Cer scuze pentru disperarea din glasul meu, domnule Gains, dar dacă nu mi se dă aprobarea necesară, o să iau cu mine un pistol.

– Dar n-am spus că nu-ți voi obține aprobarea, a vorbit adjunctul secretarului de stat. (Kara s-a gândit că ar fi trebuit să discute chiar cu președintele, dar în acele momente nu era deloc ușor să ajungi până la el. Decât dacă te chema Thomas, bineînțeles.) Am

zis că voi încerca. Dar cererea e cam neobișnuită. S-ar putea ca doctorul Bancroft să... Scuză-mă.

Receptorul a amuțit. A auzit totuși o voce înăbușită.

– Trebuie să plec, i-a zis Gains cu glas precipitat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți pot spune...

– Dar trebuie. Probabil că eu sunt acum singura legătură pe care o aveți cu Thomas, presupunând că mai e în viață! Și cu Monique, fiindcă veni vorba de asta, presupunând că mai trăiește. Vorbește cu mine, ce Dumnezeu!

Gains nu i-a răspuns.

– Domnule secretar, îmi ești dator. Te faci vinovat față de țară fiindcă nu i-ai răspuns lui Thomas de la început.

– Dar să păstrezi asta doar pentru tine, a zis el, pe un ton care dovedea fără nici o urmă de îndoială că îl nemulțumea faptul că trebuia să-i dezvăluie Karei ceva.

Însă era unul dintre puținii oameni care știau că exista posibilitatea ca ea să descopere ceva cu ajutorul experiențelor pe care le desfășura.

– Desigur.

– A avut loc deja un schimb nuclear.

– Nuclear?

– Mai precis, Israelul a lansat o rachetă în ocean, în largul coastelor Franței, care a răspuns cu aceeași monedă. Racheta este în zbor, exact în timp ce noi stăm de vorbă. Acum chiar că trebuie să plec.

– Domnule, te rog să-l suni pe doctorul Bancroft.

– Consilierul meu s-a ocupat deja.

– Mulțumesc, a spus Kara și a închis telefonul.

Cu siguranță că lucrurile nu se puteau încheia astfel. Dar Thomas avertizase lumea că virusul putea contribui doar în parte la distrugerea totală consemnată de Cărțile de Istorii. De fapt, discutaseră posibilitatea că apocalipsa prezisă de Apostolul Ioan ar putea fi declanșată de virus. Oare nu se vorbea atât de mult de Israel în apocalipsa după Ioan?

A virat brusc pentru a evita un biciclist, a scăpat o înjurătură, apoi a apăsat pedala de accelerație. Doctorul Bancroft era ultima ei speranță. Thomas lipsea de aproape trei zile, iar Monique dispăruse cu o zi în urmă. Trebuia să descopere dacă erau amândoi în viață – dacă nu aici, măcar în cealaltă realitate.

Bancroft se afla în laboratorul lui; Kara aflase în urma unei convorbiri telefonice. Mai știa că guvernul controla înregistrările fratelui ei. Trecute la secret. Orice examinare a sesiunilor lui Thomas se putea face doar în baza unei aprobări care nu depindea de bunul doctor. Cu puțin noroc, Gains îi promisese măcar atâta lucru.

Și-a parcat mașina și a coborât în fugă aceleași trepte ca în urmă cu o săptămână, împreună cu directorul CIA, Phil Grant. Jaluzelele ușii de la subsol erau ridicate. A bătut în geam.

– Doctore Bancroft!

Ușa s-a dat în lături aproape instantaneu. Un bărbat neîngrijit, cu cearcăne sub ochii înflăcărați stătea în fața ei.

– Da, imediat, a zis el.

– Ce anume? Ce imediat?

– O să te ajut. Vino repede!

Psihologul a tras-o înăuntru, a scos capul pe ușă și a aruncat o privire spre scara care ducea la nivelul solului și a închis-o. Apoi s-a grăbit să ajungă la biroul lui.

– Toată săptămâna am analizat atent datele privindu-l pe Thomas. Am convocat cel puțin zece colegi – și nu idioți, fii atentă –, dar nici unul dintre ei nu a auzit vreodată de un creier care rămâne inert în timpul somnului.

– Adjunctul secretarului de stat a...?

– Da, am vorbit cu ei. Ce idee ți-a venit?

– Ce vrei să spui cu creier inert în somn?

– Eu am inventat termenul. Un creier care nu visează în somn, așa cum e cazul fratelui tău.

– Trebuie să existe o explicație, nu? Noi știm că visează. Sau e, oricum, conștient de o altă realitate.

– Dacă nu cumva asta – și Bancroft a făcut semn către încăpere – este visul, a zis și a clipit șmecherește.

Acum, doctorul semăna cu Thomas. Amândoi suferiseră o prăbușire nervoasă. Dar ceea ce voia ea să sugereze putea face ca, prin comparație, treaba aceasta cu visul să pară perfect logică.

– Ce idee ți-a venit? a repetat el.

Kara s-a îndreptat spre patul îmbrăcat în piele, pe care dormise Thomas, și s-a întors cu fața spre profesor. Lumina din încăpere era scăzută. Ecranul monitorului arunca o strălucire slabă asupra biroului.

Monitorul care prezenta undele cerebrale stătea în așteptare în stânga ei.

– Mai ai proba de sânge pe care ai extras-o de la Thomas?

– Sânge?

– Da, proba de sânge pentru analiză – o mai ai?

– Trebuie să fi plecat spre laborator.

– Și apoi, unde?

– Nu cred că a sosit.

– Dacă e...

– Înseamnă că e în laboratorul de la etaj. De ce te interesează?

Kara a inspirat adânc.

– Datorită unui lucru care i s-a întâmplat lui Monique. Ea a pătruns în visele lui Thomas. În afara acestora, singurul care leagă realitățile este sângele, forța vitală a unei persoane, să-i zicem. Are o semnificație aparte în religie, adevărat? Creștinii cred că fără vărsare de sânge nu există iertarea păcatelor. În această realitate metafizică în care a pătruns Thomas, sângele joacă un rol la fel de important. Cel puțin așa am impresia.

– Continuă. Ce legătură are cu visele lui Monique?

– A adormit având o rană deschisă. Era împreună cu Thomas, care avea și el o rană la încheietura mâinii. Știu că sună ciudat, dar mi-a spus că a avut impresia că a trecut în cealaltă realitate deoarece sângele ei a fost în contact cu al lui în timp ce visa. Sângele lui Thomas este puntea de legătură cu lumea viselor.

Bancroft a ridicat mâna să-și așeze mai bine ochelarii la nas.

– Și crezi că...

A tăcut. Concluzia era evidentă.

– Vreau să încerc și eu.

– Dar se spune că Thomas e mort.

– Din câte știm, și Monique a murit. Cel puțin în realitatea asta. Problema este că lumea ar putea depinde de cei doi. Nu ne putem permite să-i lăsăm morți. Nu pretind că aș înțelege perfect cum și de ce ar da roade experiența asta, dar cred că măcar merită să încercăm. E singura soluție pe care o întrevăd.

– Vrei să creezi mediul care i-a permis lui Monique să treacă dincolo, a concluzionat el sec.

– Sub supravegherea ta. Te rog...

– Nu-i nevoie să mă rogi, a zis el, iar în ochi i-a apărut un licăr de speranță. Crede-mă, dacă nu aș fi văzut pe monitoare rezultatele referitoare la Thomas Hunter, nu m-aș fi arătat atât de dornic să încercăm. Pe de altă parte, am fost testat pozitiv în privința virusului pe care l-a prezis el în vis.

Dorința psihologului nu o surprindea mai deloc pe Kara. Era suficient de scrântit să încerce și singur, fără participarea ei.

– Atunci avem nevoie de proba aceea de sânge, a spus ea.

Doctorul Myles Bancroft a pornit spre ușă.

– Avem nevoie de ea.

În mai puțin de zece minute avea instalați electrozii cu ajutorul cărora profesorul îi va măsura activitatea cerebrală. Nu o interesa toată procedura de testare –

voia doar să viseze cu sângele lui Thomas. Iar șederea pe pat, cu firele conectate la cap în vreo zece locuri, făcea ca întregul experiment să pară uimitor de rațional.

Bancroft i-a scos manșonul aparatului de măsurare a presiunii arteriale.

– E destul de mare. Trebuie să dormi, nu uita. Încă nu i-ai comunicat asta și inimii.

– Atunci, dă-mi un sedativ puternic.

– N-aș vrea să apelăm la ceva tare. Tabletele pe care le-ai luat își vor face efectul dintr-o clipă în alta. Încearcă să fii calmă.

Kara a închis ochii și s-a străduit să-și golească mintea. Racheta lansată de Franța împotriva Israelului lovise deja ținta ori urma să o atingă în curând. Nu-și putea imagina felul în care o explozie atomică în Orientul Mijlociu ar fi influențat situația existentă. În acea dimineață izbucniseră tulburări de stradă izolate, așa anunțaseră canalele de știri. Se înregistraseră mai ales în țările Lumii a Treia, dar dacă nu se descoperea curând o soluție, Occidentul se va confrunta cu mișcări similare.

Mai erau zece zile până când Germenul Raison să atingă maturitatea. Peste cinci zile, simptomele se vor face simțite în rândul celor infectați mai devreme, printre care se aflau ea și Thomas. Potrivit celor spuse de Monique, mai aveau cinci zile până trebuiau să realizeze antivirusul. Poate șase, cel mult șapte. Se făceau doar supoziții, desigur, dar Monique păruse a fi destul de încrezătoare că virusul putea fi anihilat dacă se administra în termen de o zi sau două, poate chiar trei de la înregistrarea primelor simptome.

Însă apăreau prea mulți poate.

Cinci zile. Simțea vreun simptom? S-a concentrat asupra pielii. Nimic. Apoi, asupra încheieturilor, degetelor și gleznelor. Le-a mișcat și nu a simțit nimic. Numai dacă ușoara gâdilătură percepută pe pulpa piciorului drept nu era cumva o iritație.

Ei, era o închipuire.

Brusc, a simțit o amețeală. Simptom? Nu, începea să se facă simțit efectul medicamentului.

– Cred că a sosit momentul, a spus ea.

– O secundă.

Doctorul și-a făcut puțin de lucru cu aparatul, apoi s-a apropiat.

– Te simți obosită. Amețită?

– Destul de aproape.

– Vrei un anestezic local?

La asta nu se gândise.

– Doar să-mi faci o tăietură mică.

Voia un semn, astfel încât, dacă se trezea în altă realitate, să aibă dovada pe braț.

– Suficient cât să sângereze.

– Bine, dă-i drumul.

Doctorul i-a șters antebrațul mâinii drepte cu un tampon de vată, apoi a apăsat un bisturiu pe piele. Kara a simțit o durere usturătoare și s-a crispat.

– Ușor, a zis el. Am terminat.

A ridicat seringa în care se afla o probă din sângele lui Thomas. Mostra era mică – aveau să folosească aproape jumătate pentru experiment.

– Ar fi fost mai ușor să-l injectăm, a spus el.

– Nu știm dacă ar da vreun rezultat. Să procedăm așa cum s-a întâmplat în cazul lui Monique. Nu avem vreme să ne jucăm prea mult.

A coborât seringa și a lăsat să cadă cinci sau șase picături pe brațul. S-au combinat cu un strop din sângele ei. A amestecat cu degetul înmănușat. S-au uitat amândoi îndelung la pata roșie de sânge îmbinat.

Ochii li s-au întâlnit. Din difuzoare răsuna ușor o muzică pop foarte plăcută – o versiune instrumentală a melodiei *Dancing Queen*, lansată de grupul ABBA. Doctorul redusese și mai mult intensitatea luminii față de cum fusese la intrarea Karei în cameră.

– Sper să obținem și rezultate, a rostit ea.

– Bine, adormi.

Kara a închis din nou ochii.

– Să te trezesc?

Thomas susținuse mereu că o oră de somn putea însemna și un an în vis. Trecerea ei în lumea lui avea să se petreacă adormind aici. Revenirea se va petrece în starea de vis de acolo.

– Să mă trezești peste o oră.

2

Două ceremonii caracterizau Cercul mai bine decât orice altceva: unirea și trecerea. Unirea era o ceremonie de căsătorie. Trecerea era înmormântarea. Amândouă reprezentau sărbătoriri.

În seara aceea, la o sută de metri de tabăra din apropierea lacului roșu care îi atrăsese în acel loc, Thomas și-a condus tribul în trecere. Număra șaizeci și șapte de membri, cuprinzând bărbați, femei și copii, și toți se aflau acolo pentru a jeli și celebra moartea lui Elijah.

Jeleau fiindcă, deși nu lăsase în urmă nici o rudă de sânge, bătrânul Elijah fusese o încântare. Jumătate de trib ascultase cu sfințenie poveștile lui, rostite noaptea în jurul focurilor de tabără. Se pricepea să-i facă pe copii să se tăvălească de râs, în vreme ce pe ascultătorii mai vârstnici îi fascina cu mister și intrigă. Doar Tanis mai înfățișase asemenea întâmplări sclipitoare, cu toții recunoșteau, dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, înainte de Traversare.

Desigur că nu-l plăcuseră doar pentru povești, mai erau iubirea lui față de copii, fascinația pe care o simțea față de Elyon, cuvintele lui de mângâiere în vremuri când atacurile Hoardei erau mai insistente decât puteau îndura.

Dar îi celebrau trecerea la fel cum ar fi făcut-o pentru oricare altul. Acum se afla într-o tovărășie mai plăcută. Se afla alături de Justin. Nici unul dintre ei nu știa cu exactitate cum și ce făceau cei precum Rachelle și Elijah împreună cu Justin, dar tribul lui Thomas nu se îndoia că cei iubiți se găseau alături de Creatorul lor. Și încă le mai rămăsese în amintire felul în care înotaseră în apa ametitoare a lacului de smarald ca să anticipe reunirea cu Elyon într-o asemenea fericire.

Alcătuiau un cerc în jurul mormanului de lemne, uitându-se tăcuți la trupul nemișcat al bătrânului. Obrajii unora dintre ei erau umezi de lacrimi; alții zâmbeau delicat; toți se cufundaseră în amintirile pe care le păstrau despre acel om.

Thomas a aruncat o privire spre oamenii tribului. Acum, familia sa. Fiecare bărbat, femeie și copil ducea o torță aprinsă, pregătită să aprindă rugul la momentul potrivit. Majoritatea celor prezenți purtau aceleași tunici de culoare bej pe care le avuseseră și mai devreme, deși mulți își prinseseră flori de deșert în păr și își vopsiseră fețele în culori luminoase, amestecuri de cretă pisată și apă.

Samuel și Marie stăteau în stânga lui, alături de Mikil și Jamous. Crescuseră repede în anul ce trecuse, ajungând practic bărbat și femeie acum. Purtau amândoi pandantive asemănătoare, de forma unor monede, pe care le aveau toți membrii Cercului, de obicei prinse cu câte o cordeluță de piele petrecută pe după gât, dar și agățate de brățări la glezne și la încheieturile mâinilor, așa cum făceau acum Samuel și Marie.

Johan și William se alăturaseră tribului pentru a participa la adunarea consiliului de a doua zi, iar acum stăteau de-a dreapta lui Thomas.

Dincolo de Cerc, apa întunecată a lacului roșu sclipea de la lumina torțelor. În jurul oazei se înălțau o sută de pomi fructiferi și palmieri. Înainte de sfârșitul nopții, aveau să se ospăteze cu fructe și să danseze sub puterea ei, dar acum își îngăduiau câteva momente de tristețe.

Thomas și micul grup din preajma lui găsiseră primul dintre cele douăzeci și șapte de lacuri roșii în mijlocul unei porțiuni presărate de copaci, exact cum spusese Justin. În treisprezece luni, oamenii Cercului conduseseră aproape o mie de scabioși în apele roșii, unde se înecaseră de bunăvoie și descoperiseră astfel o viață nouă. O mie. Un număr neînsemnat în comparație cu cele două milioane care trăiau acum în pădurea dominantă. Chiar și așa, în momentul când aflase că mișcarea dobândea amploare, Qurong organizase o campanie pentru a șterge Cercul de pe suprafața Pământului. Deveniseră nomazi, stabilindu-și tabăra în corturi de pânză în apropierea lacurilor roșii, când se putea, și fugind de acolo, când erau alungați. Dar mai tot timpul pe drumuri.

Johan îi învățase tehnici de supraviețuire în deșert: cum să planteze și să recolteze grâușor de deșert, cum să facă fibre din tulpini și cum să țesă tunici. Velințele de pat, mobilierul, chiar și corturile aminteau în mod ciudat de obiceiurile Hoardei, deși erau foarte colorate și decorate după gustul pădurenilor. Mâncau fructe cu pâine și-și împodobeau corturile cu flori sălbatice.

Thomas și-a îndreptat gândurile către cadavrul lui Elijah, aflat pe o placă de lemn. Până la urmă, vor muri cu toții – era singura certitudine pentru toate ființele vii. Însă după moarte, fiecare va descoperi o viață cu greu de imaginat de cei care trăiau de această parte a pădurii colorate. În multe privințe, îl invidia pe bătrân.

A ridicat torța. Ceilalți i-au urmat exemplul.

– Suntem născuți din apă și spirit, a strigat el.

– Din apă și spirit, au repetat membrii tribului.

O energie nouă a părut să crească în aerul răcoros al nopții.

– Ardem acest trup în semn de sfidare a morții. Ea nu are nici o putere asupra noastră. Spiritul trăiește, deși carnea piere. Suntem născuți din apă și din spirit!

Cuvintele lui au răsunat ca un ecou printre ei.

– De pierim de sabie ori de bătrânețe sau din *orice* altă cauză, noi rămânem vii, trecând din această lume în cealaltă. Din acest motiv, în seara aceasta celebrăm trecerea lui Elijah. El se află acolo unde tânjim cu toții să ajungem!

Emoția era acum tangibilă. Își luaseră rămas-bun și-și exprimaseră omagiile. Acum sosise momentul să savureze victoria asupra morții.

Thomas a aruncat o privire la Samuel și Marie, care îl priveau atent. Mama lor, soția sa, Rachelle, fusese ucisă în urmă cu treisprezece luni. Ei îi jeliseră moartea mai mult decât oricine, doar fiindcă atunci înțeleseseră mai puțin decât acum.

Le-a făcut copiilor un semn cu ochiul, apoi a clătinat torța o dată deasupra capului.

– Pentru viața cu Justin!

S-a repezit spre rug și a împins torța înspre lemne. Ca un singur om, membrii Cercului s-au îndreptat spre rug. Cei aflați îndeajuns de aproape au înfipt torțele, ceilalți le-au aruncat deasupra.

Cu un sfârâit brusc, focul a înconjurat cadavrul lui Elijah.

Imediat după aceea, noaptea a fost cutremurată de o bătaie de tobă. Oamenii au înălțat vocile în semn de jubilare, aruncându-și în același timp brațele spre cer în semn de victorie, probabil într-o speranță exagerată, dar exprimând adevăratul spirit al Cercului. În absența credinței față de ceea ce îi aștepta pe fiecare dintre ei, orice speranță era zadarnică.

Elijah fusese luat acasă, la Marea Romanță. În seara aceea el era mireasa, iar mirele lui, Justin, care era de asemenea Elyon, îl luase înapoi în lacul cu ape infinite. Ba chiar mai mult de atât.

Ar fi fost o minciună ca vreunul să afirme că în asemenea momente membrii tribului nu erau puțin geloși.

Au dansat într-un cerc larg în jurul focului dezlănțuit. Thomas a râs, în vreme ce celebrarea căpăta viață. A urmărit Cercul, iar inima i s-a umplut de mândrie. Apoi a făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de lumina jucăușă a flăcărilor, încrucișându-și brațele la piept. S-a întors cu fața spre locul unde falezele se profilau pe cerul înstelat.

– Ai văzut, Justin? Sărbătorim trecerea noastră cu aceeași înflăcărare pe care ne-ai arătat-o după trecerea ta.

În minte i-a apărut o imagine: Justin călărind spre ei pe un cal alb în ziua de după ce se înecase, apoi oprindu-se și având ochii înflăcărați de emoție. Se apropiase și strânsese mâna fiecăruia dintre ei. În acea zi îi declarase Cerc.

În acea zi, Rachelle fusese ucisă de Hoardă.

– Sper că ai avut dreptate să ne așezăm tabăra aici, a auzit o voce înceată din dreptul umărului.

S-a întors cu fața spre Johan, care i-a urmărit privirea îndreptată spre faleză.

– Dacă Hoarda e pe undeva în apropiere, cu siguranță că au văzut deja flăcările.

– Îți faci prea multe griji, prietene, i-a răspuns Thomas, prinzându-l de umăr. Când am îngăduit ca amenințarea venită din partea câtorva scabioși să ne strice celebrarea iubirii noastre sacre? Iar garda noastră nu ne-a alertat.

– Dar am auzit că Woref și-a intensificat căutările. Îl cunosc pe acel om; nu va pregeta deloc.

– La fel e și iubirea noastră pentru Justin. M-am săturat să tot fug.

Johan nu a reacționat la aceste vorbe.

– Ne întâlnim în zori?

– Presupunând că Hoarda nu ne va alunga spre deșert, a zis Thomas și i-a făcut cu ochiul. La crăpatul zorilor.

– Acum faci doar lumină. Curând, ea va deveni o realitate, a rostit Johan.

A înclinat apoi din cap și s-a întors la ceremonie.

A doua zi dimineața s-au așezat pe pietre plate și au chibzuit. Thomas, Suzan și Jeremiah cugetau mai mult în tăcere. Probabil că și ceilalți membri ai consiliului – Johan, William și Ronin – căzuseră pe gânduri, însă nu părea să-i oprească din vorbăraie.

– Nici gând! a exclamat Ronin. Vă spun fără nici cea mai mică rezervă că dacă s-ar afla astăzi aici, în acest canion, Justin v-ar ajuta să înțelegeți. El a susținut mereu că vom fi detestați. Acum ne sugerați să ne încălcăm obiceiurile ca să domolim Hoarda? De ce?

– Cum putem influența Hoarda, dacă membrii ei ne urăsc? a întrebat Johan. Da, să ne deteste credințele. Nu am nimic de obiectat. Dar înseamnă asta că ar trebui să ne schimbăm purtarea ca să-i îndârjim în asemenea măsură încât să disprețuiască orice albinos ar vedea?

Oamenii Hoardei îi numeau albinoși pentru că nu aveau pielea cenușie și solzoasă ca a lor. Asta venea ca o ironie, deoarece erau mai închiși la culoare decât ei. De fapt, aproape jumătate dintre membrii Cercului, inclusiv Suzan, aveau pielea ciocolatie, în diferite nuanțe. Erau invidiați de majoritatea celor mai deschiși la culoare, deoarece tonurile bogate îi făceau să se deosebească în mod radical de albeața scabioșilor. Unii se apucaseră chiar să se picteze în cafeniu atunci când participau la ceremonii. Toți purtau cu mândrie numele de albinos. Însemna că erau altfel și nimic nu voiau mai mult decât să se deosebească de Hoardă.

Ronin s-a plimbat pe nisip, îmbujorat la față, în ciuda aerului răcoros.

– Îmi atribuiți vorbe pe care nu le-am rostit. N-am sugerat niciodată să îndârjim Hoarda. Dar Justin nu a susținut niciodată ideea de a îmbrățișa un status-quo. Dacă Hoarda înseamnă cultură, atunci

Justin era contracultură. Pierdem acea înțelegere și uităm cine suntem.

– Nu ai auzit bine, a spus Johan, oftând de nemulțumire. E a șasea lună de când Qurong ne lasă în pace. A fost prea ocupat cu doborârea copacilor pentru a face loc noului său oraș. Acum, însă, lucrurile s-au schimbat. Recenta campanie condusă de Woref nu reprezintă doar o distracție de moment. Îl cunosc pe Qurong. Ba, mai rău, îl cunosc și pe Woref. Șarpele acela bătrân a condus serviciul de informații al Hoardei, sub comanda mea. Fără îndoială că în aceste momente ne urmărește atent. Nu se va opri decât atunci când vom fi morți cu toții. Crezi că Justin a voit să ne îndrume spre moarte?

– Nu de aceea intrăm în lacurile roșii? Ca să murim? a întrebat Ronin și a luat între degete pandantivul care îi atârna la gât, întinzându-l în față. Nu cumva și istoria noastră ne-a însemnat ca morți pentru această lume?

Medalionul ținut în palmă fusese sculptat din jad verde descoperit în canioanele de la nord de Pădurea de Sud. Meșteșugarii introduseseră intarsii de ardezie neagră ca să reprezinte atacul răului asupra pădurii colorate. În cercul negru erau legate două barete care se încrucișau, făcute din piele vopsită în roșu, reprezentând sacrificiul lui Justin în lacurile sângerii. În sfârșit, ele fixau un cerc alb tăiat din marmură, pe care se încrucișau baretele.

– În lacuri găsim viață, nu moarte, a spus Johan. Dar chiar și acolo am putea gândi o schimbare a strategiilor noastre.

Thomas s-a uitat la fratele fostei lui soții. Nu mai era băiatul care alerga nevinovat pe dealuri; ajunsese bărbat, alesese să fie cineva numit Martyn și devenise un mare conducător scabios, obișnuit să facă doar ce voia. Desigur, acum nu mai era cel dinainte, dar rămăsese încăpățânat, iar acum se îndârjea.

– Gândește ce dorești despre ceea ce Justin ar fi vrut sau nu, a continuat Johan, dar ține minte că și eu am fost alături de el.

În ochii lui Ronin a sclipit o lumină și, preț de o clipă, Thomas s-a gândit că acesta i-ar putea reaminti că nu fusese doar alături de Justin, îl și trădase. Supraveghease moartea lui. Îl ucisese.

Dar Ronin a strâns din dinți, ținându-și totodată și limba.

– Da, am făcut multe greșeli, a recunoscut Johan, observând privirea aruncată. Dar cred că m-a iertat. Și nu cred că ceea ce sugerez acum este greșit. Vă rog, măcar analizați ce v-am spus.

– Dar ce-ai zis? l-a întrebat Thomas. Redu la esență.

Johan s-a uitat drept în ochii lui.

– Spun că trebuie să ușurăm situația, pentru ca dușmanii să-l poată descoperi pe Elyon.

– Da, dar ce înseamnă asta? a insistat Ronin. Sugerezi că înecarea este prea grea? A fost calea aleasă de Justin!

– Am spus eu că înecul este prea greu? a replicat Johan și l-a fulgerat pe celălalt cu privirea, apoi a strâns din pleoape și a ridicat mâna. Iartă-mă, a zis și a

deschis apoi ochii. Spun că eu cunosc Hoarda mai bine decât oricine de aici. Le știu aversiunile și patimile.

S-a uitat spre Jeremiah după sprijin. Bătrânul și-a ferit ochii.

– Dacă vrem să-i îmbrățișăm – să-i iubim la fel ca Justin –, trebuie să le îngăduim să se identifice cu noi. Trebuie să ne arătăm mai toleranți față de obiceiurile lor. Să folosim metode pe care să le accepte mai ușor.

– De exemplu? a întrebat Thomas.

– De exemplu, să deschidem Cercul pentru scabioșii care nu s-au înecat.

– Fără înec, nu vor fi niciodată ca noi. Nici măcar nu sunt în stare să mănânce fructele noastre fără să le scuipe.

Thomas se referea la fructele care creșteau în pomii din jurul lacurilor roșii. Deși apa roșie era dulce la gust, nu deținea nici o calitate vindecătoare. Pe de altă parte, fructele care creșteau acolo aveau valoare tămăduitoare, iar unele dintre ele nu se deosebeau aproape deloc de cele care existaseră în pădurea colorată. Unele puteau lecui; altele ofereau o hrană deosebită doar dintr-o mușcătură. Unele transmiteau un sentiment copleșitor de iubire și bucurie – acel fruct se numea woromo și devenise cu rapiditate cel mai valoros dintre toate. Pentru scabioșii care nu pătrunseseră în lacurile roșii, acesta avea un gust amar.

– Într-adevăr, nu le plac fructele noastre. Și nu pot fi ca noi – asta vreau să spun. Dacă nu au cum să ne

semene, atunci ar trebui să ne gândim să semănăm noi mai mult cu ei.

Thomas a avut impresia că nu a auzit bine. Johan nu avea dreptul să sugereze Cercului altceva decât poruncise Justin. Probabil existau nuanțe delicate la ceea ce sugera.

– Știu că sună ciudat, dar gândiți-vă la posibilități. Dacă ar fi să semănăm mai mult cu ei, să mirosim la fel, să ne îmbrăcăm aidoma, să etalăm cu reținere ceea ce ne deosebește, poate că ar fi mai dispuși să ne tolereze. Poate că ar ajunge să trăiască printre noi. Încetul cu încetul, i-am putea iniția în învățăturile lui Justin și ni i-am apropia.

– Dar cum rămâne cu înecul? a întrebat Ronin.

Johan a șovăit, apoi i-a răspuns fără să se uite la el.

– Pesemne că dacă l-ar urma pe Justin în principiu, el nu le-ar cere să se înece, a rostit, apoi a privit spre Ronin. La urma urmelor, iubirea este o problemă a inimii, nu a cărnii. De ce n-ar putea cineva să-l urmeze pe Justin fără să se schimbe cu totul, încetând să mai fie ce-a fost?

Thomas a simțit că îi îngheață sângele în vine. Nu pentru că sugestia era atât de absurdă, ci pentru că avea un înțeles îngrozitor. Se părea că Johan, lucru surprinzător, după ce fusese lecuit de înșelătorie fiind membru al Hoardei, va rămâne un susținător ferm al doctrinei înecului. Însă îi făcuse deja o demonstrație lui Thomas – sugestia lui era motivată de compasiune față de scabioși.

Supraviețuirea celor o mie care îl urmaseră pe Justin depindea de retragerea din calea Hoardei la primul semn de primejdie. Însă micile comunități nomade obosiseră să tot fugă pentru a-și salva viețile. Această idee venită din partea lui Johan avea să fie îmbrățișată de unii dintre ei, Thomas nu se îndoia câtuși de puțin.

Ronin a scuipat într-o parte, și-a ridicat săculețul din piele și a dat să se îndepărteze.

– Nu vreau să mai aud așa ceva. Justin pe care îl cunosc eu nu ar accepta niciodată o asemenea blasfemie. El a zis că ne vor urî! Ați surzit? Ne vor urî.

– Atunci du-te la Justin și întreabă-l ce să facem, i-a răspuns Johan. Te rog, nu vreau să te supăr. Încerc doar să înțeleg lucrurile mai bine.

William a făcut un pas în față și a vorbit:

– Eu propun o altă cale.

S-au întors cu toții spre el, inclusiv Ronin, care se oprise.

– Johan are dreptate. Ne confruntăm cu o problemă gravă. Dar, în loc să acceptăm obiceiurile Hoardei, propun să urmăm sfaturile lui Justin, separându-ne de scabioși, așa cum a zis el. Aș dori să duc tribul mai adânc.

Nu era prima oară că sugera fuga în deșert, dar nu lansase niciodată o cerere în mod oficial.

– Și, dacă ești în adâncul deșertului, cum poți urma sfaturile lui Justin de a-i îndruma să se înece? l-a provocat Ronin.

– Îi pot îndruma alții la înec. Dar gândește-te la femei și copii. Trebuie să le oferim protecție!

– Justin îi va proteja dacă dorește.

Thomas s-a uitat spre Johan, apoi la William. Începeau să apară primele neînțelegeri în Cerc. Vreme de mai bine de un an, urmaseră ideile lui Ronin privind doctrina, așa cum îi sfătuise Justin, dar aceste noi provocări aveau să-i pună la încercare calitățile de conducător.

Ce altceva le mai spusese Justin în ziua aceea, după ce trasase un cerc în jurul lor pe nisip?

Să nu rupă niciodată Cercul.

Ronin s-a uitat pătrunzător la fiecare dintre ei.

– Ce se petrece aici? Am început deja să uităm de ce ne aflăm împreună? De ce pielea noastră se deosebește? Uităm Marea Romanță dintre Elyon și poporul lui? Că îi suntem mireasă?

– Mireasă? Asta e doar o metaforă, a intervenit William. Chiar și așa, îi suntem mireasă, iar Hoarda nu. De aceea eu spun să ducem mireasa în adâncul deșertului și să o ascundem de dușman.

– Noi îi suntem mireasă, și acela dintre oamenii Hoardei care ne urmează va deveni tot mireasa lui, a rostit Ronin. Cum va auzi Hoarda chemarea lui Elyon la iubire, dacă nu din glasurile noastre?

– Elyon nu are nevoie de glasurile noastre! l-a contrazis William. Ți-l închipui pe Creator atât de dependent de tine?

– Nu mai striga. O să trezești toată tabăra, i-a zis Thomas, ridicându-se.

A aruncat o privire spre Jeremiah și Suzan, care încă nu vorbiseră deloc.

– Ne aflăm pe un drum primejdios.

Nu l-a contrazis nimeni.

– Ronin, citește-ne din nou acest pasaj. Cel despre felul în care ne urăsc ei.

Bărbatul a băgat mâna în săculețul lui și a scos Cartea de Istorie pe care Justin i-o dăduse înainte de plecare. O știau cu toții prea bine, dar învățăturile pe care le conținea erau uneori greu de înțeles.

A dat pânza la o parte cu grijă și a deschis coperta. *Istoriile consemnate de Iubitul Său*. A dat câteva pagini destul de îndoite la colțuri și a găsit pasajul.

– Uite-l. Ascultați.

Și-a coborât apoi vocea și a citit cu respectul obișnuit, aproape sumbru.

– „Când lumea vă urăște, amintiți-vă că m-a urât întâi pe mine. Dacă i-ați aparține ei, v-ar iubi. Dar voi nu-i aparțineți. V-am condus afară din lume și de aceea vă urăște."

– Lucrurile se mai schimbă cu timpul, a spus Johan.

– Nu s-a schimbat nimic! a protestat Ronin, închizând Cartea. O fi ușor să-l urmăm pe Justin, dar luarea unei decizii nu e niciodată ușoară. Îi răstălmăcești calea?

– Calmați-vă, le-a cerut Thomas. Vă rog! Dezbinarea ne va distruge. Trebuie să ne amintim ce știm că e sigur.

S-a uitat din nou la Jeremiah.

– Reamintește-ne.

– Ceva sigur?

– De netăgăduit.

Bătrânul i-a adus aminte de Elijah. Și-a mângâiat lunga barbă albă, apoi și-a dres glasul.

– Justin este Elyon. Potrivit Cărții de Istorie, Elyon este tatăl, fiul și spiritul. Justin ne-a lăsat o cale de întoarcere spre pădurea colorată prin lacurile roșii. Elyon își curtează mireasa. Iar Justin va reveni curând după mireasa lui.

Apoi a vorbit și Suzan.

– Mai tot ceea ce știm despre cine este Justin cu adevărat provine din Carte prin metaforă. El este lumina, vinul și apa care dă viață.

A făcut un semn către Cartea de Istorie din mâna lui Ronin.

– Spiritul lui este vântul, el este pâinea vieții, păstorul în stare să-i părăsească pe toți de dragul unuia.

– Adevărat, a întărit Thomas. Iar când Cartea ne spune să-i bem sângele, asta înseamnă că trebuie să-i îmbrățișăm moartea. Așadar, cum ne putem ascunde în adâncul deșertului ori punându-ne cenușă și pucioasă pe piele?

– Tot el ne-a spus să fugim spre Pădurea de Sud, a intervenit William. Dacă ceea ce spuneți e adevărat, atunci *de ce* nu ne-a cerut să fugim înapoi spre Hoardă? Poate pentru că mireasa are răspunderea de a rămâne în viață.

Avea dreptate. Dihotomia amintea de religia despre care Thomas își aducea aminte din visele lui.

– Vreau să plec chiar astăzi să conduc o sută de oameni în adâncul deșertului, a continuat William. Johan are dreptate. E doar o chestiune de timp până

când Woref ne va lichida pe toți. Cine se așteaptă la îndurare din partea lui se înșală. Ne-ar ucide pe toți ca să scape de problema de a ne târî până în oraș. Asta e o măsură de prevedere.

Thomas s-a uitat înspre canion, la intrarea într-o mică adâncitură, unde tribul se trezea treptat. Un băiețel s-a așezat pe vine în nisip, lângă intrare, și a desenat ceva cu degetul. Dintr-un foc aprins după zidul falezei se ridica fum – oamenii se pregăteau să coacă turtele de dimineață. Pe măsură ce se înălța, fumul era purtat în lungul canionului de o briză permanentă, iar mai tot se risipea înainte de a ajunge prea sus ca să fie observat din depărtare. O dâră subțire zăbovea deasupra rugului funerar, aflat dincolo de bolovanii impunători care se vedeau la o sută de metri de tabără.

A respirat adânc, a aruncat o privire spre mormanul de pietre mari din dreapta lui și tocmai se pregătea să-i spună lui William să plece în expediție, când un bărbat a apărut de după cel mai mare bolovan.

Primul lui gând a fost că suferea de halucinații. Ori că visa, așa cum obișnuia înainte ca visurile să fi dispărut. Omul care stătea dinaintea lui, sfredelindu-l cu ochii verzi nu era unul de rând.

Era...

Justin?

A clipit ca să-și limpezească privirea.

Ce a văzut l-a făcut să împietrească. Justin se afla acolo, stând tridimensional, la fel ca orice om pe care îl văzuse vreodată.

– Bună ziua, Thomas.

Ochii blânzi ai lui Justin au sclipit, dar nu fiindcă ar fi reflectat lumina, ci radiind propria lor strălucire. Thomas a crezut că va cădea în genunchi. A rămas surprins că ceilalți nu îngenuncheaseră deja. Ca și el, rămăseseră înghețați la vederea neașteptatei apariții.

– Te-am urmărit, prietene. Ceea ce am văzut m-a făcut să mă simt mândru.

Thomas a deschis gura, dar nu a reușit să articuleze nici o vorbă.

– Mi-am împărțit mintea cu tine. Mi-am dat trupul pentru tine.

Buzele i s-au întins într-un surâs, apoi a rostit foarte clar.

– Acum vă voi înfățișa inima mea. Vă voi arăta iubirea mea.

Thomas a simțit fiecare cuvânt lovindu-l în piept, ca și cum ar fi fost obiecte moi zburând prin aer, lovindu-l unul câte unul. „Acum vă voi înfățișa inima mea. Iubirea mea."

S-a întors către ceilalți. Aceștia au rămas cu privirea ațintită la el, incapabili să înțeleagă. Dar sigur vedeau! Sigur auzeau.

– Asta e pentru tine, Thomas. Doar pentru tine.

S-a uitat înapoi spre...

Justin dispăruse!

Aerul dimineții părea apăsător.

– Thomas!

S-a întors către tabără, la vreme ca să o vadă pe Mikil ocolind în grabă faleza. S-a oprit și, cu chipul albit, l-a pironit cu privirea.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat cu un aer absent, având gândurile împrăștiate.

– Eu... cred că știu ceva despre Kara, a spus ea.

– Kara? Cine este Kara?

Și-a amintit imediat. Sora lui. Cea din Istorii.

3

Woref și-a trecut piciorul peste greabănul armăsarului, apoi și-a dat drumul la pământ. În spatele lui, o sută dintre cei mai buni soldați așteptau în șeile cailor care băteau cu copitele în pământ și nechezau când și când în aerul răcoros al dimineții. În noaptea precedentă se apropiaseră de cerul luminat de foc, își stabiliseră tabăra la marginea Pădurii de Sud și se treziseră cât încă domnea întunericul. Aceea putea fi ziua care însemna începutul sfârșitului pentru albinoși.

Locotenentul care descoperise primul acea tabără nu se înșelase niciodată – nici de astă dată nu dezamăgise. Cu toate acestea, se mai aflaseră în situații similare de cel puțin zece ori, având-i pe albinoși la degetul mic, doar ca să se întoarcă fără nici o pradă. Cercul nu accepta lupta, însă dusese la perfecțiune arta salvării prin fugă.

Woref s-a uitat spre canioanele din fața lor. Fumul albăstrui, de la arderea baligii de cal, era inconfundabil. Soren descoperise o mică oază la sud

de tabără – cam o sută de copaci aflați în jurul unuia dintre lacurile roșii otrăvitoare –, însă albinoșii erau prea isteți ca să folosească lemn dacă nu îl obțineau din copaci deja căzuți. În schimb, se slujeau de combustibili reciclați, la fel ca scabioșii. Se adaptaseră bine la viața din deșert, mulțumită ajutorului dat de Martyn. Johan, adică.

Șuvițele împletite ale lui Woref îi atârnau greu pe cap și a simțit nevoia să-și rotească brusc gâtul ca să scape de una care îi căzuse peste față. Ca să recunoască adevărul, niciodată nu-l înghițise pe Martyn. Trădarea lui se dovedise firească. Ba mai mult, deschisese drumul promovării pentru sine. Acum el devenise vânătorul, iar Martyn, prada, împreună cu Thomas. Recompensa pusă pe capetele lor reprezenta o sumă amețitoare.

– Arată-mi căile lor de retragere, a cerut Woref.

Soren s-a lăsat pe un genunchi și a desenat pe nisip.

– Canionul arată ca o cutie, dar există două ieșiri, aici și dincoace. Una duce spre lac, cea de aici; cealaltă, spre deșertul deschis.

– Câți dintre ei sunt femei și copii?

– Douăzeci sau treizeci. Cam jumătate.

– Și ești convins că Thomas se află printre bărbați?

– Da, domnule. Îmi pun viața zălog că e așa.

Woref și-a dres glasul.

– S-ar putea să-ți regreți vorbele. Qurong și-a pierdut răbdarea.

O mie de disidenți care juraseră să nu recurgă la violență nu reprezentau o amenințare pentru Hoardă,

însă numărul celor care o trădaseră în favoarea Cercului avea un efect similar cu al apei pe pielea solzoasă a lui Qurong. Care se arăta hotărât să evite orice scădere a puterii lui. Thomas de Hunter îl învinsese de prea multe ori ca să mai rişte încă o dată.

– La fel ca noi, a spus Soren, după care şi-a plecat capul şi a adăugat: domnule.

Woref a scuipat într-o parte. Întreaga armată ştia că nu doar capul lui Thomas de Hunter era în joc. Oamenii lui nu ştiau că în joc era şi Chelise, fiica lui Qurong.

Conducătorul suprem promisese de multă vreme că îi va îngădui să se mărite după ce Hoarda avea să captureze pădurile, dar se răzgândise după ce Thomas îi scăpase printre degete. Atâta vreme cât se găsea în libertate şi capabil să conducă o revoltă, Chelise trebuia să rămână nemăritată. La declanşarea acestei campanii, promisese în secret că îi va oferi lui mâna fiicei sale, cu condiţia să-l prindă pe Thomas.

Câteodată, se întreba dacă nu cumva Qurong o proteja în acest fel, pentru că ea declarase limpede că nu dorea să se mărite cu nici un general, inclusiv Woref. Respingerea aceasta nu făcuse decât să stârnească şi mai mult dorinţa lui. În cazul în care Qurong refuza şi de această dată, îl va ucide pe comandantul suprem şi o va lua pe Chelise cu forţa.

– N-au aflat că suntem pe aproape?

– Nu pare. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o asemenea ocazie.

– Să trimiţi câte douăzeci de oameni de pază la căile de retragere. Moartea va fi răsplata celui care îi

alertează înainte să fim gata. Atacăm în douăzeci de minute. Și acum, du-te.

Soren s-a retras în fugă și, cu discreție, a transmis ordinele celorlalți.

Woref și-a strâns pumnii, după care și-a destins degetele. Ducea dorul vremurilor când Garda Pădurii lupta bărbătește. Cutezătorul său conducător se transformase într-un șoricel speriat. Un cuvânt rostit mai tare și ar da fuga la adăpost printre stânci, de unde existau puține șanse să-l scoată. Albinoșii rămăseseră încă mult mai rapizi decât scabioșii.

Urmărise bătălia de la Trecătoarea Natalga, atunci când Thomas prăvălise foc asupra lor cu tunetul pe care îl numise bombă. De atunci încoace, nu se mai folosise așa ceva, dar situația se va schimba după ce îl vor avea înlănțuit. Bătălia care dusese la acea înfrângere răsunătoare fusese cea mai interesantă. Mii de oameni muriseră de fiecare parte. Bineînțeles, mai multe mii de partea Hoardei decât a Gărzii Pădurii, dar îl făcuseră pe Thomas să fugă înainte ca pietrele falezei să fi strivit oamenii Hoardei.

În acea zi, ucisese opt pădureni. Încă ținea minte fiecare lovitură cu care retezase carne și oase. Mirosul de sânge. Țipetele de durere. Ochii albiți de groază. Uciderea în sine. Nu exista vreo experiență care să se compare cât de cât cu aceasta.

Primise ordin să îl aducă pe Thomas în viață, pe de o parte, având în vedere informațiile pe care le deținea conducătorul vrăjmaș, iar pe de alta, deoarece Qurong dorea să dea un exemplu prin felul în

care îl va pedepsi. Însă, dacă i se oferea vreun motiv cât de mic, Woref dorea să îl ucidă. Se făcea vinovat de singurătatea de care suferise în ultimele treisprezece luni – de fapt, în ultimii trei ani, de când Chelise devenise o femeie în toată firea, ispitind orice bărbat cu sânge în vine cu bărbia ei semeață, cu părul lung, fluturând în vânt, și cu ochii cenușii și sclipitori. Știuse că va fi a lui. Dar nu anticipase o perioadă de așteptare atât de lungă.

Se opusese din răsputeri hotărârii lui Qurong de a-i amâna măritișul după înecul lui Justin. Dacă Martyn ar mai fi fost alături de ei, nechibzuința de care dăduse dovadă în acea noapte l-ar fi costat viața. Însă în deruta provocată atunci de o schimbare totală, Qurong avusese nevoie de o mână forte pentru a păstra pacea. Woref îi luase locul lui Martyn și executase ordinele fără nici o șovăire sau greșeală. Nu exista scabios care să nu tremure doar la auzul numelui său.

– Domnule?!

Soren se apropiase, dar nu a dat de înțeles că-l auzise. Și-a reprimat o izbucnire de furie. *Ți-am spus cumva să te întorci? Nu, dar tu te-ai întors. Într-o bună zi, nimeni nu va mai îndrăzni să se apropie de mine fără să ceară întâi îngăduință.*

– Au plecat, așa cum ai poruncit.

Woref s-a întors la cal, a ridicat gheata să o vâre în scări, s-a oprit o secundă, să îngăduie durerii de încheieturi să treacă, apoi a încălecat. Albinoșii pretindeau că nu aveau deloc dureri. Mințeau.

– Spune-le oamenilor că vom executa câte unul dintre ei pentru fiecare albinos care ne scapă.

– Și câți albinoși trebuie să ucidem?

– Doar atâția cât trebuie pentru a-l captura pe Thomas. Ne sunt mai folositori dacă rămân în viață.

4

– Sora ta, a spus Mikil. Kara.

Femeia simțea că i se înmoaie genunchii. Stăteau privindu-se fix, fără să-și plece ochii. Ceilalți se uitau la amândoi de parcă ar fi avut în față niște nebuni.

– Păi... a reușit să bâiguie Thomas. E posibil așa ceva? N-am... n-am visat de treisprezece luni.

Se trezise în cortul ei, oarecum conștientă că nu era în întregime ea însăși. Mintea îi era invadată de alte gânduri decât cele obișnuite. De fapt, analiza strania posibilitate de a fi sora lui Thomas de Hunter. Kara.

În momentul când s-a gândit la acea posibilitate, mintea ei a lăsat impresia că acceptă ideea. Cu cât o îmbrățișa mai mult, cu atât mai multe își amintea de visele lui Thomas și de acelea ale Rachellei. Ca o femeie pe nume Monique.

Apoi și-a dat seama de adevăr. Kara de Hunter reușise să stabilească o legătură cu ea. Amănuntele i s-au strecurat în minte. Sora lui Thomas, care adormise în laboratorul doctorului Bancroft, visa ca și cum ar fi fost în acea clipă Mikil. Soțul lui Mikil,

Jamous, dormea alături de ea. Nu avea copii. Era foarte agreată, cu toate că uneori se dovedea destul de încăpățânată. Era „omul de încredere" al lui Thomas.

Cunoștea însă îndeaproape și situația Karei din istorii. Avea amintirile lui Mikil și deopotrivă pe cele ale Karei. Tehnic vorbind, era Mikil – acest lucru se vedea cu claritate –, dar, brusc, se simțea aproape la fel de mult și Kara.

Așadar, se alăturase fratelui ei în vise – cel puțin așa considera ceea ce se întâmpla. Acum stătea cu ochii holbați la imaginea leită a fratelui ei, care arăta cu cincisprezece ani mai vârstnic. Purta o tunică fără mâneci, care îi accentua mușchii brațelor. Pe dedesubt, o fustă scurtă de piele, atârnând până la jumătatea pulpei, pe deasupra unei alte tunici, puțin mai uzată, de culoare bej. Cizmele erau trase până sus pe pulpele bine conturate. Bărbatul din fața ei părea de două ori mai puternic decât fratele ei.

– Vai, a exclamat. Ești un adevărat armăsar.

Armăsar? De unde apăruse acel cuvânt? Kara.

– Un cal? s-a mirat William. Îl insulți?

– Nu, se referă la altceva, a intervenit Thomas. Prieteni, vreau să v-o prezint pe sora mea din lumea viselor. Iat-o, se numește Kara.

William și-a arcuit serios sprânceana stângă.

– Pentru mine arată ca Mikil.

– Da, dar ea a adus-o pe Kara în vizită.

– Nu cred că vorbești serios, s-a strâmbat celălalt.

– Ba vorbește mai serios decât îți imaginezi, a zis ea cu un surâs. Cum altfel aș fi știut să mă adresez

cu „armăsar“? În istorii, asta înseamnă „puternic“, printre altele. Kara nu l-a văzut niciodată așa și e uimită de forța lui Thomas al nostru în comparație cu fratele ei, care arată la fel, dar are mai puțin cu cincisprezece ani și douăzeci de kilograme de mușchi.

Mikil aproape că a izbucnit în hohote de râs în fața acestor răsuciri ale minții ei. Se simțea ca două femei în același timp – o experiență cel puțin amețitoare.

I s-a adresat lui Thomas:

– Pot să-ți vorbesc între patru ochi? Doar o clipă.

S-au tras deoparte, iar ea i-a vorbit în șoaptă.

– Spuneai că nu ai visat de treisprezece luni. Știi de ce?

Judecând după încruntarea apărută pe fața lui, bărbatul a părut să-și reconsidere concluzia inițială potrivit căreia Kara visa prin mijlocirea lui Mikil.

– Unde am crescut amândoi?

– În Manila, a răspuns ea.

– Unde trăiește mama noastră?

– New York? Ești mulțumit?

Pe fața lui a apărut un zâmbet.

– Deci trăiești. Nu te-a ucis virusul?

– Încă nu. Mai avem zece zile de trăit. Pe tine te-a ucis Carlos în Franța, cu două, poate trei zile în urmă. Iar acum a dispărut și Monique.

A privit-o fix, analizând ceea ce tocmai aflase.

– Rachelle a fost ucisă acum treisprezece luni de Hoardă.

– Știu. Doar sunt Mikil. Iar Karei îi pare rău... cumplit de rău.

– Așadar, spui că aici au trecut treisprezece luni, însă doar două zile dincolo?

– Evident. Iar tu spui că în acest răstimp n-ai mai visat despre Thomas, cel aflat în Franța?

– Ultima oară când l-am visat, adormea liniștit alături de Monique.

– Acolo ai fost împușcat de Carlos.

Thomas a făcut *ochii* mari.

– Înseamnă că am avut dreptate. Aici am căzut de pe cal. Am fost ucis, dar Justin m-a însănătoșit prin Rachelle.

– Dar în Franța nu ești viu? Înainte, când ai mai fost înviat, ai revenit în ambele realități.

– Nu. N-am murit niciodată. Am fost reînviat instantaneu, înainte de a pieri cu adevărat. De data asta eram mort de două ore, abia după aceea m-a găsit Rachelle.

Discuția s-a împotmolit.

– Pe Hoardele care ne urmăresc, ce înseamnă absurditatea asta? a intervenit Ronin.

Evident, ceilalți trăseseră cu urechea.

– E lumea de vis a neînfricatului nostru conducător, i-a răspuns William, surâzând. Se vede treaba că Mikil a intrat și ea în joc.

Femeia i-a ignorat pe cei doi.

– Deci, ești mort în Franța, da?

– Sigur.

– Dar ești mort doar de două zile. Poate trei.

– Așa s-ar părea. Iar Monique a dispărut pentru că a murit odată cu Rachelle. Era legată de Rachelle

așa cum tu ești legată de Mikil. N-am visat fiindcă nu aveam ce.

– Iar eu am venit aici ca să te duc înapoi.

Thomas a strâns din dinți.

– Nu mă pot întoarce. Nu vreau să revin. Acolo sunt mort! Mă simt mai bine gândind că istoriile au fost un vis.

– Dar eu nu sunt un vis. Faptul că știu despre copilăria noastră, petrecută în Filipine, nu seamănă cu o nălucire. (A întins mâna în față și i-a arătat tăietura.) Crestătura asta e un vis? Germenul Raison își va arăta colții peste câteva zile, Franța a lansat o rachetă nucleară împotriva Israelului, lumea e pe cale să se prăpădească și, din câte-mi dau seama, tu ești singurul om care poate pune stavilă acestor lucruri. Nu-mi spune că e vorba doar despre un vis.

Thomas s-a uitat la ea cu scepticism.

– Au trecut treisprezece luni – nu mai ești la fel, a zis ea. Dar, așa cum singur ai spus, ai murit aici când Thomas a fost ucis în Franța. Prin urmare, acum, când sunt legată de Mikil, o să moară și ea când virusul mă va răpune pe mine, peste vreo zece zile?

În mintea lui a început să se facă lumină. Ea a insistat.

– Eu... adică Mikil, m-am înșelat îndoindu-mă de tine. Lumea depinde de...

– Atunci lumea depinde de un mort, a rostit el.

– Asta e o prostie fără seamăn! a făcut William. Avem de rezolvat probleme mai arzătoare decât acest joc. Mikil, ți-ai pierdut mințile, la fel ca el. Acum

vreau aprobarea consiliului pentru a-mi duce tribul în adâncul deșertului, să întemeiez facțiunea noastră a Cercului. De aceea am venit, nu ca să depăn amintiri despre visele voastre.

Mikil și Thomas s-au apropiat de restul grupului.

– William, ai uitat atât de repede? Cum crezi că am reușit să fac bombele care au distrus o parte a Hoardei? Prin magie? Nu, cu informații aflate din istorii.

– Da, amintirile tale despre Cărțile de Istorii, de care îți aduceai aminte în transă sau vis. Înțeleg, indiferent cât de ciudat ar părea. Dar prostia asta cu salvarea oamenilor din istorie... te rog! E de tot râsul!

– Întotdeauna te-ai îndoit de mine, William. Întotdeauna. Acum constat că așa se va întâmpla mereu. Chiar și Justin a vorbit despre Cartea cu file albe...

Thomas s-a oprit.

Mikil și-a amintit cuvintele rostite de Justin către ei în deșert, în urmă cu treisprezece luni. Așa că a exprimat ceea ce gândea bărbatul.

– Justin a vorbit de o Carte de Istorie cu pagini albe care a creat istorie. Dar nu în lumea aceasta. Ce o fi vrut să spună?

– Nu am știut niciodată, a adăugat Thomas. Nu ne-a mai păsat prea mult de istorii de când... s-a oprit din nou și s-a uitat cu ochi uimiți la Mikil. Doar de două zile, ziceai?

– Crede-mă, istoriile sunt reale. Iar dacă nu-ți pasă de ele pentru că ai murit în Franța, ar trebui să te intereseze, deoarece Kara e încă în viață.

Thomas a privit-o cercetător. S-a întors către Ronin.

– Mai ai Cartea?

– Care?

– Cea cu file albe. Cea despre care se presupune că are valoare doar în istorii.

Ronin a ezitat, apoi a scos a doua Carte învelită în pânză. A dezvelit învelitoarea. Apoi și-a plimbat palma peste copertă. Titlul era imprimat în relief pe o foiță aurie. *Povestea Istoriei.*

– Cum ar putea o carte de istorie să facă istoria? a întrebat Mikil, venind alături de Thomas.

– Spui că are putere în altă dimensiune, numită „istorii"? a întrebat Jeremiah. Cum este posibil?

Brusc emoționat, Thomas s-a apropiat în grabă de Ronin.

– Îmi dai voie?

Celălalt i-a întins-o.

– Să fie posibil?

– N-are înțeles, a făcut Jeremiah.

– Ai nimerit, a exclamat Thomas. Analogiile și metaforele. Poveștile, a continuat el, plimbându-și degetele peste titlu. Sunt reale. Cuvintele devin carne și trăiesc printre noi. Nu așa începe Cartea Iubiților?

Thomas a deschis Cartea. Hârtie albă. Fără cuvinte. Ochii lui i-au întâlnit pe ai lui Mikil, largi de uimire.

Tânăra s-a uitat din nou la pagini.

– Crezi că...?

Dar nu a reușit să exprime ce gândea. Cum să fie posibil?

– E cel mai nefiresc lucru pe care l-am auzit vreodată, a spus William. Te aștepți să credem că scriind

ceva în Cartea aceea chiar se va întâmpla aievea, doar în baza acelor simple cuvinte?

– De ce nu?

– Pentru că toată ideea asta a cuvintelor care devin carne este o metaforă, cum singur ai susținut. Justin nu era o simplă mâzgălitură într-o carte. Acum întreci măsura.

– Te înșeli, a protestat Thomas, apoi i s-a adresat lui Mikil. În locul de unde venim eu și Kara, nimeni nu trebuie să se afunde într-un lac și să se înece ca să-l urmeze pe Justin. Acolo li se cere pur și simplu să moară metaforic. Își poartă singuri crucea, ca să vorbim așa. Spune-le, Kara.

Ea făcea legăturile la fel de iute ca el. Nici unul dintre ei nu fusese creștin practicant, dar crescuseră cu un tată capelan. Cunoșteau destul de bine preceptele de bază ale creștinismului.

– „Luați-vă crucea și urmați-mă[1]", a spus Iisus. A fost executat prin crucificare, la fel cum s-a întâmplat și cu alți discipoli de-ai lui. Dar nu sunt obligați să moară așa.

– Exact, a confirmat Thomas. Totuși, în lumea de aici nu-i vorba de metaforă. Același lucru se poate afirma și despre rău. Acolo, oamenii nu suferă de o boală de piele – se spune că boala e în inimile lor. Dar uitați-vă la scabioși. Refuzul lor de a-l urma pe Justin, înecându-se, apare ca o boală fizică.

---

[1] Parafrazare după „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie" (*Evanghelia după Marcu*, 8:34, versiunea Bartolomeu Anania) (n.tr.).

William a părut cutremurat de această revelație. A aruncat o privire spre ceilalți, apoi și-a întors ochii din nou spre Thomas.

– Așadar, acum crezi că această carte, care este de aici, unde metaforele se exprimă literal, ar putea face același lucru în lumea aceea de vis a ta?

– Cine are o pană? a întrebat Thomas. Ceva de scris. Chiar și cărbune...

– Poftim, a zis Ronin, întinzându-i un băț de scris care avea un capăt negru de cărbune.

A luat instrumentul grosolan și s-a uitat lung la el.

– Justin a spus limpede că ar fi bine s-o ascundem, a amintit William. E periculoasă. Trebuie să cădem la învoială ce să facem.

Având Cartea într-o mână și instrumentul de scris în cealaltă, Thomas a pășit agitat încoace și încolo.

– A mai spus că are noimă doar în istorii – lumea de vis, de unde venim eu și Kara. Asta confirmă că istoriile sunt reale și pot fi afectate. Mai înseamnă că este neputincioasă aici.

Dacă afirmațiile lui Thomas erau adevărate, puterea Cărții putea fi incredibil de mare.

– Ce vrei să scrii? l-a întrebat Mikil. Cu alte cuvinte, care ar fi limitele? Cu siguranță că nu putem distruge virusul doar din câteva mânuiri ale condeiului.

Bărbatul a așezat Cartea pe o piatră.

– Ai dreptate. Asta... asta ar părea prea simplu.

Ceilalți s-au strâns împrejur, reduși la tăcere de gânduri imposibile.

S-a uitat iarăși la copertă.

– *Povestea Istoriei*. Asta înseamnă că trebuie să fie o poveste, nu-i așa?

– Ca în „A fost odată ca niciodată"? a făcut Ronin. Vrei să spui că dacă scrii „A fost odată ca niciodată un iepure", atunci în visele tale va apărea un iepure?

– E prea simplist, a zis Mikil. Și ce fel de litere să folosim?

Între alfabetul folosit într-o realitate și cel din cealaltă existau anumite diferențe – cel de acolo era mai simplu.

– Cele din istorii, a propus Thomas.

– Ce vrei să realizezi în cealaltă realitate? s-a interesat Ronin. Scopul principal... care este el?

– A apărut un virus care va distruge aproape toată omenirea... înțelegi? Germenul Raison. Cel care a adus Marea Tribulație, așa cum este ea consemnată în Cărțile de Istorii. Cunoașterea acestora a devenit oarecum confuză în cei cincisprezece ani scurși de la Traversarea lui Tanis, dar cu toții am cunoscut-o cândva din vorbe.

– Da, sigur. Germenul Raison. Acestea erau istoriile care îl fascinau pe Tanis, a spus Ronin, apoi s-a uitat la Mikil. Spui că aceste istorii sunt... acum? Reale acum?

– Nu m-ai ascultat mai devreme? a intervenit William. Astea sunt vorbele mele. Adică, doar își redește amintiri, dar pare să creadă că aceste vise ale lui sunt reale.

– De fapt, nu știu sigur cum funcționează, a recunoscut Mikil.

Cum putea ea să explice realitatea dublă a acestui moment?

– Thomas este expert în problema asta, dar eu susțin că, indiferent dacă sunt în trecut sau în prezent, istoriile nu sunt doar reale, dar trebuie să și avem putința de a le modifica.

– Doar nu-ți închipui că poți schimba ceea ce este socotit deja istorie?!

– Nici asta nu știm, a spus Thomas. Fără Cărțile de Istorii, nu cunoaștem ce s-a consemnat. Putem bănui însă că se consemnează faptul că am descoperit această Carte și că scriem azi în ea.

Asta i-a făcut să amuțească un moment.

– Atunci, scrie o poveste, l-a invitat Ronin în cele din urmă.

– Ce mă interesează pe mine așa ceva? a mormăit William dezgustat. Pe mine mă doare doar ce e real, aici. Lucruri precum Hoarda, care ne urmărește zi de zi. Mă duc să-mi strâng oamenii ca să-i duc în adâncul deșertului, a zis el și s-a îndepărtat.

Thomas i-a întins lui Mikil condeiul.

– Tu sigur îți amintești mai bine decât mine cum se scrie. Poftim.

O scuză ieftină, a gândit ea, dar a întins mâna. Degetele au început să-i tremure ușor.

– Ce să scriu?

– Ceva simplu, ușor de verificat. Care e grija noastră imediată.

– Tu. Ești mort în Franța. Și Monique la fel.

– Sugerezi să scriem ceva pentru a-i readuce la viață?

– De ce nu?

– Nu e prea complicat? Mi se pare cam mult. Chiar absurd.

– Absurd? a făcut Ronin. În comparație cu restul, care ar trebui să fie logic?

– Hai, scrie odată, a îndemnat-o Thomas.

Mâna lui Mikil a șovăit deasupra filei albe.

– „A fost odată ca niciodată, și atunci Thomas a reînviat?“

– Mai amănunțit.

– Nu cred că pot. Ce fel de amănunte? Nici măcar nu știu cum erai îmbrăcat.

– Scrie, atunci, a îmboldit-o Thomas, uitându-se la mâna ei, care încă nu se mișcase. Gata?

– Da, a zis ea și a coborât instrumentul de scris pe hârtie.

– Thomas Hunter, omul care a aflat de amenințarea Germenului Raison, același care a fost împușcat în cap...

– Stai puțin.

Mikil a atins bățul de foaie. Dacă nu se înșelase, percepuse o ușoară căldură alergându-i spre degete. Apoi, iarăși, nervii parcă îi ardeau. A scris cuvintele așa cum îi fuseseră dictate.

– Bun.

Thomas a continuat:

– Același om care a fost împușcat în cap a fost ucis în Franța cu un glonț în cap. Punct. Dar în a treia zi, el a înviat... Ba nu, lasă asta. Scrie altceva: Dar într-un moment când cadavrul lui nu era supravegheat, el a înviat. Sfârșit.

Mikil a ridicat condeiul de pe hârtie.

– Sfârșit? Cu Monique ce se întâmplă?

– Alt paragraf. Aproape în același timp în care Thomas Hunter a înviat, Monique de Raison s-a trezit sănătoasă și perfect capabilă să-și continue cercetările pentru descoperirea unui antivirus în Statele Unite ale Americii. Sfârșit.

– Serios, astea nu-mi sună deloc a poveste, a oftat Johan. S-a uitat în direcția în care dispăruse William. Totul mi se pare ridicol în comparație cu situația noastră jalnică. Eu vă sugerez să ajungem la...

S-a oprit. Fața i s-a luminat o idee. Mikil s-a uitat la ceilalți, care detectau orice schimbare în atitudinea lui. Trăgea cu urechea.

Apoi a auzit și ea. Duduitul slab al unor copite care loveau pământul. Pe faleză.

Hoarda!

– Fugiți! a strigat Thomas. În tunel!

5

Thomas a înșfăcat Cartea și a vârât-o sub centură în timp ce fugea spre corturi. Justin își arătase fața către el. Apoi Kara, prin Mikil. Iar acum Hoarda îi ataca.

Acum vă voi înfățișa inima mea.

În câteva momente l-a prins din urmă pe William.

– Mikil, Johan, luați-i pe Samuel și pe Marie în tunel împreună cu ceilalți! William, în canionul din est, împreună cu mine. Cinci oameni.

Alesese acel loc anume pentru tabără cu cinci zile în urmă nu doar fiindcă se găsea aproape de un lac roșu, ci și datorită unui pasaj ascuns pe sub doi bolovani uriași care dădea spre canionul de est. Drumul era aproape imposibil de observat dacă privitorul nu stătea exact în fața trecerii. Cu puțin noroc, oamenii Hoardei puteau anticipa ca tribul să urmeze căile de scăpare mai evidente.

Cum de reușiseră scabioșii să treacă neobservați de santinelele plasate pe faleză?

Prima săgeată a ciupit fața rocii în stânga lui, înainte ca el să poată ajunge la corturi. A privit peste umăr. Arcași călări. Cel puțin cincizeci.

– Înainte, a strigat Mikil. Ne-au tăiat calea spre canionul de est!

Din tabără răsunau strigăte de spaimă. Femeile alergau după copii. Bărbații fugeau deja spre îngrăditura unde-și țineau caii. Nu mai aveau vreme să-și strângă blidele, mâncarea sau îmbrăcămintea. Era suficient să scape cu viață.

– William?

– Vrei doar cinci oameni? l-a întrebat locotenenta lui. S-ar putea ca scabioșii să nu ne urmărească.

Ei trebuiau să creeze diversiunea. În alte condiții, ar fi luat cu sine cel puțin zece, ca să ridice suficient praf încât să atragă atenția atacatorilor și să fie urmăriți, în vreme ce restul tribului se strecura pe

ruta ascunsă de scăpare. Thomas știa însă că în acea zi exista posibilitatea ca oamenii care făceau parte din echipa de diversiune să nu mai scape cu viață.

– Doar cinci. Am la mine focul.

A alergat către centrul taberei, unde era sigur că va fi văzut limpede. Cu puțin noroc, le va atrage atenția. Prețul pus pe capul lui îl întrecea de o sută de ori pe cel al oricărui altul. Și auzise zvonuri cum că fiica lui Qurong, Chelise, pe care o cunoscuse cândva în adâncul deșertului, era promisă lui Woref, după ce acesta îl va captura.

Strigătele s-au potolit repede. Membrii Cercului aveau experiență. Nu se salvau prima dată. Știau cu toții că nu scăpai dacă țipai. Existau suficienți cai pentru toți oamenii, câte un adult și un copil de fiecare cal, alți zece fiind folosiți la căratul proviziilor.

Thomas a ridicat de la pământ torța fumegândă aflată în preajma focului de tabără. Țipetele ascuțite au atras atacul de sus. O săgeată a străbătut văzduhul și s-a înfipt în carnea cuiva, undeva în dreapta lui. S-a răsucit să vadă.

Alisha, mama lui Lucy, trăgea de coada săgeții care îi pătrunsese între coaste. A dat să pornească spre ea, dar a văzut că fata fugea deja spre mama ei strângând în mâini unul dintre fructele cărnoase, de culoare portocalie, care vindecau. A ajuns la mama ei, a lăsat fructul la pământ, a prins săgeata cu ambele mâini și a tras cu putere. Femeia a gemut. Săgeata a ieșit.

Apoi Lucy a stors fructul deasupra rănii deschise.

Thomas a gonit ca să ajungă alături de William, care îi conducea pe Suzan și pe alți doi membri ai tribului. A sărit în șa din alergare și a dat pinteni calului, care a pornit la galop, ajungând în fruntea celorlalți.

Un icnet gutural venind din spatele lui l-a făcut să întoarcă imediat capul. Era bătrânul Jeremiah. Mai toți membrii tribului se adăpostiseră sub o cornișă din apropierea grajdurilor, dar membrii consiliului se aflaseră mult mai departe de cai atunci când se declanșase atacul. Iar bătrânul se mișcase mai încet. O suliță îl nimerise în spate.

În deruta ce domnea în tabără, nimeni nu-i sărise în ajutor. Dacă murea, fructul nu mai avea cum să-l învie.

– William, ia torța!

I-a aruncat torța fumegândă celuilalt, care a prins-o cu o mână și s-a uitat în urmă, să vadă ce se întâmplase.

– Grăbește-te, Thomas! Va fi greu să scăpăm!

– Aprinde focurile! Du-te! i-a poruncit, după care și-a răsucit calul și a țâșnit spre bătrânul care zăcea cu fața în jos. A sărit alături de el, cu fructul în mână. Și-a dat seama însă chiar înainte să atingă nisipul cu genunchiul că ajunsese prea târziu.

– Jeremiah!

A prins sulița, a pus un picior pe spinarea bătrânului și a smuls-o. Măduva spinării fusese secționată.

Gemând de furie, Thomas a strivit fructul între mâini, iar sucul s-a scurs în rana căscată în spinarea omului.

Nimic. Dacă ar mai fi fost viu, zeama ar fi declanșat imediat procesul de regenerare.

O săgeată l-a izbit în umăr. Arcașii de pe faleza cea mai apropiată s-au holbat la el, luați momentan prin surprindere.

– A fost unul de-al vostru! a răcnit el.

Fără să-și dezlipească ochii de la ei, a apucat săgeata din umăr, a scos-o și a azvârlit-o la pământ. Apoi a îndesat fructul în rană.

– Acum e mort, la fel ca voi. Mă auziți? Morți! Voi toți. Trăiți în moarte!

Unul dintre ei a slobozit o săgeată. Thomas a văzut că nu avea cum să-l atingă, și a lăsat-o să treacă fără să se clintească. Săgeata s-a înfipt în nisip.

Apoi s-a mișcat. Mai iute decât se așteptaseră dușmanii. Drept pe cal, pornind spre canionul din est.

Primul foc răspândea deja fum gros și vălătucit spre cer. William îl aprinsese și pe cel de-al doilea, pe partea opusă a canionului, și galopa spre cel de-l treilea morman de stuf, pregătit special pentru o asemenea situație.

Ignorând săgețile ce zburau pe lângă el, Thomas s-a aplecat pe coama calului și s-a aruncat prin fumul dens.

Soren a ridicat brațul să dea semnalul.

– Așteaptă, a zis Woref.

– Restul vor goni spre canion, a răspuns locotenentul lui. Trebuie să pornim în urmărire chiar acum.

– Am spus să aștepți.

Soren și-a plecat capul.

Plănuiseră să îi încercuiască, rănind cât mai mulți atacându-i de sus, iar apoi să se arunce asupra lor ca să-i lichideze. Fructele lor blestemate erau neputincioase în fața unei lovituri clare de seceră la gât. O strategie pe care și Martyn ar fi aprobat-o cândva.

Acum el se afla printre albinoși, prins în clește alături de ceilalți. Dar, brusc, Woref nu mai era chiar atât de sigur de acea strategie; nu se așteptase la focuri.

– Își închipuie că fumul îi va ascunde? a intervenit Soren. Sărmanii neghiobi, nu știu că avem deja oameni la capătul celălalt al căii de salvare.

Dar se confruntau cu Thomas. Și cu Martyn. Nici unul nu ar fi crezut că puțin fum i-ar ajuta să scape de un dușman care le cunoscuse bine poziția înainte de a ataca.

Atunci, la ce bun focurile?

– Ești convins că nu există alte căi de ieșire din acest canion?

– Iscoadele noastre nu au descoperit altele.

Cu toate acestea, trebuiau să existe. Dacă ar fi condus el acel grup de disidenți, în ce direcție i-ar fi îndrumat? Spre deșert, firește. Departe de Hoardă. Spre întinderile unde puteau scăpa pur și simplu de orice urmăritori.

– Jumătate dintre cei care așteaptă să taie retragerea spre sud, a poruncit Woref.

– Sud?

– Nu mă sili să repet ordinul.

Soren s-a ridicat în scări și a transmis ordinul prin semne făcute cu mâinile. Două iscoade călare, fiecare

confirmând recepționarea mesajului, și-au rotit caii și au dispărut.

– Pe moment, întregul trib se va repezi spre fum. Vreau ca toți arcașii să sloboadă o ploaie de săgeți împotriva albinoșilor.

– Am transmis deja ordinul.

– Dar de ce? a mormăit Woref în barbă. Fumul îi va sufoca dacă nu ies repede de acolo.

Prin canion a răsunat șuieratul unui fluier și, exact așa cum prevăzuse, aproape cincizeci de cai au apărut de sub cornișa existentă în peretele vestic al canionului. Asupra lor a pornit o ploaie de săgeți. Femeile își țineau copiii la piept și îndemnau bidivii spre fum, dându-le pinteni pentru ca animalele să alerge cât mai repede.

Mulți fugari au fost loviți. Cei de jos erau ținte sigure. Aveau însă de parcurs doar cincizeci de metri până să fie înghițiți de fum.

Cu toate acestea, doi au căzut la pământ. Un cal s-a împleticit, iar călărețul a trebuit să gonească pe jos. Un al treilea strângea între degete o săgeată care îl lovise în piept. Cel aflat pe jos s-a împiedicat, iar alte trei săgeți i-au pătruns în spate.

Apoi, albinoșii au traversat zona periculoasă și au pătruns în cea cotropită de fum. Oamenii lui Woref au ucis doar cinci. Șase, socotindu-l pe cel doborât mai devreme cu sulița. Mulți alții fuseseră loviți, dar aveau să supraviețuiască datorită vrăjilor deținute de trib. Acel fruct amar al lor.

Arcașii au slobozit vreo zece săgeți în cei căzuți, apoi canionul s-a cufundat într-o tăcere ciudată.

Woref a tras de frâul calului și a mers de-a lungul falezei, spre est, căutând din ochi cel mai mic semn de viață dincolo de valul gros de fum. Tăcerea aceea îl înfuria. Imposibil ca oamenii aceia să se întoarcă, pentru a înfrunta o nouă ploaie de săgeți. Trebuie că exista o altă ieșire!

În spatele lui, oștenii au pătruns în vale, practic tăind orice încercare de retragere.

Thomas fusese împreună cu cei care aprinseseră focurile. Woref se înțelesese cu Qurong în privința lui. Dacă acel grup se dispersase...

Dinspre est s-a auzit *un* țipăt. Cineva zărise grupul condus de Thomas.

Woref a dat pinteni calului, care a pornit la galop prin canion. Apoi i-a văzut, cinci cai ridicând praful dincolo de perdeaua de fum, gonind direct spre capcana care îi aștepta.

Thomas și-a condus grupul dincolo de norul gros de fum, rugându-se în sinea lui ca toți scabioșii să fie cu ochii pe el. Verificase fiecare centimetru din canion și știa precis unde ar organiza capcana dacă ar fi comandant al Hoardei. Șansele de a străpunge barajul stabilit acolo erau minime acum. Dacă ar fi fost avertizați din vreme, ar fi reușit probabil să țâșnească prin gura canionului înainte de apariția dușmanilor acolo.

Doi frați, Cain și Stephen, goneau alături de Suzan, în dreapta lui. William venea în urma lor.

– Luptăm? a întrebat acesta.

– Nu.

– Am ajuns prea târziu. Sigur ne așteaptă.

Da, bineînțeles.

– Ne-am putea întoarce.

– Nu! Nu-i putem pune în primejdie pe ceilalți. Pregătiți-vă fructele.

Imediat ce a rostit aceste vorbe, a auzit strigătele din față. Treizeci de soldați călări ieșiseră la vedere, tăindu-le drumul de ieșire din canion.

Au continuat să galopeze direct spre Hoarda care îi aștepta.

– Justin, dă-ne tărie, a glăsuit Thomas dintr-o suflare.

Scabioșii nu atacau. Nu trăgeau cu arcurile, nu strigau, ci stăteau, așteptând doar să pună mâna pe ei. Nu se putea trece de ei.

Thomas a tras de hățuri și a ridicat mâna.

– Stați.

S-au oprit la o sută de metri.

– Ne lăsăm prinși? a întrebat William. Știi bine că ne vor ucide.

– Și ce alternativă avem?

– Mikil și Johan au avut timp suficient să treacă prin deschizătură cu restul tribului. Cred că și noi vom reuși!

– Deja au adus oameni în canion, a vorbit Suzan.

Se alăturase mai târziu Cercului, iar Thomas se arătase extrem de încântat de prezența ei în grup. Fostă conducătoare a cercetașilor Gărzii Pădurii,

studiase Hoarda mai bine decât alții și îi cunoștea strategia aproape la fel de amănunțit ca Johan.

– Dacă avem noroc, nu vor descoperi tunelul, a spus Thomas.

– Atunci vom lupta! Îi putem învinge...

– Noi nu ucidem! a rostit Thomas, apoi s-a întors spre Cain și Stephen. Sunteți pregătiți pentru ce ar putea însemna asta?

– Dacă vorbești de moarte, atunci sunt gata, a răspuns Cain.

– Prefer să mor decât să ajung în temnițele lor, a continuat Stephen. Nu vreau să fiu prins viu.

– Și cum îți propui să îi obligi? Dacă ne vor vii, atunci vom merge cu ei fără să ridicăm arma. Nu luptăm, ați înțeles?

– I-am ajutat să construiască temnițe. Știu...

– Înseamnă că ne poți ajuta să evadăm de acolo.

– Nu-i posibil.

Și frații se alăturară târziu tribului, iar felul în care se trăia dincolo de calea aleasă prin înec le era încă proaspăt în minte. Amândoi erau bruneți și se răseseră în cap ca urmare a unui jurământ. Erau hotărâți să-și arate cât mai mult posibil din pielea scăpată de boală, fără a fi indecenți.

– Fără luptă, a repetat Thomas.

S-au pironit cu privirea. Stephen a încuviințat din cap.

– Bine, fără luptă.

Au rămas alături, toți cinci, cu fața la Hoardă. Au auzit tropot de copite apropiindu-se din spate, iar

Thomas s-a întors și a văzut că grupul anticipat de Suzan apărea din fumul care se mai liniștise.

– Am dat de un mare bucluc, a spus William.

– Ba nu, am reușit să asigurăm libertatea lui Mikil. Libertatea pentru Cerc.

– Mikil? Să nu-mi spui că are vreo legătură cu acele vise ale tale.

Ideea îi venise și lui. Nu era sigur ce făcuseră scriind în Cartea albă aflată acum la brâul lui, dar dintre el și Kara careva trebuia să se întoarcă. Viața a șase miliarde de oameni stătea în cumpănă. Fără a mai vorbi de viața surorii lui. Dacă Mikil murea, atunci pierea și Kara.

– Dacă m-ar interesa doar istoriile, atunci m-aș salva. Acum procedăm exact așa cum, fără îndoială, ar proceda și Justin.

Nu mai era nimic de spus. Thomas a scos Cartea de la brâu și a băgat-o sub tunică.

Woref a trecut călare prin dreptul ostașilor lui și a contemplat confruntarea mută din canion.

Cinci.

Ceilalți cincizeci dispăruseră.

Dar între cei cinci se afla Thomas. Dacă apreciase corect, ceilalți aveau să iasă din canion în sud, unde oamenii lui îi vor întâmpina cum se cuvenea. Acum îl interesau aceștia cinci.

De fapt, doar unul.

– Trimiteți vorbă. Dacă îi descoperă pe ceilalți, să-i omoare pe toți. Îl am pe Thomas de Hunter.

Și-a îmboldit calul și a înaintat împreună cu garda lui de corp să dea ochii cu bărbatul care se făcea răspunzător pentru nenorocirile suferite de el în ultimele treisprezece luni. Noaptea târziu, în jurul miilor de focuri de tabără, numele lui Thomas de Hunter era încă șoptit cu respect și teamă. Devenise o legendă care sfida orice putere de înțelegere. Cum nu reușise să înfrângă Hoarda cu sabia, acum ridicase arma păcii spre a lupta. Qurong ar prefera să înfrunte oricând o sabie decât să se confrunte cu acest vicleșug eroic numit Cerc. Într-adevăr, doar o mie de oameni îl urmaseră pe Thomas în această demență a lui, dar se puteau transforma ușor în zece mii. Iar apoi într-o sută de mii.

Astăzi, le va reduce numărul la unu.

Și tot astăzi, Woref își va căpăta mireasa.

S-a oprit la zece metri de albinoși. Cu pielea expusă și având un aspect bolnăvicios, arătau ca niște salamandre. Briza aducea mirosul lor spre el și a făcut toate eforturile posibile să nu inspire prea adânc. Miroseau a fructe. Aceleași fructe amare pe care le foloseau la vrăjitoriile lor – varietatea care creștea în jurul lacurilor roșii. Se spunea că *beau* sângele lui Justin și că își sileau copiii să procedeze la fel. Ce boală ciudată a minții putea împinge un om la asemenea absurdități?

Doi dintre prizonieri erau cheli. Arătau oarecum familiar. Al treilea prizonier era o femeie. Simplul gând că un bărbat se împreuna cu o asemenea salamandră grețoasă era îndeajuns să-i dea o stare cumplită de rău.

Și-a îndemnat calul să ajungă în fața lui Thomas de Hunter, căpetenia lor. Medalioane având o lucrătură similară atârnau de gâtul tuturor. S-a aplecat din șa, a prins pandantivul lui Thomas, l-a smuls și l-a ținut în palmă. Apoi a scuipat pe el.

– Acum sunteți prizonierii lui Qurong, căpetenia supremă a Hoardei, a rostit el, apoi și-a întors calul, simțindu-se doborât de mirosul degajat de ei.

– Așa s-ar părea, a răspuns Thomas.

– Spălați-i!

Doi dintre oamenii lui au dat roată prinșilor și au aruncat cenușă asupra lor. Aceasta conținea sulf și făcea ca mirosul lor să devină tolerabil.

– Unde sunt ceilalți?

Thomas l-a privit cu ochi inexpresivi.

– Ucideți-o pe femeie, a poruncit Woref.

Unul dintre soldați a scos sabia și s-a apropiat de femeia cu piele negricioasă.

– Ai face o greșeală dacă l-ai ucide pe vreunul dintre noi. Nu-ți putem spune unde sunt ceilalți. Vă asigurăm doar că v-au păcălit, lucru care ne face plăcere. Dar deja au fugit cu toții într-o direcție pe care doar ei o știu.

Scabiosul s-a simțit traversat în adâncul ființei de o nouă undă de adversitate față de acest om. S-a întrebat cât de bine ar fi arătat acest rebel dacă i s-ar fi tăiat buzele. Însă Qurong nu ar mai căpăta informațiile de care avea nevoie.

– Știu cum au scăpat. Iscoadele mele nu au observat o spărtură în stânci, pe unde se făcea un drum

spre sud, către deșert. Banda ta de rebeli se îndreaptă spre oamenii noștri chiar în aceste clipe.

– Și atunci de ce mai întrebi?

Se așteptase la o tresărire, la o pauză, ceva care să indice surpriza omului că fusese dovedit cu atâta ușurință. În schimb, Thomas îi răspunse fără să șovăie.

– Vei plăti pentru această lipsă de respect. Îți jur că așa va fi. Puneți-i în lanțuri.

Woref și-a întors calul, apoi a pornit spre ieșirea din canion.

Mikil a plimbat binoclul de-a latul deșertului care înconjura zona canioanelor.

– Alții? a întrebat-o Johan.

– Nu. Doar grupul acela.

În spatele lor, cincizeci de perechi de ochi străluceau din peștera întunecoasă în care își găsiseră ascunzătoare. Își croiseră drum prin spărtură și ajunseseră într-un canion alăturat care îi adusese aici, la marginea deșertului de sud. Însă nu aveau să iasă în câmp deschis decât atunci când vor fi siguri că oamenii Hoardei vor fi plecat de acolo.

– Or fi ajuns deja la peșteră, a spus Johan. Trebuie să ne urnim și noi foarte curând.

– Doar dacă nu cumva l-au urmărit pe Thomas până la ieșirea din canion.

– Presupunând că a reușit să iasă din canion, a zis Johan încruntat.

– Și de ce să nu reușească? a întrebat Mikil, după ce a lăsat binoclul jos.

Bărbatul a aruncat o privire în urmă și i-a vorbit cu glas scăzut.

– Aș putea jura că l-am văzut pe Woref pe buza falezei. Au venit peste noi fără să-i simțim, ceea ce înseamnă că ne-au urmărit de mult. Cred că au blocat ambele rute de salvare. Nu cred că cineva, fie el și Thomas, ar reuși să scape fără luptă de acolo. Și noi știm că el nu dorește să lupte.

Acea revelație a uimit-o peste măsură. Nu doar pe Mikil, îngrijorată de viitorul Cercului fără Thomas, care să îi conducă, dar și pe Kara, temătoare dintr-odată pentru viața fratelui ei.

– Înseamnă că trebuie să ne întoarcem!

– Noi trebuie să ne gândim la binele tribului, a spus el, după care a tras adânc aer în piept. Întâi tribul, după aceea Thomas. Presupunând că mai este în viață.

A fost cât pe ce să îl dojenească pentru că sugerase așa ceva, însă apoi și-a dat seama că era de acord, dar ca Mikil. S-a întors cu fața spre deșert.

– Atunci vom rămâne aici.

– Ne vor descoperi urmele și vor porni după ele.

– Nu, dacă blocăm tunelul. Ia gândește-te. Nu vor crede că rămânem în aceste canioane. Oriunde, dar nu aici, am dreptate? Și nu vor descoperi niciodată peștera. În apropiere avem un lac roșu, apă, hrană... Nu vreau să pătrund prea adânc în deșert dacă au pus mâna pe fratele meu.

Suficiente emoții se învălmășeau în sufletul ei ca să o facă să țipe dezlănțuit. Era Mikil, dar era de fapt Kara, iar în postura aceasta din urmă se trezise

în miezul unei furtuni de foc. Lucru surprinzător, se temuse foarte puțin, chiar și atunci când săgețile slobozite de Hoardă fuseseră cât pe ce să o nimerească în cap. Mikil se confruntase cu scabioșii de o mie de ori, cel mai des în luptă corp la corp.

Pe de altă parte, o afecta pierderea de vieți omenești. În atac muriseră șase oameni, între care se număra și Jeremiah. Își simțea inima grea din această cauză.

Dar se simțea sfâșietă și de altă emoție. Dorința de a se trezi în laboratorul doctorului Myles Bancroft. Thomas luase Cartea – acum regreta că nu o luase ea. Imposibil de spus câte ocazii s-ar mai fi ivit să scrie. Gândindu-se la cele câteva cuvinte pe care le așternuse și care ar fi avut putere pe Pământ, a ajuns să simtă un fior pe șira spinării. Trebuia să se întoarcă pentru a constata dacă avuseseră vreun efect. Își imagina doar că...

Johan s-a scărpinat sub bărbie și a privit în jur.

– Dacă blocăm tunelul, își vor da seama.

– Și ce dacă? Nu ne vor găsi, deci vor presupune că ne-am îndreptat spre adâncul deșertului.

– Dar tot ne vor căuta urmele.

– Atunci o să le oferim una care pleacă de aici, mergând spre apus, apoi pătrunzând în deșert. Și cum vânturile care bat noaptea o vor șterge, până dimineața se vor rătăci.

Bărbatul a rămas tăcut, analizând sugestia ei.

– Refuz să merg în adâncul deșertului câtă vreme soarta lui Thomas este nesigură.

– S-ar putea să meargă, a zis, dând aprobator din cap. Dar nu blocăm tunelul la intrare, oricum e prea

târziu, a adăugat, apoi a alergat spre cal și s-a aruncat în șa. Trebuie să ne grăbim.

6

– Kara, trezește-te.

A simțit că cineva o scutura de umăr.

– Gata, dragă. Trezește-te. Dormi de cel puțin două ore.

S-a uitat lung la bărbatul cu aspect vetust care stătea lângă ea. Cu un zâmbet atotștiutor, doctorul Myles Bancroft și-a șters fruntea cu o batistă.

– Două ore de somn și nici un vis.

Luminile rămăseseră scăzute. Aparatura zumzăia discret – ventilatorul computerului, aerul condiționat. Mirosul slab al transpirației se împletea cu acela de deodorant.

– Ai visat?

– Da, a răspuns ea și s-a ridicat puțin.

Doctorul îi șterse sângele de pe brat și îi pusese un mic bandaj alb.

– Da, am visat.

– Potrivit instrumentelor mele, nu ai visat. Iar asta nu creează doar un caz fascinant, ci unul care se repetă. Întâi Thomas, acum tu. Cu voi se întâmplă ceva.

– E vorba de sângele lui. Nu mă întreba cum a început totul, dar fratele meu constituie poarta dintre aceste două realități.

– Mă îndoiesc foarte mult că există două realități. În mintea voastră se întâmplă ceva situat cu certitudine dincolo de visele obișnuite, dar te asigur că trupul ți-a rămas aici tot timpul. Nu ai trecut prin nici un dulap spre Narnia, nici nu ai făcut vreo călătorie spre altă galaxie.

– Chestiune de semantică, profesore, a zis Kara și s-a dat jos din pat. Nu avem timp de așa ceva. Trebuie să o găsim pe Monique.

Bancroft a privit-o cu un zâmbet sfios, ca și cum și-ar fi făcut curaj să îi adreseze întrebarea:

– Așadar, ce s-a petrecut?

– M-am trezit în persoana lui Mikil, locotenenta lui Thomas de Hunter. Eu și ea am scris într-o carte care are puterea de a aduce viață din cuvinte, am supraviețuit cu greu unui atac al Hoardei și ne-am găsit un adăpost într-o peșteră după ce am blocat drumul pe care scăpasem din încercuire. În cele din urmă, am adormit de epuizare și m-am deșteptat aici.

Ascultându-se cum rezuma situația, a simțit o furnicătură pe gât. În cursul ultimelor două săptămâni petrecute alături de Thomas crezuse și pusese la îndoială totul, iar acum nu mai știa sigur ce era mai ușor.

– Nici o rană.

– Poftim?

– Nu ai nici o rană sau vreun alt semn ca să dovedești prin ce-ai trecut, așa cum a făcut Thomas.

Adevărat.

– Ai ceva noutăți?

– Nimic deosebit, nu, a răspuns el clipind și evitând să o privească direct. Lumea se duce de râpă, serios. Și-a făcut deja apariția marele element nivelator pe care îl simțeam mai toți. Nici nu-ți poți închipui cu ce repeziciune se întâmplă totul.

– Virusul? Nivelator prin faptul că nu face nici o deosebire între oameni. Președintele este la fel de vulnerabil ca vagabondul care doarme pe unde apucă. Dar de ce te interesează atât de mult visele, doctore? Ai spus că ești infectat, corect? Mai ai de trăit zece zile, la fel ca noi ceilalți. Nu s-ar cuveni să te afli alături de familie?

– Familia mea este munca, dragă. Am reușit să bag în mine cantități primejdioase de alcool, începând de săptămâna trecută, când am priceput cum stau lucrurile. Dar am decis după aceea să-mi petrec ultimele zile revenind la prima mea iubire.

– Psihologia.

– Vreau să mor în brațele ei.

– Atunci acceptă o sugestie din partea cuiva care a văzut dincolo de mintea sa, doctore. Vorbește cu preotul. Ceea ce se petrece reprezintă mai mult decât poți vedea cu ochii sau înregistra pe instrumentele tale.

– Ești o persoană religioasă?

– Nu. Dar Mikil este.

– Atunci ar trebui să discut cu această Mikil de care tot pomenești.

Kara a furișat privirea spre măsuța pe care își amintea că văzuse ultima oară mostra de sânge prelevată de la Thomas. Dispăruse.

– Nu-ți face griji, am pus-o la păstrare în loc sigur.

– Am... am nevoie de ea.

– O primești doar cu ordin judecătoresc. Rămâne la mine. Poți veni aici oricând. A, să nu uit, secretarul Merton Gains a telefonat acum o oră.

– Gains? A tăcut și și-a amintit de criza nucleară. Ce-a spus?

– Dorea să știe dacă am ajuns la vreo concluzie.

– Și ce i-ai răspuns. De ce nu m-ai trezit?

– Voiam să fiu sigur. Unii subiecți au nevoie de foarte mult timp ca să intre în starea REM. Te-am trezit imediat ce m-am convins.

Brusc agitată, Kara a dat să pornească spre ușă. Trebuia să-i găsească pe Thomas și pe Monique, morți sau în viață. Dar cum? Și sângele... S-a răsucit.

– Doctore, te rog, dă-mi proba de sânge. E fratele meu! Lumea traversează o criză, iar eu...

– Gains a vorbit fără echivoc. Nu ne putem permite să pierdem controlul. A dat de înțeles că există o posibilitate, o amenințare din interior.

O cârtiță?

– La Casa Albă?

– N-a precizat. Sunt psiholog, nu ofițer de informații.

– Adevărat. Și ce i-ai povestit despre mine?

– Că nu visai. Ceea ce înseamnă că treci prin aceleași stări ca fratele tău. Dorește să-l suni imediat.

Kara s-a uitat la doctor, apoi a pășit hotărâtă spre biroul pe care se afla telefonul.

– Abia acum îmi spui?

Bancroft a ridicat din umeri.

– Hei, am o mulțime de lucruri pe cap. Și o să mor peste zece zile, ți-am zis?

Și-a simțit ochii săgetați dureros de o lumină puternică. Raze de soare. Ori altceva? Poate era sclipirea de dincolo. Poate murise din cauza Germenului Raison, iar acum plutea pe deasupra propriului corp, alunecând spre uriașa lucire albă din cer.

A bătut din pleoape. A simțit o apăsare pe piept, ceva îi intra în claviculă. Respira cu greutate. Însă nici o durere.

Și-a dat seama de toate acestea imediat ce a deschis ochii.

Apoi și-a dat seama că se găsea într-un automobil înclinat la un unghi periculos, atârnată doar în centura de siguranță. S-a prins de volan să se sprijine și a aspirat cu nesaț o gură de aer.

Ce se întâmplase? Unde se afla? Panica i-a înmugurit în suflet. Dacă se mișca, mașina putea să cadă în gol.

Geamurile erau acoperite de frunziș. O rază de soare pătrundea printr-o mică deschizătură de formă triunghiulară apărută între frunze. Se găsea într-un copac?

Monique a clipit din nou, impunându-și să nu se alarmeze. Și-a adus aminte unele lucruri. Lucra la antivirusul pentru anihilarea Germenului Raison. Soluția găsită dăduse greș. Șansele de a descoperi alt antivirus decât acela deținut de Svensson erau nule. Se îndrepta spre Washington – o călătorie neplanificată,

în care pornise din disperare. Kara o convinsese că probabil Thomas rămăsese singura lor speranță și, afectată de eșecul ei monumental, dorise să-i vorbească personal președintelui despre situația apărută. Apoi voia să meargă la Johns Hopkins, unde Kara dorea să intre în legătură cu cealaltă realitate folosind sângele fratelui ei.

Condusese pe un drum secundar, urmând un semn care anunța o benzinărie la trei kilometri distanță, când, pe neașteptate, privirea i se înnegurase. Altceva nu-și mai amintea.

S-a aplecat spre dreapta. Mașina nu s-a mișcat. S-a aplecat și mai mult și a privit pe geamul portierei. Automobilul se afla pe sol, nu într-un copac. Tufișurile erau dese de o parte și de alta. Iar capota intrase sub niște crengi mărunte. Pesemne că adormise și ieșise de pe șosea. Nu a văzut urme de sânge.

Și-a mișcat picioarele și gâtul. Nu avea dureri. Nici măcar o migrenă.

Vehiculul stătea înclinat la un unghi de treizeci de grade – doar cu macaraua mai putea fi clintit de acolo. A încercat portiera, a descoperit că nu era blocată și a deschis-o. Apoi și-a desfăcut centura.

Trebuia să-și ia poșeta. Avea în ea cartea de vizită a lui Merton Gains și actele ei de identitate. Va avea nevoie de bani. Poșeta de piele neagră ajunsese pe podea, sub scaunul din dreapta. Ținându-se cu stânga de volan, s-a aplecat, a prins-o și s-a ridicat.

A coborât din mașină și a început să se cațăre pe pantă, slujindu-se de tufișurile din jur drept sprijin.

Șoseaua era deasupra, la cel mult douăzeci și cinci de metri, însă câțiva copaci mari blocau vederea de sus.

Cât timp trecuse de când stătea acolo?

Urcușul anevoios pe panta presărată cu pietre i-a provocat mai multe vânătăi decât prăbușirea cu automobilul. Și-a sfâșiat pantalonii negri și, după câteva căzături, și-a pătat pieptul bluzei bej de mătase. Avea pantofi fără toc, dar tălpile erau alunecoase. La jumătatea drumului, i-a scos din picioare, a dat să-i recupereze și a scăpat o înjurătură când unul a alunecat vreo trei metri la vale, după care s-a oprit. A socotit că se simțea mai bine așa. Tălpile ei preferaseră cândva să fie desculțe decât încălțate.

Când, într-un târziu, a ajuns pe creastă, a descoperit o șosea cu două benzi, despărțite de o linie continuă de culoare galbenă. Soarele se înălța chiar deasupra capului – însemna că stătuse fără cunoștință toată noaptea și jumătate din zi?

Spre dreapta a zărit autostrada. Încă dezorientată, a privit în jur. Apoi s-a întors spre stânga și a mers spre un semn Conoco, mic și roșu, aflat la un kilometru și jumătate depărtare. Ori era vorba de trei kilometri? Nu, semnul anunța așa, dar din câte își dădea seama se găsea la jumătatea drumului dintre autostradă și benzinărie. Așadar, un kilometru și jumătate. Va trebui să găsească un telefon și să facă apoi autostopul.

De cum a făcut primii pași, a și regretat că-și abandonase pantofii. După cincizeci de metri, a hotărât să facă semn oricărui vehicul pentru a o lua până la

benzinărie. Cu condiția să apară vreunul. Șoseaua era pustie. Tot astfel putea să fie și benzinăria Conoco. Noaptea trecută văzuse luminile ei de pe autostradă – un semn de speranță că putea fi deschisă. Majoritatea celor întâlnite fuseseră închise.

Uruitul unui camion greu s-a auzit din spatele ei. A aruncat o privire peste umăr. O cisternă mare, cu însemnele Shell pe laterală gonea pe autostradă. Văzând-o, s-a oprit ca fulgerată. Ce căuta o asemenea cisternă încărcată cu benzină pe șosea când șoferul acela sigur știa că peste zece zile avea să fie mort dacă guvernul nu reușea să descopere o cale de a împiedica Germenul Raison să facă victime? Oare camionagiul înțelegea cu adevărat ce se petrecea? Știrile pe care le auzise sugerau că majoritatea americanilor preferau să stea acasă, cu ochii lipiți de ecranele televizoarelor. Guvernul plătea bonusuri uriașe anumitor companii extrem de importante pentru a funcționa în continuare. Mai toate erau din domeniul utilităților, comunicațiilor, transportului – lucruri esențiale.

A presupus că traficul se redusese la cei care se duceau acasă să stea alături de familiile lor. Dar un camionagiu? Poate că și el mergea acasă.

S-a tras de pe drum, mergând pe iarba de pe margine. Nici o mașină nu a apărut în cele douăzeci de minute cât i-a luat să ajungă la benzinărie.

Aceasta era închisă.

– Alo!

Glasul ei a căpătat ecou sub copertina de deasupra pompelor de alimentare. S-a îndreptat spre geam.

– Alo!

Tăcere. Nu-i reproșa nimic benzinarului – dacă ar fi știut că mai are zece zile de trăit, nici ea nu și le-ar fi petrecut lucrând acolo.

Ușa era încuiată. Nici un semn de pătrundere forțată. Ce rost mai avea jaful dacă și jefuitorii înșiși erau infectați. Căutătorii de senzații tari vor fi mai dispuși să-și exteriorizeze frica prin violențe față de alții, instigând la răzvrătire, decât să prade și să distrugă. Revolte vor izbucni curând.

De fapt, momentul era potrivit pentru manifestări de acest gen.

A ridicat recipientul mic de oțel pe care scria „gunoi" și l-a azvârlit cu toată puterea în geam. Zgomotul înfiorător făcut de spargerea sticlei și căderea cioburilor pe asfalt ar fi fost în stare să scoale și morții. Prea bine. Chiar avea nevoie să-i ridice din morminte.

A așteptat un minut întreg, permițând oricui s-ar fi aflat în preajmă să constate că nu intenționa să jefuiască. Apoi și-a croit drum printre cioburi, ajungând la telefonul negru de pe tejghea.

Avea ton.

A scos cartea de vizită pe care i-o dăduse Gains și a privit numărul. Nu cumva cârtița despre care ea îl avertizase era chiar el? Poate ar fi fost mai bine să-i telefoneze direct președintelui. Nu, acesta se găsea la Washington, pentru a ține o cuvântare în fața plenului Națiunilor Unite.

A format numărul, a lăsat telefonul să sune și s-a rugat ca Gains, cârtiță sau nu, să-i răspundă.

7

Thomas s-a trezit stând pe spate. Avea cearșaful tras peste față. Ciudat. Deși nopțile în deșert erau câteodată răcoroase, lui nu-i plăcea să-și înăbușe răsuflarea îngropându-și capul sub velințe, așa cum procedau alții. Țesăturile te împiedicau să auzi bine. În acel moment, nu deslușea respirația tovarășilor luați prizonieri, despre care știa că dormeau în dreapta lui, legați cu lanțuri de glezne împreună cu el. Nu reușea să audă nici măcar zgomotul făcut de caii aflați în apropierea taberei. Și nici pe acela al scabioșilor care stăteau de vorbă în jurul focurilor de tabără. Sau sunetele scoase chiar de focuri.

Și-a smuls cearșaful de pe față. Era încă noapte. Întuneric. Încă nu auzea nimic, doar bătaia propriei inimi, ticăind slab. Fără stele pe cer, foc de tabără și dune de nisip. Doar o saltea subțire de cauciuc sub el și cearșaful rece între degete.

Inima i s-a oprit o clipă. Nu se afla în deșert! Stătea pe o saltea într-o cameră întunecoasă și se trezise cu cearșaful pe față.

Și-a mișcat picioarele. Nu avea lanțuri. Adormise ca prizonier în deșert și se trezise în istorii. Viu.

A pipăit marginea patului. A atins doar țevi reci de metal. O targă. Carlos îl împușcase, dar când? Cu trei zile în urmă, așa spusese Kara. Nu visase vreme de treisprezece luni în deșert, pentru că nu mai exista un Thomas care să trăiască visul. Cadavrul îi fusese

adus aici, dar de ce? Pentru a fi examinat? Ca să-i nedumerească pe americani? Și unde anume se afla?

Franța.

Și-a scos picioarele de sub cearșaf și le-a așezat pe podeaua rece de beton. În încăpere s-a auzit un plescăit puternic și de aceea a tresărit. Nu s-a întâmplat nimic. Căzuse ceva pe podea.

Ochii i s-au adaptat la întuneric. Prin golul de sub tăblia ușii pătrundea o dâră de lumină. A reușit să vadă forma rectangulară a unui obiect aflat la picioarele lui. L-a ridicat. O carte. A pipăit coperta și a înghețat.

Cartea cu file albe, intitulată *Povestea Istoriei.* Mâinile au început să-i tremure. Trecuse granița împreună cu el!

A simțit un fior rece în tot corpul. Ea – povestea, cuvintele ei – îl readusese la viață. Stătea acolo îmbrăcat într-o salopetă ruptă, desculț pe o podea de beton, undeva în Franța, ținând în mâini o Carte care putea crea istorie doar cu câteva cuvinte scrise.

Justin spusese că era primejdioasă și puternică. Acum știa de ce.

Imediat i-a fost cât se poate de clar ce urma să facă. Trebuia să găsească un pix, un creion, ceva de scris, ceva cu care să poată face notații în carte, înjghebând o nouă poveste. Una care să schimbe situația în privința Germenului Raison. Și, dacă tot se apuca de asta, una care să cuprindă și supraviețuirea lui.

A rămas o clipă descumpănit, gândindu-se pe neașteptate că acea Carte nu se deosebea prea mult de artefactele din istoria iudeo-creștină. Arca făgăduinței

avea puterea de a înfrânge armate. Șarpele din deșert, puterea de a vindeca. *Și muntelui acestuia de-i veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare!, așa va fi.*[1] Iisus Hristos, anul 30. Cuvintele care devin carne, zisese Ronin.

Acum existau în mod oficial patru lucruri care treceau granița dintre realități. Cunoașterea, aptitudinile, sângele și această Carte, aceste cuvinte care deveneau carne.

Abia dacă întrezărea conturul unei uși aflate la trei metri depărtare. S-a apropiat de ea, a încercat clanța, a descoperit că nu era încuiată și a întredeschis-o foarte puțin. Încăperea de dincolo de prag era tot întunecoasă, dar nu la fel de mult. A văzut o masă, o canapea. O altă ușă mărginită de o dungă de lumină. Un șemineu.

Cunoștea acea cameră! Acolo el și Monique îl întâlniseră pe Armand Fortier! Îl aduseseră înapoi la fermă.

S-a strecurat afară, continuând să țină Cartea strâns în mâna dreaptă. A examinat rapid încăperea, nu a descoperit nimic folositor și s-a deplasat spre ușa din partea cealaltă. Era tot neîncuiată. Apăsase pe clanță și o deschisese puțin când a perceput sunet de pași pe holul dinainte.

A rămas nemișcat. Cu nici un chip nu putea lăsa Cartea să cadă în mâinile lor. Evadarea lui nu era deloc la fel de importantă ca salvarea ei.

---

[1] *Evanghelia după Matei*, 21:21, versiunea Bartolomeu Anania (n.tr.).

A închis ușa fără să facă nici un zgomot și a alergat pe vârfuri spre celulă. Apoi s-a strecurat în beznă, a închis ușa în urmă, s-a apropiat de targa cu rotile și a vârât Cartea sub salteaua subțire. După care s-a întins și a tras cearșaful peste cap.

Relaxează-te. Respiră rar. Încetinește-ți bătăile inimii.

Treizeci de secunde mai târziu, ușa s-a deschis. Lumina a inundat încăperea. Thomas a auzit pași traversând camera, oprindu-se o secundă, apoi retrăgându-se. O tuse, pe care a recunoscut-o imediat ca fiind a lui Carlos. Venise după ceva. Cu siguranță, nu să verifice cadavrul.

Apoi s-a făcut din nou întuneric.

Thomas a așteptat un minut întreg, după care s-a ridicat din nou. S-a dus la ușă, a aprins lumina și a verificat camera. Doar pereți de beton. Cu excepția tărgii și a unui corp de bibliotecă, era goală. După toate probabilitățile, slujise drept cămară. Pesemne că îi depuseseră cadavrul acolo fiind răcoare și doreau să-l păstreze pentru cine știe ce teste.

A socotit că riscul de a fi prins cu Cartea asupra lui era prea mare. Trebuia să găsească ceva de scris și să revină.

A verificat încăperea alăturată, a constatat că nu se afla nimic și a ieșit. De astă dată, holul rămăsese pustiu. A trecut în grabă prin dreptul ferestrei pe care el și Monique o escaladaseră în urmă cu doar câteva nopți. O inunda lumina soarelui. Era pe punctul de a urca scările care duceau spre etajul superior când

o ușă i-a atras atenția. O ușă blindată de oțel, nepotrivită în acea casă veche.

A traversat holul și a deschis-o.

Nici un sunet.

A aruncat o privire înăuntru. Un alt hol lung. Pereți de oțel. Acolo se afla o adevărată fortăreață. Holul acela continua până dincolo de peretele exterior și se oprea înaintea altei uși.

Acum se simțea nehotărât. Dacă urca scara, aceasta putea duce spre un post de pază; pe de altă parte, simțea dorința de a examina ușa din capăt. Și acolo exista posibilitatea de a da peste vreun paznic.

A pătruns discret în hol și s-a deplasat cu repeziciune. Când a ajuns la jumătatea coridorului a auzit glasuri, de aceea s-a oprit. Însă nu erau vocile unor oameni alarmați. A alergat ultimii douăzeci de pași, până în apropierea ușii. Vorbele răzbăteau de dincolo de ea.

– Cu aceste două explozii au ucis jumătate dintre peștii aflați în largul țărmurilor noastre, dar nu vor ținti orașele.

Vorbeau despre explozii nucleare? Cineva lansase rachete de croazieră!

– Înseamnă că nu-i cunoașteți pe israelieni. Și-au dat seama că nu avem de gând să le oferim antivirusul, astfel că nu au nimic de pierdut.

– Sunt încă oameni cu principii. Nu vor să piară oameni nevinovați odată cu ei. Vă rog, vă implor, ne ajunge deșertul Negev. Nu putem ținti spre Tel Aviv. A lovi cu putere ca să refaci harta marilor puteri este una. Însă detonarea unor arme nucleare în

zone dens populate este altceva. Au jucat la cacealma. Știu că lumea se va îndrepta împotriva lor dacă ar ucide civili. Așa cum s-ar întoarce împotriva noastră dacă am proceda la fel.

– Crezi că părerea lumii mai are vreo importanță în ecuația asta? Înseamnă că ești mai naiv decât mi-am imaginat, Henri. Israelienii nu înțeleg decât limbajul forței brute.

Așadar, bărbatul care protestase era Paul Henri Gaetan, președintele Franței.

A intervenit un al treilea bărbat:

– Dă-le antivirusul.

Era Armand Fortier.

– Scuzați-mă, domnule, dar credeam...

– Planul trebuie să dovedească flexibilitate, a spus Fortier. Am demonstrat lumii hotărârea noastră de a folosi forța dacă este nevoie să ne impunem condițiile. Am creat două cratere uriașe în deșertul lor, iar ei au făcut două găuri în oceanul din largul coastelor noastre. Și ce dacă? Israelienii sunt niște șerpi. Cu totul imprevizibili, mai puțin în ce privește apărarea țării lor. Dacă noi tragem, ei vor riposta. Două treimi din arsenalul nuclear al lumii este în prezent încărcat pe nave, îndreptându-se spre porturile noastre. Acum nu este momentul să înteținm conflictul.

– Vrei să lași Israelul intact?

– Le vom da antivirusul, a repetat Fortier. În schimbul armelor nucleare pe care le dețin.

– Dar ce dovadă le vei oferi? a întrebat imediat președintele Gaetan.

– Un schimb în largul mării, peste cinci zile.

Vreme de câteva momente, în încăpere s-a lăsat liniștea. Thomas a recunoscut vocea următorului vorbitor încă de la primul cuvânt.

– Dar vei distruge Israelul, a rostit încet Carlos.

– Da.

– Și America?

– Americanii nu au încăpățânarea israelienilor. Nu au altă soluție decât să-și predea armele, indiferent de toată gălăgia lor de-acum. Noi tragem cu urechea la tot ce spun. În prezent, acolo domnește deruta, însă omul nostru de încredere ne asigură că nu vor avea încotro și, în cele din urmă, se vor conforma.

– Ar putea cere și ei un schimb deschis, a vorbit președintele Franței.

– Atunci o să le dejucăm stratagema. Îmi pot permite să fac Israelul să aștepte până în momentul când vrem noi. Statele Unite nu vor mai juca un rol important în politica mondială.

A simțit cum îi bate inima. Și-a dezlipit urechea de la ușă. Auzise de ajuns.

– Iar dacă israelienii lansează o rachetă de croazieră peste zece minute, așa cum au amenințat?

Thomas a înghețat. A urmat o pauză lungă.

– Atunci, Tel Aviv-ul va fi următoarea țintă, a anunțat Fortier.

A țâșnit înapoi pe coridor, îndreptându-se spre celula lui. Planul se schimbase. Trebuia să transmită informația către Statele Unite înainte ca Israelul să

poată lansa racheta. Avea nevoie de un telefon. Dar, cât îl căuta, poate găsea și ceva de scris.

Primejdios, așa spusese Justin. Acum totul putea fi considerat primejdios.

A fugit până la ușa celulei și a apăsat pe clanță. Ușa era încuiată.

Încuiată? Doar o deschisese în urmă cu câteva minute, și tot de pe acea parte. A apăsat și mai tare pe clanță. A simțit o arsură pe ceafă. Cuprins de panică, s-a retras câțiva pași. Probabil că încuietoarea fusese deblocată de Carlos la plecare.

Un telefon!

Ședința se afla în plină desfășurare. Thomas a țâșnit pe scară în sus, sărind câte două trepte, și a năvălit pe ușa de la etaj. În față i-a apărut un singur paznic, și acela luat prin surprindere. Era limpede că nu mai văzuse până atunci un mort umblând nestingherit.

L-a doborât cu un picior în tâmplă, o lovitură rapidă prin întoarcere, încheiată cu un bufnet neplăcut. A urmat un zăngănit metalic în momentul când omul s-a prăbușit peste scaunul pe care stătuse până atunci.

Nu s-a mai deranjat să-și șteargă urmele. Nu avea vreme. A smuls, totuși, pistolul din mâna omului căzut. Dacă nu reușea să găsească o cheie să deschidă celula, va scoate ușa din balamale cu pistolul. Cam zgomotos, dar eficient.

Dar întâi telefonul.

A trecut prin dreptul unei ferestre și a văzut vreo șase gărzi care se plimbau fără țintă pe alee, fumând. Mai toți erau ofițeri francezi, a observat. Nu caftangii din lumea interlopă. Dar acei oameni aveau să-l preocupe peste câteva minute. Un telefon – unde era de găsit?

Fixat pe un perete, firește. Negru și demodat, ca mai toate lucrurile din satele franțuzești. A vârât mâna în buzunar și, cu un sentiment de ușurare, a descoperit cartea de vizită pe care Grant i-o dăduse la Washington. Pe spatele acesteia, mâzgălit cu creionul, un număr direct pentru Casa Albă.

A ridicat repede receptorul și a format numărul care părea să nu se mai sfârșească.

Tăcere.

Preț de un moment, s-a temut că toate legăturile telefonice fuseseră întrerupte. Firește, francezii supravegheau cu siguranță convorbirile. Probabil că nu va reuși să ia legătura cu numărul format.

Brusc, a auzit un declic. Apoi, un zgomot de fond. S-a rugat ca legătura să se realizeze.

– Ați telefonat la Casa Albă. Vă rugăm să ascultați cu atenție, deoarece opțiunile din meniul nostru s-au modificat. Apăsați în orice moment tasta zero pentru a vorbi cu o operatoare...

Cu mâna tremurând, a tastat zero.

– O operatoare i-a răspuns după patru apeluri.

– Casa Albă.

– Sunt Thomas Hunter. Mă aflu în Franța și vreau să vorbesc imediat cu președintele.

8

– Înseamnă că te-ai înșelat, a spus Woref. Ce-ți închipui că ai văzut nici n-a existat vreodată.

Soren a clătinat din cap.

– Sunt gata să jur că albinosul a vârât ceva sub tunică cu puțin înainte de a adormi. A reușit să ascundă ceva față de noi la prima percheziție.

– Dar nu e nimic acolo, chiar tu ai zis. Fă bine și prinde câteva ore de somn. Peste patru ore ridicăm tabăra. Acum poți pleca.

Celălalt a făcut o plecăciune.

– Am înțeles, domnule.

A ieșit, lăsându-și comandantul singur în cort.

Reușiseră să înainteze cu spor și se opriseră să doarmă câteva ceasuri la miez de noapte. A doua zi vor pătrunde în oraș și vor primi recompensa pentru capturarea lui Thomas de Hunter.

Îi siliseră pe albinoși să meargă pe jos mai tot drumul, târându-și lanțurile, astfel că adormiseră imediat, așa afirmase Soren. Chiar dacă Hunter reușise să ascundă o armă în faldurile tunicii, aveau prea puține motive să se teamă acum de el. Războinicul cândva temut devenise o umbră a ceea ce fusese. Nu numai că se despuiase de carnea sănătoasă scufundându-se în lacurile roșii, dar își pierduse și bărbăția totodată. Nu rămăsese decât o rozătoare bolnavă, iar singura amenințare pe care o reprezenta pentru Hoardă era molima pe care o putea transmite.

Woref și-a scos platoșa tare de piele și a așezat-o pe podea, alături de pat. Singura lampă din cort răspândea un fum negru. Și-a trecut palma peste pieptul păros, a îndepărtat solzii uscați de piele care îi căzuseră pe șorț, apoi și-a tras o cămașă de noapte. Venise în sfârșit ziua în care avea să o ia acasă pe Chelise, ca soție. Acest gând l-a făcut să-și simtă pântecul ceva mai ușor.

A dat deoparte faldul care slujea drept ușă a cortului și a ieșit în noaptea răcoroasă. Își stabiliseră tabăra într-o pajiște ce cobora dinspre pădure. Din punctul acela, care domina mai toată zona, și-a văzut întreaga armată, așezată pentru înnoptat, unii oameni adăpostindu-se în corturile înălțate în grabă, dar mai toți stând în jurul focurilor ce scoteau fum. Sărbătoriseră victoria cu bere și carne, ambele fiind trufandale față de rațiile obișnuite, alcătuite din apă fermentată și terci.

Prizonierii stăteau întinși la douăzeci de metri spre dreapta lui, sub paza a șase războinici. Și-a dres glasul și s-a îndreptat spre liziera pădurii să se ușureze.

După ce a trecut de primul șir de copaci, deasupra lui s-a așternut un întuneric mai adânc. Hoarda prefera ziua față de noapte, mai ales din cauza poveștilor neîntemeiate potrivit cărora Shataikii ademeneau oameni spre copaci ca să-i mănânce de vii. Până în acel moment, Woref nu dăduse nici o importanță unor asemenea credințe.

Acum însă, când bezna părea să-l apese, toate acele povești i-au răsărit în minte cu o putere de nedescris.

S-a oprit și a privit lung la trunchiurile copacilor. S-a întors și a văzut că tabăra era la fel de liniștită ca în urmă cu câteva clipe.

A scuipat în frunziș și a pătruns mai adânc în pădure, lăsând în urmă siguranța relativă a luminișului. Dar nu s-a îndepărtat cât să-i piardă cu totul din ochi pe oamenii lui.

– Worrrreefff.

S-a oprit. Speriat de sunetul propriului nume șoptit în noapte. Copacii se înălțau ca niște semne trasate cu cărbune pe fundalul întunecat al pădurii. Își închipuise că...

– Woreeeffff.

A prins între degete mânerul sabiei scurte și s-a răsucit brusc.

Nimic. Doar copaci. Hățiș de copaci. Însă nu a mai zărit tabăra. Pătrunsese prea adânc.

– Te uiți în direcție greșită, bestie de om ce ești.

Vorbele fuseseră rostite din spatele lui. Nu-și amintea când se simțise ultima oară cuprins de groază. Nu era vorba doar de întuneric și nici de rostirea în șoaptă a numelui ori de dispariția taberei. Groaza lui era stârnită în primul rând de acea voce.

Cunoștea glasul acela.

Ca scrâșnitul pietrișului la frecarea cu fundul unei găleți cu apă.

Până în acea clipă nu mai auzise glasul unui Shataiki, dar acum și-a dat seama, fără să se uite în urmă, că vocea aceea aparținea unei creaturi din mituri.

– Nu trebuie să te temi. Întoarce-te și stai cu fața la mine. O să-ți placă ceea ce vei vedea. Te asigur.

Woref a rămas cu mâna pe mânerul sabiei, dar din mintea lui se risipise orice gând de a o scoate. S-a trezit răsucindu-se pe călcâie.

Creatura înaltă, amintind de un liliac, stând cu fața spre el între doi copaci la nici trei metri depărtare, semăna izbitor cu imaginea șarpelui înaripat care apărea pe blazoanele Hoardei. Acesta, însă, era mai impunător decât susțineau poveștile auzite.

Acesta era Teeleh.

Liliacul l-a sfredelit cu ochii rotunzi și roșii, lipsiți de pupile. Ca niște cireșe mari. Avea blana neagră, iar botul lung se termina cu buze moi, care atârnau peste colții îngălbeniți și acoperiți de piatră.

Căpetenia Shataikilor rânjea, ținând un fruct roșu între degetele agile și subțiri.

– Exact. În carne și oase.

Și-a înfipt colții în carnea fructului. Zeama, amestecată cu saliva, s-a scurs spre solul pădurii. Și-a rostit numele, articulându-l printre buzele care plescăiau.

– Teeleh.

Woref a închis ochii o clipă, convins că, dacă îi ținea astfel suficient de mult, vedenia va dispărea.

– Deschide ochii! a răcnit Teeleh.

Respirația fierbinte, cu miros dulceag, l-a izbit în față, iar el s-a grăbit să deschidă ochii. A întins mâna spre un copac din dreapta, să-și recapete echilibrul.

– Toți oamenii au ajuns atât de nevolnici? a întrebat liliacul.

Să fi auzit Soren sau ceilalți strigătul? Ar fi venit deja...

– Nu. Nu cred că se va repezi cineva să-ți sară în ajutor. Iar dacă-ți închipui că ai nevoie de sprijinul lor, atunci îmi vei demonstra că am greșit amarnic. Înseamnă că am crescut pe cine nu trebuia.

Groaza a început să se mai risipească din sufletul scabiosului. Liliacul nu-l atacase. Nu-l mușcase. Nu-l vătămase în nici un fel.

– Woref, știi ce e iubirea?

De-abia auzise întrebarea.

– Deci ești real, a zis el.

– Iubirea, a repetat liliacul și apoi a mai luat o îmbucătură.

De această dată a ridicat botul, deschizând gura mare, lăsând fructul să îi cadă în gâtlej și înghițindu-l cu multă salivă. Când și-a plecat capul, avea ochii închiși. Apoi i-a deschis încet.

– Vrei și tu?

Woref nu i-a răspuns.

– Sper că nu te deranjează dacă-ți spun că voi, oamenii, îmi produceți greață, înțelegi? Până și tu, cel pe care l-am ales.

Frunzișul din spatele lui Teeleh a foșnit, iar bărbatul a ridicat capul și a văzut o mare de ochi roșii sticlind în beznă. Foșnetele s-au amplificat spre stânga, apoi spre dreapta și în spate, părând să-l înghită cu totul.

Un liliac de mărimea unui câine s-a lăsat la pământ înapoia lui Teeleh. Cu ochii licărind și cu blana

tremurând. Apoi altul, alături de el. Și încă unul. Căzeau ca niște fructe pârguite.

– Slujitorii mei, i-a explicat căpetenia Shataikilor. A trecut ceva vreme de când nu le-am mai îngăduit să se arate. Sunt cam agitați. Nu-i lua în seamă.

Liliecii se țineau la distanță de el, dar îl pironeau fără să clipească.

– O iubești?

– Pe Chelise?

– Uite la el, vorbește. Da, mă refeream la fiica lui Qurong, primul născut între oamenii care au băut din apa mea. O iubești?

– Va fi soția mea, a răspuns Woref, simțindu-și gâtlejul uscat și limba ca niște morst în gură.

– Tocmai aici e problema, că știu. Dar o iubești? Nu la fel ca mine – nu mă aștept să o iubești atât de înălțător –, dar așa, ca un om obișnuit. Simți vreo emoție copleșitoare față de ea?

– Da.

Să fi venit Shataikii să binecuvânteze o asemenea unire? Putea fi un semn bun.

– Și iubirea pe care crezi că o ai față de ea, cum poți fi convins că ea ți-o va întoarce?

– Așa se va întâmpla. De ce ar fi altfel?

– Pentru că e o ființă umană. Oamenii îi aleg singuri pe cei cărora le vor arăta credință. Asta îi face să fie ceea ce sunt.

– Mă va iubi, a spus Woref, plin de sine.

– Altfel?

Nu se gândise la alternativă.

– Sunt un om puternic, într-o bună zi voi cârmui asupra Hoardei. Rolul femeilor este să-i slujească pe bărbații ca mine. Am impresia că nu prea știi cu cine vorbești.

– Vorbesc omului care-mi datorează viața.

Teeleh a azvârlit la pământ ce mai rămăsese din fruct, apoi și-a înfășurat aripile largi, subțiri ca hârtia, în jurul torsului. Își asuma vreun merit în ridicarea lui la putere?

– Da, va fi ademenită de puterea și forța ta, dar nu te amăgi că îți va dărui dragostea. E înșelată la fel ca voi ceilalți, dar pare să fie mai încăpățânată decât multe alte femei.

Încă nu făcuseră nici o mișcare împotriva lui. Evident, indiferent de reputația lor cumplită, Shataikii nu voiau să-i facă nici un rău. Teeleh părea mai preocupat de căsătoria lui cu Chelise decât să-l distrugă.

– Nu prea înțeleg de ce te interesează, a spus Woref, după ce căpătase ceva mai mult curaj.

– Mă interesează pentru că o iubesc mai mult decât îți închipui. I-am înfrânt mintea lui Tanis, iar acum voi avea inima fiicei lui.

Scabiosul s-a simțit din nou cuprins de spaimă.

– Auzi ce spun? O voi poseda. O voi strivi, apoi mă voi hrăni cu ea, și va fi *a mea*.

– Eu... Dar cum...?

– Prin tine.

– Îmi ceri să o ucid? Nu se poate! Am așteptat ani în șir să devină a mea.

Noaptea a devenit cât se poate de tăcută. Ochii roșii ai liliacului l-au fixat îndelung pe Woref. Shataikii își pierduseră răbdarea și începuseră deja să țopăie de pe o ramură pe alta, șuierând și pufnind nervoși.

– Se vede de departe că nu știi ce înseamnă iubirea. Îi vreau inima, nu viața. Dacă voiam să o ucid, m-aș fi folosit de tatăl ei, a rostit Teeleh, după care și-a rotit capul, închizând o clipă ochii. Ești la fel de nenorocit ca ea. Sunteți cu toții orbi ca liliecii, a continuat, desfăcându-și aripile și pășind înainte. Dar tu îi poți câștiga iubirea. Nu-mi pasă dacă va trebui să o obții prin bătaie.

Căpetenia s-a apropiat încet, târându-și aripile prin frunzele moarte. Bărbatului au început să-i tremure brațele și picioarele. A constatat că nu se mai putea mișca.

– Nu-mi pasă dacă va trebui să obții iubirea cu bâta, îi vei câștiga credința și iubirea. Nu vreau să o pierd în fața albinosului. Iar pe urmă mi-o vei oferi mie.

Woref nu și-a dat seama de unde a găsit puterea de a se opune, dar a simțit că îl cuprinde furia.

– Nu ți-o pot da. Nu te va iubi niciodată!

– Dacă te va iubi pe tine, atunci mă va iubi și pe mine, a zis Teeleh, și a continuat cu glas mai puternic. El va încerca să îi câștige iubirea, dar ea va veni la mine. La mine!

Apoi s-a aplecat în față, astfel încât botul i-a ajuns la doar câțiva centimetri de fața scabiosului. A căscat fălcile larg, astfel că acesta nu a avut în ochi decât limba lungă și rozalie, care se zbătea ca un bici în hăul

întunecat care era gâtlejul. S-a simțit împresurat de o duhoare cumplită, încinsă.

Teeleh s-a retras, închizându-și fălcile cu un pocnet puternic.

– Ți-am arătat puterea mea; acum îți voi înfățișa inima mea. Îți voi înfățișa iubirea mea.

Și-a înfășurat aripile în jurul corpului și a rânjit răutăcios. Aruncându-i o privire tăioasă de bun-rămas, s-a năpustit în văzduh, zburând spre copaci, apoi a dispărut. Crengile s-au cutremurat când slujitorii lui s-au răspândit în beznă.

Bărbatul a simțit cum lacrimi fierbinți i se scurgeau pe obraji. Incapabil să se miște, nu putea înțelege.

Îți voi înfățișa inima mea. Iubirea mea.

După aceea, Woref a vomitat.

9

– Vino după mine, a zis Merton Gains.

Monique l-a urmat pe un coridor scurt până într-o sală de conferințe aproape de Aripa de Vest.

– Kara e înăuntru. Președintele este foarte preocupat de criza din Orientul Mijlociu și are cu el o mulțime de consilieri, dar a insistat să intri după ce discută cu ea. Să nu întreci măsura. Toți sunt încordați la maximum.

Sala de conferințe în care a intrat era suficient de spațioasă să găzduiască douăzeci de oameni în jurul

unei mese ovale. Vreo doisprezece consilieri și oameni din armată stăteau jos sau în picioare. Retrași într-o parte, câțiva discutau în șoaptă. Ceilalți priveau atent la trei ecrane mari, pe care se prezentau situațiile din Orientul Mijlociu și Franța.

– Domnule, îl am pe Benjamin la telefon.

– Fă-mi legătura, a spus președintele.

Receptorul a scos un bâzâit, iar el l-a dus la ureche.

– Bună ziua, domnule prim-ministru. Sper să-mi dai vești bune.

Monique și-a plimbat privirea prin cameră, căutând-o pe Kara. Ochii li s-au întâlnit, iar sora lui Thomas s-a îndreptat spre ea.

– De acord, Isaac, și sigur nu te învinuiesc pentru că s-a ajuns în această situație, tocmai rostea președintele. Dar chiar și în cel mai îndepărtat șir de munți vei înregistra pierderi. Nu cred că escaladarea conflictului îți va fi benefică.

A urmat o pauză.

– Firește. Înțeleg principiul, a zis președintele și a oftat. Sunt de acord că s-a ajuns la o situație imposibilă. Dar mai avem timp. Să nu ștergem orașele noastre de pe fața pământului înainte de a încerca totul.

Kara s-a oprit la un metru de Monique și a privit-o cu ochi mari.

– Ai dispărut, a spus ea încet.

– Am pierdut controlul mașinii.

– Și ai pățit ceva?

– Nu. Doar am leșinat.

– Da?

De ce i se părea acest lucru atât de ciudat?

Președintele încheiase convorbirea.

– Ai fost moartă.

– La modul figurat, vrei să zici. Mașina mea s-a izbit de un copac, iar eu mi-am pierdut cunoștința.

– Îți aduci minte? Ori ai leșinat înainte de a ieși cu mașina de pe șosea?

Avea dreptate. Nu-și amintea cum zburase de pe drum.

– Întâi mi-am pierdut cunoștința.

– Monique, am fost acolo. Cu Mikil. M-am visat Mikil. Rachelle a fost ucisă de Hoardă acum treisprezece luni. Datorită legăturii unice pe care o ai cu ea, cred că ai murit în același timp. Doar ai crezut că erai ea, adevărat?

– Rachelle a *murit*?

– Da, acum treisprezece luni.

– Dar eu trăiesc. Nu prea înțeleg.

– O să-ți explic mai târziu, dar sunt sigură că ai murit.

– Și Thomas?

– El trăiește. În deșert, cel puțin, e în viață. Rachelle l-a descoperit mort în tabăra Hoardei și l-a înviat folosind puterea lui Justin. Știi despre puterea asta, da?

– Da. Iar Thomas trăiește și aici?

Kara s-a uitat lung în ochii ei.

– Tu ești vie, așa-i?

– Scuzați-mă, a intervenit președintele. Spuneai că Monique a *murit* noaptea trecută?

– Poftim?

El a ridicat mâna, cerând șefului de personal să se facă liniște.

– Monique?

– Da, cred că are dreptate. Știu că sună absurd, dar dacă Rachelle a fost ucisă în cealaltă realitate, eu aș fi murit aici. Eram... legate.

– Legate cum?

– Prin credință. Cunoaștere.

Monique s-a uitat la Kara. Din scurta perioadă cât trăise ca Rachelle, și-a adus vag aminte de primul locotenent al lui Thomas, Mikil.

– Domnule, vă rog să răspundeți la telefon, a insistat Ron Kreet.

– Cine e? a întrebat președintele, fără să-și dezlipească ochii de la Monique.

– Spune că e Thomas Hunter.

– Thomas Hunter? a repetat uimit președintele, răsucindu-se brusc.

– Știam eu! a șoptit Kara. Hoarda nu l-a ucis.

– Susține că deține informații extrem de importante privind situația în care se află Israelul.

– Pune-l pe sistem conferință.

Șeful de personal a apăsat un buton și a așezat receptorul în furcă.

– Domnule Hunter, îl am pe președinte la telefon. Suntem în regim de teleconferință. De față se află și sora dumneavoastră, și Monique de Raison.

A urmat o pauză.

– Thomas? a întrebat președintele.

– Bună ziua, domnule președinte. Așadar, Monique este în viață?

– Stă alături de Kara.

– Deci Cartea dă roade.

– Ce carte?

– Să lăsăm asta acum. Kara o să vă explice mai târziu. Ceilalți au scăpat?

– Da, sunt în siguranță, a răspuns Kara.

– Despre ce vorbiți? s-a mirat Blair.

– Regret, domnule. Îmi dau seama că totul pare absurd, dar vă rog să ascultați cu atenție. Francezii intenționează să ofere Israelului antivirusul în cadrul unui schimb pe mare, peste cinci zile. Oferta este sinceră. Dacă Israelul nu respectă înțelegerea și mai lansează o rachetă, atunci Fortier va răspunde distrugând Tel Aviv-ul.

Președintele s-a lăsat încet în scaun.

– Ești sigur?

– Da, domnule. Vreau să vă mai spun că ei nu vor tolera existența Statelor Unite după ce virusul își face efectul. Mă puteți scoate de aici?

Blair a aruncat o privire spre un general, care a dat afirmativ din cap.

– Ți-l dau pe generalul Peters ca să stabiliți amănuntele. Ești sigur că poți pleca de acolo?

– Nu.

Președintele a rămas o clipă tăcut, apoi a continuat:

– Vorbește cu Peters. Mult noroc, Thomas. Te așteptăm înapoi.

– Mulțumesc, domnule.

Generalul a ridicat receptorul și a discutat precipitat cu Thomas, căruia i-a dat instrucțiunile esențiale și locul de unde putea fi preluat, la optzeci de kilometri sud de Paris.

– Acum dă-mi-l la telefon pe prim-ministrul israelian, i-a cerut Blair lui Kreet, apoi a vorbit către Monique și Kara: Cred că merit o explicație.

Kara a rămas cu privirea în podea. A ridicat mâna și, cu un aer absent, s-a tras ușor de păr.

– Trebuie să mă întorc să-i spun lui Mikil că el se află cu Hoarda.

– Știi cum să te întorci? a întrebat Monique.

– Da.

Thomas a pus receptorul în furcă și a făcut doi pași spre scară, după care s-a oprit brusc. Dinspre subsol răzbăteau glasuri.

Ceilalți erau pe scară!

Vor găsi gardianul prăbușit. Apoi vor verifica celula și vor descoperi dispariția lui.

A pornit în fugă spre partea din spate a casei, printr-o bucătărie veche, peste o canapea din camera de zi, până la o fereastră mare. Pe peluza din spatele casei nu a văzut pe nimeni de pază. A dat deoparte ivărul ferestrei.

Aceasta a glisat în sus fără să opună rezistență. S-a rostogolit imediat ce a atins solul și a tras fereastra pe jumătate în jos, când s-a dat alarma. Un claxon asurzitor, care l-a făcut să tresară.

– Un intrus!

A pornit în fugă spre pădure.

Auzind alarma, Carlos a înghețat pe prima treaptă de jos. Un intrus? Imposibil. Evacuaseră casa nu mai departe de ieri, când americanii își infiltraseră forțele speciale în încercarea de a-l localiza pe Thomas. Aflaseră de acea misiune, firește, și rămăseseră departe până când oamenii echipei se convinseseră că informațiile furnizate de Monique de Raison erau eronate.

În acel moment, apariția cuiva acolo nu putea fi decât o parte a efortului făcut de americani. Nu fusese anunțat. Exista în orice clipă posibilitatea ca omul lor de legătură să fie descoperit, dar Monique nu ar fi putut să le spună cine era acesta, ci doar că el exista. Iar greșeala îi aparținea lui Fortier, nu lui.

Aparatul de radiorecepție a scos un țiuit:

– Domnule?

Și-a scos aparatul de la centură.

– Închideți perimetrul. Supravegheați ieșirile. Trageți imediat.

A urcat două trepte, apoi s-a oprit. În minte i-a apărut un gând. Tăietura de pe gât. Rana imposibilă căpătată din realitatea de unde Thomas susținea că vine. Acum un mic bandaj acoperea acea tăietură.

S-a întors în subsol și a fugit spre camera izolată unde depozitase cadavrul. Cadavrul lui Thomas Hunter. A trecut de prima ușă și a vârât cheia în broasca ușii de la celulă. A deschis-o și a aprins lumina.

De furie, a scos un muget și a azvârlit cheile de perete. Luaseră cadavrul. Dar cum de reușiseră să treacă de sistemul lui de securitate, să ajungă în această încăpere și să ia cadavrul în numai zece minute? Ba chiar mai puțin!

Doar dacă nu cumva omul acela mai scăpase de moarte în alte ocazii. Doar dacă...

A refuzat să ia în calcul acea posibilitate. Unele lucruri solicitau oamenii prea mult, iar gândul că un mort ar putea învia după trei zile în care rămăsese neclintit sub cearșaf era unul dintre acestea.

A ieșit în goană din cameră și a scos aparatul de radio ca să dea noi ordine.

– Verificați ferestrele și urmele lăsate. Percheziționați casa. Lipsește cadavrul lui Hunter. Să fie găsit!

Acum Thomas se confrunta cu o dilemă gravă. În anumite privințe, mai serioasă decât oricare alta de până atunci. S-a ghemuit în pădure, urmărind operațiunile frenetice de căutare care se desfășurau în casă și împrejurimi. Descoperiseră fereastra deschisă și își concentraseră eforturile de căutare în acea porțiune. Din perspectiva lui, aflat de cealaltă latură a proprietății, totul era cât se putea de bine. Scăpase fără să lase urme. Adversarii nu aveau habar în ce direcție se îndreptase. Acum nu mai avea decât să ajungă la locul de întâlnire stabilit undeva în sudul Franței.

Dar se mai punea problema Cărții. Nu putea cu nici un chip să părăsească Franța fără ea. Nu fiindcă ea s-ar fi dovedit utilă dacă o deținea, ci pentru că ar

fi putut deveni devastatoare în mâinile unui răuvoitor. Presupunând că ea încă mai avea efect. Încă nu o pusese la încercare aici, dar bineînțeles că...

Sub comanda lui Carlos, gărzile percheziționau casa de aproape o jumătate de oră. Care erau șansele ca ei să nu o descopere? Foarte firave.

Dacă aștepta până când activitatea din casă se sfârșea, încerca să o recupereze, iar apoi se îndrepta spre sud peste câteva ore, încă reușea să ajungă la locul de întâlnire.

– Ați găsit ceva? a strigat unul dintre gardieni.

– Nimic, i-a răspuns un bărbat purtând uniformă de ofițer superior, apoi a urcat într-un automobil Bentley vechi și a trântit portiera. Dacă nu luăm în seamă un jurnal vechi, în care am văzut o consemnare sau două. Cred că a fost uitat aici de vreun pacient. A fost găsit sub saltea, a adăugat și a scos Cartea pe fereastră. Are totuși o copertă frumoasă.

Cartea? Era chiar acolo, în mâna acelui om. Cartea albă a Istoriei.

Motorul mașinii a prins viață. Thomas s-a ridicat în picioare și aproape a urlat, dar și-a dat seama la vreme. S-a abținut și s-a lăsat la loc. Nu conta dacă el ar fi fost prins, dar ar fi fost o mare greșeală să atragă atenția asupra ei.

Automobilul a prins viteză, iar el l-a urmărit deznădăjduit cu privirea.

Cartea dispăruse.

A rămas nemișcat, mut de uimire. Singura lui consolare era că ofițerul acela habar nu avea peste ce dăduse.

Și-a petrecut următoarele zece minute analizând situația tragică, după care a conchis că nu exista nici o posibilitate prin care să pornească acum în urmărirea ei. Deocamdată, putea fi socotită pierdută.

Doar dacă nu cumva Carlos... El sigur îl cunoștea pe ofițer.

Carlos. Dar cine putea ajunge la el?

Johan. Carlos avusese cândva legături cu el, pe vremea când Thomas îi tăiase gâtul în amfiteatru. Poate reușea să-l determine pe Johan să se viseze Carlos.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit în fugă spre sud. Trebuia să doarmă și să viseze. Nu era mare lucru, dar mai avea doar douăzeci și patru de ore la dispoziție ca să ajungă la elicopterul care îl va transporta până pe un portavion din Atlantic. Îl așteptau la Washington.

10

Chelise de Qurong stătea pe un balcon din palatul tatălui ei și contempla procesiunea care șerpuia în susul străzii noroioase. Capturaseră alți disidenți albinoși. Nu înțelegea de ce oamenii găseau în asta un prilej de sărbătoare, dar ei năvăliseră pe străzi și stăteau aliniați în rânduri groase, zgâindu-se și hohotind de parcă ar fi asistat la un spectacol de circ, nu la preludiul unei execuții. Le înțelegea fascinația firească față de albinoși – arătau mai curând ca niște animale, cu părul lor lucios și pielea netedă. Ca niște șacali

care își pierduseră toată blana. Se zvonea că s-ar putea să nici nu mai fie umani.

Fiara numită Woref îi prinsese pe acei șacali. Acum îi punea să defileze ca să-și arate roadele vânătorii, să vadă toate femeile. Chelise nu știa cum să definească sentimentele pe care le trăia în acele momente. Omul era necioplit, dar nu neapărat într-un mod care să fie intolerabil. Își repetase asta de nenumărate ori, de când simțise că ochii lui o urmăreau neîncetat.

Nu se vor căsători niciodată, bineînțeles. Qurong nu va îngădui ca singura lui fiică să cadă în mâinile unuia ca el.

Cu toate acestea, măritișul cu un bărbat atât de puternic, care exemplifica tot ce era cu adevărat onorabil la o ființă umană, poate că nu însemna ceva rău. Orice bărbat are o latură plăcută. Iar ea sigur o putea descoperi. Bineînțeles că ar fi reușit să îmblânzească acel monstru. O asemenea sarcină se putea vădi chiar plăcută.

Și-a ridicat ochii spre oraș. Acum, în acea pădure aglomerată trăia aproape un milion de oameni, deși cuvântul „pădure“ nu mai descria cu exactitate marele premiu pe care și-l făcuse Hoarda în urmă cu treisprezece luni. Cel puțin nu aici, în apropierea lacului. Douăzeci de mii de colibe pătrate, făcute din piatră și lut, se întindeau pe câțiva kilometri de la malul lacului. Castelul avea cinci caturi și trebuia să fie cea mai înaltă clădire din regatul lui Qurong.

Vaietul de dimineață încă răsuna dinspre templu, unde preoții bolboroseau absurdițățile lor despre

Marea Romanță, în vreme ce credincioșii se îmbăiau cuprinși de dureri.

Nu rostea niciodată cu voce tare asemenea gânduri, bineînțeles. Dar știa că Ciphus și Qurong creaseră acea religie în urma unor înțelegeri motivate mai curând de interese politice decât de credință. Păstrau numele și multe dintre practicile Marii Romanțe pe care le respectaseră pădurenii, dar încorporaseră în ea și multe obiceiuri ale Hoardei. În acea religie exista câte ceva pentru fiecare.

Deși nu avea nici o importanță. În primul rând, Chelise se îndoia că existase vreodată o ființă care să se numească Elyon.

Apele mâloase ale lacului erau socotite sfinte. Credincioșilor li se cerea să se îmbăieze în el cel puțin o dată pe săptămână, o perspectivă care inițial îi îngrozise pe mai toți oamenii Hoardei. Îmbăiatul era o experiență dureroasă, asociată de obicei cu pedeapsa, nu cu purificarea.

Faptul că Ciphus golise apa roșie din lac la o săptămână după ce acolo se înecase Justin și apoi redirecționase izvoarele în bazinul rămas gol nu prea ajuta mult – durerea tot durere rămăsese și nici unui scabios nu-i făcea plăcere acel ritual. Dar așa cum spune Ciphus, religia trebuie să stârnească puțină durere ca să dea naștere credinței. Iar îmbăierea în acele ape mâloase nu avea nici unul dintre efectele neplăcute ale apelor roșii. De fapt, ritualul îmbăierii devenise ceva la modă pentru cei din clasele superioare. Curățenia merita îmbrățișată, nu respinsă, susținea Ciphus, iar

aceasta era o învățătură pe care Chelise începuse să o accepte.

Ea se îmbăia o dată pe zi.

– Iertare, stăpână, dar Qurong te cheamă la el.

S-a întors cu fața spre servitoarea ei, Elison, o femeie scundă, cu părul lung și negru împletit cu flori galbene. Narcise. Împodobirea cu flori era unul dintre obiceiurile pădurenilor, obicei pe care Chelise îl adoptase cu mai multă încântare decât pe altele. În deșert nu avuseseră parte de un asemenea lux. În ultima vreme, în apropierea orașului florile se găseau din ce în ce mai greu.

– A spus de ce vrea să stea de vorbă cu mine?

– Doar că are să-ți ofere un dar.

– A amintit ce fel de dar?

– Nu, stăpână, i-a răspuns Elison zâmbind. Dar nu cred că e vorba despre fructe sau flori.

Chelise a simțit că-i crește pulsul.

– Vila?

Știau cu toții că tatăl ei construia o vilă pentru ea în incinta înconjurată de zid cunoscută sub numele de grădină regală, aflată la cinci kilometri depărtare de oraș. Încă nu o văzuse, Qurong ținea izolată secțiunea în care se construia. Însă fusese în incintă de multe ori, de obicei la bibliotecă, să citească sau să scrie în Cărțile adunate acolo în ultimii cincisprezece ani. Grădinile întinse și livezile erau întreținute și îngrijite de douăzeci de servitori. Nici un fir de iarbă nu stătea strâmb. Locul era atât de frumos încât până și Elyon ar locui acolo, așa se spunea.

Și ea avea să locuiască, alături de biblioteca în care se va izola ca să scrie până noaptea târziu. Poate că într-o bună zi va descoperi cheia care să o ajute la lectura Cărților de Istorii.

– Poate, i-a răspuns servitoarea și i-a făcut cu ochiul.

Chelise a dat fuga în camera ei.

– Repede, ajută-mă să mă îmbrac. Ce s-ar cuveni să port?

– Eu aș zice o rochie albă...

– Cu flori roșii! Mă așteaptă?

– Te așteaptă în curte peste câteva minute.

– Câteva minute? Atunci trebuie să ne grăbim.

Palatul fusese construit din lemn, cu pereți de stuf și cu scoarță de copac drept podele – un lux de care se puteau bucura doar cei din clasa de sus. Pădurenii își ridicaseră casele în același mod, iar Qurong promisese că nu peste multă vreme vor sta cu toții în asemenea locuințe minunate. Cele simple, de lut, erau doar temporare, o necesitate impusă de nevoia de a construi atât de mult într-un răstimp foarte scurt.

Chelise și-a lepădat straiele simple de dormit și a luat tunica lungă și scrobită pe care Elison o scosese dintr-un dulap. Rochia era țesută din fire pe care le perfecționaseră pădurenii – netede și mătăsoase, se deosebeau mult de cele obținute de Hoardă din tulpinile țesute ale grâușorului de deșert. Costurile campaniilor împotriva pădurilor fuseseră enorme, dar Qurong avusese dreptate când spusese că abia după cucerire vor avea parte de beneficii.

– Florile...

Elison a râs.

– Vila nu pleacă de acolo. Nu te grăbi. Uneori e mai bine să-l faci pe un bărbat să te aștepte, chiar dacă e căpetenia supremă.

– Vrei să zici că îi cunoști atât de bine pe bărbați?

Elison nu i-a răspuns, iar Chelise și-a dat seama că vorbele ei o înțepaseră. Slujnicelor li se interzicea să se căsătorească.

S-a așezat în fața oglinzii confecționate din rășină și a ridicat o perie de cap.

– Eu te voi lăsa să te căsătorești, Elison. Ți-am spus doar, în ziua în care mă voi mărita, vei fi liberă să-ți găsești omul potrivit.

Elison a plecat capul și a ieșit din cameră să aducă florile.

Rășina oglinzii fusese turnată peste o piatră neagră și plată care îi reflecta trăsăturile la fel ca luciul unui lac cu ape întunecate. A muiat peria într-un vas mic plin cu ulei și s-a apucat să îndepărteze cojile presărate în păr – o corvoadă neîncetată, pe care mai toate femeie o evitau purtând glugă pe cap.

Și când îți va îngădui Qurong să te căsătorești?

Când va găsi bărbatul potrivit pentru tine. Aceasta este povara regalității. Nu te poți căsători cu primul bărbat atrăgător care trece pe sub zidurile castelului.

Chelise a decis să lase deoparte periatul și a ales în cele din urmă să poarte gluga. Și-a muiat degetele într-un vas mare cu pudră albă de morst și s-a dat cu ea pe față și pe gât, unde aplicase deja niște pastă fixatoare. Felul obișnuit de pastă pudrată alina usturimile

de piele, uscând orice umiditate precum sudoarea, însă manifesta tendința de a se descuama odată cu pielea. Acea varietate nouă, elaborată de alchimistul tatălui ei, se aplica în două straturi: o pastă subțire și străvezie, apoi o pudră albă cu ierburi măcinate, care reduceau în mod eficient apariția de solzi. Chiar dacă pentru o femeie de rând nu constituia o problemă să apară în public având coji căzute pe tunică, pentru o femeie de neam regal nu era același lucru.

Elison s-a întors cu trandafiri roșii.

– Trandafiri?

– Am și flori de tuhan.

Chelise a luat trandafirii și a zâmbit.

Zece minute mai târziu au coborât treptele și s-au grăbit spre curtea interioară. Au traversat un atrium înalt cât clădirea, în mijlocul căruia se afla un pom fructifer mare. Fructele dulci – nu amare, așa cum preferau triburile nomade din deșert – erau singurele prăzi luate din pădure cu care se îndestulau oamenii. Chelise s-a oprit înaintea intrării arcuite care dădea în curte, s-a întors cu fața spre Elison și a îndepărtat mâinile cu palmele în sus.

– E bine?

– Ești încântătoare.

– Mulțumesc.

S-a întors și a sărutat postamentul unei statui mari de bronz înfățișându-l pe Elyon – un șarpe înaripat aflat pe un stâlp.

– Azi mă simt religioasă, a rostit ea încet, pătrunzând în curte.

Purtând o tunică neagră, Qurong stătea alături de Woref, îmbrăcat în costumație completă de luptă. În spatele lor se găseau albinoșii păziți de soldați.

Imaginea aceea a alungat orice gând despre vilă. Derutată, Chelise s-a oprit. Qurong voia cumva să-i ofere vreun albinos drept dar? Nu, imposibil așa ceva. Darul lui era să-i închine acea mică victorie.

Qurong a văzut-o, și-a desfăcut brațele larg și i-a zâmbit fericit.

– Sosește fiica mea. O întruchipare a frumuseții care-l umple de mândrie pe tatăl ei.

Ce tot vorbea acolo? Rareori se exprima în asemenea cuvinte pretențioase.

– Bună dimineața, tată. Mi s-a spus că mi-ai pregătit un dar.

– Sigur, a răspuns el râzând. Dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva, a adăugat și s-a uitat la Woref, care o privea drept în ochi. Arată-i, Woref.

Generalul a plecat din cap, s-a retras într-o parte, semeț ca un păun. În ciuda reputației de temut, se umilea acum prin acea demonstrație de mândrie. Își închipuia că ea va tremura de respect pentru că el capturase câțiva albinoși? Trebuia să fi șters de pe fața pământului toată liota de șacali.

S-a uitat la sărmanele victime. Acești câțiva oameni reprezentau o batjocură de-a lui...

Ceva din înfățișarea albinosului din stânga a făcut-o să se oprească. I se părea oarecum cunoscut. Imposibil, desigur – singurii pe care îi văzuse până atunci erau cei târâți spre temniță, în ultimele luni.

Vreo douăzeci, nu mai mult. Dar acest bărbat nu se afla printre ei. Și atunci? Ochii lui verzi păreau să o străpungă. Supărător sentiment. Și-a ferit privirea.

Prizonierii aveau mâinile legate la spate, iar la glezne li se puseseră lanțuri. În afara unor fustanele simple în dreptul șalelor, erau despuiați, cu excepția unuia – o femeie. Fuseseră acoperiți cu cenușă, dar sudoarea spălase mai tot acel strat, lăsând la vedere dâre verticale de piele de culoare roz, asemănătoare cărnii.

– Nu știi la cine te uiți, draga mea?

– Ce este asta? s-a auzit o voce din spate; apăruse și mama ei. Cum de îndrăzniți să aduceți creaturile astea mizere în casa mea?

– Păzește-ți limba, soție, s-a răstit Qurong.

Nu constituia nici un secret că Patricia domnea în castel, dar el nu îngăduia o asemenea obrăznicie în fața oamenilor lui.

Femeia s-a oprit alături de Chelise și l-a măsurat cu privirea pe soțul ei.

– Te rog să duci acești albinoși departe de casa mea.

– Îți mulțumesc pentru că ai venit, draga mea. Casa ta va fi scutită curând de boala asta. Dar mai întâi vă rog pe amândouă să vă uitați mai atent și să-mi spuneți ce vedeți.

Tânăra s-a uitat scurt la mama ei, care îl fixa pe Qurong cu o privire distantă. Avea ochii albi ca luna, dar azi luna era în flăcări.

– Pentru numele lui Elyon, femeie! N-o să mori! Uită-te la ei!

În cele din urmă, mama ei s-a supus.

Se întâmpla ceva ciudat cu acea prezentare ceremonioasă, dar Chelise nu reușea să înțeleagă. Pur și simplu, cinci albinoși în lanțuri, în drum spre temniță, urmând să fie înecați. De ce se mândrea tatăl ei atât de mult.

A bănuit în momentul în care Qurong a vorbit.

– Vedeți? Până și marele Thomas de Hunter nu este decât un albinos în lanțuri.

Thomas de Hunter!

– Care dintre ei? a întrebat Patricia.

Dar Chelise știa deja. Cel care fusese cândva măreața căpetenie a temutei Gărzi a Pădurii se uita drept la ea. A clipit, mutându-și ochii de la el. O privea ca și cum ar fi recunoscut-o.

– Duceți-i de aici, a cerut tânăra.

– Deci le-ai capturat căpetenia, a spus mama ei. Asta e o veste bună, dar prezența lor în casa noastră e supărătoare. Sunt convinsă că se vor găsi nenumărați oameni de rând care să-ți aclame victoria.

Marea căpetenie a strâns din dinți. Soția lui împingea lucrurile prea departe.

– Asta nu este o victorie a unor oameni de rând, a sărit el. E a ta. Și a fiicei tale.

A ei? Pe fața tatălui ei a revenit un zâmbet.

– A fiicei noastre? a întrebat Patricia.

Qurong și-a îndreptat privirea spre fata lui.

– Da, a ei. Astăzi voi anunța căsătoria singurei mele fiice.

Mama ei a rămas fără grai.

Lui Chelise i-au trebuit câteva momente până să înțeleagă despre ce era vorba. A simțit cum Elison o prinde de cot. Dar ce legătură avea măritișul ei cu acești albinoși?

– Urmează să mă căsătoresc?

– Da, draga mea.

– Ei, asta e într-adevăr o veste bună, a zis mama ei.

Tânăra a fost cuprinsă de un val de panică.

– Cu cine?

– Cu omul care l-a capturat, desigur, a răspuns Qurong și a pășit spre stânga, punând mâna pe umărul generalului. Cu Woref, comandantul armatelor mele.

Woref!

Chelsie a simțit că rămâne fără suflare. Mâinile generalului atârnau moi pe lângă corp – mari, groase, cu degete noduroase. Era de două ori mai masiv decât ea. Omul a ridicat mâna, trăgându-și pe spate gluga, dezvelindu-și capul. Codițele lungi îi cădeau până pe umeri. Nu se înșela deloc: bărbatul acela arăta a fiară.

Pe de altă parte, însă, era Woref, cel mai puternic om al Hoardei, după tatăl ei. Și acum ochii lui o priveau hămesiți. Cu dorință. Acel om puternic o voia de soție.

Rezervele cu care lupta Chelise au fost mai mult decât compensate de comportarea mamei ei, care s-a repezit spre general și s-a lăsat într-un genunchi în fața lui. Apoi i-a luat mâna și a sărutat-o.

– Fiica mea e a ta, stăpâne.

S-a ridicat apoi la fel de repede și l-a sărutat pe obraz pe soțul ei.

– M-ai făcut o femeie foarte fericită.

Qurong a chicotit.

– Hai, a făcut mama ei, întorcându-se către Chelise, nu ai de gând să spui ceva?

Era prea năucită de veste și nu-și mai putea găsi cuvintele.

Slujitoarea a strâns-o de cot.

– Este alegerea cea mai potrivită, i-a șoptit Elison.

Glasul ei înțelegător i-a dat curaj. Și-a plecat capul și a pus un genunchi în pământ.

– Sunt onorată să accept acest dar, mare Qurong al Hoardei. M-ai făcut o femeie foarte fericită.

După ce a rostit aceste vorbe, orice teamă a dispărut. S-a simțit invadată de o emoție pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Se va căsători cu cel mai puternic om din lume. Va fi pizmuită de toate femeile care mai aveau dorința de a iubi. Va descoperi o nouă viață.

L-a auzit venind spre ea. A deschis ochii, dar nu a cutezat să ridice capul. Cu cizmele de luptă pline de noroi, s-a oprit la un metru. Apoi a pus un genunchi în pământ. Îngenunchea!

Woref i-a atins fața cu degetele și i-a ridicat capul. L-a privit în ochii cenușii. A simțit un tremur prin toată ființa. Era groază, ori dorință?

Bărbatul s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte. I-a vorbit delicat, dar ea a perceput emoția uriașă care răzbătea în glasul lui.

– Ești a mea. Pe veci vei fi a mea, a spus, apoi s-a ridicat.

Cei din curtea interioară rămăseseră muți. Mama ei, emoționată, a fornăit pe nas. Nu o mai auzise scoțând un asemenea sunet.

– Când se vor căsători? a întrebat ea.

– Peste trei zile, i-a răspuns Qurong. În aceeași zi în care îl înecăm pe Thomas de Hunter.

11

Thomas o recunoscuse din momentul când pășise în curtea interioară. Era Chelise, fiica lui Qurong, pe care o întâlnise în deșert după ce fusese cuprins de boală. O convinsese că era un asasin, iar ea se purtase amabil cu el, trimițându-l în drumul lui, după ce îi dăduse un cal. Iar el abia reușise să ajungă la un lac pentru a se îmbăia. Nu avea să uite niciodată durerile provocate de acea baie.

Și nu va uita nicicând bunătatea acestei femei care s-a uitat lung la el, cu ochi cenușii, lipsiți de expresie. Nu-l recunoscuse.

Acum aflase că îi era dată de soție celui mai abject scabios pe care îl cunoscuse. Woref. Nu putea fi sigur dacă îl dorea sau dacă îl detesta, dar reacționase cu destulă patimă cât să simtă un nod în gât.

Atât Chelise, cât și mama ei folosiseră cantități generoase de morst să-și acopere fețele și să-și ascundă

crăpăturile pielii. Acest lucru nu se făcea doar pentru alinarea durerilor, a gândit el. Întrecuseră de departe cât ar fi fost necesar. Pudra pe care o foloseau acoperea de fapt pielea. În felul ei, clasa conducătoare a Hoardei părea să se distanțeze de boală. Cel puțin așa procedau femeile din familia regală.

Dacă Woref nu ar fi purtat armură, iar Qurong mantie, ambele fiind împodobite din plin cu nasturi de bronz lustruit, fireturi și fiecare având platoșă cu șarpele înaripat gravat pe piept, cei doi s-ar fi confundat ușor cu oricare scabios de rând. Amândoi aveau părul lung, împletit în codițe, iar pielea crăpată le atârna în solzi mici pe obraji și pe nas. Și ei foloseau morst, însă din varietatea ușor pudrată, care slujea scopului practic de a păstra pielea uscată, chiar dacă nu o netezea.

Văzându-i pe mai-marii Hoardei atât de aproape, Thomas și-a amintit fără să vrea de ce lumea manifesta o asemenea aversiune față de scabioși. Boala pentru care Justin se înecase ca să se vindece era cel puțin tulburătoare. Unele triburi respingeau chiar și contemplarea prea îndelungată a bolii.

Cu toate acestea, nu-și putea dezlipi ochii de la Chelise, iar la început nu și-a dat seama de ce. Apoi a priceput – i se făcuse milă de ea. Această femeie, care îi arătase cândva atâta bunătate, voia să scape de boală, era convins. Ori îi atribuia propriile lui gânduri?

Când Qurong a anunțat căsătoria ei, s-a trezit rugându-se în gând ca ea să strige și să se opună. Vreme de o clipă, a crezut că așa se va întâmpla. Apoi se

lăsase într-un genunchi și-și exprimase plăcerea, iar el avusese senzația că îi împietrește inima.

Oare era atât de oarbă? A simțit că este înăbușit de compătimire.

Qurong tocmai spusese ceva, dar nu fusese atent. Se lăsase apoi tăcere. Chelise se uita din nou la el. Ochii li s-au întâlnit.

Mă recunoști? Voia ca ea să-l vadă. *Elyon te-a trimis cândva să-mi salvezi viața. Sunt omul care s-a dat drept asasin în fața cortului tău.*

Ce vorbise marea căpetenie de se lăsase o liniște atât de adâncă?

– Bine, înseamnă că avem trei zile pentru pregătiri. Nu este timp suficient pentru a pregăti o nuntă, dar, ținând seama de ocazie, cu cât mai curând, cu atât mai bine, așa cred, a zis soția lui Qurong, apoi a luat-o de braț pe fiica ei și a făcut o plecăciune către soț și Woref. Domnilor...

După aceea a condus-o pe Chelise afară din curte.

Trei zile.

– Du-i în temniță, i s-a adresat Qurong generalului. În afară de tine, doar Ciphus și eu vom avea voie să vorbim cu ei.

– Am înțeles, a încuviințat celălalt, plecându-și capul.

Qurong s-a apropiat de Thomas și l-a măsurat cu atenție. A ridicat mâna și l-a strâns de obraz.

– Trei zile. Mă simt ispitit să te ucid chiar acum, dar mai întâi vreau să te fac să vorbești.

I-a eliberat obrazul, după care, cu un aer absent, și-a șters degetele de tunică.

– Voi vorbi acum, a spus Thomas.

Căpetenia s-a uitat la Woref, apoi înapoi la el, și a rânjit.

– Atât de ușor? Mă așteptam ca marele războinic să fie mai reținut.

– Ce vrei să știi?

Candoarea lui a părut să-l uimească pe celălalt.

– Unde sunt triburile tale?

– S-au mutat. Nu știu unde se află.

Qurong s-a uitat la general.

– Regret, dar e adevărat. Triburile se deplasează în momentul când sunt descoperite.

– Fugiți de colo-colo, ca o haită de câini, a zis Qurong. Marii războinici s-au transformat în niște căței fricoși.

– Curajul neamului meu e mai mare decât al celor care mânuiesc spada, i-a răspuns Thomas. I-am putea ucide cu ușurință pe luptătorii voștri, dar nu aceasta e calea aleasă de Justin.

– Justin a murit, neghiobule.

– Chiar așa? Hoarda e moartă.

– Arăt eu a mort? a făcut Qurong și l-a plesnit peste obraz. Te-a lovit un mort?

Nu i-a răspuns. Acel om îl va îneca peste trei zile – nu era timp suficient ca Mikil să organizeze o acțiune de salvare, mai ales că avea îndatorirea de a apăra în primul rând tribul. Îi mai rămâneau visele. Dacă exista posibilitatea de a răsturna situația de aici, soluția îi va veni în vis.

– Ciphus spune că ți-ai pierdut mințile. Acum văd că are dreptate. Du-i în temniță.

S-a întors cu spatele la prizonieri și a plecat. Un luptător din gardă l-a prins pe Thomas de braț și l-a răsucit.

– Woref, mai e ceva, a spus Qurong, întorcându-se. Dă-i să mănânce rambutan.

Știa?

– Nu vrem ca visele despre care vorbea Martyn să ne strice planurile. Dacă refuză să mănânce, ucide un alt prizonier.

Generalul i-a scos din curtea castelului înapoi în stradă. Thomas s-a uitat în jur și a rămas surprins de schimbările apărute.

Se obișnuise cu mirosul de sulf în cursul îndelungii călătorii prin deșert, dar duhoarea de aici aproape că l-a doborât încă de când se aflau la trei kilometri depărtare de orașul Hoardei. Mii de copaci fuseseră doborâți pentru a se face loc unui oraș care semăna mai curând cu un uriaș morman de gunoaie decât un loc în care trebuiau să trăiască ființe umane. Priveliștea i-a evocat imagini din istorii, cartierele de cocioabe din India, făcute mai mult din lut decât din tablă ruginită. Atrase de mizerie și miros, muștele infestaseră locul.

Mii de scabioși se aliniaseră de-a lungul drumului, făcând o potecă largă grupului de războinici. Unii îi batjocoreau pe prizonieri cu glasuri ascuțite, alții stăteau cu brațele încrucișate, dar toți se uitau cu ochi morți. Era imposibil să descoperi care dintre ei fuseseră pădureni. Thomas nu a reușit să recunoască nici un chip.

Dacă nu se înșela, Qurong își ridicase castelul exact în locul unde se aflase casa lui. Structurile de lemn care fuseseră locuințele pădurenilor rămăseseră încă în picioare, dar acum stăteau părăginite, iar curțile se prăpădiseră.

– Mișcați-vă!

Au mărșăluit către lac. Casele ocupate cândva de Ciphus și consiliul lui erau mărginite acum de statuile gemene ale șarpelui înaripat. Teeleh.

– Lacul...

Un soldat l-a izbit pe William în cap, reducându-l la tăcere.

Scobiseră malul. Apa roșie dispăruse, fiind înlocuită de un lichid mâlos. Sute de scabioși se îmbăiau cu bureți de-a lungul țărmului. Deci aceasta era Marea Romanță a lui Ciphus.

Thomas a continuat să meargă însoțit de zăngănit de lanțuri, mut de uimire. Auzise zvonuri, bineînțeles, dar acum, când vedea distrugerea căminului lor cândva sacru, se simțea șocat. Chioșcurile care înconjuraseră lacul fuseseră transformate în gherete pentru gărzi. Iar pe malul celălalt, o nouă clădire impunătoare.

Un Templu!

Arăta aproape identic cu cel care se înălțase cândva în satul din pădurea colorată. Tavanul boltit nu licărea luminos, iar noroiul adus de mișcarea neîntreruptă pe acolo acoperea treptele, dar era limpede o reconstituire a Templului care stătuse semeț în centrul satului înainte ca Tanis să traverseze fluviul.

– Du-i în celulele cele mai adânci, a poruncit Woref, apoi a scuipat într-o parte. Nu au dreptul să vorbească nimănui, doar mie sau marelui preot. Dacă evadează, mă voi ocupa personal de înecarea tuturor gărzilor de la templu.

S-a întors și a plecat fără să-i mai învrednicească cu o altă privire.

Au fost duși către amfiteatru, unde îl judecaseră și-l condamnaseră pe Justin. Doar că nu mai exista unul. Fusese umplut cu pământ. Ba nu, nu fusese umplut, și-a dat seama Thomas. Acoperit. Au ajuns la intrarea ce ducea spre temnițe, în locul unde se aflase cândva amfiteatrul.

A aruncat o privire spre Cain și Stephen, care lucraseră la acea construcție, înainte de a se îneca în apele roșii. Cu ochi sticloși, amândoi priveau drept înainte.

– Tăria lui Elyon, a spus el încet.

Gărzile nu l-au auzit, ori nu s-au arătat nemulțumite de faptul că el rostise un salut tradițional. Chiar și ei îl numeau pe Teeleh drept Elyon, deși nu păreau să bage în seamă nepotrivirea.

Temnițele erau întunecoase și miroseau a mucegai. Albinoșii au fost îndemnați să coboare un lung șir de trepte de piatră, apoi de-a lungul unui coridor umed și îmbrânciți într-o celulă de șase metri pe șase cu gratii de bronz. O sigură rază de soare pătrundea până la ei, prin aerisirea minusculă din tavan.

Ușa s-a trântit cu zgomot, închizându-se. Gărzile au tras repede un zăvor gros, a cărui limbă pătrundea în perete, l-au încuiat cu o cheie și au plecat.

Ceva picura în apropiere – un singur strop la fiecare patru sau cinci secunde. Apa, mâloasă sau pură, va avea acum un gust minunat. Zăngănitul îndepărtat al unei uși exterioare a răsunat în josul treptelor.

Thomas s-a ghemuit pe vine de-a lungul unui zid, iar ceilalți i-au urmat imediat exemplul. Stătuseră doar în picioare încă de când fuseseră treziți în deșert, pentru ultima etapă a marșului.

Vreme de un minut, o perioadă interminabilă, nimeni nu a scos nici o vorbă. William a rupt tăcerea.

– Ei, acum va fi vai de noi. Se pare că ne-am găsit mormântul.

În glasul lui nu a răzbătut nici o nuanță de neseriozitate. Nimeni nu s-a deranjat să-i răspundă.

Ușa exterioară a zăngănit din nou. A urmat zgomot de cizme; cineva cobora scara. Chiar dacă puteau auzi apropierea oricui, asta nu reprezenta o consolare, pentru că omul care se apropia putea fi chiar călăul.

În fața lor a apărut un gardian care le-a întins un urcior printre gratii.

– Apă, a spus el, apoi i-a făcut semn lui Thomas. Bea.

A aruncat o privire către ceilalți, apoi s-a apropiat și a luat vasul. Și-a dat seama după miros că apa era amestecată cu zeamă de rambutan, dar nu avea de ales. A băut lichidul răcoros și dulce.

Mulțumit, omul s-a retras fără să aștepte ca și ceilalți să bea. Au golit urciorul înainte ca poarta exterioară să se închidă.

Apoi au rămas din nou în liniște.

– Aveți vreo idee? a întrebat Thomas.

– Acum nu vom visa, a zis William.

– Adevărat.

– Ceea ce înseamnă că nu vei putea pleca în cealaltă lume a ta ca să obții informații care să ne ajute să scăpăm de aici. Așa cum ai făcut când am obținut praful de pușcă.

– Ai dreptate. Suntem blocați aici. Aș putea petrece o lună în celula asta, în vreme ce dincolo se scurg minute sau ore.

– Și ce se întâmplă acolo? l-a întrebat William, care începuse să creadă, din câte își dădea seama Thomas.

– Acolo dorm într-un avion, după ce de-abia am reușit să ajung la sud de Paris, ca să fiu preluat de un elicopter.

Explicația i-a făcut pe ceilalți să se uite nedumeriți la el.

– O cunoști pe fiica lui Qurong, a spus Suzan. Ea ți-a dat cândva calul.

Asta l-a făcut să se ducă cu gândul la Chelise. Și ea se confrunta cu propria execuție, dar nu știa. De ce o interesa acest lucru pe Suzan?

– Te-ai gândit la ceva?

– Nu. Doar că mi s-a părut atrasă de tine.

– De moartea lui, poate, a intervenit William, strâmbându-se. E o scabioasă.

– Dar e femeie, a replicat Suzan.

– La fel e și mama ei. Bătrâna scorpie e mai rea decât Qurong.

– Las-o să vorbească, a cerut Thomas, apoi a vorbit către Suzan: E femeie, și ce-i cu asta?

– S-ar putea să gândească altfel decât tatăl ei. Nu în ce ne privește pe noi, atenție. Dar poate e mai rațională decât el.

– Rațională, în legătură cu ce? a întrebat William. Ar prefera să ne vadă morți la fel de repede ca el.

– Rațională în privința Cărților de Istorii.

Thomas a clipit, deși în celulă era întuneric.

– Cărțile de Istorii?

– Se află în posesia Hoardei, nu?

– Din câte știm.

– Iar tu deții cunoștințe privind istoriile.

– Nu înțeleg ce...

– Nu spuneai că atunci când ai întâlnit-o în deșert era fascinată de istorii?

Thomas și-a dat seama brusc încotro bătea Suzan. S-a ridicat încet.

– Dacă ai reuși să obții o audiență la ea și ai convinge-o că îi poți arăta cum să citească istoriile, s-ar putea ca ea să contribuie la amânarea execuției noastre. Sau cel puțin a ta.

– Dar cum să cer o audiență la ea?

– Asta e o demență, a intervenit William. Hoarda nici măcar nu poate citi Cărțile!

– Dar cine știe, poate învață cineva dintre ei. S-ar părea că Suzan a intuit ceva.

– Și ce importanță ar avea dacă ni s-ar amâna execuția? nu s-a lăsat tânărul.

– Ai de gând să te certi pentru orice? Nu prea avem multe soluții. Dă-i și ei o șansă, a ripostat Thomas, apoi s-a întors din nou spre Suzan. Pe de altă parte,

și el are dreptate. Am îndoieli că scabioșii pot fi învățați să citească din Cărțile de Istorii. N-ar fi în stare să descifreze adevărul din ele.

– Cartea cu file albe te-a ajutat?

Cartea traversase până în cealaltă realitate. După dispariția ei, Thomas nu le oferise nici o explicație camarazilor lui.

– Da. Da, de fapt, m-a ajutat.

– Există mai multe Cărți cu file albe?

Nu se gândise la această posibilitate.

– Nu știu.

– S-ar putea să nu obții o audiență la Chelise, dar Ciphus va veni să te vadă. Fă-i promisiuni în ce privește puterea Cărților cu pagini nescrise.

– Nu au putere în realitatea asta.

– De promisiuni vorbesc. Doar promisiuni.

În acea clipă, Thomas a întrevăzut cu limpezime întregul plan. S-a răsucit spre Cain.

– Cum să atrag atenția unei gărzi?

12

Cinci scabioși înarmați până în dinți l-au condus în Templu pe o intrare secundară. Întreaga structură fusese construită parcă păstrând în memorie clădirea inițială. Fără să aibă posiblitatea de a procura lemn colorat, Ciphus folosise lut, iar apoi îl acoperise cu împletitură de nuiele vopsită – așa cum se pricepuseră

oamenii Hoardei. Podeaua spațioasă, de formă circulară, din auditoriul cu dom era verde, făcută tot din împletituri de nuiele vopsite, în locul rășinii sclipitoare ce fusese cândva modelată de degetele oamenilor nevinovați. Sute de credincioși stăteau întinși de jur împrejur, ținându-și doar capetele și mâinile în cercul verde.

Ca și cum ar fi adus un omagiu acestui lac verde.

Principala deosebire față de Templul originar consta în statuia mare a șarpelui înaripat, care se afla în partea superioară a domului. O replică de mai mici dimensiuni atârna în interior.

Acesta era deci Templul lui Teeleh.

Thomas a fost împins dincolo de auditoriu, ajungând într-un coridor, apoi într-un birou lateral, unde un singur bărbat cu gluga pe cap stătea cu spatele la ușă și privea fix pe o ferestruică. Ușa s-a închis în urma lui.

A rămas înlănțuit dinaintea unei scânduri groase de lemn, un soi de birou, mărginit de fiecare parte de statui de bronz reprezentând șarpele înaripat. În două sfeșnice ardeau lumânări mari, din care fumul parcă uleios se ridica spre tavan.

Bărbatul s-a întors încet. La început, Thomas s-a gândit că Ciphus devenise o fantomă. Pudra de pe față era la fel de albă ca roba pe care o purta, iar ochii păreau să fie de o nuanță doar ceva mai închisă.

Marele preot s-a uitat la el ca o pisică, fără nici un sentiment vizibil, stând cu brațele încrucișate și cu mâinile ascunse de faldurile largi ale mânecilor.

– Bună ziua, Thomas.

Thomas și-a plecat puțin capul.

– Ciphus. Mă bucur să te revăd, prietene vechi.

Marele preot l-a privit îndelung, iar el a refuzat să mai spună ceva. Trebuia să joace și să câștige, astfel încât să-și atingă scopul.

Celălalt s-a apropiat de o carafă înaltă aflată pe pupitrul său și a prins-o de gâtul subțire cu degetele lungi și albe. Se dăduse cu aceeași pudră folosită de Chelise și mama ei, a bănuit. Pielea crăpată era încă vizibilă sub stratul de pudră, dar nu în felul solzos, caracteristic scabioșilor de rând.

Preotul a turnat lichidul verde într-un pocal.

– Bei?

– Nu, mulțumesc.

– Sigur? E suc de fructe.

– Avem și noi fructe, Ciphus. Le-ai gustat?

– Poamele acelea amare? Faptul că le preferați constituie primul semn că v-ați pierdut simțurile. Păsările și animalele înghit cu poftă așa ceva. La fel și voi, a zis, apoi a luat o sorbitură din suc.

– Dar fructele mâncate de animale au puteri vindecătoare? a întrebat Thomas.

– Nu. Dar animalele nu practică vrăjitoria. Iar acesta este o semn că voi nu sunteți nici animale. Așadar, ce ești? Evident, nu mai ești om; o simplă privire la pielea ta constituie o dovadă suficientă. Și nu ești deloc o dihanie, așa cum se vorbește. Atunci, ce ești? Ia spune. În afară de dușman al lui Elyon?

– Suntem discipoli ai lui Justin, care este Elyon.

– Te rog, nu afirma asta chiar aici, a rostit Ciphus printre buze. Ne aflăm în templul lui, nu vreau să rostești asemenea blasfemie chiar aici, a adăugat, după care a pus pocalul jos cu atenție. Ai cerut o audiență. Presupun că vrei să ceri îndurare. Mă sfidezi pe mine și consiliul pe care îl conduc atunci când ai sabia în mână, iar când te trezești în lanțuri, te ploconești la picioarele mele, adevărat?

– Nu tu m-ai pus în lanțuri, ci Qurong.

– Și unde este Justin acum? Credeam că va sosi călare pe un cal alb ca să traseze în nisip o linie care să te apere.

– Nu poți continua să afirmi că nu s-a întâmplat nimic atunci când l-ai ucis.

– Martyn l-a ucis! s-a răstit Ciphus. Scumpul tău Johan l-a omorât!

– Iar tu i-ai îngăduit. Johan a aflat o viață nouă. Tu încă trăiești în propria-ți moarte.

– Greșești. Moartea lui Justin *dovedește* că te înșeli. Doar un nătărău oarecare putea fi convins că Elyon va muri. Ori ar *putea* muri, fiindcă veni vorba. Tu trăiești în starea asta jalnică de acum din cauza propriei neghiobii care te îndeamnă să urmezi șarada lui Justin. Este vorba de judecata lui Teeleh contra judecății tale.

– Judecata lui Teeleh?

– Nu încerca să mă duci de nas, a izbucnit Ciphus. Elyon te-a judecat deja.

– Ai spus că e vorba de judecata lui Teeleh.

– Eu nu aș îndrăzni să-i rostesc numele în acest loc sfânt. Nu-mi atribui ce n-am rostit.

Nu-și auzise propriile cuvinte. Nu era doar orb în fața adevărului, ci și surd. Un om demn de milă, nu de a fi urât.

– Ciphus, Justin trăiește. Mai devreme ori mai târziu, într-o zi o să înțelegi. Nu se va odihni decât atunci când mireasa îi va fi înapoiată.

– Ce absurdități spui tu acolo? Ce mireasă?

– Așa ne numește pe noi. Pe voi. Pe oricine îmbrățișează invitația lui la Marea Romanță.

– Prin înec? Ce absurd!

– Murind față de boala asta care se agață de pielea voastră și vă orbește. Descoperind o viață nouă alături de el.

Preotul s-a încruntat și a început să se plimbe prin dreptul pupitrului său, ținându-și mâinile la spate.

– Cum de-ați făcut apele lacului cenușii?

– Am golit apa pângărită și am umplut lacul de la izvoare. A trebuit să revenim la Marea Romanță, sunt convins că înțelegi. Oamenii au stat două săptămâni fără să se îmbăieze și doar prin voia lui Elyon nu am fost pedepsiți pentru necuviința noastră. O necuviință care a fost a voastră, dacă-mi dai voie să-ți reamintesc.

– Prin urmare, aici totul a revenit la normal. Încercați să scăpați de o boală îmbăindu-vă, dar degeaba.

– Boala este în minte, nu în piele, neghiobule. Se manifestă în acel cult al vostru. Cum l-ați denumit? Cercul?

– Reprezintă cercul căsătoriei.

– Deci sunteți căsătoriți cu Elyon?

– Într-un anume fel, da.

– Și care este acel fel?

– În același fel în care el este leu, miel, băiat și Justin.

Ciphus a închis ochii și a respirat adânc.

– Elyon, dă-mi putere. Văd că ții neapărat să mori. Sperasem că te-aș putea ajuta să-ți vii în fire, Thomas. Chiar credeam. Căpetenia supremă îmi dă ascultare, să știi. Poate aș fi reușit să întorc decizia.

– Și încă mai poți.

– Acum, nu. Nu, ținând seama de îndărătnicia inimii tale.

– Nu ți-am sugerat să-l convingi de dragul meu. Ci de al tău.

– Ei, chiar așa? Eu, probabil cel mai puternic om în viață, să am nevoie de ajutorul tău? Ce binevoitor te arăți față de mine...

– Da. În ciuda acestei clădiri făcute din lut și nuiele și a îmbăierii în noul tău lac, cred că ți-a scăpat ceva.

Ciphus s-a uitat lung la Thomas.

– Continuă.

– Nu ești cel mai puternic om din lume, deși, practic, așa s-ar cuveni. Din nefericire, ești un simplu pion în mâna lui Qurong.

– Prostii!

– Îți tolerează prezența ca pe o chestiune trecătoare. Motivele lui sunt pur politice.

– Vorbele astea îți vor asigura execuția!

– Mi-am câștigat deja acest drept. Sunt convins că mă înțelegi. Tocmai vin din castelul lui. Nu-l

interesează câtuși de puțin Marea Romanță. Știe că dacă îi face pe oameni să se supună unei puteri superioare nu va face decât să întărească puterea pe care o are asupra lor. Se slujește de tine ca să-și struneasscă mai bine poporul.

– Întotdeauna a existat o anumită încordare între politică și religie, nu-i așa? Când erai în toate mințile, oamenii te urmau pe tine, ori pe mine?

– Amândoi îl urmam pe Elyon. Marea Romanță se afla întotdeauna pe primul loc! Iar acum ai permis acelui monstru din castel să te transforme într-un bufon, plasându-te în subordinea lui.

Ciphus a înlemnit cam la jumătatea frazei, temându-se probabil de vreo ureche indiscretă la fel de mult ca de faptul că vorbele făcuseră să rezoneze o anumită coardă sensibilă. Thomas trebuia să procedeze cu mare precauție.

– Nu? a insistat el. Atunci, gândește-te la asta: când ai decis să îngădui executarea lui Justin, eu nu am avut nici o putere să te împiedic. Cuvântul tău a avut mai multă greutate decât al meu. Dar acum, dacă i-ai spune lui Qurong că oamenii din consiliu au hotărât să i se dărâme castelul, crezi că ar accepta? Cred că mai curând ți-ar face praf Templul.

– Astea sunt vorbe de oameni fără minte. Este un mare privilegiu pentru mine să slujesc oamenii...

– Te referi la Qurong. Ești sclavul lui, Ciphus. Până și ochii tăi orbi pot vedea asta.

Preotul a lovit cu pumnul în tăblia mesei.

– Și crezi că toate acestea se pot schimba? a strigat el.

– Bine, a zis Thomas, respirând ușurat. Așadar, înțelegi. Elyon nu trebuie să fie jucăria nimănui, nici măcar a lui Qurong. Cum de îndrăznești să faci o unealtă a lui din Marea Romanță? Ți-a redus marea religie la niște cătușe și lanțuri, să țină în frâu voința oamenilor. L-a transformat pe Elyon într-un obiect de batjocură. Și pe tine, la fel.

– Ajunge! a strigat Ciphus, care reușise între timp să recapete controlul asupra lui însuși.

A strâns din dinți și apoi și-a încrucișat brațele la piept.

– E inutil. Discuția dintre noi s-a încheiat.

– Exact.

Vreme de o clipă, a părut luat pe nepregătite de acceptul primit imediat. A plecat capul.

– Înseamnă că tu...

– Întocmai, știu o cale de a schimba dezechilibrul de forțe dintre tine și Qurong.

Preotul și-a aruncat ochii spre ușă. A clipit, părând aproape speriat.

– Ai face bine să pleci înainte de a reuși să-mi câștigi și mie moartea prin înec.

– Exact. Qurong ar fi în stare să-și înece marele preot pentru câteva biete cuvinte rostite împotriva lui. El acționează pe dos. Tu ar trebui să ai puterea de a-l îneca pentru cuvintele rostite împotriva Marii Romanțe.

Ciphus nu părea dispus să capituleze. Știa cât de primejdioasă era acea discuție, deoarece își dădea seama că i se arăta adevărul. Îl *slujea* pe Qurong. Trebuia ca el să vadă calea înainte de a i se sugera vreo înțelegere.

– Cărțile de Istorie au o putere ce o depășește pe aceea a lui Qurong, a rostit Thomas cu glas scăzut. Pot face ca Marea Romanță să-și dobândească locul meritat. Din punct de vedere politic. Și, prin asta, locul meritat de tine.

Pe buzele lui Ciphus a apărut un surâs strâmb.

– Înseamnă că nu știi, așa-i? Cărțile de Istorie, pe care doreai cu atâta disperare să le găsești, nu pot fi citite. Stratagema ta dă greș de data asta.

– Te înșeli. Sunt descifrabile, eu le pot citi.

– Serios? Ai văzut vreodată o asemenea carte?

– Da. Și o pot citi ca și cum aș fi scris-o chiar eu.

Zâmbetul a dispărut de pe fața preotului.

– Mai știu că există și Cărți cu file albe. Ele posedă o putere ce poate schimba totul. Și știu cum să le folosesc.

– De unde știi de Cărțile cu file nescrise?

Thomas bănuise că nu era doar una, iar se lămurise.

– Știu mai multe decât poți bănui. Interesul meu față de Cărțile de Istorii nu e chiar atât de ușuratic precum crezi. Acum ele ne pot salva viața amândurora.

Ciphus a ridicat pocalul și a băut.

– Nu-ți dai seama cât de necugetate sunt vorbele tale.

– Nu am nimic de pierdut. Și, prin ceea ce voi propune, nici tu nu vei avea de pierdut.

Celălalt a golit pocalul și l-a lăsat jos, refuzând să-l privească în ochi.

– Adică?

– Să mă duci la Cărțile de Istorii ca să-mi pot dovedi puterea.

– Qurong nu va îngădui niciodată. Și chiar dacă ar face-o, cum voi ști că nu vei folosi acea putere împotriva mea?

– Cărțile reprezintă adevărul. Nu pot folosi adevărul împotriva unui alt adevăr. Tu reprezinți adevărul, da? Am făcut eu vreun rău cuiva după moartea lui Justin? Sunt demn de încredere, chiar de-ți par nebun.

Ciphus l-a măsurat cu fereală.

– Qurong nu va permite.

– Eu cred că da, dacă cererea va fi exprimată în mod potrivit. Este o chestiune ce ține de Marea Romanță. Dar ai nevoie de permisiunea lui?

În ochii preotului a apărut o luminiță. A făcut câțiva pași agitați, scărpinându-și bărbia.

– Ești sigur că poți citi Cărțile?

– Sigur. Și sunt convins că nu ai nimic de pierdut dacă mă pui la încercare. Dacă mint, mă vei aduce pur și simplu în temniță. Dacă nu-mi pot demonstra puterea, vei proceda la fel. Dar, dacă am dreptate, împreună vom schimba istoria.

– Dar de ce ai dori să schimbi istoria împreună cu mine?

– Nu țin cu orice chip. Eu vreau să trăiesc. Acesta mi-e prețul. Dacă am dreptate, vei asigura supraviețuirea mea și a prietenilor mei.

Thomas știa că Ciphus nu putea ori nu voia să îi dea asemenea asigurări. Mai știa că se putea să nu-și poată dovedi puterea față de el. Folosirea uneia dintre Cărțile cu file albe putea schimba lucrurile în cealaltă realitate – un motiv întemeiat pentru acest plan în sine –, dar Cărțile se vor dovedi neputincioase aici.

Nu avea importanță. Nu acestea îi erau obiectivele principale. Urma o altă idee. Una foarte firavă, de acord, dar o idee.

– Chiar dacă m-aș înșela în privința puterii, capacitatea de a citi Cărțile de Istorie va oferi o nouă putere în sine.

– Așadar, îmi poți arăta cum să le citesc?

Thomas a zâmbit.

– Nu ai fost atent la ce am spus. Nu ai habar ce se află în mâinile tale, corect? Eu reprezint calea spre puterea ce este de drept a ta.

Ciphus a ridicat pocalul și a golit ce mai era în el, l-a așezat pe pupitru cu un gest ferm, după care s-a îndreptat spre ușă.

– Atunci, să mergem.

– Chiar acum?

– E cel mai potrivit moment. Ai dreptate, nu-mi trebuie permisiunea lui Qurong. Am acces la bibliotecă. Voi spune că te duc acolo ca să-ți smulg o mărturisire completă în scris și să te interoghez în privința unor scrieri găsite, care aparțin Cercului tău.

– Îți voi arăta ce știu cu o singură condiție.

– Da, știu. Viața ta. Dar întâi Cărțile.

– Nu, alta este condiția. Insist să fie prezentă încă o persoană.

– De ce, mă rog?

– Să fiu protejat. Vreau ca la înțelegerea dintre noi să avem un martor. Cineva care să nu fie sub autoritatea ta, dar să dețină o autoritate suficientă ca să depună mărturie.

– Imposibil! Asta ar fi același lucru cu a-i declara lui Qurong că acționez împotriva lui!

– Atunci alege pe cineva care vrea la fel de mult ca tine să vadă descifrate Cărțile de Istorii. Sigur există o persoană pe care Qurong să o respecte îndeajuns ca să o asculte în eventualitatea că te întorci împotriva mea, însă care nu te poate amenința în mod direct.

– Nu înțeleg. Dacă îi mai arăți și altcuiva această putere, ce valoare mai are ea pentru mine?

– Nu îi voi arăta puterea. Voi demonstra doar că mă pricep să citesc din Cărți. Va fi de ajuns. Ce zici de soția lui?

– Patricia. Ea ar prefera să-mi înfigă un cuțit în burtă decât să se îmbăieze în lac.

– Atunci, cine manifestă interes față de istorii?

– Bibliotecarul, Christoph. Dar nici el nu e mai breaz. Nu văd rostul acestei cereri absurde. Dacă vrei să am încredere în tine, atunci va trebui ca și tu să ai încredere în mine.

– Tu ai motive să te încrezi în mine. Acțiunile mele nu ți-au subminat niciodată autoritatea. Pe de altă parte, eu am suficiente motive să-ți pun la îndoială buna-credință.

Ciphus s-a îndreptat hotărât spre pupitrul lui.

– Atunci nu mai încheiem nici o înțelegere.

– Sigur există cineva la curte care să manifeste interes față de istorii ca să încalce puțin regulile.

– Curtea regală e o comunitate foarte mică. Vorbim aici despre soția lui Qurong și despre fiica lui și... marele preot s-a oprit și s-a întors spre Thomas. Da, fiica lui e atrasă mult de istorii.

– Cea care urmează să se mărite cu Woref? Chelise. Bine, nu-mi pasă cine este, atâta vreme cât rămâne imparțială și iubește Cărțile. Nu riști nimic. Nu-i vom spune că dorești să-l răstorni pe tatăl ei, ci doar că ai fost de acord să mă susții în fața lui dacă pot dezvălui cunoștințele cuprinse în Cărți. Din respect pentru Qurong, tu vei refuza să îl deranjezi în legătură cu această chestiune până nu verifici că am ceva de oferit.

– Nu mai vorbi de răsturnarea lui! i-a șoptit Ciphus furios. Eu nu am rostit un asemenea cuvânt. E strict cum ai spus – eu mă ocup de treaba asta cu intenția de a-l informa pe Qurong în legătură cu ceea ce merită menționat.

– Desigur. Și o poți trimite pe Chelise afară din încăpere când va veni momentul să-ți demonstrez puterea Cărților.

Ciphus s-a încruntat.

– Gărzi! a strigat el.

– De acord? l-a întrebat Thomas.

– Voi vorbi cu ea.

Ușa s-a deschis câteva momente mai târziu, iar în birou au intrat două gărzi.

– Duceți prizonierul înapoi în temniță.

13

Înțelegerea era simplă, deși i s-a părut puțin dubioasă. Chelise fusese de acord să îi aștepte în bibliotecă în amurg, după ce bibliotecarul se retrăgea la odihnă. De ce atât de târziu? voia să știe Thomas. Întrucât ea rămânea deseori acolo și după plecarea lui Christoph, răspunsese Ciphus.

Preotul s-a folosit de propria gardă călare pentru a-l duce înlănțuit, cale de câțiva kilometri prin pădure, până la un adăpost întins, înconjurat de ziduri, un loc surprinzător de frumos. Amețitor, de fapt. În momentul în care au trecut de poarta principală, s-a întrebat dacă nu cumva ajunsese în vise, în vreo grădină botanică din sudul Franței.

Însă nu, dormea într-un avion ce zbura pe deasupra Atlanticului. Această grădină regală era reală.

Întregul complex stătea cuibărit într-o pajiște mare, pe care Thomas și-o amintea bine. Grădina botanică cuprinsă între garduri vii bine întreținute era nouă, dar livada se afla acolo de multă vreme. Potecile pietruite descriau cercuri perfecte în jurul celor șase peluze, având câte un pom fructifer în mijlocul fiecăreia. Iar livada era tot circulară, la fel ca grădina botanică.

Iată și cercul lui Qurong. În mijloc se găsea o structură cu etaj, construită din lemn de calitate. Alte trei clădiri – case, după aspect – fuseseră înălțate în fiecare colț al acelui loc de odihnă. Cea de-a patra era așezată în spatele grădinii.

– Vila pe care Qurong le-o va da lui Woref și fiicei lui drept cadou de nuntă, a spus Ciphus. Ea încă nu știe.

– Iar aceasta este biblioteca? a întrebat Thomas, făcând un semn din cap către clădirea mare de care se apropiau.

– Da.

Arăta prea mare pentru o bibliotecă, cu atât mai puțin una care să păstreze Cărțile Hoardei. Evident că ea găzduia ceva ce era mai prețios pentru Qurong decât Marea Romanță. Ciphus își dădea seama de acest lucru abia acum. Poate întâia oară.

Au pătruns pe ușile mari și duble în atrium, pustiu, cu excepția unui pupitru negru, sculptat, și a unei statui de bronz reprezentându-l pe Teeleh.

– Așteaptă aici, i-a ordonat Ciphus gărzii.

– Și cu astea ce facem? a zis Thomas întinzând în față brațele încătușate.

Preotul a șovăit.

– Eliberează-i mâinile. Lasă-i lanțurile de la picioare.

– Mulțumesc, a rostit Thomas, frecându-și încheieturile mâinilor.

– Încă nu-mi mulțumi. După tine.

A intrat într-o încăpere înaltă, de două caturi, care părea veche, în ciuda construcției relativ noi. Zece

mese mari ocupau mai tot spațiul, fiecare cu propria lampă. De-a lungul pereților se întindeau rafturi, toate încărcate cu rulouri și cărți legate. Două scări duceau la etaj, unde a văzut rafturi asemănătoare aflate înapoia unei balustrade de lemn.

Impresionat puternic de lucrătura în lemn, s-a uitat în jur. Aceasta era opera pădurenilor. Până și cărțile...

– Îmi dai voie? a întrebat, apropiindu-se de un raft.

Celălalt nu i-a răspuns.

A extras o carte dintr-un raft. Semăna cu cele pe care îi învățase pe scribii Cercului să le folosească la însemnarea istoriei lor. Scoarță de copaci bătută, legată în jurul maldărelor de foi de hârtie brută. A deschis-o. Scrisul era elementar și cursiv.

– Acestea sunt istoriile noastre, create de scribi, a precizat Ciphus. Qurong este atras de istorie. Totul se consemnează cu grijă, până și cele mai banale amănunte. În timpul zilei, toate pupitrele sunt ocupate de istorici. Avem și scribi ai templului, pentru a consemna istoria lui Elyon începând cu A Doua Epocă.

– A Doua Epocă?

– Marea Romanță de când suntem împreună.

– Înseamnă că recunoașteți schimbarea.

– Totul se schimbă.

Thomas s-a uitat în jur.

– Clădirea este mai mare decât încăperea asta. Ce găzduiește în rest?

Ciphus a indicat către o ușă aflată la capătul celălalt.

– Ne așteaptă Chelise.

Thomas a ocolit pupitrele, și-a lăsat mâna pe clanța mare de alamă și a deschis ușa. A văzut câteva torțe ce iluminau încăperea spațioasă, plină de rafturi cu cărți de la pământ până la tavan. Mii de cărți.

A pătruns în sală. Rafturile erau înalte de șase metri și la cele de sus se ajungea folosind o scară. Acolo nu se vedeau pupitre elegant sculptate și nici sfeșnice, ci doar cărți, mult mai numeroase decât își imaginase el.

Cărți legate în piele.

Cărțile de Istorii?

– Astea... ce sunt?

– Cărțile de Istorii, bineînțeles.

– Atât de multe? Nu... nu aveam idee că sunt atâtea. Aici sunt toate?

– Nu-i o recunoaștere prea încurajatoare din partea celui care pretinde că știe totul despre cărți, s-a auzit o voce din dreapta lui.

S-a întors. Chelise stătea la un pupitru mare, pe care ținea deschisă o Carte. A ocolit pupitrul și s-a îndreptat spre ei, îmbrăcată într-o robă lungă, neagră, care îi flutura în jurul gleznelor. Își lăsase gluga pe spate, lăsând la vedere părul negru, lung și lucios. Contrastul dintre fața ei albă și atâta negru era surprinzător.

– Credeai că tatăl meu duce toate cărțile cu el, oriunde ar merge?

Ochii ei i-au căutat pe ai lui și, preț de o clipă, a crezut că l-a recunoscut drept asasinul din deșert. Apoi s-a întors spre preot.

– Nu am toată noaptea la dispoziție. Să ne lămurim dacă albinosul acesta știe ceva ori nu. Ne ia doar câteva minute.

– Chestiunile de istorie nu se rezolvă în goană, a spus Ciphus. Am stabilit că va dura o oră.

– Lasă elocința, Mare preot. Poate citi din ele ori nu? a întrebat, după care s-a adresat direct lui Thomas: Arată-ne.

Era prea uimit ca să poată gândi logic. Știa că era poate singura lui șansă de a sta în preajma Cărților. Ce posibilitate avea de a le găsi pe cele care vorbeau despre Marea Înșelătorie și Germenul Raison?

– Câte există?

– Multe, i-a răspuns Chelise. Multe mii.

Thomas a înaintat și mai mult în încăpere. Flăcările torțelor aruncau o lumină gălbuie și nesigură asupra cotoarelor de piele.

– Sunt așezate pe categorii?

– Cum să le așezăm în vreun fel dacă nu le putem citi? l-a pus la punct preotul.

– Nu știți să citiți nici titlurile?

– Cum asta? Nu sunt scrise în limba noastră.

Însă ele *erau* în limba comună. S-a uitat la una de pe cel mai apropiat raft. *Istoriile potrivit celui de-al doilea din cinci*. Nu avea habar ce însemna, dar înțelesese cuvintele destul de ușor. Auziseră cu toții că oamenii Hoardei nu puteau citi Cărțile de Istorii, dar acest lucru i se păruse ridicol. Le erau mințile atât de înșelate? Iar acum lui Ciphus i se întâmpla același lucru.

– Credeai că însemnările ce descriu tot ce s-a întâmplat vreodată ar încăpea în două sau trei Cărți? l-a întrebat Chelise.

– Nu. Doar că nu mă așteptam să fie atât de multe.

Trebuia să afle tot ce se putea în legătură cu Germenul Raison.

– Știți cumva dacă sunt într-o anumită ordine? Aș dori să citesc dintr-una care se ocupă de Marea Înșelătorie.

– Nu, nu există nici o ordine, a spus Ciphus. Au fost așezate de oameni care nu știau să citească. Credeam că ai priceput.

– Și unde le-a găsit Qurong?

Nici unul dintre cei doi nu i-a răspuns. S-a uitat la Chelise.

– Nu știi? Cum de-a intrat în posesia atâtor Cărți fără să aibă o evidență privind locul unde le-a găsit?

– El spune că Elyon i le-a arătat.

– Elyon? Sau Teeleh?

– Când eram mică, el îi spunea Teeleh. Acum, Elyon. Nu știu care dintre ei și, sinceră să fiu, nici nu-mi pasă. Mă interesează doar ce scriu, nu proveniența lor.

– Ceea ce scrie în ele se poate înțelege în primul rând știind de unde vin. Și cine a făcut consemnările.

– Acesta ți-e marele secret? a făcut Ciphus. Mai rămâne să ne spui că singura cale de a le citi este să-l înțelegem în felul tău pe Elyon. Dacă-i așa, atunci să nu mai pierdem timpul.

– Am susținut cumva că le-a scris Elyon?

– Dar știi cine le-a scris? l-a întrebat Chelise.

Reușise să-i stârnească interesul. *Ai grijă ce spui, Thomas. Nu trebuie să ți-l faci dușman pe Ciphus.*

– Unde sunt Cărțile cu file albe?

– Cu file albe? s-a mirat Chelise și a aruncat o privire spre preot. Nu mă interesează Cărțile nescrise. Pe acelea le pot citi la fel de bine ca tine.

Ciphus și-a ferit ochii.

– Atunci arată-mi Cartea pe care ai deschis-o.

Tânăra l-a privit îndelung, apoi a pășit grațios către pupitru. Avându-l pe preot alături, a urmat-o.

Doar el știa că soarta lui depindea de această femeie. Trebuia să descopere o cale să-i câștige încrederea. Dar în timp ce a urmărit-o pășind ușor pe podeaua de lemn, a perceput o rază de speranță. Suzan văzuse ceva anume în ochii ei și era convins că și el reușise să depisteze ceva. O dorință de a cunoaște adevărul, poate.

Chelise a ocolit pupitrul și a lăsat mâna spre pagina deschisă. A examinat-o vreme de o clipă, apoi a ridicat ochii și l-a privit direct. De câte ori se uitase la fel de dornică spre acele Cărți, întrebându-se ce mistere cuprindeau?

– Am lăsat-o deschisă pe aceasta?

– De ce tocmai aceasta?

– E prima Carte pe care mi-au căzut ochii când eram mică.

Thomas a aruncat o privire la pagină. Putea citi perfect cuvintele. Ei nu aveau cum să știe că, în afara *Istoriilor consemnate de Iubitul Său* și de aceea pe care o deschisese în cortul lui Qurong, aceasta era tot prima Carte de Istorie pe care o citise.

– Și dacă pot citi din ea – dacă-ți relatez despre ce vorbește –, ce îmi oferi în schimb?

– Nimic.

– Moartea mea va fi darul pe care ți-l face Woref. Nu crezi că viața omului care îți poate citi Cărțile acestea ar reprezenta un dar mai de preț decât moartea lui?

A clipit nedumerită.

– Eu nu mă amestec! s-a grăbit preotul să protesteze. Nu ai spus nimic de...

– Lasă, Ciphus, a intervenit Chelise. Cred că pot vorbi și singură. Viața ta nu are nici o valoare pentru mine. Chiar dacă ai putea citi această Carte, lucru pe care încă nu mi l-ai demonstrat, nu-mi ești de nici un folos. N-aș suporta să stau în aceeași cameră îndeajuns de mult ca să te ascult citind sau învățându-mă să citesc. M-au îndemnat încoace anii de curiozitate, dar asta se va întâmpla doar în seara asta.

Atmosfera din cameră părea să fi înghețat brusc. Thomas nu și-a dat seama de ce vorbele rostite de ea l-au strivit, dar așa s-a întâmplat. Se mai aflase față în față cu moartea. Deși cuvintele ei constituiau o condamnare la moarte pentru acel plan nebunesc al lui, durerea resimțită nu era cauzată de propria moarte. Ci provocată de faptul că se văzuse respins.

– Ciphus mi-a promis viața.

– Am zis că-ți voi susține cauza. Qurong va decide soarta ce te așteaptă, nu Chelise. Ești un neghiob dacă gândești altfel.

Era măcar o speranță, însă cuvintele nu-l încurajau deloc.

A dat din cap și a ocolit pupitrul.

Chelise și-a dat seama că vorbele ei îl răniseră, și acest lucru i s-a părut surprinzător. Dar la ce se așteptase acest om? Știa că era un albinos. Știa că sfidarea manifestată față de tatăl ei îi va aduce condamnarea la moarte și totuși persistase în acea atitudine.

Dacă Ciphus nu ar fi fost de față, probabil că i-ar fi adresat aceleași cuvinte, dar pe un ton mai puțin mușcător. Deși adevărat, gândul de a rămâne singură cu un albinos mai multă vreme o speria. Ba chiar îi dădea o stare de rău.

L-a urmărit cum, abătut, a dat ocol pupitrului. I se părea greu de crezut că acest om îi sfidase cândva pe marele Martyn și chiar pe Woref. Acum arăta ca orice altceva, dar nicidecum ca un războinic. Brațele îi erau puternice și pieptul musculos, dar ochii îi erau verzi și pielea...

Cum ar fi să atingă o piele atât de netedă?

A alungat acel gând și s-a tras deoparte ca să-i facă loc. El ar fi putut lua Cartea și din cealaltă parte a pupitrului. Însă preferase să se apropie de ea.

Devenise prea sensibilă. Fără îndoială că o ura mai mult decât îl detesta ea. Iar dacă nu, era un prost pentru că înțelegea greșit repulsia manifestată de ea față de boală.

Thomas a întins mâna spre pagină și a urmărit cuvintele din partea de sus. Scrisul îi era necunoscut

lui Chelise, însă el a citit cu voce tare de parcă ar fi citit toată viața în acea limbă.

– „Kevin mergea încet pe trotuar, parcă atras de stejarul impunător de la capătul străzii. Era convins că inima îi va plesni, iar faptul că mama lui nu va mai trebui să muncească nu îl ajuta nicidecum să-și lecuiască suferința."

A ridicat mâna, dar ochii i-ar alunecat mai departe pe text.

– Ce înseamnă asta? a întrebat tânăra.

– Este o povestire despre un băiat pe nume Kevin.

– Nu avem istorii?

– Ba da. E istoria vieții lui Kevin, scrisă sub forma unei povestiri.

– În formă de povestire? s-a mirat Ciphus. Noi nu scriem istoriile într-o asemenea formă. Asta e o copilărie.

– Înseamnă că trebuie să gândești ca un copil ca să înțelegi. Băiatul tocmai și-a pierdut tatăl, iar asigurarea de viață încasată de mamă nu reprezintă nimic pentru el.

Chelise nu înțelegea ce era aceea asigurare de viață, însă povestea îi spunea ceva. Ceva despre simplitatea vieții, probabil, despre emoții, chiar despre modul în care albinosul citise și o impresionase.

– Cum sună în rest?

– În rest? a zis el, și a început să răsfoiască paginile. Mi-ar lua ore întregi ca să-ți citesc restul.

– De unde știm noi că nu ai inventat toată povestea asta? a întrebat Ciphus.

– Va trebui să înveți să le citești singur. Chiar și tu, Chelise. Nu crezi că te-aș putea învăța?

– Cum?

– Devenind slujitorul tău. Te-aș ajuta să le citești. Pe toate. Cum și-ar putea umili Qurong mai cumplit dușmanul cel mai mare decât să mă țină legat de un pupitru, silindu-mă să traduc aceste Cărți? Ar fi prea simplu doar să mă ucidă.

– De ajuns! s-a răstit preotul. Ai spus ce ai avut de spus și nu are nici un rost. Te rog, dacă nu te superi, țin foarte mult să pleci. Nu-l mai las să te ademenească cu minciuni. Qurong nu va fi niciodată de acord.

Chelise și-a controlat tremurul mâinilor și a plecat capul.

– Atunci voi pleca.

Ciphus a vorbit apoi cu glas calm.

– Dar înainte te rog să-mi arăți unde se află acum Cărțile cu file albe. Nu sunt pe raftul pe care le-am văzut ultima oară.

– Sigur, a zis ea și s-a îndreptat spre raftul unde se înșirau volumele; le văzuse cu trei zile înainte.

– Pe aici. Nu înțeleg ce anume vrei cu aceste Cărți care au...

Ajunsă la jumătatea încăperii, s-a oprit. Rafturile erau goale. De la podea până la tavan, unde se aflau cândva sute de Cărți, adunând praful, acum rămăseseră doar rafturi goale.

– Nu... a făcut și s-a uitat precipitată în jur. Nu mai sunt.

– Cum adică, nu mai sunt? Nu pot să dispară pur și simplu.

– Atunci înseamnă că au fost mutate. Dar le-am văzut acum trei zile. Nu cred că a mai intrat cineva aici de atunci încoace.

Thomas a rămas ca trăsnit.

– Câte erau?

– Sute. Poate chiar o mie.

– Și au dispărut... pur și simplu?

– Unde se puteau ascunde atâtea Cărți? a întrebat Ciphus.

Amândoi reacționau bizar. Ce era cu acele Cărți cu pagini albe?

– Ce înseamnă asta? l-a întrebat preotul pe Thomas.

– Fără Cărți, nu înseamnă nimic.

Ciphus s-a uitat amenințător la el.

– Atunci vei muri peste trei zile.

14

– Nu-mi pasă nici dacă mai avem doar patru *ore*, doamnă Sumner. Dacă am ajuns până aici, nu ne vom lăsa.

I se adresa telefonic, în sistem teleconferință.

– Am înțeles, domnule președinte.

Acesta îi îngăduise Karei să stea la Casa Albă, unde observase haosul de cât de aproape îndrăznise, adică mai mult de pe coridoare și din curte. Vreme de

câteva ore, până la sosirea avionului care îl aducea pe Thomas, nu avea altceva mai bun de făcut.

Președintele o rugase să vină cu Monique mai devreme cu o oră, după care au analizat a suta oară problema antivirusului. Timp de zece minute, discutaseră la telefon cu Theresa Sumner. Nu existau vești bune. Lucru de așteptat, de la apelul lui Thomas *nici o* știre pe care o auzise în ultimele douăzeci și patru de ore nu fusese bună. Oamenii din domeniul apărării, al informațiilor, al securității interne și așa mai departe – cu toții se suiau pe pereți.

Parcă pentru a înrăutăți situația, se părea că liderul majorității din Senat, Dwight Olsen, organizase o demonstrație de protest în fața Casei Albe. Potrivit ultimelor informații, cincizeci de mii de oameni cu echipament de camping juraseră să stea în fața Casei Albe ca să vegheze în tăcere. Totul se transformase într-o adunare spirituală de cel mai ciudat fel. O mare de chipuri sumbre, capete rase și robe, cărora li se adăugaseră alții, care voiau să aibă capetele rase și robe.

Aprinseseră lumânări și cântaseră încet toată noaptea ce trecuse. Mulțimea ce crescuse mereu era flancată de câteva sute de reporteri care reușiseră să înfrângă pretențiile de așteptare mută ale demonstranților. *Dați-ne o veste, domnule președinte. Spuneți-ne adevărul.*

În față și în centru se afla marele maestru de ceremonii, prezentatorul CNN care făcuse știrea publică. Mike Orear. Acum, la mai puțin de zece zile până la deznodământ, aproape jumătate dintre locuitorii

americani îl considerau un profet. Vocea lui calmă și chipul hotărât ajunseseră modele ale speranței pentru toți cei a căror religie era știrea de presă, dar și pentru mulți alții care nu voiau să recunoască așa ceva.

Reporterii dăduseră acelei demonstrații numele de veghe, astfel încât bărbații și femeile de toate rasele și religiile să se roage Dumnezeului lor și să facă apel la președintele Statelor Unite, dar cel care urmărea totul nu doar o oră își dădea seama că era pur și simplu o demonstrație de protest. Se anticipa că până la căderea nopții mulțimea va ajunge să numere peste două sute de mii de persoane. Iar a doua zi, la un milion. Se transforma în ceva ce aducea cu un pelerinaj final, disperat. Spre sursa rezolvării tuturor necazurilor și speranțelor pe care le aveau oamenii.

Spre Casa Albă, unde președintele și guvernul lui lucrau cu febrilitate, străduindu-se să potolească toate situațiile incendiare și să răstoarne cerul și pământul, în încercarea disperată de a pune capăt dezastrului, aflând soluția salvatoare.

Cel puțin așa vedea Kara lucrurile.

Se uita la oamenii istoviți în mâinile cărora lumea fusese silită să-și investească încrederea. Ministrul apărării, Grant Myers, era încă afectat de schimbul de lovituri nucleare dintre Israel și Franța. Convinseseră Israelul să nu riposteze și să accepte oferta Franței privind un schimb în largul mării, însă prim-ministrul israelian suferea atacurile propriului cabinet pentru o astfel de decizie. Nici unul dintre ei nu-l cunoșteau pe Thomas, s-a gândit Kara. Recomandarea de a

accepta propunerile franceze fusese făcută în urma informațiilor furnizate de Thomas de Hunter.

Phil Grant, director al CIA, asculta atent, masându-și pielea ridată de pe frunte. Probabil că iar îl durea capul. După zece minute, se va ridica să mai ia o aspirină. Kara nu reușea să-l înțeleagă.

Șeful de personal se ocupa de majoritatea informărilor care soseau și plecau de la cabinetul președintelui, acestea creând întreruperi permanente, pe care Blair le trata având gândurile în altă parte. Ceilalți din jurul lui erau consilieri.

Kara nu-și putea imagina pe cineva mai potrivit decât Robert Blair pentru a rezolva o criză de asemenea anvergură. Câți oameni erau în stare să jongleze cu atâtea probleme, să-și păstreze în general calmul și să rămână în același timp umani? Nu mulți. Nu-l credea pe vreun președinte în stare să se lepede de apartenența politică, aceea care îl propulsase în funcție, dar se părea că Blair reușise. Era cât se poate de sincer dăruit misiunii lui.

Blair s-a ridicat să discute cu Kara.

– Am nevoie de Monique și de Thomas, cel puțin cât putem analiza lucrurile mai amănunțit. Ea va fi cu totul la dispoziția ta imediat ce termină aici. Jacques de Raison sosește de la Bangkok și aduce câteva sute de mostre promițătoare, după cum știi și tu. Trebuie ca ele să ajungă în mâinile potrivite. După câte constat, nu există vreo persoană mai pricepută decât tine pentru a coordona această activitate. Ai ceva împotrivă?

– Nu, domnule președinte. Dar sunt epuizată, răspunse, iar vocea ei suna de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi. Și, ca să fiu cât se poate de sinceră, nu vă împărtășesc optimismul. Am vorbit cu domnul de Raison despre mostre, dar analizarea lor ar putea dura și o lună...

– Nu mă interesează că vreți un an ca să le analizați! Să se facă în cinci zile!

Izbucnirea președintelui nu era caracteristică, dar nici nu venea ca o surpriză. Nici măcar nu trebuia să mire.

Blair a închis ochii și a respirat adânc, să se calmeze.

– Îmi pare rău. Dacă socotești că există cineva mai bine pregătit care să se ocupe de problemă, să-mi spui chiar acum.

– Nu, domnule. Iertați-mă. Ar fi de folos să o avem pe Monique aici.

Președintele s-a uitat la Monique.

– Am înțeles.

Monique fusese dusă până la Laboratoarele Genetrix din Baltimore cu o zi în urmă și adusă înapoi în acea dimineață ca să continue lucrul împreună cu Theresa Sumner prin intermediul unei legături permanente de comunicare. Aproape toate laboratoarele ce aveau o secție de genetică sau de cercetare a medicamentelor fuseseră conectate cu Laboratoarele Genetrix după ce facilitățile Centrului de Prevenire a Epidemiilor și ale Organizației Mondiale a Sănătății se dovediseră insuficient echipate. Un grup alcătuit din douăzeci și cinci de specialiști cu titluri de doctori în

domenii înrudite verifica miile de mostre care soseau și le aproba pe acelea care se asemănau cu modelul primar pe care Raison Pharmaceutical îl stabilise pentru a crea un antivirus.

Deși antivirusul ei de rezervă se dovedise insuficient, Monique revenise cu o informație extrem de importantă: manipulările de gene pe care le concepuse când crease Vaccinul Raison constituiau cel puțin o parte din antivirus. Cu câteva minute în urmă, îi explicase președintelui întregul scenariu. Valborg Svensson nu ar fi lăsat-o în viață atâta vreme dacă n-ar fi avut nevoie de informațiile deținute de ea – mai precis, manipulările genetice care au contribuit la realizarea antivirusului de către el.

Blair și-a mișcat gâtul înțepenit în timp ce se plimba agitat.

– Deci, din afirmațiile tale de mai devreme trebuie înțeles că și dacă descoperim un antivirus în ultimele cinci zile, producerea lui în cantități suficiente și distribuirea lui ar constitui probleme?

– Monique? a întrebat-o și Theresa.

– Depinde de natura antivirusului, dar cu siguranță că vor muri oameni. Chiar dacă am avea răspunsul astăzi, unii tot vor muri. Persoanele izolate, de exemplu, care au plecat în zone nepopulate ca să-și găsească pacea.

– Înțeleg. Dar să alcătuim un scenariu mai cuprinzător. După estimările noastre cele mai optimiste, primele simptome catastrofale ale Germenului Raison ar putea să se manifeste peste cinci zile, corect?

– Da, domnule.

– Dar e posibil să avem chiar zece zile. Iar instalarea deplină a bolii va dura câteva zile – nu toată lumea s-a infectat din primele momente.

– O săptămână pentru instalarea totală – da, corect.

– Deci s-ar putea să treacă și mai bine de două săptămâni până când unii vor avea simptome.

– Probabil. Dar e posibil ca perioada de incubație să fie mai scurtă. S-ar putea să depistăm simptomele în trei zile la Bangkok și în alte orașe de pătrundere inițială a virusului.

– Și cât timp va trece până se vor înregistra primele decese?

– În cel mai fericit caz, în patruzeci și opt de ore de la declanșarea simptomelor. Dar este o prognoză...

Președintele a ridicat mâna.

– Sigur. Tot ce discutăm acum, a zis el, și s-a întors cu fața la Monique, dacă ar fi să primim antivirusul de la Armand Fortier peste cinci zile, presupunând că atunci apar primele simptome, l-am putea produce și distribui suficient de repede ca să salvăm mai toată populația?

– Depinde...

– Nu, Monique, nu vreau asemenea răspunsuri. Vreau o estimare cât mai aproape de adevăr.

Femeia și-a așezat coatele pe masă, împletindu-și degetele.

– Șase miliarde de seringi...

– Avem douăzeci și opt de uzine în șapte țări, care produc seringi în flux continuu. Organizația

Mondială a Sănătății va furniza seringile necesare, în eventualitatea că tu reușești antivirusul.

– Milioane de oameni din țările Lumii a Treia nu vor avea acces imediat la ele.

– Dar aceștia au fost și ultimii infectați. Vom pune la dispoziție toate avioanele existente pentru a transporta antivirusul la o oră după ce iese de pe linia de producție. Am alcătuit un plan minuțios de distribuție, prin care se va livra antivirusul în seringă majorității populației lumii în decurs de o săptămână. Va fi o cursă contra-cronometru – sunt conștient –, dar vreau să știu cine o va câștiga.

Monique a respirat adânc.

E posibil ca un antivirus cu acțiune rapidă să anihileze virusul dacă se administrează în termen de patruzeci și opt de ore de la apariția primelor simptome.

– Deci, dacă începem cu orașele de lansare a virusului, precum New York și Bangkok, și inundăm piața cu un antivirus peste cinci zile, ar exista posibilitatea de a salva cât mai mulți oameni.

– Presupunând că virusul mai așteaptă cinci zile, da. Vor fi salvați cât mai mulți oameni.

– Nouăzeci la sută?

– Asta ar însemna majoritate, da.

– Doamnă Sumner?

– De acord cu estimarea, a spus ea prin telefon.

Președintele s-a deplasat către capătul celălalt al camerei, mergând cu mâinile prinse la spate. S-a uitat la ecranul unui televizor care difuza o demonstrație violentă ce se desfășura la Jakarta, declanșată de știrea

că epidemia din insula Java, despre care se afirmase că fusese ținută sub control, se răspândise pretutindeni.

– Ținem lumea laolaltă cu fire de păianjen, a rostit președintele Blair. Navele noastre urmează să predea mai tot arsenalul nostru nuclear peste trei zile. Singura noastră speranță de a primi antivirusul de la Noua Credință este de a renunța la arme și de a ne lăsa pradă unui holocaust nuclear. Chiar și așa, nu cred că Franța intenționează să trateze cinstit cu noi sau cu israelienii. Vor da ceea ce au rușilor, chinezilor, dar nu nouă.

S-a întors cu fața spre ele.

– Nu ne permitem să tratăm cu Fortier. Singura noastră speranță sunteți voi.

Kara și-a dat seama că președintele era într-o situație extrem de dificilă, dar nu mai putea preciza ce însemna situație extremă. Din câte știa, ultima speranță urma să vină de la Thomas, nu de la Monique sau Theresa, ori de la cineva din comunitatea științifică. Trebuia să existe o rațiune potrivit căreia se petreceau toate acestea.

– Să reveniți la sosirea lui Thomas, le-a spus președintele. Acum puteți pleca.

Au ieșit fără o vorbă. Ron Kreet tocmai îl anunța pe Blair că avea o discuție cu premierul rus peste două minute.

– Nu sună deloc promițător, i-a zis Kara lui Monique în timp ce mergeau pe coridor.

– Nici n-a fost vreo clipă. Nu-mi imaginez cum se poate rezolva problema de aici.

De aici?

– Thomas?

Monique a dat aprobator din cap.

– Nu spun că mi se pare normal, dar așa e. Ai fost acolo, Kara. E real, da? Cum să zic, mi s-a părut foarte real când am visat acel loc.

– La fel de real cum este acesta. De parcă Thomas ar reprezenta o fereastră spre o altă dimensiune. El trăiește în ambele realități, iar ochii noștri se deschid prin sângele lui.

– Dar când am fost acolo, m-am simțit mai curând ca Rachelle. Pentru mine, Monique era doar un vis.

– Acesta nu poate fi un vis, a spus Kara, privind în jur. Se poate?

Nu a primit răspuns. Nici nu era nevoie – amândouă știau că nu aveau cum să-l găsească în acele momente.

– Te gândești la el?

– Tot timpul.

– Probabil că încă doarme, a zis Kara, uitându-se la ceas. Asta înseamnă că este în mâinile Hoardei. Dacă nu visează acolo, greu de ghicit câte zile vor trece până să se trezească.

– În realitatea aceea.

– Da.

– Și există posibilitatea să nu viseze?

– S-ar putea ca oamenii Hoardei să știe despre fructul de rambutan.

Monique a clipit mirată.

– Atunci trebuie să-l trezim imediat! Dacă se întâmplă ca ei să-l execute?

– Nu are importanță dacă îl trezim. Timpul care se scurge acolo depinde de visele lui de aici, nu de perioadele de veghe de aici. Crede-mă, am avut nevoie de două săptămâni să înțeleg. O săptămână petrecută cu Hoarda se derula în câteva minute de somn în avion.

Au intrat într-o cafenea.

– Va sosi destul de repede, a spus Kara. Să sperăm că ne aduce și niște răspunsuri.

15

În sala de consiliu, Woref stătea în fața bătrânului Qurong și-l asculta cum spumegă de mânie în legătură cu dispariția Cărților de Istorii. Bibliotecarul Christoph anunțase lipsa lor în acea dimineață. Scribii întorseseră locul pe dos căutându-le, dar nici urmă de ele.

– Cum se poate ca o mie de volume să piară ca fumul în aer? răcnea Qurong. Să mi le găsiți. Nu mă interesează dacă va trebui să scotociți fiecare casă din oraș.

– Așa vom face, înălțimea voastră. Dar am alte treburi de discutat acum.

– Ce alte treburi? Problemele tale sunt mai arzătoare decât ale mele?

Bătrânul bufon nu reușea să analizeze o idee mai mult de câteva minute. Obsesia lui în privința Cărților influența în rău probleme mult mai importante; sigur înțelegea și el.

Prin mintea lui Woref a fulgerat imaginea lui Teeleh, de aceea a strâns din dinți. Hotărâse să înfrângă fiara. O va avea pe Chelise, bineînțeles. Și o va iubi doar așa cum știa el. Va deveni a lui, iar dacă se va opune avansurilor, va folosi orice formă de convingere ce i se va părea potrivită. Dar Teeleh vorbea de iubire ca și cum aceasta ar fi fost o forță zdrobitoare. Gândul îi dădea o stare de rău de la stomac.

– Mâine e căsătoria noastră.

– Și căsătoria ta este mai importantă decât Cărțile mele? Te aștepți să particip la nunta fiicei mele în starea asta?

– Nu, nici gând.

Înțelegând că bătrânul putea amâna nunta dintr-un motiv atât de ridicol ca acela l-a făcut să se înfurie.

Destul de agitat, Qurong a făcut câțiva pași, apoi și-a dres glasul:

– Acest lucru are prioritate. Nu se va întâmpla nimic până nu găsim Cărțile.

– Înălțimea voastră, cred că soția ta nu va primi cu bucurie această amânare.

– Soția mea va face așa cum spun. Tu ești de vină, Woref. Patima ta dezlănțuită compromite credința pe care o datorezi regelui tău. Ești cu ochii după fiica mea de ani de zile, iar când, în sfârșit, ți-o dau de soție, imediat ai început să-mi pui la îndoială autoritatea! Ar trebui să anulez tot ce am promis.

Generalul și-a ținut furia în frâu. *Îți voi lua fiica. Iar apoi o să-ți iau și regatul.*

În memorie a auzit cuvintele șoptite de Teeleh. *O voi face a mea.*

– Rege al meu, ție îți închin întreaga mea credință. Voi amâna căutarea celorlalți albinoși și mă voi ocupa personal de găsirea Cărților tale.

În loc să-și exprime îngrijorarea cuvenită, produsă de sugestia de a opri campania împotriva albinoșilor, Qurong a fost de acord.

– Bun. Să nu lași nimic la voia întâmplării. Ești liber.

Apoi și-a ridicat pocalul și s-a îndepărtat, lăsându-l pe Woref într-o ușoară stare de șoc. S-a oprit brusc la ușă, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

– Vrei să te însori cu fiica mea? Atunci începe cu ea. Nimeni nu cunoaște biblioteca mai bine decât ea.

Întorcându-se, l-a măsurat atent și a adăugat:

– Vei vedea dacă ai priceperea necesară de a îmblânzi o femeie. Acum e în dormitor.

Woref a tresărit de furie. Cum putea un tată să vorbească astfel despre femeia care va fi a lui? O mireasă atât de scumpă, de curată, care în acele momente se odihnea în dormitorul ei, în vreme ce tatăl ei o vorbea de rău.

Teeleh, da. Dar tatăl ei!

Și-a lăsat palma pe masă ca să se calmeze. Ziua în care va înfige pumnalul în pântecul bătrânului avea să vină mai curând decât s-ar bănui.

Ești furios deoarece Qurong este slujitorul lui Teeleh, iar acum știi că și tu ai același statut.

A strâns din dinți și a gemut. Da, era adevărat, și se disprețuia pentru asta.

A traversat încăperea, a intrat în atrium și a privit lung la treptele ce duceau la etaj, până la al patrulea, unde, cufundată în liniște, se afla camera lui Chelise. A aruncat o privire în jur, a constatat că era singur, și s-a grăbit spre scară.

A simțit cum crește dorința în el. Firește, nu avea să se atingă de ea. Prin asta, nu-i semăna defel marii căpetenii. Și nici nu-i va face vreun rău. Nici măcar Qurong nu-și bătea soața. Nu se potrivea cu o persoană de viță regală, așa spusese el odată. În orice caz, Woref nu-i putea face vreun rău miresei lui.

Și totuși...

Ba nu. Voia doar să o vadă. Să îi admire chipul, știind că mâine avea să fie a lui. Nu urcase niciodată până la acel etaj, cu atât mai puțin în camera ei. Dar acum tatăl ei îi dăduse încuviințare. Cărțile. Să nu uite să o întrebe de Cărți.

A urcat repede, temându-se că se putea întâmpla să apară mama ei, cerându-i să plece de acolo. Ar fi fost o purtare normală pentru una ca Patricia. Și ea trebuia redusă la tăcere într-o bună zi. Poate că o va lua drept a doua soție. Aceea era o femeie pe care ar bate-o cu plăcere.

Dar nu pe fiica ei. Pe Chelise, nu.

A rămas dinaintea ușii și a bătut discret.

– Intră.

A deschis. Ea stătea pe pat, având-o alături pe servitoarea personală. Ochii amândurora au sclipit plini de mirare.

– Scuze, a spus el, făcând o plecăciune. Regret, dar Qurong a insistat să-ți vorbesc de îndată.

– Atunci, trebuia să trimiți o servitoare să mă cheme.

– El a insistat să vin. E o chestiune de mare gravitate, a zis și s-a uitat la servitoare. Lasă-ne singuri.

Femeia s-a uitat la Chelise, apoi, văzând că aceasta nu protestează, a plecat.

Woref a închis ușa și s-a uitat fix la mireasa lui, care acum stătea aproape de pat. Avea pielea albă și frumoasă. Nu la fel de albă ca atunci când o acoperea praful de morst, dar el o prefera astfel. Mirosul de piele netratată îl stârnea într-un mod pe care doar un adevărat războinic l-ar fi înțeles. Ochii ei erau albi, ca două luni gemene. Gura, rotundă, iar trupul, zvelt, în roba lungă și largă.

Niciodată nu văzuse o creatură atât de frumoasă ca ea.

– Ce s-a întâmplat? a vrut ea să știe.

S-a apropiat încercând să nu pară prea pofticios.

– Qurong este îngrijorat de dispariția unor Cărți din bibliotecă. S-a gândit că tu ne-ai putea ajuta să le descoperim.

– Ce cărți?

– Cărțile de Istorii cu pagini albe.

– Au dispărut?

– Până la ultima.

– Cum e posibil? Erau foarte multe.

Woref a înaintat un pas. Acum putea să-i simtă mirosul răsuflării, aroma dulce a iubirii.

– Te rog să nu te apropii mai mult.

Surprins de o asemenea cerere, el s-a oprit.

– Nu am avut intenția să fiu nepoliticos.

– Nici nu am interpretat astfel gestul. Dar încă nu suntem căsătoriți.

– Dar ești a mea prin promisiunea făcută de tatăl tău. Vom fi soți.

– Mâine.

Tonul vocii l-a făcut să se supere. Era ca și cum ea ar fi insistat pentru mâine, în loc de azi. Ca și cum ar fi așteptat să se bucure de o ultimă zi fără el. Nu-l dorea la fel cum o dorea el?

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Da, sigur.

– Și ce legătură am eu?

El s-a simțit tot mai iritat. A vorbit repezit, ca să-și ascundă starea de jenă.

– Am impresia că tatăl tău crede că știi foarte multe despre Cărți. Ai petrecut mai mult timp în bibliotecă decât el.

– Nu am idee ce s-a întâmplat cu ele. Nu înțeleg de ce te-a trimis să mă iei la întrebări în legătură cu treaba asta. Bărbaților nu li se permite accesul la acest etaj. Mama nu ar fi de acord cu așa ceva.

– Nu cred că înțelegi ce însemnătate are această problemă pentru căpetenia noastră supremă. Și nu văd ce legătură există între venirea mea aici și purtarea ta. Mi-ai fost promisă mie, nu ei.

– Spune-i tatei că nu știu nimic despre Cărți, iar mamei îi voi comunica că dezaprobi regulile stabilite de ea.

– Regulile ei nu vor mai însemna nimic mâine. Vom trăi după regulile mele. Ale noastre.

– Poate mi-ai câștigat mâna, Woref, a zis ea cu un zâmbet. Nu mă pot opune. Dar va trebui să-mi câștigi și inima. Ai putea începe învățând că sunt fiica mamei mele. Acum poți pleca.

A avut impresia că nu a auzit bine. Îl provoca. Îl ispitea? Dorea să fie supusă cu forța?

– Situația e mai serioasă decât îți dai seama, a spus și s-a apropiat mai mult, căutând să o pună la încercare. Qurong va amâna căsătoria noastră până la găsirea Cărților.

Ea a zâmbit din nou. De data aceasta era un zâmbet ispititor, cu siguranță. A simțit că amețește de dorință. A mai făcut un pas, îndeajuns ca să o atingă.

– Probabil că amânarea nunții noastre este o măsură înțeleaptă. Asta ți-ar oferi timp suficient ca să înveți ce înseamnă respectul față de dorințele unei femei.

Woref a simțit că vede negru dinaintea ochilor. Cum îndrăznea să conspire alături de Qurong pentru a-l lipsi de ceea ce era al lui? Stătea luându-l în râs cu zâmbetul acela, foarte calmă, deși îl respingea.

A rotit palma fără să se gândească. A izbit-o pe obraz cu un pocnet puternic. Chelise a scos un țipăt scurt și a căzut ca secerată pe pat.

– Niciodată! a răcnit el.

Șocul de a fi lovită fusese mai mare decât durerea. Știa că se jucase cu emoțiile lui, dar nu mai mult decât o făcuse de o sută de ori înainte cu alți bărbați.

De fapt, prezența lui în camera ei i se păruse incitantă. Firește, nu trebuia să se lase ca o jucărie în mâinile lui – ce semnal ar fi transmis o asemenea atitudine? Ar socoti-o doar o păpușă, pe care o putea arunca de colo-colo, după dorință, până se va plictisi cu totul de ea. Mama îi spusese același lucru nu mai departe de seara trecută.

Îngrozită, s-a răsucit spre el. Woref tremura ca varga.

– Niciodată! a urlat el.

Era prea șocată pentru a gândi logic. O lovise!

Brusc, pe fața lui a apărut curând o expresie care arăta că abia acum își înțelesese gestul. A aruncat o privire peste umăr, către ușă, iar când s-a uitat din nou la ea, în ochi i s-a citit spaima.

– Ce-am făcut? a zis, și a întins mâinile spre ea. Draga mea...

– Nu te apropia! a strigat, lovindu-l peste mâinile întinse, după care a traversat patul și a coborât pe latura cealaltă. Să nu vii spre mine!

Cuprins de panică, el a ocolit patul în mare grabă.

– Nu. Nu am vrut să-ți fac vreun rău.

– Înapoi!

S-a lăsat să cadă într-un genunchi.

– Te implor, iartă-mă!

– Nu te mai milogi! Ridică-te!

I-a dat ascultare.

– Cum de-ai îndrăznit să mă lovești! Crezi că voi accepta să mă mărit cu un taur? Glumeam!

Woref începea să-și înțeleagă îngrozitoarea greșeală. S-a prins cu mâinile de cap și s-a dus spre capătul

patului. Chelise a înțeles imediat ce putere avea asupra lui. Încă o durea falca. Nu se puteau căsători decât după ce stabileau clar o serie de lucruri între ei, dar în acele momente el îi oferise cel mai mare dar. Își dăduse în vileag cea mai mare slăbiciune.

– Cum să mă mărit cu un bărbat ca tine?

– Fac orice, a spus el, răsucindu-se. Jur că-ți voi oferi orice.

– Azi ești dispus să-mi oferi orice, iar mâine, într-un acces de furie, îmi vei lua viața? Arăt cumva ca o proastă?

– Nu, draga mea. Jur, jur să nu mai fac asta niciodată. Onoarea mea, în calitate de cel mai mare general al regatului, se află în mâinile tale.

– Doar un cuvânt față de mama și vei pierde totul.

– Și voi petrece o eternitate suferind pentru spaima de o clipă de a te pierde. Nu suport ideea de a amâna nunta noastră, nici măcar o zi.

S-a întors cu spatele la el și a privit pe fereastră, uimită de satisfacția pe care o simțea văzându-l gudurându-se pe lângă ea. Lipsit de gradul militar, era un bărbat ca oricare altul, mânat de patimi și spaime. Poate că mai josnice decât ale multor altora. Însă strâns legate de dorința lui față de o anumită femeie.

Trebuia să se slujească de toate acestea spre propriul avantaj. În realitate, avea mai multe lucruri în minte decât căsătoria ei de a doua zi. Gândurile referitoare la Cărțile de Istorii îi populaseră visele și o treziseră devreme. Dorința ei de a înțelege misterele

ascunse între paginile lor era mai mare decât orice alta pe care o cunoscuse până atunci.

S-a întors cu fața spre Woref, care își revenise după milogeală și o privea cu o expresie care aducea mai mult a dispreț decât a căință.

– Spui că-mi vei oferi orice doresc?

– Orice îmi stă în putere. Am nevoie de iubirea ta. Fac orice.

– Atunci îi vei spune tatei că nunta va fi amânată până când sunt găsite Cărțile – vom insista amândoi asupra acestui subiect.

Bărbatul s-a întunecat la față.

– Acesta va fi prețul pe care-l plătești pentru ieșirea ta necontrolată. Dacă vrei să-mi câștigi iubirea, poți începe prin a-mi demonstra că ești un om care poate primi pedepse, nu doar să le administreze.

– Cum dorești, a încuviințat el, cu capul plecat.

– Și-ți voi cere încă un dar.

– Da, bineînțeles. Orice.

– Vreau încă un servitor.

– Îți ofer și zece.

– Nu vreau orice servitor. Îl vreau pe albinos. Pe Thomas de Hunter.

Ar fi putut la fel de bine să-i arunce în față o găleată cu apă rece.

– Imposibil.

– De ce? O cerere neobișnuită, desigur. Dezagreabilă, bineînțeles. Dar am aflat că acest om știe să citească din Cărțile de Istorii. Vrei să-l execuți pe singurul om care-mi poate îndeplini un vis, acela de a-mi

dezvălui conținutul Cărților? Moartea lui nu ar fi doar un afront ce mi s-ar aduce, dar ar fi prea onorabilă în cazul lui. Mai bine să-l ținem înlănțuit de un pupitru ca pe un sclav. Oamenii te vor ovaționa pentru o asemenea hotărâre.

Luase acea decizie chiar atunci, sub impulsul momentului, motivată de dispreț ca și de ceea ce îi putea oferi Thomas. După părerea ei, el doar se prefăcea a citi din Cărți, iar asta ca să-și prelungească viața.

– Qurong nu va îngădui ca un albinos să trăiască în castelul lui, a rostit el, ceva mai puțin convins decât s-ar fi cuvenit.

– Nu va locui în castel. Va sta în grădina regală. În subsolul bibliotecii, sub supravegherea mea. Dacă știe să citească din Cărți, tata se va declara de acord.

Generalul nu agrea ideea, dar ea practic îi retezase orice avânt. Iar propunerea avea o anumită logică.

– Ciphus nu va fi de acord.

– Ciphus nu e deloc prost. Va înțelege modul meu de gândire.

Dar ce e cu tine? Și tu ești prost?

Înainte ca el să poată lua drept punct de pornire al discuției insinuarea ei, a continuat:

– Socotește asta drept un cadou făcut înainte de nuntă. Vreau ca Thomas de Hunter să fie ținut în lanțuri, o prezență mult mai plăcută mie decât capul lui prezentat pe tavă.

Woref a rămas cu privirea ațintită asupra ei.

– Ai spus „orice". Te sperie cumva acest Thomas de Hunter?

Pe fața lui a apărut o expresie de dispreț suprem. Chelise mersese prea departe. S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere.

16

Temnița părea cea mai curată parte a întregului oraș. Discutaseră pe îndelete și ajunseseră la concluzia că, din pricina mirosului emanat de fiecare scabios, acea bortă din adâncul pământului era unul dintre cele mai plăcute locuri în care s-ar fi putut afla. Preferau mirosul sănătos de pământ și piatră celui de la suprafață. De fapt, un tărâm de-a dreptul ceresc, a zis Cain.

– Știam eu, a aprobat Suzan, pășind încet de-a lungul zidului.

– Problema este dacă ne vor executa, a intervenit William.

Thomas s-a uitat la camarazii lui, simțind un gol în stomac la gândul că soarta lor încă nu se hotărâse.

– Voi face tot ce-mi stă în putere să scăpăm de aici.

– Și ce putere ar reuși asta? a făcut William.

În urmă cu cinci minute, un paznic al templului le spusese rânjind:

– S-ar părea că moartea e prea onorabilă pentru voi. Atotputernicul războinic a ajuns acum un sclav, adevărat? Mai bine să lingi piciorul cuceritorului decât să pieri de sabie, adăugase chicotind. Vor veni să te ia peste zece minute. Ia-ți adio de la prieteni.

– Unde mă duc?

– Unde va voi Qurong. Astăzi, la bibliotecă. Se pare că au nevoie de un traducător.

– Și noi? a întrebat William.

– Voi sunteți cadoul de nuntă, le zâmbise el și se întorsese, gata să plece. Din păcate, nunta s-a amânat, a mormăit și i-a lăsat singuri.

Iar acum așteptau.

– Aceeași putere pe care a folosit-o să-i câștige încrederea, i-a răspuns Suzan lui William.

– Nu fi atât de sigură. Chelise e ca un șarpe înșelător, iar noi suntem doar niște salamandre în ochii ei, a replicat el și a scuipat într-o parte. Prefer să mor decât să slujesc la masa lui Qurong.

– Nu cred că e vorba de masa lui. Ci de a fiicei lui. Stratagema lui Thomas a dat roade. Cărțile de Istorii ne-ar putea salva.

– Ba cred că e mai rău să slujești la masa fiicei lui! Nimic nu-mi stârnește mai multă repulsie decât o scabioasă.

– Trebuie să mă declar de acord cu William, a spus Cain. Mai degrabă slujesc la masa lui Qurong decât la a nevestei sau a fiicei lui. Mai bine să înfrunt sabia unui războinic decât limba mincinoasă a unor asemenea femei.

– Vrei să spui limba puturoasă, nu? Le simți încă de departe...

– Încetați! le-a cerut Thomas. Mă scârbiți. Nu e vina lor că duhnesc așa.

– Dacă ar alege înecul, nu ar mirosi așa, cum poți spune că nu e vina lor?

– Bine, e vina lor. Dar altceva nu știu. Aceștia sunt oamenii pe care Justin îi atrage la el.

– Noi suntem mireasa lui, a susținut William. Nu târfele astea.

Thomas a rămas neplăcut surprins la auzul acelui cuvânt. Cândva fusese unul obișnuit pentru el, dar de la înec încoace nu-l mai folosise.

– Ți-am fi foarte recunoscători dacă ai reuși s-o convingi pe târfa asta – și Suzan s-a uitat scurt la William când a pronunțat – să ne cruțe viețile. Ai vreun plan?

Thomas s-a dus până într-un colț al celulei și s-a întors cu fața la ei.

– Cred că așa s-ar putea numi. Dacă pot evita sucul de rambutan, voi visa. Iar dacă visez, mă voi trezi în istorii și-i voi spune surorii mele să ne salveze.

– Sora ta, Kara, care a fost și Mikil la adunarea consiliului, a zis William, ridicând din sprâncene. Ne încredințezi viața unui personaj din visele tale?

– Nu, în mâinile lui Mikil. Dacă nu cumva ai tu un plan mai bun.

L-au privit tăcuți. Asta era situația, alte planuri nu existau.

– Bine, Thomas de Hunter, eu, unul, mă încred în tine, a rostit Cain în cele din urmă, apoi s-a apropiat de el și l-a prins de antebrațe, formând un cerc între ei doi, salutul lor obișnuit. Mi se pare lipsit de logică, dar ne-ai dus mereu pe drumul cel bun. Tăria lui Elyon.

– Tăria lui Elyon.

Thomas a repetat salutul cu fiecare.

– Ai grijă, prietene, a spus William. Nu permite bolii să îți sucească mințile. Dacă aș fi Teeleh, aș considera victoria cea mai mare să îl ademenesc pe Thomas de Hunter pe calea lui Tanis.

Thomas l-a prins de brațe. Încă nu văzuseră pe cineva din Cerc îmbolnăvindu-se din nou după ce se înecase – nici nu erau convinși că așa ceva se putea. Însă unele dintre cuvintele cuprinse în *Istoriile consemnate de Iubitul Său* sugerau că exista posibilitatea. *Dacă rămâneți în mine, eu voi rămâne în voi*, scria în Carte. Încă nu știau precis ce însemna asta, dar credeau că și opusul era adevărat. Avertismentul lui William părea util.

– Tăria lui Elyon.

– Tăria lui Elyon.

– Unde e acum? a întrebat Woref.

– Zace încuiat în beci, a răspuns Ciphus. Așa cum ne-am înțeles.

Qurong stătea în capul scării ce ducea la baia regală. O construiseră la baza Templului, ferită de ochii curioși ai oamenilor de rând. Doar familia regală, generalii și soțiile lor, precum și preoții aveau dreptul să se îmbăieze în casa de piatră.

– Și Chelise?

– Doar a fost recomandarea ta, a spus Qurong, întorcându-se către general. Acum te frământi ca o muiere?

Woref a plecat capul.

– Țin doar să protejez ce-mi aparține.

– Fiica mea îți aparține? Nu țin minte să fi făcut nunta. Eu îmi amintesc doar că nu va exista nici o nuntă până la găsirea Cărților.

– Desigur. Dar acest om nu este ca oricare altul. Nu am încredere în el.

– Nici eu. De aceea îl și vreau mort. Deși, trebuie să recunosc, ideea asta a ta m-a prins, a zis, apoi a surâs strâmb.

Qurong și-a desfăcut roba și a lăsat-o să cadă la pământ. Aburul ridicat din pietrele fierbinți pe care slujitorii le puseseră în micul iaz se ridica spre tavan. Detesta îmbăiatul, nu numai din cauza durerii înțepătoare, ci și fiindcă îi aducea aminte de pedeapsa capitală. Înecul. Marea Romanță era o modalitate sclipitoare de a-i ține pe oameni la locul lor, însă trebuia să existe o excepție pentru capetele încoronate.

– Mă interesează doar siguranța fiicei tale, stăpâne.

– Are cine să o păzească. Iar albinosul e ținut sub cheie. Dacă nu te-aș cunoaște bine, aș spune că ești gelos, Woref.

– Te rog să nu mă insulți, stăpâne.

Qurong a coborât treptele, ajungând pe platforma de îmbăiere. Și-a înmuiat un picior în apă, apoi și l-a retras. Acea practică detestabilă avea să însemne moartea lui.

– Dar tu, Ciphus. Tu ce părere ai?

– Repet ce am spus mai devreme. Ai nevoie de o mână mai puternică să-l ții pe acest prizonier în lesă decât să-l ucizi.

– Atunci, ești de acord că e nevoie de o mână mai fermă.

Marele preot și-a dres glasul.

– Albinoșii nu cred în sabie, dacă la asta te referi. Thomas de Hunter nu i-ar face vreun rău fiicei tale. Dar ar putea încerca să evadeze.

– Există cale de scăpare din bibliotecă?

– Trebuie să-l întrebi pe Woref.

– Ia spune, generale.

– Întotdeauna există o cale de evadare.

– Fără folosirea violenței?

Omul a șovăit.

– Te ascult.

– Nu știu, deocamdată nu m-am gândit.

– Atunci de ce te îngrijorezi? Încă nu ai găsit Cărțile. Eu m-aș preocupa doar de asta.

– În acest caz, cer onoarea ca imediat după ce mă însor cu fiica ta să îmi îngădui să-l ucid chiar eu pe Thomas de Hunter.

– Cred că asta ne era înțelegerea.

Woref a aruncat o privire spre Ciphus, care a rostit:

– De fapt, cred că Thomas va sluji la nesfârșit, atâta vreme cât se dovedește util la traducerea Cărților de Istorii. Este o sarcină de mare folos pentru Marea Romanță.

– Nu mă interesează o traducere făcută de un dușman. Nu ar fi demnă de încredere. Dacă o poate învăța pe Chelise să citească, îl voi lăsa să-și încheie sarcina, apoi îl ucid. Altfel, va muri mai repede.

– Chelise crede că... a continuat preotul, încruntat.

– Nu mă interesează ce crede fiica mea! Eu iau hotărârea. Woref are dreptate. Nu trebuie să avem încredere în acest albinos. Nu e treaba mea, indiferent ce înțelegere au încheiat când el a lovit-o.

Da, știu mai multe decât îți închipui, Woref.

– Thomas de Hunter va rămâne sclavul meu până când nu-mi va mai fi de folos. Atunci îl voi ucide cu mâna mea. Acum, dacă nu vă supărați, vă rog să plecați, pentru că-mi revine îngrozitoarea îndatorire de a mă îmbăia în groapa asta puturoasă.

Cei doi s-au înclinat și au făcut un pas înapoi, pregătindu-se de plecare.

– Ciphus.

– Da, stăpâne.

– Aș dori să organizezi o expunere publică a sclavului meu. O paradă sau ceremonie, la care oamenii să-l vadă cum stă sub puterea mea.

– Excelentă idee, a spus Woref.

– De cât timp ai nevoie? a întrebat Qurong.

– Probabil că de două zile, a răspuns rar preotul.

– Nu poți mâine?

– Da, mâine, dacă vrei să grăbești lucrurile.

– Atunci, ai două zile, a zis căpetenia întorcându-se către bazin.

17

Thomas și-a petrecut prima noapte singur în celula rece și întunecoasă de sub bibliotecă, rugându-se

lui Elyon să i se înfățișeze. Un semn, un mesager al speranței, o bucată de fruct care să îi deschidă ochii. Un vis.

Dar nu visase. Nici pe Kara, nici altceva.

Nu mai văzuse pe nimeni de când fusese azvârlit în subsolul bibliotecii și încuiat în celula fără fereastră. Sigur că dacă ar fi fost atât de dornică să descifreze misterele cuprinse între paginile Cărților, Chelise ar fi venit chiar în acea seară, cerându-i să citească din ele.

Poate cititul era o abstracție oarecare pentru ea. Ori poate Qurong era acela care voia să-l audă citind. Sau Ciphus aranjase totul, dorind să cunoască puterea promisă.

Se aflau în orașul Hoardei de trei zile. Reușise Mikil să organizeze o acțiune de salvare? Nu, dacă respectase înțelegerea. Nu, atâta vreme cât Garda Pădurii ar fi atacat cu săbiile scoase, ucigând câteva sute de scabioși și i-ar fi eliberat ori ar fi pierit în acea încercare. Dar fără folosirea armelor, misiunea era mult prea primejdioasă. Știau cu toții.

Și-a rezemat capul de zidul de piatră și a ridicat mâna, aducând-o în dreptul feței. Dacă se slujea de imaginație, reușea să o vadă. Sigur? La fel ca visele, exista acolo, dar imposibil de perceput de vederea normală. Ca liliecii Shataiki care trăiau în copaci. Fără a fi luminați, rămâneau invizibili. Asta nu însemna că nu se aflau acolo.

Ușa s-a deschis încet. Thomas s-a ridicat în picioare.

Două gărzi ale templului, îmbrăcate în robe negre cu glugă, stăteau în ușă, cu săbiile late la vedere.

– Ieși. Pășește cu grijă.

A înaintat în lumina difuză din subsol. L-au dus pe scări și apoi pe un coridor care mergea paralel cu biblioteca principală, unde lucrau scribii. Printr-un șir de ferestre, a văzut grădina regală. În afara păsărilor care ciripeau afară, singurul sunet era cel scos de tălpile lor pe podeaua de lemn.

Slujindu-se de o cheie mare, una dintre gărzi a descuiat ușa.

– Așteaptă înăuntru.

A intrat în depozitul spațios unde se păstrau Cărțile de Istorii. Ușa s-a închis. Apoi a fost încuiată.

Flăcările a patru torțe lungi își adăugau lumina la cea furișată înăuntru prin două luminatoare. Îl lăsaseră singur cu Cărțile. Nu știa cât timp avea la dispoziție, dar era o șansă. Ar fi fost grozav să găsească o Carte care consemna cele petrecute în vremea Marii Înșelătorii. Ori una care să vorbească despre Germenul Raison.

S-a grăbit spre cel mai apropiat raft și a scos o Carte. *Istoriile consemnate de Iezechiel*.

Prorocul Iezechiel?

Cu inima bătându-i nebunește, a deschis-o. Dacă nu se înșela, era chiar vorba despre prorocul Iezechiel. Propozițiile sunau ca extrase din Biblie, cel puțin după cum și le amintea el din vise.

A pus Cartea la loc și a scos alta. Aceasta vorbea de cineva pe nume Artimus – nume ce nu-i sugera

nimic. Iar dacă nu se înșela, nu avea nici o legătură cu Cartea lui Iezechiel, aflată alături. Nu stăteau în ordine.

Și erau mii! A dat fuga după scară, a dus-o spre capătul îndepărtat al încăperii și a urcat spre raftul cel mai de sus. Exista o singură modalitate de a descoperi ce dorea – să caute metodic, de sus până jos, Carte cu Carte. Și trebuia să se ghideze doar după titluri, fiind prea multe ca să le verifice una câte una.

A tras-o pe cea mai îndepărtată din dreapta. Cirus. Nu.

Următoarea.

Alexandru. Nici asta.

Următoarea. Nu.

A grăbit ritmul căutării, trăgându-le, examinând copertele, îndesându-le la loc atunci când numele nu-i sugera nimic. Fiecare Carte împinsă scotea un sunet surd, cu un ușor ecou. Nu. Nu. Nu.

– Ești cam disperat, nu crezi?

Aflat încă pe scară, Thomas s-a răsucit. A scăpat dintre degete o Carte care, plutind prin aer fâlfâind din pagini, a căzut la podea. A aterizat lângă piciorul lui Chelise, scoțând un zgomot puternic.

Tânăra nu s-a mișcat. Cu ochi rotunzi, l-a examinat ca și cum nu ar fi putut hotărî dacă ceea ce vedea reprezenta ceva amuzant sau ceva care o făcea să piardă timpul. Pe buze i-a apărut un zâmbet discret.

– Nu am vrut să-l întrerup pe marele războinic.

Thomas a început să coboare.

– Îmi pare rău. Căutam o Carte anume.

– Serios? Care?

– Nu știu. Una despre care speram că va suna cumva cunoscut.

– N-am auzit de o Carte care să sune.

A coborât de pe scară și a rămas față în față cu ea.

– Asta e o expresie pe care o folosim în istorii.

– Te referi la Cărțile de Istorii? Ai spus *în* istorii.

– Da.

Ea a ridicat-o pe cea căzută.

– Și ai găsit-o?

– Ce anume?

– Cartea.

– Nu, a răspuns el trecând în revistă rafturile. Nu cred că aș putea.

– Ei, regret, dar nu te pot ajuta. Abia dacă deosebesc una de alta.

Așadar, apăruse stăpâna lui. S-a simțit ușurat că era ea și nu Ciphus ori Qurong. Femeia asta subțirică avea o limbă ascuțită – măcar atâta lucru îi dovedise. Dar o și interesau sincer Cărțile, pentru ceea ce putea învăța din ele, nu fiindcă i-ar fi oferit putere. Motivele ce o animau păreau curate. Cel puțin mai curate decât ale altora. Într-un fel, îi aducea aminte de Rachelle.

Purta o rochie verde cu glugă. De mătase. Înainte de a cuceri pădurile, oamenii Hoardei se mulțumiseră cu țesăturile grosolane, făcute din fibre extrase din tulpinile grâușorului de deșert.

– Îți place?

– Poftim?

– Rochia mea. Te uitai la ea.

– E frumoasă.

S-a plimbat încet în jurul lui.

– Și eu?

Vreme de o clipă, Thomas a crezut că-i stă inima în loc. Nu îndrăznea să-i spună ceea ce gândea cu adevărat, că respirația îi mirosea urât, că avea o piele cu aspect bolnăvicios și ochii morți. Pentru a-și pune planul în aplicare, trebuia să câștige grațiile acestei femei. Trebuia să viseze. Era singura cale de salvare pe care o vedea.

– Eu sunt un albinos. Ce importanță are părerea mea?

– Adevărat. Dar chiar și un albinos are inimă. Ești trup și suflet față de acele credințe ciudate și acel cult al tău, dar cu siguranță că marele războinic al cărui nume stârnea groază în toți oamenii Hoardei poate încă reacționa față de o femeie.

Dacă nu ar fi știut cum stăteau lucrurile, ar fi zis că depistase în glasul ei o încercare de seducție.

Cum ar vedea-o Elyon?

A răspuns cât de convingător a fost în stare.

– Ești frumoasă.

– Chiar așa? Gândeam că mă consideri respingătoare. Un pește socotește că păsările sunt frumoase? Cred că minți.

– Frumusețea rămâne frumusețe, fie că e vorba de pești ori de păsări.

S-a oprit din mers la aproape trei metri de el.

– Nu întreb dacă sunt frumoasă. Te întreb dacă mă găsești frumoasă.

Thomas nu mai îndura să joace acel joc al înșelătoriei.

– Atunci, ca să fiu cât se poate de sincer, văd frumusețe în tine, dar și unele lucruri care nu sunt chiar așa.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi pielea. Sau ochii. Și mirosul.

S-a uitat la el preț de câteva momente, fără să-și trădeze sentimentele. O jignise. A simțit o împunsătură de milă în suflet.

– Îmi pare rău. Doream doar să...

– Întrebam pentru că voiam să fiu sigură că nu găsești nimic atrăgător la mine. Dacă ai fi găsit, aș fi păstrat distanța, a vorbit, apoi s-a răsucit și s-a îndreptat spre pupitru. Firește, tu trebuie să păstrezi distanța față de mine. Te socotesc la fel de respingător precum îți par eu ție.

– N-am zis că ești respingătoare. Totul e din cauza bolii.

Nu era un început fericit.

– Câtă vreme vom sta împreună aici?

– Depinde cât te voi putea suporta.

– Atunci îți cer iertare. Nu am vrut să te jignesc.

– Crezi că un albinos mă poate jigni atât de ușor?

– N-ai înțeles. Sunt convins că în absența bolii ai fi o femeie răpitoare. Frumusețea întruchipată. Dacă te-aș putea vedea așa cum te vede Elyon...

S-a întors spre el.

– Mă îmbăiez în lacul lui Elyon aproape în fiecare zi. El nu are nimic de a face cu asta. Cred că ar fi mai bine dacă am schimba subiectul. Te afli aici

ca să mă înveți cum să citesc din aceste Cărți. Ești sclavul meu, nu uita.

– Sunt umilul tău servitor, a spus el, plecând capul.

Chelise a pășit cu grație către raft, apoi și-a plimbat degetele de-a lungul cotoarelor câtorva Cărți. A scos una, s-a uitat la ea, după care a pus-o la loc și a mers mai departe. Ce importanță avea alegerea dacă nu știa să citească?

– Când eram mică, îmi petreceam ore în șir uitându-mă prin aceste Cărți, a vorbit ea încet. Speram mereu că voi găsi până la urmă una din care să pot citi. Măcar câteva cuvinte. Când am mai crescut, un bărbat mi-a zis că unele sunt scrise în engleză. Dacă le-aș găsi pe acelea, aș fi fericită.

– Un bărbat pe nume Roland?

Chelise s-a întors.

– De unde știi?

– L-am cunoscut. Te-a întâlnit în deșert, iar tu i-ai dat un cal. I-ai salvat viața, așa mi-a zis.

– Roland, asasinul. Acum e și el albinos?

– Da. Da, este.

A urmat-o de-a lungul rafturilor, trecându-și degetele peste Cărți.

– Și ar mai fi ceva. Toate sunt scrise în engleză.

– Înseamnă că știi mai puțin decât îți închipui, a spus ea râzând. Câte dintre aceste cărți ai citit de fapt?

– Cred că a sosit vremea primei lecții. Alege una.

S-a uitat la el, apoi la Cărți.

– Oricare. Nu are importanță.

A extras o carte masivă, cu coperte negre și a mângâiat coperta cu palma.

– Pot s-o văd? a întrebat el, întinzând mâna.

S-a apropiat de el și i-a întins-o. Thomas ar fi putut merge spre pupitru; ar fi fost firesc să citească o Carte atât de mare așezând-o pe pupitru. Însă acum avea motive să procedeze altfel.

A deschis-o cu ambele mâini, trecându-și apoi privirea peste o pagină. Era o Carte despre o istorie petrecută undeva în Africa. Ea a dat să revină la pupitru.

– Hai să-ți arăt ceva, a spus Thomas.

Ea s-a uitat la Carte.

– Vino aici. Să-ți arăt.

A lăsat jumătate din carte să atârne, apoi și-a plimbat degetul de-a lungul cuvintelor de pe jumătatea din mâna lui. Ea s-a apropiat de el, ajungând la câțiva centimetri.

– Vezi cuvântul ăsta?

– Da.

A prins mai bine între degete jumătatea de Carte din partea lui.

– Mă ajuți puțin?

Tânăra a întins mâna și a înălțat jumătatea care atârna. Acum stăteau alături, fiecare ținând de câte o copertă a cărții. Umărul ei îl atingea ușor pe al lui. O adiere puternică a parfumului ei – miros de trandafiri – i-a umplut nările. Nu reușea să-i acopere complet mirosul pielii, însă parfumul era surprinzător de suportabil.

– Pune degetul pe cuvânt, așa cum fac eu.

Ea a ezitat.

– Te rog. Ăsta este modul de citire al Cărților.

Chelise a pus degetul sub primul cuvânt de pe jumătatea ei.

Brusc, lumina din încăpere a scăzut. Thomas a ridicat ochii și a văzut că un nor acoperise soarele. Și-a coborât ochii. Lumina tremurătoare a torțelor cădea asupra paginii. Femeia ținea degetul pe pagină, așteptându-l.

În acea lumină, mâna ei avea o culoare apropiată de cea firească. Zona bolnavă era în mare parte acoperită de morst, iar ceea ce a văzut în licărirea torțelor l-a prins complet nepregătit.

Mâna unei femei. Delicată și blândă, odihnindu-se ușor pe pagină, cu un deget întins, așa cum îi sugerase. Unghiile ei erau colorate în roșu, tăiate îngrijit.

Imaginea l-a făcut să încremenească. Timpul împietrise. A simțit brusc o cumplită empatie. Așa o vedea Justin, neatinsă de boală.

Ea și-a retras mâna.

– Ce faci?

– Nimic. Eu...

S-a uitat în ochii ei. Niciodată nu se aflase atât de aproape de cineva din Hoardă. Fața ei se găsea la mai puțin de o palmă. Iar Chelise era chiar frumoasă. Ochii păreau migdalați, iar obrajii căpătaseră o culoare roz, foarte plăcută. Un joc înșelător creat de lumină, dar vreme de o clipă boala dispăruse din ochii lui.

– Tocmai voiam să observ ce elevă bună vei deveni.

– Cum asta?

– Mă refeream la instrumentele meseriei. Degete agile. Ochi limpezi. Acum, dacă reușim să acționăm asupra minții tale, vei putea citi din această Carte.

Norii au trecut, iar lumina din încăpere a sporit. Thomas și-a îndreptat din nou ochii spre pagină.

– Vezi cuvântul ăsta?

– Da.

– Să știi că... a început el, după care și-a aruncat ochii spre pupitru. Cred că ar fi mai bine să trecem acolo.

L-a urmat la pupitru, unde a reluat lecția, de astă dată aplecându-se spre ea.

– Cuvântul acesta este „un". Îl vezi?

– Nu. Mie nu mi se pare că înseamnă „un".

– Dar ce-ți sugerează?

– Niște linii încârligate.

– Dar pentru mine este „un". Te asigur că literele sunt *u* și *n*. Mi-e cât se poate de limpede.

– Imposibil, a zis ea, și s-a uitat la el cu ochi mari. Spui că liniile astea sinuoase reprezintă litere și cuvinte? Atunci de ce nu le văd eu?

Thomas s-a îndreptat de spate. Îi era clar că boala o priva de capacitatea de a înțelege adevărurile simple, iar Cărțile de Istorii conțineau doar adevărul. Atâta vreme cât avea ochii cenușii, mintea ei era înșelată. Dar dacă îi spunea asta acum fără înconjur, se putea ca ea să nu mai vrea să-l vadă în veci.

– Nu am convingerea că ești pregătită pentru lămurire. Trebuie să începem de aici, cu înțelegere și încredere.

– Înseamnă că e vorba de vrăjitorie? Citești folosind magia?

– Nu. Dar e o putere ce ne depășește pe amândoi.

Thomas s-a ridicat și a dat ocol pupitrului.

– Cred că azi ar fi nimerit să începem cu o lectură. Îți vei obișnui mintea cu aceste cuvinte, astfel încât atunci când sunt gata să ți le dezvălui, o să fii familiarizată cu felul în care se citesc.

– Îmi vei citi?

– Dacă vrei.

– Da, a spus ea și s-a ridicat emoționată. Dacă mi le citești tu, de ce trebuie să le mai citesc și eu?

– Pentru că nu voi sta alături de tine mereu. Însă mâine vom începe lecțiile cu seriozitate. Acum, te-aș ruga să mă ajuți să descopăr Cartea pe care o căutam.

– Nu, te rog, citește din asta, a insistat ea și a ridicat Cartea din care tocmai citiseră.

– Mă gândeam la alta.

– La care?

– Nu știu unde se află.

– Atunci, din asta. Te rog.

Îmbufnat, Thomas a ridicat Cartea și s-a așezat la pupitru.

În timp ce el citea stând la pupitru, ea s-a plimbat. Era un cititor excelent. Avea un glas plin și calm, însă puternic atunci când povestea o impunea.

Chelise s-a uitat la rafturile impunătoare și s-a pierdut pe sine în povestea pe care o citea el. Apoi în următoarea și așa mai departe.

– Să mă opresc?

– Nu. Te rog. Mai poți citi?

– Da.

Și a continuat.

Curând, glasul lui a sunat aproape fermecat. S-a gândit că Thomas era felul de om în care se putea încrede. Un om bun, dar din păcate albinos.

De câte ori nu dorise să citească ceea ce auzea chiar în acele momente? Avea o zi deosebită. S-a rezemat din nou de raft, apoi și-a ridicat capul. Soarele stătea exact deasupra. Miezul zilei. Dacă acele cuvinte ar fi fost trepte, cu siguranță că ar fi putut urca pe ele până la cer.

A râs tăcut și s-a așezat pe podea. Lectura s-a oprit pentru câteva momente, apoi a reînceput. *Citește, servitorule. Citește.*

Iar el a citit.

Cum de reușeau cuvinte atât de simple să cântărească atât de greu? De parcă și-ar fi exercitat magia chiar în acel moment. Pătrunzându-i în minte și trimițând-o într-o călătorie pe care puțini oameni o făcuseră vreodată. Spre tărâmuri îndepărtate, încărcate de mister. Spre lacuri și nori, înotând, plonjând sau zburând.

S-a întins pe un pervaz lat de fereastră și s-a rostogolit pe o parte, pierdută în alte lumi. Se părea că nu conta ce citea Thomas, toate aveau o putere neasemuită.

Cea de acum povestea despre o trădare. Lacrimi îi curgeau din ochi, iar inima îi bătea poticnit, însă

era convinsă că totul se va termina cu bine, deoarece știa că, în cele din urmă, puterea conținută de aceste Cărți nu o va părăsi ori înșela.

Cu toate acestea, i se dezvăluia ceva îngrozitor. Un prinț își pierduse singura lui iubire și căuta prin regat ca să o descopere, doar că ea fusese silită să se mărite cu un bărbat crud.

S-a întors cu fața la tavan și a început să suspine. Cititorul s-a poticnit, iar când a reînceput, Chelise și-a dat seama că și el plângea. Noul ei servitor plângea în timp ce citea.

Ori auzea toate astea doar în minte?

Povestea s-a schimbat. Cu ajutorul prințului, mireasa a găsit o cale de scăpare de fiara plină de cruzime.

Chelise a început să râdă. Și-a ridicat picioarele în sus, dându-și brațele în lături, și a râs spre tavan.

A trecut ceva timp până să-și dea seama că în sala de lectură răsuna doar vocea ei. Dezorientată, a amuțit și s-a ridicat în capul oaselor. Stând la pupitru, Thomas se uita la ea. Pe obraji avea urme de lacrimi.

Iar Chelise era pe podea.

S-a ridicat în picioare și a îndepărtat praful de pe rochie cu dosul palmei.

– Ce-a fost asta? Eu am... ce se întâmplă?

– Nu văd pagina, a răspuns el.

Amândoi plânseseră. Așadar, nu-și imaginase totul. A aruncat o privire spre ușă – tot închisă. Dacă apucase cineva să intre cât se aflase în acea stare îngrozitoare? Nu va reuși niciodată să explice. Nici măcar nu era sigură de ceea ce se întâmplase.

S-a întors cu fața spre el.

– Povestea a reușit toate astea?

– Se pare că puterea adevărului e foarte șocantă pentru mintea ta.

Dar și el părea la fel de surprins.

– Mintea mea? Nu a ta?

– Am trăit nenumărate șocuri. Încearcă să te îneci și vei ști ce înseamnă unul adevărat.

Brusc stânjenită, și-a îndreptat mânecile. Dar puterea! Bucuria, misterul. Nu putea decât să surâdă. Să povestească despre cele întâmplate cuiva? Nu. Ar fi fost primejdios.

Și-a dres glasul și a respirat adânc.

– Asta ar fi cam totul deocamdată.

– Ne revedem mâine? a întrebat el, ridicându-se în picioare.

Ea nu și-a dat seama cum să răspundă. Trăise o experiență înspăimântătoare. Amețitoare.

– Vom vedea. Cred că da, în caz că-mi găsesc vreme.

– Poate mai citim ceva în seara asta, a spus el, ocolind pupitrul.

– Nu, nu se face. Ești doar servitorul meu, nu bibliotecar.

– Atunci aș putea avea o torță în celulă? Nu am deloc lumină acolo.

– Deloc? Am insistat să ai lumină.

Woref.

– Și sunt silit să beau zeamă de rambutan sub amenințarea că prietenii mei vor fi uciși. Dacă beau zeama aceea, nu pot visa, și trebuie să visez.

– Acum împingi lucrurile prea departe. O să-ți asigur lumină și hrană bună, dar partea asta, cu visele, nu mă privește.

S-a îndreptat spre ușă, cu o parte din gânduri încă prinse în capcana cerului.

– Și prietenii mei vor trăi?

– Asta se poate rezolva, a încuviințat Chelise, întorcându-se spre el din fața ușii. Da, sigur. Altceva? Poate vrei și cheia de la celulă.

El a surâs.

18

Thomas nu știa sigur ce se întâmplase cu el în acea primă zi petrecută cu Chelise în bibliotecă, dar a descoperit că nu reușea să o alunge din minte, indiferent cât de mult s-ar fi străduit.

Își dăduse seama că inima ei se deschisese față de o licărire de adevăr. Ascultase povestea din istorii – adevărul nealterat – și se lăsase fascinată de el. În locul ei, orice altă persoană ar fi ascultat totul cu mintea în altă parte. Așa vedea el situația. Cu toate acestea, nu și-a prea înțeles propria reacție față de tânără.

În mod straniu, reușise să o vadă cu alți ochi. Ea auzise adevărul, probabil pentru prima oară, însă și el percepuse un adevăr față de care rămăsese orb până atunci. Adevărul acesta era Chelise. Așa cum o vedea Elyon.

A doua zi dimineață au petrecut o oră, dar i s-a părut ceva mai retrasă. Chiar temătoare. Cât a citit, ea s-a plimbat la fel ca în ziua precedentă, însă acum s-a oprit la fiecare câteva minute pentru a-l întreba la ce se referea povestea. În ce perioadă fusese scrisă. Și cine fusese autorul.

În cele din urmă, el a închis Cartea și a traversat încăperea către locul de unde ea extrăsese un al doilea volum.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ești atentă.

– Woref spumegă și se poartă ca un dement, a zis ea, închizând Cartea. A întors orașul cu susul în jos căutând Cărțile cu pagini albe. Este cumplit.

Thomas era aproape sigur că nu vor fi găsite, dar nu a scos o vorbă.

– Nu la asta mă referem. Ce am citit ieri?

– O poveste.

– Care? Povestește-mi ce citeam când ai plâns.

Chelise a întors ochii într-o parte, privind în gol.

– A însemnat prea mult pentru tine?

– Ai citit despre o prințesă care a fost luată în captivitate de un bărbat rău.

Povestea pe care o citise fusese o simplă relatare istorică, fără a reprezenta neapărat drama pe care și-o amintea ea. Cu toate acestea, așa o percepuse?

Cu ochii parcă aburiți, Chelise și-a mușcat buza de jos. Thomas a simțit că dorește să o liniștească. În lumina soarelui care pătrundea pe fereastra de deasupra

lor avea fața albă de morst și ochii cenușii, parcă morți. Cândva o imagine revoltătoare, dar acum...

– Acela a fost adevărul descris de cuvintele pe care le-am citit. Nu ceea ce am citit. Ți-ai deschis mintea față de adevăr.

– Înseamnă că nu ar trebui să-mi mai citești.

– De ce nu? Asta ai vrut mereu.

– Dar nu adevărul tău! N-am căutat niciodată să deprind obiceiurile unui albinos! Știi cine sunt?

– Chelise, fiica lui Qurong. Iar eu cine sunt?

– Slujitorul meu. Un sclav. Un albinos!

– Și crezi că există vreun adevăr în acest albinos?

A refuzat să se uite la el. Au rămas într-o tăcere stânjenitoare. Într-un târziu, i-a pus Cartea în mâini și s-a îndreptat spre ușă.

– În după-amiaza asta va avea loc o paradă. Tatăl meu vrea să-și arate prizonierii în fața supușilor. Vei merge în lanțuri înapoia noastră. Iar oamenii te vor batjocori. Acesta e adevărul meu.

A plecat fără să se mai uite în urmă.

Așa cum își propusese, în acea după-amiază, Qurong și-a târât prizonierii prin oraș. Membrii familiei regale călăreau alături, în rânduri de câte trei, pe armăsari negri, urmați de Woref și Ciphus. Apoi Thomas, pe jos și înlănțuit – având de o parte și de alta câte un războinic scabios. William, Suzan, Cain și Stephen veneau apoi, fiecare cu un paznic alături. O armată alcătuită din o mie de soldați

înbrăcați complet de luptă, înarmați cu seceri, încheiau cortegiul.

Sunetele de corn le anunțau sosirea, astfel că străzile erau populate de sute de mii de scabioși marcați de boală.

Thomas a văzut pretutindeni decăderea Hoardei. Un bebeluș târându-se pe pământul noroios dintre picioarele mamei lui, urlând să fie auzit în hărmălaia de insulte, care devenise un muget general. Era convins că acei copii plângeau de durerea provocată de boală, dar și pentru că se simțeau neglijați.

Gărzile se dădeau când și când la o parte ca să le permită tinerilor să azvârle cu fructe stricate în prizonieri. Iarba firavă ce crescuse pe marginea drumului pe care se organizase acea defilare s-a transformat curând în noroi. Câteva colibe s-au năruit sub presiunea exercitată de spectatori.

O mare parte din populație părea să fi fost cuprinsă de o neobișnuită boală molipsitoare. Oamenii prezentau iritații roșiatice pe gât, sângerânde și dureroase. Thomas a continuat să meargă înainte, temându-se să îi privească pe aceia, incapabil să simtă ceva față de ei.

Parada a ținut aproape o oră și Chelise nu i-a aruncat nici măcar o privire amabilă, nici nu a arătat vreo undă de părere de rău. Călărea stând semeață în șa, fără să dezvăluie nici o emoție. Avea dreptate: acela era adevărul ei.

În celula de sub bibliotecă, și-a petrecut o noapte chinuită, simțindu-se prea îngrețoșat ca să poată

mânca. Cu toate acestea, nu a reușit să-și șteargă din minte imaginea ei. S-a rugat lui Elyon pentru înțelegerea, inima, mintea și sufletul ei. În cele din urmă, plângând, a adormit.

Nu a avut nici un vis.

A doua zi dimineață, imediat ce a simțit că putea să se îndepărteze fără să fie privită de ochi curioși, Chelise a plecat călare spre grădina regală. Făcea un joc primejdios. Până și cel mai neînsemnat gest de bunătate arătat lui Thomas putea produce o neînțelegere între ea și Qurong. Tatăl ei o iubea, era convinsă. Dar îl țineau în frâu obiceiurile poporului său. Sute de mii de oameni muriseră în bătălii ca să-l înfrângă pe Thomas de Hunter. De aceea, orice ajutor acordat lui ar fi fost interpretat drept un act de trădare. Marele conducător nu ar fi acceptat trădarea, îndeosebi la propria curte.

Iar Woref... s-a cutremurat gândindu-se cum ar fi reacționat dacă măcar ar fi bănuit vreo intenție de bunătate din partea ei față de Thomas de Hunter. În noaptea dinainte, lămurise o altă problemă cu Elison, slujitoarea ei personală.

– De ce ești chiar atât de iritată de toate acestea? o întrebase Elison. Îmi închipuiam că perindarea noului tău sclav în lanțuri te va înveseli. Mai ales că era vorba de nimeni altul decât de Thomas de Hunter! Qurong îl socotește sclavul lui, dar prin oraș s-a răspândit vestea că a fost ideea ta.

– Cum de s-a zvonit așa ceva? Sau pereții au căpătat urechi?

– Cred că Ciphus a dezvăluit ceva. Adevărul e că lumea a apreciat foarte mult o astfel de inițiativă. Prințesa, târând un mare războinic legat în lanțuri.

– Nici un bărbat nu ar trebui insultat în asemenea măsură. Mai ales un mare războinic. Oamenii sunt ca niște câini hămesiți! Nu le-ai văzut privirile?

– Te rog, doamna mea. Nu interpreta greșit situația de față. Thomas de Hunter se face vinovat de văduvirea unei femei din patru din acest oraș.

– O fi el mare luptător, dar nici chiar așa.

– Mă refeream la Garda Pădurii. Era sub comanda lui.

– Garda Pădurii nu mai există. Nici măcar nu mai poartă săbii – ce fel de dușman mai este și acesta?

Rămasă mută, Elison a rămas cu privirea ațintită la stăpâna ei.

– Nu te preface că nu știi. Dacă nici în tine nu mai pot avea încredere, atunci pe cine mă mai pot bizui?

– Da, sigur.

S-a întors spre servitoare, a luat-o de mână și a condus-o spre bancheta din dreptul ferestrei.

– Spune-mi că ai prefera să mori decât să mă trădezi. Jură-mi.

– Bine, doamna mea, dar îmi cunoști credința.

– Atunci, jură!

– Jur! De ce vorbești despre trădare?

– Mi-e milă de el. S-ar putea ca unii să socotească asta drept trădare.

– Nu pricep. Dacă mi-ai spune ceva mai demn de scandal, despre vreun serviciu pe care i l-ai fi cerut

ca venind din partea unui sclav, poate că aș fi înțeles. Dar milă și înțelegere? Doar e un albinos.

– Are cunoștințe peste Ciphus și Qurong luați laolaltă! a rostit Chelise, la care Elison a făcut ochii mari de mirare. Acum înțelegi de ce ți-am cerut să juri? Uciderea lui Thomas de Hunter ar însemna distrugerea celei mai luminate minți. S-ar putea ca el să fie singurul în stare să citească din Cărțile de Istorii.

Servitoarea s-a uitat la ea cu o căutătură de înțelegere în ochi.

– Înseamnă că... că îl placi?

– Probabil. Dar e un albinos și îi consider respingători pe albinoși, a zis ea și s-a uitat pe fereastră la luna care tocmai răsărea. Ciudat că îi numim așa când, de fapt, noi suntem mai albi la piele decât ei. Ba chiar ne acoperim pielea pentru a o face curată și netedă ca a lor.

Șocată, Elison s-a ridicat în picioare.

– Șezi.

I-a dat ascultare.

– Văd că uiți de tine însăți. Aș crede că s-ar cuveni să fii alături de Thomas. Amândoi sunteți în situația de sclavi. Iar el e un om foarte bun. Cel mai blând pe care l-am cunoscut vreodată, așa am impresia. Pur și simplu îmi face milă ca un miel condamnat la moarte. Sunt convinsă că poți găsi în tine tăria să înțelegi și să recunoști asta.

– Da. Da, cred că pot, a spus ea, rămasă cu ochii mari. I-ai... I-ai atins pielea?

Chelise a izbucnit în râs.

– Ia spune-mi, cine gândește *acum* scandalos? Vrei să mi se facă rău? Slavă lui Elyon, nu mă simt deloc atrasă de el ca bărbat, altfel m-aș simți într-o situație de-a dreptul neplăcută. Îți imaginezi cum ar reacționa Woref dacă ar afla?

– Iubirea față de un albinos ar însemna trădare. Iar asta se pedepsește cu moartea.

– Da, așa e.

În acel moment, s-a ridicat în picioare, perfect încredințată de rezultatul analizei pe care o făcuse. Era prima oară când își dădea seama că folosise morstul ca modalitate de a arăta mai mult ca un albinos. Fusese vorba doar de o coincidență, desigur. Moda se tot schimba, iar în acea perioadă, praful cel nou întrebuințat la acoperirea pielii solzoase le deosebea pe femeile de sânge ales de cele simple. În anii ce urmau se putea ca moda să impună un colorant albăstrui.

Chelise a trecut de poarta principală a grădinii regale și s-a întors spre Claudus, șeful paznicilor, care era fiul bucătarului.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, stăpână. Frumoasă dimineață.

– A trecut cineva pe aici până acum?

– Doar scribii. Nimeni altcineva.

– Sclavul meu s-a îmbăiat, așa cum am poruncit?

– Da, deși nu era murdar! I-am dat și o robă curată. Așteaptă înăuntru, cu Cărțile.

– Prea bine. Trebuia să-ți cer să-l și pudrezi, a zis, apoi a dat pinteni calului, dar a înțeles că s-ar fi

cuvenit să-și limpezească afirmația, astfel că a tras de hățuri. Abia de pot suporta să stau în apropierea lui.

– Să-l dăm cu pudră?

– Nu. Nu, încă nu-s chiar atât de slabă de înger. Îți mulțumesc, Claudus.

– Cum doriți, doamna mea.

S-a îndreptat spre bibliotecă, abia așteptând să se afle din nou printre Cărți. Cu Thomas. În toată sinceritatea ei, s-a gândit că s-ar fi simțit cu totul lipsită de respect dacă ar fi cerut să fie dat cu pudră. Nu dorea să fie la fel ca ea. Așa ceva ar fi dat naștere cu siguranță unui scandal.

Și-a legat calul la intrarea din spate și s-a strecurat în bibliotecă, mustrându-se pentru faptul că se furișa ca o școlăriță. Toată lumea știa că sosise, de aceea trebuia să se poarte potrivit obișnuințelor ei. Qurong ținuse foarte mult să i se citească din Cărți după prima ei lecție, dar ea îl domolise. Susținuse că voia să-l uimească citindu-i chiar ea. Era sclavul ei – i se va îngădui să stea câteva zile până învăța să citească, după care o puteau lipsi de acel dar.

Tot ea îl convinsese pe Qurong că se putea întâmpla ca și ceilalți prizonieri să poată citi din Cărți. De aceea, și ei trebuiau ținuți deocamdată în viață.

A descuiat ușa, și-a lăsat mâna pe clanță, a respirat adânc și a pășit în sala spațioasă.

La început, a crezut că încă nu fusese adus acolo. Apoi l-a văzut, urcat pe scară, căutând cu înfrigurare printre Cărți. Arăta ca un copil surprins în timp ce șterpelește o prăjiturică dintr-un dulap.

– Tot mai cauți Cartea secretă care te interesează?

El a coborât imediat și a rămas cu brațele lipite de trup, la vreo șase metri depărtare. Roba lungă de culoare neagră îi dădea o noblețe neașteptată. Cu gluga ridicată și cu puțin morst aplicat cumsecade, ar arăta ca unul din neamul ei.

– Bună dimineața, doamna mea.

– Bună dimineața.

– Trebuie să fac o mărturisire.

Ținându-și mâinile la spate, a pășit spre dreapta lui.

– Da?

– Parada de ieri mi s-a părut îngrozitoare.

Și-a dat seama că el încerca terenul, dar nici nu s-a sinchisit.

– Îmi pare rău. Mărturisesc și eu același lucru.

Afirmația ei l-a făcut să amuțească, așa a socotit Chelise.

– Nici un om de treabă nu ar trebui să treacă prin așa ceva.

– De acord.

– Bine. Înseamnă că ne înțelegem asupra acestui lucru. Astăzi aș dori să învăț a citi.

– Mai am de făcut o mărturisire.

– Așadar, două. Nu sunt sigură că te pot egala.

– Nu reușesc să mi te scot din minte.

Această afirmație o făcea pe *ea* să rămână fără replică. A simțit o arșiță răspândindu-se pe ceafă. Thomas spunea prea multe. Sigur își dăduse seama că ea nu putea face nu știu ce pentru el. Lumină,

hrană, o baie, îmbrăcăminte. Nu era în stare să-i ofere nimic altceva.

– Nu voi deveni salvatoarea ta. Sper că înțelegi.

– Nu te socotesc astfel. Te consider femeie, iubită și respectată de Elyon.

– Vorbești prea mult. Ar trebui să începem lecția.

Jenat, și-a mutat privirea.

– Desigur. Nu am vrut să dau de înțeles că aș încerca vreun sentiment față de tine. În nici un caz ca femeie. Eu doar...

– Tu, doar ce? Ai o soție albinoasă?

– A fost ucisă de oamenii voștri când am fugit prima oară de la lacul roșu. Copiii noștri sunt acum la tribul meu. Samuel și Marie.

Nu a știut cum să reacționeze. Nu aflase că își pierduse soția. Ori că avea copii.

– Ce vârstă au?

– Samuel se crede de douăzeci de ani, deși nu are decât treisprezece. Marie are aproape cincisprezece.

Thomas s-a dus la raft și a extras o Carte.

– Cred că ar fi important să înțelegi că învățătorul te respectă. Ca elevă. Ca femeie care are urechi de auzit. Începem?

Au petrecut o oră cu Cartea, studiind cu grijă literele, despre care el insista că sunt în engleză. Nu erau, bineînțeles, dar ea a început să asocieze anumite semne cu litere cunoscute ei. Se simțea ca și cum ar fi deprins un nou alfabet.

La început, Thomas a instruit-o într-un ritm stăpânit, explicându-i cu blândețe și repetând atent fiecare

literă. Însă pe măsură ce ora se scurgea, patima lui față de misiunea pe care și-o luase a crescut, devenind molipsitoare. A început să explice cu un entuziasm sporit, astfel că mișcarea brațelor a devenit exagerată.

Lucrau aproape unul de celălalt, ea stând pe scaun la masă, iar el aplecându-se din când în când peste umărul ei, asta când nu se plimba prin fața ei. Thomas căpătase obiceiul de a-și apăsa vârfurile degetelor laolaltă în timp ce pășea de colo-colo, iar Chelise s-a trezit întrebându-se câte săbii ținuseră acele degete de-a lungul anilor. Câte gâtlejuri străpunseseră. Câte femei mângâiaseră.

Bănuia că era vorba de numai o femeie. De fosta lui soție.

Au râs și s-au ciorovăit în legătură cu chestiuni de finețe și, treptat, s-a obișnuit cu prezența lui în preajmă. Cu prezența ei alături de el, izbindu-se ușor de umărul ei când se grăbea să-i arate o literă care îi scăpase, cu degetul lui atingându-l accidental pe al ei, cu palma lui bătând-o ușor pe spate când dădea răspunsul corect.

Cu respirația lui izbind-o în obraz, atunci când devenea prea pătimaș în privința vreunei explicații pentru a-și da seama că vorbea prea tare, prea de aproape.

Nu se lăsa păcălită, desigur. Iar el nu era un nătâng. În felul lui stăpânit, încerca să o atragă de partea lui. Să o dezarmeze. Să îi câștige încrederea. Poate chiar admirația.

Iar ea îi îngăduia. Era chiar atât de rău să atingă spinarea unui albinos? Dar gărzile nu-i atinseseră pielea când îl legaseră în lanțuri?

Au trecut trei ore, după care Thomas a decis că trebuia, în cele din urmă, să o supună la o încercare.

– Bine, a spus el, bătând din palme. Citește tot alineatul, de la început până la sfârșit.

– Chiar totul? a întrebat Chelise, simțindu-se de-a dreptul amețită.

– Sigur! Citește ce-ai scris.

Ea s-a concentrat asupra cuvintelor și a început să citească.

– „Femeia a fost dat sabie bărbat dacă alergat..."

S-a oprit, fiindcă acele cuvinte nu aveau nici o noimă.

– Nu asta ai scris acolo. Te rog, citește în ordine, așa cum este.

– Dar citesc exact cum am scris!

– Atunci mai încearcă o dată, s-a încruntat el.

– Ce-am greșit? De ce sună atât de încurcat?

– Te rog, mai încearcă o dată. De la început. Urmărește cu degetul, așa cum ți-am arătat.

A reînceput, urmărind cu degetul fiecare cuvânt, în timp ce pronunța.

– Femeia alergând dacă armăsarul...

Îngrozită, a ridicat privirea spre el.

– Ce prostii îmi ies pe gură? Nu sunt în stare să citesc!

Fața lui s-a luminat cu o idee. A făcut un pas în față și a luat hârtia pe care scrisese Chelise. Și-a trecut privirea peste ea.

– Nu citești ceea ce ai scris. Amesteci cuvintele.

A simțit că speranța o părăsește la fel cum s-ar scurge și făina dintr-o oală de lut crăpată.

– Înseamnă că nu voi reuși niciodată să învăț. Ce rost are dacă pot folosi alfabetul și alcătui cuvinte, dacă ele nu au nici un înțeles?

El a lăsat foaia de hârtie jos și a început să pășească agitat de colo-colo.

Chelise se simțea zdrobită. Nu va reuși nicicând să citească acele mistere. Să fie chiar atât de proastă? Pe negândite, a avut o senzație de sufocare.

Thomas s-a oprit în fața ei.

– Îmi pare rău. Nu e vorba de felul în care scrii ori citești. Totul e din inimă. Ține de boală. Atâta timp cât suferi de molimă, nu vei putea citi din Cărțile de Istorii.

Brusc, ea s-a înfuriat:

– Și ai știut de la început? Cum îndrăznești să te joci cu mine?

– Nu! Ba da, am bănuit că boala te-ar putea împiedica să auzi corect, dar zilele trecute ai auzit adevărul ascuns îndărătul cuvintelor. Mi-am închipuit că vei reuși să înveți.

– Nu sunt bolnavă! Tu ești albinosul, nu eu! a exclamat ea, iar în ochi i s-au ivit lacrimi.

Bărbatul a părut doborât de această constatare. S-a grăbit să dea roată mesei și a îngenuncheat alături de ea.

– Îmi pare rău. Te rog, am putea rezolva situația asta!

Chelise și-a lăsat fruntea în palmă. A respirat adânc și s-a calmat. Nu înțelegea vrăjitoria la care apelase,

dar se îndoia că neștiința ei era pricinuită de vreo greșeală a lui.

Thomas și-a lăsat mâna pe umărul ei.

– Te pot ajuta. O să te învăț să citești Cărțile de Istorii, îți jur. Așa va fi. Mă auzi? O să te ajut.

– Ce înseamnă toate acestea?

Vorbele rostite de Woref au căpătat ecou, răsunând ca un pocnet de bici.

Fără să-și dea seama, Chelise a scos un icnet și și-a ridicat capul. Aflat în pragul încăperii, generalul se holba la ei. Să fi lăsat ea ușa descuiată?

Woref a pătruns în sală. Thomas și-a retras mâna și s-a dat un pas înapoi.

– Cum de îndrăznești să o atingi? a răcnit scabiosul.

Tânăra s-a ridicat în picioare.

– Stăpâne, doar îmi dădea instrucțiuni cum să citesc un pasaj. Nu a făcut decât ceea ce i-am cerut eu. Cum de îndrăznești să sugerezi altceva?

– Nu are importanță ce i-ai cerut. Nici un bărbat, mai ales un albinos, nu are dreptul să atingă ce-mi aparține! Îndepărtează-te de ea.

Thomas s-a dat deoparte.

– Regulile acestor Cărți sfinte sunt mai presus de orice reguli făcute de om, a vorbit el. Vrei să spui cumva că autoritatea ta o depășește pe aceea a Marii Romanțe?

– Ar trebui să-ți tai limba și să i-o ofer ca ofrandă lui Elyon.

Woref își pierduse orice logică, așa a simțit Chelise.

– Atunci, îl vom lăsa pe Qurong să decidă cine ne îngăduie să trăim, a intervenit ea. Autoritatea ta sau cea a lui Elyon.

Generalul s-a strâmbat la ea, apoi la Thomas.

– Nu înțeleg de ce învățătura ar avea nevoie de mângâierile lui.

– Mângâieri? a spus ea, surâzând strâmb. Îți închipui că aș permite acestui albinos demn de milă să-mi ofere mângâiere? Nu făceam decât să jucăm niște roluri. Doar așa am putea descâlci codul pentru a înțelege că ceea ce văd acum sigur depășește priceperea ta.

Ușurel, Chelise.

A făcut un pas spre el și a clipit secretoasă.

– Dar nu mă las fascinată de mintea unui bărbat. Mi se par înălțătoare puterea și curajul tău. Dacă ai fi fost un scrib oarecare, nu aș fi consimțit să mă căsătoresc cu tine.

S-a apropiat și mai mult de el, plimbându-și apoi un deget peste umărul lui, ajungând în spatele lui.

– Exact la tirada asta mă așteptam. Mă flatează. Numai că ai înțeles greșit, stăpâne. Iar acum spune-mi de ce ai venit aici.

Woref nu s-a lăsat păcălit total de acea diversiune, însă ea reușise să-l reducă la tăcere.

– M-am răzgândit în privința Cărților cu file albe, a spus el, cu glas încă ferm. Au dispărut. Oamenii mei au căutat în toate locurile posibile unde puteau fi ascunse atât de multe, dar nu au descoperit nimic. Cred că de acest lucru se face vinovat acest albinos

și puterea lui vrăjitorească. Cărțile acelea au dispărut imediat după sosirea lui.

– Nu am puteri vrăjitorești, a zis Thomas.

Celălalt s-a făcut că nu-l aude.

– Îți cer să-l convingi pe tatăl tău să renunțe la pretenția ca eu să descopăr Cărțile înainte de a ne căsători.

– Ai discutat cu el?

– Da. E obsedat de Cărțile cu file nescrise.

– Iar eu înțeleg de ce. Ele completează colecția. Sunt convinsă că le vei găsi.

– Dar ți-am spus, nu mai există. Nu vreau să amân căsătoria noastră doar din acest motiv absurd!

– Atunci fă-l pe tatăl meu să înțeleagă.

– Va accepta o concesie în privința albinoșilor. Te-aș ruga să-l faci să înțeleagă situația legată de Cărți. Te asigur că îți voi fi recunoscător.

– A făcut o concesie în privința albinoșilor?

– A fost de acord să îi ucidă mâine pe ceilalți patru. A zis că tu ai dori ca ei să rămână în viață, dar eu l-am convins de contrar. Oricum, e destul de rău că rămâne unul viu.

Chelise s-a uitat la Thomas și i-a văzut expresia de teamă apărută pe față. Însă ea trebuia să-și aleagă singură bătăliile pe care să le poarte.

– Bine. O să mă gândesc la o cale de a-l convinge să facă uitate Cărțile nescrise. Acum te rog să ne scuzi, dar aș vrea să continuu lecția.

Vreme de câteva secunde, Woref s-a uitat dușmănos la bărbat, a scuipat pe podea și a ieșit din încăpere fără să închidă ușa.

– Te implor, Chelise, nu îngădui ca ei să moară! i-a șoptit Thomas.

Femeia s-a apropiat grăbită de ușă și a închis-o.

– Nu am această putere. Cum aș apărea dacă aș cerși îndurare pentru ei?

Agitat, el a început să pășească de colo-colo.

– Ne aflăm pe un teren primejdios. Nu doar tu, dar acum am ajuns și eu în această situație. Îi cunosc pe cei de teapa lui Woref și sunt convinsă că într-o bună zi voi plăti pentru ceea ce a văzut. Trebuie să fii mai precaut. Te rog să păstrezi distanța.

Brusc, Thomas s-a oprit, întorcându-se cu fața la ea.

– Acum pot visa!

– Ce tot spui?

– Am băut suc de rambutan fiindcă Woref m-a silit, amenințându-mă că va lua viața prietenilor mei. Acum nu mai există o asemenea amenințare. În seara asta o să refuz fructul și voi visa. S-ar putea însă ca ei să-mi dea sucul cu forța. Îi poți împiedica?

Nu i-a răspuns. Nu înțelegea de ce era atât de important pentru el să viseze. Însă avea dreptate, generalul îndepărtase astfel amenințarea.

Thomas s-a repezit spre Chelise și a apucat-o de mână.

– Te rog, te implor. Să nu spui nici o vorbă! a zis și i-a sărutat mâna. Te rog, nici o vorbă!

– Eu... a făcut ea, dar el continua să o țină de mână. Asta nu înseamnă că stai departe de mine.

I-a eliberat mâna și s-a retras.

– Iartă-mă. N-am vrut. Cred că mi-am pierdut mințile.

– Mi-e limpede acest lucru.

– Dar o să mă ajuți?

– Nu pot. Dar nu văd ce rău ar face câteva vise.

Apoi a adăugat ceva ce a uimit-o până și pe ea.

– Atâta vreme cât promiți că o să mă visezi pe mine.

19

Elicopterul s-a așezat pe peluza de la Casa Albă cu un bufnet surd, care a părut să reverbereze în mintea Karei. Sosise Thomas, care trăise experiențe extreme în doar trei săptămâni. Ori trecuseră patru de la începutul evenimentelor?

Rotoarele și-au încetinit mișcarea. Ușa s-a deschis, iar el a apărut în soarele după-amiezii. A sărit pe gazon, și-a plecat capul și s-a grăbit spre ei.

– Bună, Thomas.

Kara a redus distanța dintre ei, întâmpinându-l în dreptul șirului de agenți ai serviciului secret, al căror număr se dublase de când se transmisese știrea privind criza prin care trecea lumea.

Thomas a luat-o în brațe și a strâns-o.

– Bună, surioară.

– Deci ești viu.

– Cât se poate de viu.

S-a întors către Monique. Zâmbind cu modestie, aceasta aștepta.

– Monique.

Ea l-a luat de mână și l-a sărutat pe obraz.

– Bună, Thomas.

– Cum te simți?

O întreba despre trezirea din morți, așa a socotit Kara.

– Mai bine-mi spui tu, i-a zis ea drept răspuns.

– Ca trezindu-mă dintr-un vis.

– Din câte-am înțeles, ai făcut o mulțime de lucruri în ultima vreme.

– Mai multe decât mi-aș fi dorit. Deși trebuie să spun că de data asta am descoperit ceva.

Merton Gains s-a apropiat cu mâna întinsă.

– Mă bucur că te-ai întors. Președintele te așteaptă.

Atmosfera era încordată când Thomas a intrat, urmat de Kara și Monique. Președintele Blair l-a văzut și, cerându-și scuze, a întrerupt discuția cu secretarul de stat. Cu un surâs obosit pe față, s-a apropiat și a întins mâna.

– Așadar, pisica are nouă vieți.

– De fapt, doar două, a zis Thomas, aruncând o privire prin încăpere și coborând glasul. Domnule, vreau să vă vorbesc între patru ochi. Nu știu sigur în cine putem avea încredere.

– Iar eu nu pot lucra în vid. Mai ales în stadiul în care au ajuns lucrurile.

– Vă rog să mă ascultați cu atenție. După aceea se va putea hotărî cine trebuie să afle și cine nu. Vi s-a transmis că există o persoană infiltrată în preajma dumneavoastră?

– Da. Bine, așteaptă-mă în biroul meu. Vin și eu în câteva clipe. Merton, te rog să-i conduci până în Biroul Oval și să-i lași acolo.

– Imediat, domnule.

Blair și-a chemat șeful de personal deoparte și i-a spus ceva încet.

– Pe aici, a zis Gains.

Ceilalți l-au urmat în tăcere pe câteva coridoare foarte animate. Au ajuns la Biroul Oval. Au rămas în picioare, tăcuți, impresionați de atmosfera dinăuntru.

– Cartea a trecut cu mine, Kara.

– Cartea cu file albe? Cum adică, „a trecut"?

– Când m-am trezit pe brancardă în subsolul din complexul lui Fortier, era la mine. Singurul obiect care a trecut vreodată între realități. Abilități, sânge și cunoștințe – iar acum, Cartea. Dacă nu mă înșel, s-ar putea să fi traversat și celelalte Cărți albe.

– Cărțile înseamnă cunoaștere. Cunoașterea poate trece. De necrezut!

– Nu, nu este de necrezut. Am pierdut Cartea. A fost luată de unul dintre paznici, care nu are habar de puterile ei. Cât timp ne mai acordă virusul?

– Cinci zile. Poate mai puțin, poate mai mult. Zece zile, după care totul s-a terminat.

– Atunci Cartea va trebui să mai aștepte.

Brusc, ușa s-a deschis și președintele a intrat neînsoțit de altcineva.

– Scuze, am fost reținut puțin.

S-a apropiat de birou și a ridicat de pe el o cutie cu Pepsi care se încălzise, apoi le-a făcut semn să se așeze pe canapea.

– Așa, Thomas. Sunt doar urechi.

– Biroul acesta e „curat"?

– Azi-dimineață a fost verificat în privința mijloacelor de interceptare.

– Cine a făcut-o? Scuze, mi-e greu să stabilesc în ce lume mă aflu.

Blair a dat aprobator din cap.

– Te ascult.

– Bine, a făcut Thomas, apoi a respirat adânc și s-a așezat pe marginea canapelei. Urmăriți-mă cu atenție. Am înțeles că s-a reușit dezamorsarea crizei dintre Israel și Franța.

– Deocamdată. Dar situația s-ar putea înrăutăți în orice moment. Peste trei zile ne vom pierde arsenalul nuclear.

– Vom avea nevoie de israelieni.

– Cum asta? s-a mirat președintele.

A hotărât să se abțină.

– Ce-ați spune dacă aș avea posibilitatea de a strecura pe cineva în cercul lor secret?

– Adică în apropierea lui Fortier?

– Îndeajuns de aproape să-i simtă răsuflarea.

– Trebuia să fi făcut asta în urmă cu două săptămâni. Pe cine ai în vedere?

– Carlos Missirian.

– Dar e de partea lor. Nu înțeleg.

– Cred că aș putea pătrunde în mintea lui Carlos. Pentru asta, voi avea nevoie de Johan. Cei doi au mai avut o legătură cândva și cred că el va reuși încă o dată. Dar va trebui să viseze cât e în contact cu sângele meu.

– Nu cred că-l cunosc pe acest Johan.

– Johan este... are vreo legătură cu Carlos? a întrebat Kara.

– Spui că dacă Johan ar visa folosindu-se de tine ca de o poartă de trecere și s-ar trezi drept Carlos! a spus Monique.

– Da.

– Poate merge!

Președintele a ridicat mâna.

– Iertați-mă. Poate ar fi cazul să explicați oarecum lucrurile.

– Este vorba de felul în care funcționează visele, a zis Thomas. Noi trei am visat. Știm pe cineva din lumea cealaltă care s-ar putea apropia de Carlos.

– Asta e tot? Sunt surprins că nu m-am gândit.

– Vă rog, domnule președinte, nu mai avem vreme.

Blair a ridicat ambele mâini.

– Bine. În situația de față, sunt dispus să încerc orice. Cum ajungem la acest Johan?

– Ca să fiu sincer, ne confruntăm cu o problemă. În aceste momente, eu sunt prizonier. Trebuie să-l facem pe Johan să ajungă la mine, iar aici intervine Kara, a explicat, după care s-a uitat la sora lui. Te

întorci cu mine. Drept Mikil. Tu și Johan ne veți scoate din oraș – ceilalți urmează a fi executați mâine.

Gândindu-se la acea sugestie, femeia a rămas cu privirea pierdută.

– Să te scot de acolo fără luptă?

– Am o idee. Va fi riscant, dar cu ajutorul lui Johan ai beneficia de o șansă bună.

– Tu nu poți lupta? l-a întrebat Monique. Ar trebui să mergi acolo și să faci tot ce este nevoie. Să-i ucizi pe toți, dacă așa se impune!

– Ba nu. Nu așa funcționează acum Cercul.

Președintele s-a așezat pe canapea, încrucișându-și nerăbdător picioarele.

– Dacă nu aș avea în față spectrul dispariției totale, cred că în aceste momente aș fi chemat securitatea să vă scoată de aici.

Toți trei s-au uitat la el. Thomas s-a întors din nou spre Kara.

– Trebuie să mă scoți de acolo. Dacă Mikil este încă în preajma Pădurii de Sud, la o zi de mers călare spre sud, s-ar putea să fie prea târziu. Dar nu reușesc să gândesc alte soluții.

La capătul mesei din apropierea lui se găsea o carte groasă, îmbrăcată în piele neagră. O Biblie. Visul despre Cerc i se învârtea ametitor prin minte.

– Dar tu nu urmează să fii executat, adevărat? l-a întrebat Kara.

– Da. Expresia „pâinea vieții“ vă sugerează ceva?

Au rămas cu toții muți, pentru că nu se așteptaseră la o asemenea întrebare ciudată. Thomas și-a privit sora.

– Pâinea vieții. Lumina lumii. Două dintre numeroasele metafore pe care le folosim în cadrul Cercului când vorbim despre Justin.

– Pâinea vieții, a zis Kara. Sună ca o expresie folosită de tata pe vremea când era capelan.

– Din Evanghelii, a spus președintele.

Thomas a întins mâna după Biblie și a ridicat-o încet. Evanghelii. Să fie posibil? Aerul parcă devenise vâscos. Cuvintele rostite de tatăl lui în urmă cu ani și ani i se învârtejeau prin minte. Nu le acordase niciodată atenție, dar ele răsunau delicat din amintire, precum șoaptele venite de dincolo de moarte.

Ori șoapte ale celor vii?

A deschis Biblia și a frunzărit cea de-a doua jumătate. A găsit Evangheliile. Evanghelia după Ioan.

A citit primul verset și a simțit cum puterea i se scurge din brațe. Ținea în mâini un exemplar al singurei cărți pe care le-o lăsase Justin.

Istoriile consemnate de Iubitul Său.

Kara se apropiase și privea la carte.

– Cartea de Istorii?

Thomas a închis Biblia și a lăsat-o jos.

– Una dintre ele.

– Asta e una dintre Cărți? a întrebat Monique. Cum se poate?

– Tot ce se întâmplă aici este consemnat în Cărțile de Istorii, a zis Thomas. Totul.

Însă era vorba de ceva mai mult, nu? Aceasta era singura carte pe care le-o lăsase Justin. Dogma Cercului se baza în principal pe ea.

Președintele Blair și-a dres glasul.

– Presupunând că ajungi până la Carlos, care este planul tău?

Adevărat, ce plan avea?

20

Rândurile mulțimii se îngroșau vizibil, dar nu îndeajuns de repede ca să-l satisfacă pe Phil Grant. Planul fusese destul de simplu, iar liderul majorității din Senat se alăturase lui, dar nu mai aveau timp, astfel că acum Thomas de Hunter apelase din nou la stratagema aceea a lui cu visul.

A traversat peluza cu aparatul de emisie-recepție în mână, ștergându-și în același timp sudoarea de pe frunte cu o batistă. Transportoare blindate, de culoare nisipie, fuseseră dispuse la cincizeci de metri unul de altul, alcătuind un șir ce înconjura terenurile Casei Albe. O adevărată armată. La Washington fusese trimisă o divizie întreagă. Câteva tancuri se găseau pe alee, cu chepengurile ridicate, iar servanții stăteau pe turele. Prezența lor acolo era tolerată doar pentru că națiunea era preocupată de chestiuni mai grave. Garda Națională ieșise pe străzile din cele mai mari cincizeci de orașe, de la New York la Los Angeles. Încă nu se produseseră incidente fatale. Deocamdată.

În timp ce traversa peluza, Phil s-a simțit urmărit de mii de ochi. Protestatarii stăteau dincolo de gard,

la mai bine de o sută de pași, dar privirile păreau să-l sfredelească și de la acea distanță. În mulțimea aceea se găseau oameni care credeau în sfârșitul lumii și păreau să afișeze expresii de genul „v-am spus eu că așa va fi", activiști antiguvernamentali și un număr surprinzător de mare de cetățeni care rezonau cu Mike Orear și socotiseră că adoptarea unei cauze – indiferent cât de practică – era mai bună decât să stea acasă, așteptând să moară.

Dwight Olsen a mers alături de el, menținând ritmul acestuia. S-a uitat la liderul opoziției. Omul nu lua în seamă adevăratul joc din acele momente, însă ura lui față de președinte îl transformase într-un pion ușor de manipulat.

– Suntem într-o cumplită criză de timp, a zis Phil. Cel târziu mâine. Dacă nu ne reușește planul, președintele va încerca o soluție stupidă. Înțelegi, da?

– Ai mai spus-o și cu altă ocazie, dar știi că nu pot forța lucrurile. Chiar dacă nu ne potrivim în privința opiniilor, președintele nu e prost.

– Tocmai asta e problema, nu-l putem lăsa să declanșeze un război. E prea târziu pentru așa ceva. Scopul nostru e să împiedicăm izbucnirea unei conflagrații.

S-au apropiat de primele rânduri ale demonstranților. Părând abătut, Mike Orear a pornit spre ei. Zeci de politicieni cunoscuți participaseră la organizarea acelei demonstrații de protest, însă ochii lumii se îndreptau cu precădere spre el.

Phil îi strecurase Theresei sugestia pe drumul de întoarcere de la Bangkok, iar ea îl ascultase cu atenție.

Trebuiau să-i avertizeze pe oameni, iar singura modalitate de a reuși fără să fie afectată încrederea președintelui era aducerea cuiva care să poată face publică hotărârea pe cont propriu. Un om precum prietenul ei, cu acces la lumea știrilor. Dacă ea nu ar fi înghițit nada atât de repede, Phil ar fi folosit una dintre numeroasele alte soluții pe care le gândise. Problema era să nu se difuzeze știrea atât cât să se permită lui Fortier să își asigure controlul asupra Franței. Când avea să fie anunțată, știrea trebuia să facă senzație.

Orear i-a zâmbit, trecându-și apoi mâna prin părul și așa încâlcit.

– Ești impresionat?

– Mike, aș vrea să faci cunoștință cu Phil Grant, directorul CIA, a spus Dwight Olsen.

Și-au strâns mâinile.

– Ai reușit să strângi o mulțime impresionantă.

– E meritul oamenilor, nu al meu. Sunt convins că reprezintă un lucru neplăcut pentru voi, politicienii, dar lumea nu mai ține seama de convenințe, adevărat?

Phil a aruncat o privire spre Olsen.

– Mda, tocmai asta e problema, a zis senatorul. Nu suntem siguri că spiritul tău treaz e chiar atât de supărător.

Mike l-a privit nedumerit.

– De fapt, după o analiză mai atentă, am ajuns la concluzia că ar putea fi singurul lucru care are putința de a modifica echilibrul în cadrul acestui joc.

– Vrei ca președintele să declare adevărul.

Phil a zâmbit. L-a luat pe Mike de braț și l-a îndepărtat de șirurile de oameni care asigurau paza.

– Nu tocmai. Pot avea încredere în tine?

Olsen mergea alături de el.

– Depinde.

– Asta nu mă satisface. Situația nu mai poate fi controlată de un singur om, sunt convins că înțelegi. Deciziile ce se vor lua în următoarele zile vor hotărî soarta a sute de milioane de oameni.

– Atunci te referi la faptul că președintele trebuie să se răzgândească.

Bravo.

– Nu mai avem mult timp la dispoziție.

– Iar publicul nu știe ce se petrece în realitate. Acesta e rolul acestui priveghi, am dreptate? Dreptul publicului de a ști. Și cum sugerezi să schimbăm ceea ce nu știm?

– Îți voi spune ce planuri are președintele. Dar e nevoie să păstrezi secretul, cred că înțelegi.

– De acord. Dacă voi considera că joci cinstit cu mine, voi păstra secretul. Dar să nu-ți închipui că nu le voi spune oamenilor ceea ce merită să știe. Nu le voi trăda încrederea.

– Eu nu vorbesc de înșelarea oamenilor, ci de slujirea lor. S-ar putea ca acum să ai mai multă putere decât oricine altul din țara asta. Folosește-o!

Mike s-a oprit.

– Scutește-mă de aiureli politice.

– Atunci cred că va trebui să mă încred în tine. Sper să nu greșesc.

Reporterul de la CNN s-a mulțumit să-l privească. Era omul cel mai potrivit, a gândit Phil. Omul chiar credea în acea absurditate.

– Președintele are intenția de a declanșa un război nuclear. E convins că Franța nu ne va pune la dispoziție antivirusul, așa cum a promis, și a decis, drept chestiune de principiu, să pierim frumos. Dacă nu respectă cererile pe care le-am primit, țara aceasta va înceta să mai existe.

– Dar voi nu considerați că e bine așa.

– Exact. Cei mai mulți oameni din anturajul lui se pronunță împotriva unei asemenea decizii. Deținem informații care ne fac să credem că francezii ne vor da antivirusul la vreme. Să nu-i permitem președintelui în nici un caz să declanșeze războiul atomic.

Mike Orear s-a uitat spre Casa Albă.

– Deci președintele nu are încredere în francezi. Iar tu ai.

– În esență, da.

– Dar dacă te înșeli?

– Dacă președintele pornește războiul, nu vom avea nici o șansă de a crea antivirusul, asta este cât se poate de limpede, a intervenit Dwight Olsen în discuție. Dacă se abține, există posibilitatea de a-l realiza.

– Din câte am înțeles, oamenii noștri de știință nu sunt chiar atât de aproape de reușită pe cât am fost făcuți să credem.

– Nu.

– Ce nebunie... a izbucnit Mike, strângând din dinți de frustrare. În concluzie, veghea noastră nu reprezintă decât o procesiune funerară.

– Nu neapărat, a spus Phil, ștergându-și o broboană de sudoare de la tâmplă. Până mâine vei strânge peste un milion de oameni. O adevărată armată. Încurajată cum trebuie, această armată ar putea face ca președintele să se răzgândească.

– Veghea este lăudabilă, a zis Olsen. Dar suntem presați de timp. Dă de înțeles că războiul nuclear ar putea fi iminent. Să-l facem pe președinte să priceapă că poporul nu vrea război. Și să-i convingem pe francezi de buna noastră credință. E un efort pentru a ne mai păstra o șansă, altă soluție nu există.

– Deci, vrei ca eu să declanșez tulburări.

– Nu în mod necesar. O tulburare de proporții sugerează haos.

– Dar la ce te aștepți din partea populației? Să pornească în marș împotriva Casei Albe?

Phil a surprins privirea lui Olsen.

– Accept orice sugestie. Dar vom muri, a rostit și o frustrarea sinceră i-a răzbătut în glas. Nu e vorba doar de un spectacol de proporții pe care îl dai pentru oameni! Ori faci ceea ce dorim noi, ori nu. Dar vreau să știu ce alegi. Pe loc.

Mike s-a încruntat. Phil a privit în spate, către forțele de securitate și la demonstrația pașnică a armatei de oameni, înarmați doar cu lumânări. Un bărbat purtând o robă albă dansa destul de dizgrațios,

dar nu și-a dat seama dacă omul era animat de credință religioasă ori de consumul de droguri.

Un copil fără cămașă stătea rezemat de gardul împrejmuitor, privind de dincolo de peluză către ei. Peste două zile, urma să lase în urmă toate aceste neplăceri, așa suna înțelegerea. Exact la vreme ca să ajungă în Franța și să ia antivirusul, înainte de a fi prea târziu.

– Bine, a zis Mike. De acord.

Stăteau întinși alături în laboratorul iluminat difuz, pus la dispoziție de Bancroft, pregătiți să doarmă și să viseze. Deasupra lor, treizeci de gărzi înarmate, pe care președintele le convocase de la forțele speciale, instalaseră un perimetru în jurul clădirii de piatră de pe campusul de la Johns Hopkins, altfel pustiu. Doctorul se afla acasă când îl căutaseră, însă revenise la laborator ca să-și supună subiecții benevoli la un experiment și mai greu de crezut decât precedentul. Scopul lui real era de a-i face să adoarmă împreună, însă a insistat să le atașeze electrozi la cap și să-i așeze ca pe doi Frankensteini în hruba pe care o destinase descoperirilor.

În cursul călătoriei cu elicopterul, Thomas vorbise vreme de cincisprezece minute pe o linie protejată cu președintele, expunându-și planul referitor la israelieni. Blair convenise imediat privind pașii îndrăzneți pe care îi descrisese. Cele mai mari probleme erau planificarea și executarea operațiunii fără ca francezii să prindă de veste. Din nefericire, nu-l

știau pe omul francezilor. Și probabil că nu aveau să afle vreodată. Președintele se arăta rezervat față de ideea de a nu informa șefii forțelor reunite, dar nici instituții precum FBI sau CIA, cât și organismele militare.

Comunicarea cu israelienii va fi realizată de Merton Gains personal. Singurul în care Thomas era convins că se putea avea încredere.

– Ei bine, a spus doctorul Bancroft, apropiindu-se cu o seringă în mână. Suntem pregătiți să visăm?

Thomas a aruncat o privire spre Kara. Mâna ei era legată de a lui cu tifon și bandă adezivă. Doctorul făcuse mici incizii în vârful degetelor mari și le unise sângele.

– Cinci kilometri spre est, exact cum ți-am arătat. Trebuie să ajungi acolo în seara asta, dacă se poate.

– O să încerc, Thomas, a oftat ea. Crede-mă, o să încerc.

21

Cu o tresărire, Mikil s-a trezit și a privit în gol. Era abia a doua oară când Kara făcea trecerea, dar datorită experiențelor ei din trecut privind visele lui Thomas, și-a dat imediat seama ce se petrecea.

Era Mikil. Practic, era și Kara. În orice caz, Johan și Jamous dormeau alături.

A sărit în picioare.

– Treziți-vă!

Cei doi au sărit. Amândoi s-au prins de coapse, s-au rostogolit, ajungând apoi în poziția ghemuit, Johan strângând un cuțit într-o mână, iar Jamous, o piatră. Cele treisprezece luni de practicare a nonviolenței nu le tociseră instinctele ce se activau în momentele când trebuiau să se apere.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Johan, clipind des ca să-și alunge senzația de somn.

– Visez, a spus Mikil. Ridicăm tabăra. Plecăm.

Jamous a examinat din ochi pădurea din jur.

– Scabioși? a zis el în șoaptă.

– Nu visezi, a replicat Johan. Ești trează. Culcă-te la loc și mai visează. Era cât pe ce să mă sperii de moarte.

– Ba nu, Kara visează!

Iar Mikil și-a ridicat salteaua și a rulat-o grăbită.

Găsiseră o nouă tabără pentru trib și, după discuții mai îndelungate decât ar fi socotit că era normal, dată fiind urgența pe care o impunea situația gravă în care se găsea Thomas, conveniseră în cadrul unui sfat să trimită trei dintre cei mai buni luptători într-o misiune de supraveghere care se putea transforma într-o încercare de salvare, dacă circumstanțele o îngăduiau.

Trecuseră cinci nopți de când Hoarda le luase camarazii. Cinci nopți! Și cu fiecare zi care trecea, era tot mai convinsă că fratele ei murise. Astfel de împrejurări o îndemnau să se gândească serios să îmbrățișeze doctrina lui William: fie să pornească la luptă cu sabia în mână, fie să se afunde în deșert. Până și Justin scosese sabia și luptase cândva împotriva Hoardei. Și atunci fusese

Elyon, nu? Așadar, însuși Elyon scosese sabia o dată. De ce să nu procedeze la fel și acum, pentru a-l elibera pe acela care-i conducea Cercul?

Și-a aruncat pătura înfășurată pe spinarea calului și s-a răsucit în spate, spre cei doi bărbați care se uitau la ea într-o tăcere amestecată cu nedumerirea.

– Imediat. Trebuie să plecăm chiar acum! Mă auziți? Thomas trăiește și tocmai i-a spus Karei cum putem ajunge la el. E în subsolul bibliotecii, la cinci kilometri est de orașul Hoardei. Ceilalți urmează să fie executați mâine.

– Thomas ți-a dezvăluit toate astea? a întrebat Jamous.

– Nu avem vreme de discuții! a zis ea și a urcat pe cal. O să-ți explic pe drum.

A dat pinteni calului și s-a îndreptat spre nord, printr-un câmp întins, neluând în seamă strigătul prin care Jamous o ruga să-l aștepte.

Aveau să o prindă din urmă destul de curând. Venind călare pe armăsarul lui negru, Johan a fost primul care a ajuns-o.

– Mikil! Mai încet! Măcar cât să putem participa și noi la acțiunea asta.

Au ajuns la marginea pădurii, iar Johan a început să meargă la trap alături de ea.

– Biblioteca aceea unde este ținută, a întrebat Johan. Ți-a zis cum să-l scoți de acolo?

Ea a plecat capul brusc, pentru a și-l feri de o creangă mai joasă. Copacii erau rari în acea porțiune,

dar spre est desimea pădurii avea să le împiedice înaintarea. Și-a îndemnat calul înainte.

– Mi-a dat câteva idei și mi-a zis că voi vreți să le folosiți. Ați trăit alături de Hoardă îndeajuns de multă vreme ca să-i înțelegeți pe oamenii ei mai bine decât alții.

Bărbatul nu i-a răspuns.

– Și mi-a mai spus și câteva lucruri despre tine, Johan, a continuat Mikil, uitându-se scurt spre el în lumina scăzută. E nevoie să visezi și tu. Este evident că ai legătură cu un bărbat pe nume Carlos, care trebuie să înțeleagă realitatea.

– Să vorbim acum doar despre eliberarea lui Thomas pornind de la un vis. Câte fructe de leac mai avem?

– Câte două de fiecare, i-a răspuns celălalt. Te aștepți la o luptă?

– Crezi că Thomas ne va ierta dacă i-am vindeca pe câțiva după ce-i doborâm?

Mikil s-a uitat la Johan.

– Să rănim un scabios, apoi să-l vindecăm? Nu știu, a făcut ea, gândindu-se că atâta vreme cât nu ucideau... De ce nu? Asta ți-este recomandarea?

– Cum pot face așa ceva fără să știu ce ți-a transmis Thomas în visul acela al tău?

– Mi-a zis unde este ținut. Mi-a dat amănunte privind dispunerea terenului, precizând că există o femeie care are acces neîngrădit la el. A sugerat ca eu să mă dau drept acea femeie.

– Și despre cine este vorba?

– De Chelise, fiica lui Qurong.

Amândoi s-au uitat la ea ca la o persoană care o luase razna.

– Cât timp avem la dispoziție? a întrebat Mikil.

– Întoarce-te, vreau să te văd în lumina lunii, a cerut Johan.

I-a făcut pe plac.

– Cât?

– Mai puțin de o oră, a răspuns Jamous.

– Atunci asta ar trebui să ne ajungă! a zis ea și s-a uitat la zidul complexului, aflat la cincizeci de metri spre dreapta lor.

– Nu vom reuși, a spus bărbatul și a scuipat într-o parte.

– Atunci, dă-ne o idee mai bună. Cum arăt?

Îmbrăcarea robei purtate în mod tradițional de scabioși nu era un lucru ieșit din comun – deseori luau pe ei mantiile acelea când se aventurau în adâncul pădurii. Numai că ea nu-și aplicase niciodată acea substanță albă, cu consistență lutoasă, pe față și pe mâini. Thomas îi sugerase să devină prințesa Hoardei vreme de o noapte, iar Johan insistase să folosească un strat cât mai gros, care să înlocuiască morstul. Așadar, lut de culoare albă.

– La fel ca prințesa, a zis Johan.

– Mai puțin ochii și glasul.

– Orice deghizare are niște limite. Fă exact cum ți-am spus.

Jamous avea dreptate, planul era nebunesc. Mai rău ar fi fost doar dacă l-ar fi pus în aplicare la lumina zilei.

– Țineți minte, biblioteca se află în mijlocul grădinii. Thomas a precizat că ar fi vorba de patru paznici, doi afară și doi în subsol.

– Am înțeles, a asigurat-o Johan. Lasă-ne la dispoziție cinci minute, după care îi atragi afară. Și ridică-ți tonul o idee. Chelise e la fel de... directă ca tine. Să nu faci încercarea de a-ți înmuia vocea. Mergi drept și...

– Să-mi țin capul drept, am înțeles. Aveți impresia că eu nu știu cum trebuie să arate o mucoasă care-și dă aere.

– N-aș spune că e o mucoasă. Mai curând, îndrăzneață. Rafinată.

– Ia te rog. Cuvintele „scabios“ și „rafinat“ nu fac deloc casă bună.

– Păstrează-ți calmul, a sfătuit-o Jamous. S-ar putea ca scabioșii să nu fie rafinați, dar se pricep destul de bine să mânuiască săbiile.

Dacă ea murea, atunci și Kara murea în laboratorul doctorului Bancroft, așa spusese Thomas. Ciudat lucru. Dar se obișnuise cu primejdiile.

– Porniți.

Jamous a șovăit puțin, apoi a prins-o de brațe, să alcătuiască obișnuitul cerc.

– Tăria lui Elyon.

Bărbații s-au mistuit în beznă. Mikil a alergat spre gardul înalt de pari și a urcat în copacul pe care îl

ochiseră împreună. Grădina regală, așa o numise Thomas. Luna era pe jumătate plină – a văzut conturul arbuștilor și tufișurilor aranjate grijuliu în jurul pomilor fructiferi. Clădirea mare, cu o turlă, aflată la o sută de metri în interiorul complexului, se vedea mai limpede. Biblioteca.

Nici urmă de vreun paznic în acea parte a grădinii. Mikil s-a prins de doi stâlpi alăturați, și-a trecut picioarele peste gard și s-a lăsat să cadă pe sol, aflat la aproape trei metri. Purta o robă neagră – dacă mergea ținându-și capul plecat rămânea aproape invizibilă. A traversat grăbită grădina, surprinsă de grija cu care oamenii Hoardei tunseseră gardurile vii și tufișurile. Florile stăteau deschise oriunde ar fi privit. Până și pomii fructiferi fuseseră tăiați cum se cuvenea.

S-a oprit înapoia unui copac nanka mare, aflat la treizeci de metri de ușa principală a bibliotecii, unde doi paznici stăteau ghemuiți lângă zid. Ciudat că nu era deloc furioasă pe ei de când se înecase. Nu putea afirma că simțea vreo compasiune față de ei, așa cum susțineau unii, dar considera absența furiei față de ei o binecuvântare. Faptul că se dovedise complice în condamnarea lui Justin o făcea mai aprigă în furia ei față de înșelătoria care îi orbise pe toți.

Nu rămăsese surprinsă când își dăduse seama că mânia i se îndrepta împotriva bolii, nu a Hoardei. Nu manifesta compasiune față de boală. Diferența dintre ea și alții – William, de pildă – era că în momentul când a văzut două gărzi bolnave, a văzut mai curând boala; el ar fi văzut doar oamenii.

Și-a alungat asemenea gânduri din minte. Sosise momentul să apeleze la puțină înșelătorie. Trebuia să presupună că Johan și Jamous își ocupaseră locurile, conform planului.

Și-a lăsat capul în jos și a pășit drept spre poteca lată ce ducea spre bibliotecă. Douăzeci și cinci de metri. A simțit curând pietriș sub tălpi – cu siguranță că fusese văzută deja. A inspirat adânc, s-a îndreptat de spate și a mers cât a putut de grațios, ridicându-și bărbia în aer ca o adevărată prințesă, îndreptându-se spre cele două gărzi.

Omul din stânga s-a ridicat brusc și a tușit. Celălalt l-a auzit, a văzut-o și a luat imediat poziția de drepți. Amândoi au rămas fără grai. *Nu primiți prea mulți vizitatori la ora asta din noapte, așa e, solzoșilor.*

S-a oprit aproape de baza scărilor.

– Deschide ușa, a poruncit ea cu glas stăpânit.

– Cine ești? a întrebat cel din dreapta scării.

– Nu face pe prostul. N-o recunoști pe fiica lui Qurong noaptea?

Omul a șovăit și a aruncat o căutătură spre tovarășul lui.

– De ce porți acea...

– Ia vino aici! a poruncit și a împuns cu degetul spre pământ. Veniți imediat la mine, amândoi! Cum de îndrăznești să mă întrebi ce haine am ales? Vreau să-mi vedeți fața de aproape ca să nu mai puneți vreodată la îndoială cine vă este stăpână! Mișcați-vă!

Nu era convinsă că vocea ei suna ca a unei prințese, însă gărzile au coborât treptele cu precauție.

– Voi face uitată această lipsă de politețe, dar s-ar putea să mă răzgândesc dacă vă mișcați cu atâta încetineală.

Cei doi s-au grăbit să se apropie.

Dinspre fiecare colț al clădirii a zburat câte o umbră, iar Mikil a ridicat glasul ca să acopere orice zgomot pe care l-ar fi putut face acestea.

– Sincer vorbind, în esență nu sunt fiica lui Qurong, dar aflați că mă aflu aici în locul ei. Mi-a zis să îl găsesc pe albinos, ca să-l pot salva. E îndrăgostită de dragul nostru Thomas, înțelegeți?

Gărzile s-au oprit pe treapta cea mai de jos, iar Jamous a apărut imediat pe treapta de deasupra și i-a izbit pe fiecare cu o bâtă în ceafă. Cei doi au scos câte un icnet și s-au prăbușit aproape în același timp.

Au târât gărzile de pe trepte și le-au așezat pe iarbă.

– Sunt loviți rău? a întrebat ea.

– Vor supraviețui.

Thomas va protesta, dar în cele din urmă va înțelege motivele. Deși ar putea primejdui operațiunea de salvare, cei doi vor supraviețui. Și această atitudine în sine putea fi socotită nonviolență. Partea referitoare la iubirea prințesei față de Thomas era absurdă – ceva care să le stârnească hohote de râs mai târziu. Dacă Mikil avea noroc, era posibil să-i provoace adevăratei prințese destule necazuri.

– Să mergem.

Johan și Jamous au pătruns în bibliotecă fără să facă zgomot, cu ea imediat în spatele lor. Ușa care dădea spre casa scărilor se afla exact unde îi indicase Thomas.

– Aici e. Îi trezesc eu.

Mikil a așteptat ca, profitând de întuneric, Jamous și Johan să se așeze de o parte și de alta a ușii, după care a întredeschis-o. Din adânc s-a văzut licărirea unei torțe.

I-a făcut un semn din cap lui Jamous, a deschis ușa, și a coborât o treaptă.

– E cineva treaz aici? Am nevoie de ajutorul gărzilor, dar imediat!

Glasul ei a căpătat ecou, care a părut că o izbește în față. Se putea să fi fost și alt sunet, dar nu era sigură.

– Dormiți? Nu am toată noaptea la dispoziție! Au fost găsite Cărțile și Woref are nevoie de ajutorul vostru imediat!

De astă dată s-a auzit zgomot de încălțări răsunând pe pietrele plate de dedesubt. S-a răsucit exact în clipa când doi soldați au apărut în fața ei, ambii ducând torțe în mână.

– Grăbiți-vă! le-a zis și a intrat în foaier în timp ce ei bocăneau urcând treptele.

Cei doi au fost eliminați de Jamous și Johan chiar mai lesne decât cei de afară. Totul decursese cu o ușurință suspectă. Dar nu trebuia să uite că informațiile corecte reprezentau de multe ori cheia victoriei în multe lupte.

Mikil a scotocit la centura unuia dintre paznici în căutarea cheilor și, găsindu-le, a smuls torța din mâna lui Jamous și a coborât treptele cât de repede i-a permis roba lungă. Un coridor săpat în stâncă ducea spre o ușă aflată în partea stângă.

– Thomas?

– Aici sunt. Deschide ușa, repede!

A introdus cheia și a descuiat. Ușa s-a rotit spre interior și fasciculul torței l-a luminat pe Thomas, care stătea în picioare, purtând o robă aproape la fel ca a ei. El i-a văzut chipul și a înghețat. Se așteptase ca el să țâșnească pe lângă ea și să își preia rolul de conducător. Cu toate acestea, a părut ciudat de șocat de prezența ei.

– Calmează-te. În ciuda înfățișării mele, nu sunt o fantomă.

– Mikil, tu ești?

– Nu la asta te așteptai? Nu vreau să aflu, dar frumusețea mea te-a lăsat fără grai? a întrebat și a zâmbit.

Cutremurându-se, bărbatul a părut să se elibereze. A alergat spre ea și i-a prins brațele între ale lui.

– Slavă lui Elyon. Și ceilalți?

– Îi am cu mine pe Jamous și pe Johan. Nu ne-am dus încă după ceilalți.

– Atunci trebuie să ne grăbim! a zis el, țâșnind spre trepte.

S-a năpustit în holul de intrare și s-a oprit brusc. Două trupuri zăceau la pământ. Și-a mutat privirea de la ele spre Johan, apoi spre Mikil, care a înaintat, ocolindu-le.

– Au doar niște cucuie. Dacă vrei, le putem da niște zeamă de fructe, a spus ea.

Thomas a fugit spre ușă și a aruncat o privire spre cer. O vagă strălucire roșiatică sclipea la orizont.

– Nu mai avem vreme.

22

Thomas a alergat în urma lor, torturat de gândul că vor ajunge prea târziu. I se părea imposibil ca patru albinoși să treacă neobservați imediat ce orașul avea să se trezească la viață.

– Trebuie să alergăm, nu să ne furișăm, a zis el, trecând pe lângă Mikil. Nu avem vreme să ne strecurăm. Să gonim și să-i luăm pe nepregătite.

– Ca să spânzure opt oameni, în loc de patru? a întrebat Johan. Se cuvine să ne gândim serios la ceea ce facem.

– Doar asta am făcut în ultima vreme. În răstimpul pe care îl avem la dispoziție, nu avem altă șansă.

– Și chiar vrei să realizezi totul fără folosirea forței?

– Vom face ceea ce trebuie.

Au sărit peste gard și au încălecat. Thomas a călărit alături de Johan, însă au socotit că ar mai fi avut nevoie de alți cinci cai pentru a-i lăsa în urmă pe oamenii Hoardei.

I-a condus spre grajduri, de unde și-au ales caii.

– Fără șei? a întrebat Mikil în șoaptă.

– Avem doar frâie. Putem călări și pe deșelate.

Toate acestea le răpiseră un sfert de ceas, iar cerul devenise deja cenușiu. Întârziaseră! Intrarea călare în oraș ar fi însemnat sinucidere curată.

Pe de altă parte, fuga de acolo ar fi fost totuna cu condamnarea la moarte a celorlalți.

Thomas s-a aruncat pe spinarea unuia dintre cai și a scos un geamăt de frustrare. Fusese cât pe ce.

Palatul se înălța în stânga lor. Acolo dormea Chelise. Într-un fel, evadarea părea să semene cu o execuție. Nimic nu mergea cum trebuia. Ori erau prinși toți și executați, așa cum sugerase Johan, ori scăpau de acolo, doar pentru a avea parte de o soartă îngrozitoare.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Johan.

– Nimic.

– Pe fața ta citesc altceva! Știi ceva ce nouă nu ne-ai spus.

– Nimic. Știu că probabil aveți dreptate să vă temeți că vom fi prinși. Am nevoie doar de unul dintre voi. Mikil și Jamous, ne revedem peste jumătate de oră la cascadă.

– Dar nu vreau să mă ascund, a zis femeia. Oricum, sunt deghizată.

– Ești căsătorită, a replicat Thomas și a dat pinteni calului.

– La cascadă, a făcut Johan. Să ne grăbim.

Mikil și-a scos roba și i-a aruncat-o lui.

Cu câte doi cai suplimentari fiecare, au plecat în trap iute direct spre lacul aflat acum la doar un kilometru în fața lor. În timpul acesta, Johan a îmbrăcat roba.

– Mikil are dreptate. Doar văzându-ne fețele, oricine și-ar da seama că suntem albinoși.

– Atunci singura noastră speranță este să-i lovim înainte de a apuca să creadă că un albinos ar fi atât de țicnit să se plimbe prin orașul lor. Ai un cuțit?

– Plănuiești să-l folosești?

Chiar avea de gând?

– Nu plănuiesc. Nu am nici un plan.

– Nu te recunosc.

Au continuat să înainteze către închisoare. Pământul moale, noroios, înăbușea zgomotul copitelor. Fum de lemn se ridica în aerul dimineții de la un foc dintr-o colibă aflată în stânga lor. S-a auzit un cântat de cocoș. Rămas în urmă, castelul se înălța tăcut.

– Mikil mi-a zis că trebuie să visez împreună cu tine, a vorbit încet Johan. Ceva în legătură cu un anume Carlos.

Cât pe ce să uite.

– Este un motiv ca să trăiești?

– Poate.

Sigur că era. Însă în acele momente nu avea răbdarea să se gândească la vis. Acolo, în orașul Hoardei, îl frământa ceva, făcându-l să fie neliniștit, și nu putea pricepe ce anume.

Thomas, nu vrei să fii eliberat.

Nu, nu era vorba de asta. Ar face orice ca să se elibereze de acele animale. Chiar dacă însemna să le facă rău câtorva.

S-a simțit cuprins de un val de ură și s-a cutremurat. Ce fel de fiară ar amenința să ucidă ceea ce salvase Elyon prin propria moarte?

Unde e iubirea ta față de ei?

– Nu pot afirma că-mi dau seama ce s-a întâmplat cu tine, Thomas, dar nu ești același om pe care îl știam.

– Nu? Poate că traiul aici, printre vechii tăi prieteni, m-a făcut să înnebunesc.

Celălalt nu a luat în seamă împunsătura.

– Iartă-mă, a spus Thomas. Te iubesc ca pe un frate.

– Pot să-mi folosesc arma?

– Folosește-ți conștiința.

Johan a făcut un semn cu capul către un grup de războinici care se dezmorțeau în apropierea unei clădiri ce arăta ca o cazarmă.

– Nu cred că împotriva lor m-ar putea ajuta doar conștiința.

Thomas nu-i văzuse pe acei soldați. Câțiva îi urmăreau cu ochi curioși. Chiar dacă nu le zăreau fețele ascunse de glugi, scabioșii se vor lămuri destul de curând. Îi trădau chipurile, ochii, mirosul. Erau albinoși, nu aveau cum să ascundă asta.

– Mai ai fructe?

– Două.

– Când pornesc în goană, să mă urmezi.

– Ăsta ți-e planul?

– Exact.

Unul dintre scabioși a pornit brusc spre drum, părând că intenționează să-i oprească.

– Acum, frate. Gonește!

A dat pinteni calului.

– Dii!

Armăsarul a țâșnit înainte. Cei doi cai legați de șa au fornăit când frâiele le-au fost smucite. Au pornit în galop spre scabiosul speriat, care s-a ferit din calea lor.

Au trecut de cazarmă în mare viteză și abia după aceea s-a auzit un țipăt:

– Hoții! Hoții de cai!

Era mai bine decât dacă ar fi strigat „Albinoșii". Thomas a silit calul să iasă de pe stradă, ajungând pe malul lacului și l-a îndrumat drept spre închisoare.

La poarta acesteia stăteau doi gardieni. Judecând după expresiile lor, și-a dat seama că nici unul nu avusese vreodată prilejul de a se împotrivi unei evadări. Soldatul din stânga a apucat să scoată sabia doar pe jumătate din teacă, dar Thomas a sărit de pe cal și i-a împins-o înapoi. L-a lovit apoi cu cotul în tâmplă, atât cât să-l doboare.

Celălalt a avut vreme să-și scoată sabia și să o ridice, moment în care l-a izbit cu o lovitură iute de călcâi drept în bărbie. Procedase ca pe vremuri, brutal și fulgerător.

A smuls cheile de la centura primului.

– Am nevoie de treizeci de secunde.

– Nu sunt sigur că avem la dispoziție atâta timp.

Câțiva războinici înaintau pe jos pe drum. Își dăduseră seama că cei doi călăreți care trecuseră ca vântul prin dreptul lor aveau alte intenții decât aceea de a fura cai.

– Descurcă-te cum știi mai bine, i-a spus Thomas, apoi a pornit în josul scării, sărind câte trei trepte odată.

Încă îl frământa ceva, dar acum a simțit că întrevede cauza cu ceva mai multă claritate. Trebuiau să dea foc acelui oraș.

– William! a strigat, gonind pe coridorul îngust.

Uitase să ia una dintre torțele prinse pe zid, iar acum plătea pentru graba lui. Circulau zvonuri potrivit cărora în acea temniță erau ținuți în viață unii

dintre primii prizonieri luați de Hoardă, însă nu va avea vreme să îi caute.

A strigat încă o dată în întuneric.

– William! În care celulă ești?

– Thomas?

Glasul venea de mai departe. A trecut în fugă prin dreptul câtorva celule și s-a izbit de gratiile celei de-a șasea. William și Suzan stăteau în picioare, parcă amețiți. Cain și Stephen s-au ridicat și ei, apărând alături de ceilalți.

– Suntem atacați de peste douăzeci de scabioși, le-a zis Thomas printre gâfâieli.

A vârât cheia în broască și a răsucit-o cu forță. Broasca a cedat cu un zăngănit puternic.

– Mai sunt și alții?

– Probabil.

– Fugiți! Vă așteaptă caii.

A rupt-o la goană fără să se mai uite înapoi. Aveau să se ajute unii pe alții. A simțit o dorință surprinzătoare de a lupta cu scabioșii care îl asaltau în acele momente pe Johan. În urmă cu un an, doi dintre ei ar fi fost capabili să ucidă sau să țină piept la cel puțin douăzeci de războinici. Dorința de a-i ataca i-a adus pe limbă un gust ca de aramă. Pofta de sânge.

A urcat scările cu pași mari, simțind cum îi ard plămânii după efortul făcut într-un răstimp atât de scurt. A auzit vocile răcnite ale scabioșilor când era doar la jumătatea scării.

A auzit și un geamăt de durere. Al lui Johan?

A țâșnit din temniță, ajungând la lumină, și s-a oprit brusc. Scena i-a făcut inima să stea în loc. Douăzeci de scabioși înarmați cu săbii alcătuiseră un semicerc în fața intrării. Johan stătea cu gluga dată pe spate, având la brațul drept o rană gravă care sângera masiv. Oamenii Hoardei rămăseseră un moment ca împietriți văzându-l pe fostul lor general Martyn privindu-i fix.

Situația i-a readus în memorie lucruri petrecute cu treisprezece luni înainte. Atunci se strânseseră în jurul lui Justin, însă în ochii lui această scenă nu se deosebea mai deloc. Oamenii aceia doreau să ucidă.

La orizont a licărit ceva. Roșu. A cules de jos sabia scăpată de primul paznic pe care îl doborâse mai devreme și a rotit-o pe deasupra capului.

– Înapoi! a strigat, dându-și gluga pe spate. Nu-l recunoașteți pe Thomas de Hunter? Înapoi!

Ferocitatea ce-i răzbătuse în glas l-a speriat până și pe el. A strâns mânerul sabiei cu mâini tremurătoare, dorind cu disperare să se năpustească asupra scabioșilor. Johan îl privea uimit. Oamenii Hoardei se holbau la el. Avea la îndemână o putere cunoscută și, brusc, și-a dat seama că o va folosi.

Acolo, pe loc, furios, va mânui sabia pentru prima oară după treisprezece luni. Ce mai conta? Oricum erau morți cu toții.

Scabioșii au ținut săbiile îndreptate cu vârful înainte. Însă nu s-au retras, așa cum le poruncise.

Din temniță au apărut buluc William și ceilalți.

– Ați surzit? a strigat Thomas. Johan, ia cealaltă sabie.

Celălalt nu s-a clintit.

– Thomas...

– Ridică sabia!

Te-ai pierdut de tine, Thomas.

Răcnind, s-a repezit spre scabioși. Lama sabiei a fulgerat. A lovit în carne. A despicat.

Apoi a eliberat lama și a lovit a doua oară. Sabia a tăiat adânc brațul unuia dintre atacatori. Sângele i-a năpădit mâneca hainei.

Atacul se desfășurase cu atâta rapiditate și forță încât nici unul dintre potrivnici nu a avut vreme să reacționeze. Erau gărzi, nu războinici. Știau de el doar din nenumăratele povești referitoare la tăria și curajul lui inegalabile.

Gâfâind, a rămas cu sabia pregătită să reteze capul primului care ar fi mișcat. Acele animale care se bălăceau în propria boală nu meritau altceva decât moartea. Acei Shataiki ruinați de boală refuzaseră să-l iubească pe Justin.

Ei erau vinovați de înșelătoria lui Chelise.

A simțit cum pieptul i se strânge de o durere cumplită. A strâns din pleoape și a urlat gutural către cer. Un vaier i s-a alăturat – cel de-al doilea om pe care îl rănise stătea în genunchi, strângându-și brațul cu degetele.

Thomas s-a răsucit spre Johan.

– Fructul.

Johan a băgat mâna în buzunar și a scos un fruct care semăna cu o pară.

– Folosește-l, i-a spus el scabiosului, aruncându-i-l.

Înspăimântați, ceilalți s-au retras imediat, abandonându-l pe omul rănit, alături de care se afla fructul.

Thomas și-a lăsat sabia și s-a repezit înainte.

– Pentru numele lui Elyon, nu e nici o vrăjitorie, omule! a strigat și a ridicat fructul, storcându-l și făcând zeama să-i curgă printre degete. E darul lui!

A prins mâneca hainei omului și a smucit cu putere. Cusătura a plesnit la umăr, iar mâneca s-a desprins, dezgolind brațul acoperit de solzi, atins sub cot. Lovitura de sabie tăiase osul și mușchii.

Omul a început să scâncească de spaimă.

Thomas a întins mâna să-l prindă de braț, dar omul l-a plesnit cu cealaltă mână.

Furia de mai devreme a renăscut în el. L-a plesnit pe om peste obraz.

– Nu fi prost!

Știa că proceda greșit, că evadarea mersese prost. Însă acum nu mai putea da înapoi.

A strâns brațul omului cu o mână, iar cu cealaltă a stors fructul deasupra rănii. Zeama a pătruns în tăietură.

A sfârâit.

Un firicel de fum s-a ridicat din carnea despicată. Zeama fructului își făcea efectul vindecător.

S-a ridicat și a aruncat fructul spre primul om pe care îl rănise.

– Folosește-l!

Le-a întors spatele oamenilor Hoardei. Ceilalți se uitau la el cu expresii de șoc sau uimire; nu reușea să le citească fețele. S-a dus spre cal și a urcat în șa.

– Să plecăm.

Era sigur că soldații se vor năpusti asupra lor, dar aceștia au rămas locului. Se uitau îngroziți la omul căruia îi dăduse fructul. Brațul se vindecase pe jumătate și încă sfârâia. William s-a îndreptat spre un cal. Suzan, Cain și Stephen au încălecat fiecare.

– Dacă vă închipuiți că puterea lui Qurong este ceva de iubit sau de temut, atunci aduceți-vă aminte ce ați văzut astăzi, a spus Thomas. De data aceasta vă dau fructul pentru a vă vindeca rănile. Dacă ne veți urmări, nu veți mai avea același noroc.

După aceea, și-a rotit calul în loc și, ametit și îngrețoșat, a pornit la galop către pădure.

Ce făcuse?

23

– Nimic? a întrebat Qurong.

– Sunt mult mai pricepuți la fugă decât la luptă, a zis Woref.

Alături de conducătorul suprem, se găsea pe acoperișul plat al castelului și privea spre sud, pe deasupra copacilor. Doar că el nu vedea copacii. Nici măcar nu se uita spre sud. Ochii îi erau întorși spre interior și vedea fiara întunecată care, în ultimele zile, își croise drum în pântecul lui.

Cunoscuse această fiară numită ură, dar niciodată atât de intim. Bănuia că asta avea legătură cu

întâlnirea cu Teeleh, dar renunțase la încercarea de a înțelege semnificația ei. De fapt, era pe jumătate convins că totul se petrecuse în visele lui. Nu exista un monstru real care se târa prin măruntaiele lui, iar nodul din piept și arșița care îi fulgera prin vine nu erau nici ele reale. Acum o dorea cu disperare pe Chelise din motive doar de el știute, fără vreo legătură cu vreun coșmar în care îi apăruse Teeleh.

O va avea pe Chelise cu orice preț, indiferent dacă acest preț va fi plătit de el sau de ea. Dacă nu putea căpăta iubirea fiicei lui Qurong, cum putea obține regatul?

– Nu acesta e răspunsul la întrebarea mea. Au fost văzuți undeva ori nu?

– Nu.

Comandantul suprem și-a lăsat palma pe balustrada care se întindea de-a lungul acoperișului. Stătea nemișcat, îmbrăcat cu o robă neagră, iar gluga lăsată pe spate îi lăsa la vedere codițele groase.

– Ai executat gărzile așa cum am dat ordin?

– Da.

– Și pe cel care a fost vindecat prin vrăjile lor?

– A murit destul de repede. Un alt paznic a încercat să folosească fructul, dar fără rezultat.

– De ce m-ar interesa? a făcut Qurong, apoi s-a întors și l-a privit pe Woref drept în ochi. Mă interesează albinoșii, nu cele câteva gărzi pe care nu le-ai organizat cum trebuia.

Discutaseră deja despre răspunderea pe care o avea generalul pentru producerea acelei catastrofe. Faptul

că acum, două ore mai târziu, aducea din nou în discuție acest lucru demonstra slăbiciunea conducătorului.

– Am recunoscut că mă fac răspunzător. Și în timp ce tu spumegi, ei sunt departe.

Qurong a mormăit și s-a uitat înapoi spre pădure, probabil surprins de îndrăzneală. Woref a rămas cu ochii spre sud. Când își va ocupa locul de conducător suprem, va arde până la pământ acea pădure și o va lua de la început. Nimic de acolo nu-l mai atrăgea.

Și-a înghițit amărăciunea. Doar Chelise îl mai atrăgea. Și, într-un fel, o dorea pe mamă la fel de mult ca pe fiica ei. Dacă nu se va întâmpla ca într-o zi să o ucidă, se va căsători și cu Patricia. Însă perspectiva de a le poseda pe ele, nu aceea de a se bucura de chipurile lor, îl făcea să simtă un nod în pântece.

S-a cutremurat.

– Am impresia că nu înțelegi ce s-a întâmplat. Acum două zile l-am plimbat pe Thomas pe străzi ca să-mi sărbătoresc victoria asupra răzvrătirii lui. Iar astăzi, evadând, mă face să arăt ca un nătâng. Te înșeli dacă-ți închipui că vei supraviețui întâlnirii cu el.

– Îl crezi prea bun.

– Ți-au trebuit treisprezece luni ca să-l prinzi, iar acum ți-a scăpat din nou printre gheare!

– Chiar așa? Cunoaște-ți dușmanul, așa se spune. Cred că am început să-l înțeleg pe acest inamic.

– Da. Înțeleg că te păcălește de fiecare dată.

– Și ce părere ai avea dacă ți-aș spune că sigur îi cunosc slăbiciunea?

Qurong și-a încrucișat brațele la piept și a întors spatele pădurii.

– E un albinos. Îi știm slăbiciunea. Și asta nu ne-a ajutat deloc.

– Ce preț ești dispus să plătești ca să ți-l aduc înapoi?

– O să-ți las viața!

– Și ce consecințe va suporta persoana care a ajutat la evadarea albinosului?

– Altă pedeapsă decât înecul ar fi o batjocură la adresa mea.

– Nici o îngăduință față de ea?

– Nici una?

– Și nu ai fi îndurător nici cu fiica ta?

– Ce legătură are ea cu asta? a întrebat Qurong pe un ton poruncitor.

– Are mare legătură! a strigat Woref, cu fața arzându-i de înfierbântare. Ea reprezintă totul pentru mine, iar tu ai pus-o în brațele acelui lup!

– Măsoară-ți cuvintele! a ripostat conducătorul, cu furia sticlindu-i în *ochi*. Îndatoririle tale de general al meu nu cuprind și dorința ta carnală față de fiica mea. Cum îndrăznești să vorbești în acest fel despre ea?

– Thomas a evadat cu ajutorul ei.

Vorbele au fost ca o palmă.

– Nu fi ridicol.

– Ea a dat poruncă gărzilor să nu primească fructe de rambutan cu forța, așa cum am ordonat eu.

– Și asta l-a ajutat? Ești orbit de gelozie față de un războinic înlănțuit.

– Acum nu mai e în lanțuri. Asta e situația, nu? E liber fiindcă a visat și a găsit o cale de a-și folosi vrăjile ca să îl îndrume pe Martyn până aici, exact cum a spus cândva acesta că va proceda Thomas de Hunter. A visat pentru că nu a mai mâncat fructul. Iar Chelise este complice, te asigur!

– Ascultă, Woref, dacă până și o gardă sugerează că acest lucru e neadevărat, te înec chiar eu!

– Am executat gărzile acum o oră.

Qurong s-a apropiat de ușa care ducea spre scară și a deschis-o furios.

– Aduceți-o imediat pe Chelise la mine! a poruncit, apoi a trântit ușa la loc. După aceea te voi lăsa să o învinovățești tu însuți. Cum îndrăznești să îmi acuzi fiica de favorizarea albinosului?

– Crezi că eu nu sunt îndurerat? Nu mai dorm de când i-am văzut...

– Nu vreau să mai aud nici o vorbă!

– Pot face dovada.

Conducătorul suprem reacționa de parcă nici nu l-ar fi văzut pe general. Gândul că cineva, cu atât mai mult o persoană de sânge regal, ar unelti cu dușmanul era greu de suportat.

Ușa s-a deschis și Chelise a apărut în prag.

– Am auzit că ai permis ca educatorul meu să evadeze! s-a răstit ea, uitându-se aprig la Woref. Spune-mi, este adevărat?

– Eu? a făcut el.

Simțea că nu se mai poate stăpâni. Îl insulta socotind că el nu știa ce se petrece sub comanda lui.

– Ori tu?

Chelise s-a uitat la Qurong.

– Îi îngădui acestui om să insinueze că l-am ajutat pe albinos să evadeze?

– Nu are importanță dacă voi permite. A vorbit deja.

– Și îi dai crezare? Albinosul voia să viseze ca să poată citi mai bine din Cărți, care depind în parte de vise. Firește, l-am lăsat să viseze. E o crimă?

Deci știa! Doar așa se explica de ce mărturisea atât de repede! Încerca să treacă drept nevinovată, însă târfa din ea ieșea la suprafață destul de vădit.

– Tu ai dat ordin gărzilor să nu-l mai silească să mănânce fructul?

– Da. Era servitorul meu și m-am gândit să-l ajut să-și facă datoria mai bine.

– Și îndatoririle tale însemnau să-l ții de mână și să-i șoptești tandru ceva la ureche? a întrebat-o Woref.

Tânăra a părut că pălește, chiar dacă machiajul îi ascundea tenul.

– Cum îndrăznești?

– Negi? a întrebat tatăl ei.

– Sigur că va nega! Dar știu ce am văzut cu ochii mei când i-am găsit singuri în bibliotecă. Dacă ar fi fost vorba de altcineva decât de femeia mea, i-aș fi ucis pe amândoi.

Qurong nu-și putea crede urechilor.

– Chelise, e adevărat?

– Că m-am îndrăgostit de un albinos? Ce absurd! Thomas e un educator priceput, care știe să citească din Cărțile de Istorii, dar acesta nu e un motiv să fiu

numită târfă! a replicat, după care s-a uitat spre conducătorul suprem. Tată, îți cer să-ți retragi promisiunea de a mă da în căsătorie acestui om. Nu vreau să am deloc de a face cu el decât după ce-și retrage acuzațiile mincinoase și își va cere iertare.

Woref a simțit că orbește de furie. Nu mai fusese tratat vreodată cu atâta dispreț. Probabil că o judecase greșit pe această femeie. Se dovedea mai greu de stăpânit decât își imaginase.

De aceea ești atât de disperat după ea.

– Înseamnă că negi orice favoare pe care i-ai făcut-o lui Thomas de Hunter, a spus Qurong.

– Faptul că tatăl meu îmi pune o asemenea întrebare mă face să înțeleg de cine ascultă.

– Un da sau nu va fi de ajuns, copila mea!

– Sigur că nu i-am făcut favoruri albinosului.

S-a lăsat o tăcere lungă.

– Lasă-ne singuri.

Chelise s-a uitat acuzator spre Woref și a plecat.

– Ai spus că poți dovedi legătura dintre ei?

– Da, stăpâne. Pot.

– Te-ai pus într-o poziție primejdioasă, înțelegi?

– Periculoasă dacă nu am dreptate. Dar am.

– Atunci spune-mi cum, a oftat Qurong.

– Dacă am dreptate vreau să-mi dai cuvântul că fiica ta va fi a mea fără nici o opreliște.

Comandantul a ridicat o sprânceană.

– Va fi a ta când vă căsătoriți. Ce altceva dorești?

Vreau s-o învăț cine îi este stăpân, a vrut Woref să spună. *Vreau să-i frâng oasele, să nu uite cine sunt.*

În loc de acestea, a plecat capul și a rostit:

– Vreau mâna ei fără alte restricții.

Qurong s-a întors cu fața spre balustradă și a privit din nou spre sud.

– De acord. Care ți-e planul?

– În adâncul temniței încă îl avem pe albinosul pe care l-am prins acum două luni. Eliberează-l să ducă mesajul că dacă Thomas nu se predă în decurs de trei zile, Qurong, conducătorul suprem al Hoardei, o va îneca pe fiica lui, Chelise, pentru acte de trădare împotriva tronului.

Qurong i-a aruncat o privire, dar numai un moment.

– Thomas de Hunter nu se va lăsa prostit de așa ceva. Chiar dacă s-ar lăsa păcălit, nu mi-aș putea îneca fiica.

– Nu va trebui. Dacă am dreptate, va reveni. Asta va fi dovada mea.

– Nu mai gândești normal. Nu și-ar risca niciodată viața pentru o femeie pe care nu o cunoaște.

– Decât dacă l-a sedus.

Conducătorul suprem s-a înfuriat.

– Pune-mă la încercare.

– Și dacă nu vine?

– Atunci îmi vei ceda mie condamnarea ei la moarte. O voi lua de soție și o voi ierta în felul meu. Dacă nu mă voi ține de cuvânt, mă poți ucide.

Qurong a rămas pe gânduri. Era prima oară că i se întâmpla asta de când Woref făcuse aluzia.

– Așadar, chiar dacă nu ai dreptate, tot vei avea mâna fiicei mele. Ce pui în joc?

– Onoarea mea! Dacă greșesc, îmi voi recâștiga onoarea prin căsătoria cu Chelise. Dacă am dreptate, îmi voi recâștiga onoarea prin moartea lui Thomas.

– Dar dacă el nu primește mesajul?

– Vom trimite un războinic împreună cu albinosul pentru a reveni cu răspunsul. În același timp, voi porni cea mai mare vânătoare în căutarea tribului care ne-a scăpat în Pădurea de Sud. Tribul a rămas fără Thomas, Martyn și alți conducători și va fi vulnerabil.

– Dacă Thomas nu se întoarce acolo.

– Nu va face asta. Și cred că nu mă înșel.

Conducătorul s-a gândit în tăcere la acest plan, însă în ochi i-au apărut deja sclipiri.

– I-ai văzut atingându-se în bibliotecă?

– I-am văzut, a răspuns Woref, scuipând peste balustradă.

Qurong a gemut.

– A fost întotdeauna foarte hotărâtă. Să păstrăm tăcere asupra acestui lucru. Ți-am promis ceea ce ai dorit. Nu știu dacă s-ar cuveni să mă rog să ai dreptate sau să te înșeli. Se pare că, indiferent de situație, câștigi oricum.

– Ba am pierdut deja. Am văzut ceea ce nu trebuia să vadă nimeni.

Drumul pe care au fost siliți să călătorească i-a făcut să încetinească ritmul. Nu cu multă vreme în urmă, priveliștea deșertului îl umplea pe Thomas de neliniște. Acolo se purtau bătăliile și mureau oameni.

Acolo trăia dușmanul. Înecarea lui Justin inversase rolurile, iar deșertul devenise căminul lor.

Dar în timp ce îi conducea pe cei opt afară din pădure, de-a lungul aceluiași canion unde cândva încolțiseră și uciseseră patruzeci de mii de oameni ai Hoardei, a simțit aceeași spaimă adâncă pe care o trăise când ieșise dintre copaci.

Și-a oprit calul alături de o catapultă arsă de dușmani. Era prima oară că vizita locul marii bătălii de la Trecătoarea Natalga. Acum creșteau smocuri de iarbă pe terasa unde praful de pușcă azvârlise bucăți uriașe de stâncă asupra canionului de dedesubt, strivindu-i pe scabioși ca pe niște furnici.

Johan și-a îndemnat armăsarul până la buza terasei și a privit visător spre fundul canionului. Nu el condusese Hoarda în acea zi, dar atacul întreprins de aceasta fusese plănuit de el.

Thomas s-a oprit alături. Mormanele de stâncă prăvălită erau încă înalte. Păsările și animalele lăsaseră demult doar oasele acolo unde reușiseră să disloce armurile de corp. Din acel punct înalt, rămășițele armatei arătau ca o groapă de gunoi pentru armuri și arme, împrăștiate de vânturi puternice și decolorate de soare.

– Slavă cerului că oamenii Hoardei nu au aflat cum să producă praf de pușcă, a spus Johan.

– Au încercat. Știu care sunt componentele, dar în afară de mine, doar William și Mikil cunosc proporțiile. Dar dacă vor mai avea câteva luni la dispoziție, vor reuși combinația potrivită.

Ceilalți se apropiaseră de margine și se uitau în jos. Thomas a privit înapoi spre pădurea aflată la aproape doi kilometri. Părea întunecată din cauza soarelui care apunea, intrând în contrast cu solul roșiatic al canionului cu care se învecina. Hoarda întunecată se stabilise în închisoarea ei, pe când oamenii Cercului rătăceau liberi prin marea de culoare roșiatică.

Ceva din adâncul pădurii negre îl chema. O imagine a lui Chelise i s-a derulat prin minte. Fața albă și ochii cenușii, privind visători la Cărțile de Istorii. S-a mulțumit să ridice din umeri când ceilalți l-au întrebat de ce rămăsese tăcut atâta timp în cursul fugii din oraș – nici el nu știa sigur de ce se simțea atât de mohorât. Au crezut că îl frământa faptul că apelase la forță, iar el aproape că se convinsese că aveau dreptate.

Cu toate acestea, și-a dat seama că era vorba despre ceva mai mult. A înțeles că se gândea la Chelise.

Și-a întors calul dinspre canion și l-a îndreptat la pas de-a lungul platoului stâncos. Ceilalți au vorbit încet, depănând amintiri, însă un alt cal l-a urmat pe al lui – probabil Mikil. Kara. Aveau de făcut multe.

– Acum nu mai ai îndoieli, Kara. Ce ți se pare mai real? Locul de aici sau de dincolo?

– Nu știu.

S-a întors. Suzan îl urma. Privea spre pădure.

– Credeam că e Mikil.

– Ești cam absent. Nu e vorba doar de evadare, nu-i așa?

– De ce spui asta?

– Pentru că eu am sugerat asta. Și planul a izbutit.

– A fost bine gândit. Poate ar trebui să-ți încredințez comanda uneia dintre diviziile noastre, a zis el și a zâmbit.

Și-a dat seama că ea nu vorbea de plan.

– Nu mă refer la supraviețuirea noastră. Vorbesc despre felul în care putem câștiga încrederea lui Chelise.

– Mda, și asta a reușit.

– Cred că și ea ți-a câștigat încrederea.

Thomas s-a uitat la Suzan în lumina scăzută a apusului. Pielea ei, ceva mai întunecată, era netedă și frumoasă. Cunoștea câțiva bărbați care o curtaseră, dar fără succes. Era precaută, dar și înțeleaptă. Se lăsa greu păcălită. Suzan avea să devină o soție extraordinară.

– Probabil.

– Aș vrea să știi că nu mi se pare o idee proastă.

– Încrederea e una, Suzan, a rostit el încet, fără să fie sigur de ce îi spunea asta. Orice altceva ar aduce a sacrilegiu. Nu aș ajunge până acolo. Înțelegi, nu?

Ea a așteptat un moment până să răspundă.

– Desigur.

– Justin o numește Hoardă, iar noi facem la fel. Ai putea s-o numești iubire. Dar un albinos ca mine și o femeie a Hoardei...

– Imposibil.

– Dezgustător.

– Nu știu cum ai suportat mirosul din bibliotecă vreme de trei zile.

– A fost oribil.

– Oribil.

– Unde înnoptăm? a întrebat Mikil, care apăruse în spatele lor.

– În canion, i-a răspuns Thomas. Într-un loc ferit, la distanță de cadavre. Oamenii Hoardei nu se apropie de morții lor.

– Atunci să mergem. Va trebui să-l zorim pe Johan și să plecăm.

Fără foc de tabără. Fără haine călduroase. Fără alte pături decât cele trei aduse de Mikil, Jamous și Johan. Doar nisip.

Tremurând, Thomas a încercat să se concentreze asupra următoarei acțiuni. Johan.

Au stat toți opt în cerc, dar discuția s-a purtat între cei trei care au vorbit de vise. Ceilalți au ascultat fascinați și, a bănuit el, oarecum neîncrezători. Faptul că Mikil știuse exact unde era ținut Thomas i-a făcut pe toți să nu-și exprime rezervele ce încă persistau.

Situația semăna cu înecul – doar experiența în sine putea, în cele din urmă, să facă un credincios din oricine.

Johan s-a ridicat și a început să se plimbe.

– Mikil, dă-mi voie să fac un rezumat al situației, ca să auzi cât de... cât de unic este. Zici că dacă eu mă tai, iar Thomas procedează la fel, și dacă adormim cu sângele amestecându-se, atunci voi avea visele lui.

– Nu visele lui. Lumea lui din vis.

– Cum spui. Atunci lumea lui din vis. Sper să mă trezesc drept un bărbat pe nume Carlos, fiindcă a stabilit o legătură cu mine mai demult și crede că ar putea fi persoana mea.

– Ceva de genul ăsta, a confirmat Thomas. Nu afirmăm că știm precis cum funcționează lucrurile. Dar ați aflat că atât Kara, cât și Mikil au trăit aceeași experiență. Din câte știu, toți putem avea aceleași experiențe. Din anumite motive, eu reprezint legătura cu o altă realitate. O altă dimensiune. Sunt singura poartă pe care o cunoaștem. Dacă nu visez eu, nimeni nu visează. Doar viața, aptitudinile și cunoașterea sunt transferabile. Așa s-a întâmplat cu Cartea cu file albe.

– A dispărut în lumea ta din vis pentru că Mikil a scris în ea, a spus Johan.

– Da. Și dacă am dreptate, restul Cărților albe au dispărut odată cu ea.

– Le-ai văzut acolo?

– Nu, doar pe aceea de care sunt sigur. E o bănuială.

Johan a oftat.

– Te rog, a zis Mikil. Viitorul nostru poate depinde de tine. Trebuie să faci asta.

– Nu-i vorba că n-o voi face. Dacă insiști, te las să folosești și o cană din sângele meu. Asta nu înseamnă însă că voi și crede.

– Vei crede, te asigur, a vorbit Thomas. Acum așază-te. Mai am multe de explicat.

Johan s-a uitat în jur, către ceilalți, apoi s-a lăsat jos.

Trebuiau să fie atenți ce îi spuneau lui Johan despre situația din Washington. Exista riscul să introducă accidental unele cunoștințe în mintea lui Carlos. Și, în eventualitatea în care acesta ar fi refuzat să le facă jocul, nu puteau risca să-și divulge planul.

Thomas s-a aplecat în față.

– Când te vei trezi drept Carlos, te vei simți derutat. Amețit. Nedumerit în legătură cu ce ți se întâmplă. Dar să fii atent și să te întorci cu cât mai multe informații despre virus, Svensson, Fortier – orice are legătură cu planurile lor. Mai presus de toate, e vorba de antivirus. Nu uita.

– Cine sunt acești oameni?

Thomas a făcut un semn cu mâna.

– Lasă asta. În momentul când vei fi Carlos, vei afla cine sunt. Dar când te vei trezi din nou aici, s-ar putea să uiți detalii pe care le-ai știut atunci. Să te concentrezi asupra virusului. Ai înțeles?

– Antivirusul.

– Și, cât te afli acolo, vezi dacă el știe cine este în posesia Cărții de Istorie cu filele albe. A luat-o unul dintre paznici. Clar?

– Cartea de Istorie cu file albe.

– Bine. În plus, există două informații pe care trebuie să le plasezi în mintea lui. Scopul nostru este să-l determinăm să se răzgândească, dar, dacă nu reușim, trebuie să creadă în două lucruri.

– Am înțeles. Cred că o să țin minte două lucruri.

24

Vreme de câteva clipe de tăcere, care s-au prelungit, Carlos a rămas întins pe jos în pod. Mult dedesubt se găsea subsolul din care Thomas (și Monique)

evadaseră cu câteva zile în urmă, după ce îi spuseseră că era legat de un bărbat din altă lume – cel care sângera la gât. Acela era el, Johan.

A dus palma la gât. A simțit ceva umed. Și-a retras degetele. Sudoare, nu sânge.

Bineînțeles că nu e sânge, a gândit Johan. *Asta s-a întâmplat acum treisprezece luni. Însă în lumea asta, totul a avut loc doar în urmă cu o săptămână. Sunt în visul despre care mi-a vorbit Thomas. Carlos își dă seama că sunt aici?*

Și Johan s-a ridicat.

Carlos și-a dat imediat seama că se schimbase ceva, dar nu ar fi putut defini acea schimbare. Se simțea agitat. Transpira. Un glas îndepărtat îl avertiza în legătură cu un pericol, dar nu auzea clar. Intuiția.

Ori era vorba de ceva mai mult? Șoaptele mistice ale mamei lui îi reînviaseră în minte în ultimele săptămâni. Thomas de Hunter descoperise o cale prin care prospecta nevăzutul. Zăcuse mort pe pat timp de două zile, după care azvârlise cearșaful și urmase scara până la nivelul principal al clădirii. Existau și exemple mai ciudate de moarte aparentă. Însă a respins analiza agnostică a francezului. Hunter fusese mort.

S-a uitat prin cameră. Iar acum se afla aici?

Nu, a gândit Johan. *Nu este Carlos, sunt eu. Și, deși îi cunosc gândurile, el nu le cunoaște în mod obligatoriu pe ale mele, cel puțin deocamdată. Nu el visează, ci eu. Exact așa cum a spus Thomas.*

De ce Carlos? Deoarece el credea că exista o legătură unică între ei, deși nu credea suficient de mult încât să simtă prezența lui Johan, așa cum se întâmpla cu Mikil și Kara.

Iar omul avea pe gât o tăietură veche de o săptămână drept dovadă. Aceeași tăietură pe care Johan o căpătase de la Thomas în urmă cu treisprezece luni, în amfiteatru, când Justin îl dăduse în vileag. Uimitor. Dar real. La fel de real cum promiseseră Thomas și Mikil.

În acel moment se afla în istorii. Cum? Nu-și putea imagina. Vreo cută a timpului ori vreo distorsiune spațială – orice o fi vrut să spună Mikil cu asta. Potrivit părerii lui Thomas conta doar că el era în stare să modifice istoria instalând anumite gânduri în mintea lui Carlos și aflându-i intențiile. Două lucruri, după cum insistase el. Să-l convingă de aceste două lucruri, să afle ce se putea și să se retragă.

Carlos a avut o senzație de déjà-vu. Ceva cunoscut stăruia în mintea lui, dar nu putea detașa acel ceva ca să-l examineze mai îndeaproape. S-a ridicat și s-a dus până la toaletă. Și-a tamponat fața cu o batistă. Respira greoi, iar fața îi ardea.

Așa o să te simți când Fortier îți va strecura otravă în băutură, după ce te-a folosit ca pe un animal – mai curând decât îți închipui.

Gândul l-a luat prin surprindere. Firește, avea destule motive să nu se încreadă în Fortier. Hopkins îi sugerase același lucru. În momentul când va primi antivirusul, va lua toate măsurile necesare pentru a

se proteja. Îi spusese deja lui Fortier că Hunter pretinsese că în urma virusului va apărea o lovitură. Nu va afla că va fi pusă la cale chiar de el. Însă până nu primea antivirusul era neputincios.

Acum se gândea că așteptarea prea îndelungată ar crea probleme.

De ce ar lăsa Fortier pe cineva capabil de o lovitură de palat să trăiască îndeajuns de mult ca să o și pună în practică? Mai ai de trăit o zi, poate două; după aceea, te va lichida.

A simțit un fior rece pe spinare când gândul i-a trecut prin minte, nu fiindcă această idee simplă era nouă ori surprinzătoare, ci pentru că, brusc, a înțeles că era adevărată. Fortier putea să se debaraseze chiar de Svensson. Noua lui putere va ține atâta vreme cât prilejul de a reacționa le lipsea numeroșilor lui dușmani apăruți recent. Se va izola ca să se protejeze. Va distruge orice legătură în urma lui.

Doar o teorie, desigur, dar Carlos a fost dintr-odată convins că descoperise ceva ce nu mai putea ignora.

Pe față avea umbra bărbii nerase. A turnat puțină colonie pe palme și s-a masat pe obraji. Un duș ar fi făcut parte din programul obișnuit al dimineții. Doar nu era în vreo tabără siriană din deșert.

Apoi i-a venit alt gând: să-l întâlnească pe Fortier. Acum. Imediat.

Nu știa precis de ce.

Da, era sigur. Trebuia să vadă în ce ape se scălda omul. Să-l descoasă fără să lase impresia. În acea dimineață, Fortier urma să plece în oraș.

Carlos s-a apropiat de dulapul de haine, a scos o cămașă bej de mătase de pe umeraș și a îmbrăcat-o. A ridicat apoi aparatul de radiorecepție de pe toaletă.

– Verificare perimetru.

A urmat o scurtă pauză. Paraziți.

Apoi gărzile din jurul clădirii au început să prezinte raportul: „Unu, nimic.", „Doi, nimic.", „Trei, nimic.", „Patru, nimic."... Verificarea se termina cu postul unsprezece.

Mulțumit, și-a verificat pentru ultima oară ținuta în oglindă și a ieșit din pod. Trei etaje până la subsol. Pe holul lung. A introdus codul de securitate, a auzit decuplarea încuietorilor și a pășit în încăperea spațioasă.

O masă de conferințe, înconjurată de zece scaune albe, stătea așezată pe o mochetă groasă, de culoare verde. Monitoarele ordonate de-a lungul peretelui dinspre sud primeau semnal de la numeroase antene, dintre care doar una era plasată pe această clădire. Majoritatea erau dispuse la mulți kilometri depărtare. Fortier nu precupețise nici un efort financiar pentru camuflarea locului. Nu mai avea importanță – poziția era deja compromisă de Monique, iar acum, de Thomas. Aceasta era ultima vizită pe care Fortier o făcea acolo.

Nici urmă de franțuz.

În spatele lui, un difuzor a prins viață:

– Carlos, te rog să vii în camera hărților.

Știa. Întotdeauna știa.

Și s-ar putea să se ocupe de tine acum.

A alungat gândul și s-a dus către cea de-a treia ușă din stânga lui. De ce reușea acest francez să-l sperie

cu atâta ușurință? Era doar un om și nu poseda nici măcar jumătate din cunoștințele lui de ucigaș.

Care paznic a luat Cartea?

Ce însemna asta? Ce carte? Pesemne că una dintre gărzi luase un registru – dacă așa se întâmplase, nu-și amintea să-i fi raportat cineva.

A clătinat din cap și a pășit în cameră, închizând ușa în urmă. Înăuntru se aflau alte trei persoane, nu doar Fortier. Strategi militari. Din câte înțelesese, aceștia aveau să plece în cursul zilei.

Fortier s-a întors din fața peretelui pe care se găseau o serie de hărți ce indicau poziția exactă a arsenalului nuclear al fiecărei mari puteri, îndreptându-se către Franța. Câteva fuseseră deja descărcate – cele ale Chinei și Rusiei se aflau aproape în întregime pe solul francez. Britanicii și israelienii urmaseră exemplul Statelor Unite, oferindu-și arsenalele în schimbul antivirusului. Avea să urmeze o mare demonstrație pe coasta dinspre Atlantic a Franței. Însă condițiile schimbului prevedeau că va căpăta ceea ce dorea.

Armele.

– Vă rog să ne lăsați singuri acum, le-a cerut Fortier celorlalți.

Aceștia au aruncat o privire spre nou-venit și au părăsit încăperea fără să comenteze.

– Carlos, a zis Fortier, rânjind vag, după care și-a prins mâinile la spate și s-a întors către hărți. Ne aflăm atât de aproape și totuși atât de departe.

– Eu aș spune că i-ai încolțit perfect, domnule.

– Tot ce se poate. S-au lăsat israelienii vreodată încolțiți fără scăpare?

Distrugerea Israelului fusese încă de la început grija de căpetenie a lui Carlos. Fortier s-a uitat spre el.

– Nu cred că se lasă, domnule. S-au văzut siliți acum. Iar peste o săptămână nici nu va mai avea vreo importanță.

– Pentru că atunci îi vom șterge de pe fața pământului, indiferent ce se întâmplă în cadrul acestui schimb. La asta te referi?

– Presupunând că le luăm armele, da.

– Și ce se întâmplă dacă nu le luăm? Dacă ne trag pe sfoară?

– Atunci îi dăm de gol și oricum îi distrugem. Avem la dispoziție armele necesare.

– Adevărat. De fapt, chiar în aceste momente deținem cel mai mare arsenal terestru din lume. Mai tot arsenalul american se află în largul oceanului. Dar, dintr-o perspectivă pur militară, poziția noastră e slabă.

– Să nu uităm de antivirus.

– Las deoparte antivirusul și spun că fără el poziția noastră este puternică, dar nu îndeajuns. Flota de submarine a Statelor Unite ar fi în stare să provoace distrugeri uriașe. Deocamdată instalăm proiectilele tactice luate de la China. Rusia are 160 de rachete intercontinentale sub comanda mea, îndreptate spre America de Nord și aliații acesteia. În concluzie, ne aflăm în poziția de a sfârși confruntarea exact așa cum ne-am propus.

– Dar ai unele rezerve.

Fortier a făcut câțiva pași și a inspirat adânc.

– Ieri mi-am petrecut nouă ore la discuții cu delegațiile la vârf venite din Rusia, China, India și Pakistan. Acestea au acceptat planurile noastre, arătându-se dispuse să-și joace rolul într-o altă lume. Au apărut și disensiuni, firește, dar în cele din urmă reacția lor a fost mai bună decât speram.

Ceva din tonul omului îi deranja pe Carlos. Pe frunte îi apăruseră broboane sclipitoare de sudoare și părea mai circumspect decât în mod obișnuit. Poate chiar agitat.

– Dar nu am încredere în americani. Nu am încredere în israelieni. Nu am încredere în ruși, nici în chinezi. De fapt, nu am încredere în nimeni. Tu ai?

– Nu sunt sigur că e nevoie de încredere în ei.

– Întotdeauna este. O armă ascunsă ar putea șterge Parisul de pe hartă.

– Atunci, nu. Nu am încredere în ei.

– Prea bine.

Fortier a ridicat o carte mare și neagră de pe un fișier și a pus-o pe masă, în fața lui Carlos, care nu o văzuse niciodată.

– Ce-i asta?

– Noul plan, a răspuns Fortier încruntat.

Putea fi bine, dar și rău – nu avea cum să-și dea seama. A întins mâna după ea.

– Doar prima pagină, a precizat francezul.

Carlos a luat cartea de pe masă, a deschis-o și a dat prima pagină. De-a lungul acesteia se înșiruia o listă de nume. Al lui era al patrulea. Missirian,

Carlos. Urmau cel puțin o sută de alte nume, scrise la fel ca al lui, cu numele de familie în prima poziție.

– Nu prea înțeleg, a făcut el, ridicând privirea.

– Este lista supraviețuitorilor. O sută de milioane cu totul, pe familii. Nu ne îndoim de fidelitatea lor, în baza legăturilor de familie și a trecutului lor, și avem planuri precise privind modul de distribuire a antivirusului către ei. Alcătuirea listei a luat trei ani. S-ar putea să fie și unii care nu merită, desigur, dar vom remedia situația destul de lesne după ce dispar toți ceilalți.

Celălalt a simțit că devine livid. Fortier nu intenționa să dea antivirusul nici unei națiuni. Doar oamenii aleși de el vor supraviețui.

– Depinde doar de tine dacă numele tău va rămâne pe listă, desigur, a spus francezul. Dar decizia mea este definitivă.

Nu știa ce să răspundă. De ce îi destăinuia Fortier toate astea? Doar dacă intenționa să se încreadă în el. Sau pentru a-i câștiga fidelitatea, astfel încât să-l poată elimina cu ușurință?

– Asta nu este...

Carlos a amuțit. Dacă scotea în evidență ceea ce sărea oricum în ochi nu își făcea nici un serviciu. Fortier avea de gând să șteargă de pe fața pământului mai toate țările islamice – ceea ce nu prea era voința lui Allah.

– Te interesează Islamul. Te asigur că în cartea aceea există numele celor mai respectați imami.

– Iar ei sunt de acord cu acest plan?

– Li se va oferi această șansă.

– Da, bineînțeles. Așa e prudent. Și îndrăzneț. Asta rezolvă totul.

Fortier l-a privit cu luare-aminte, apoi a zâmbit.

– Speram că așa vei vedea lucrurile.

– Iar schimbul?

– Deocamdată e important. Încă nu am rezolvat problema. Există posibilitatea ca ei să descopere antivirusul la vreme. După ce le luăm armele, distrugerea lor este sigură.

Carlos s-a deplasat spre capătul mesei.

– Cred că-ți dai seama ce periculoasă este această listă. Câți știu de ea?

– Zece, între care te numeri și tu. Nici unul dintre aceștia nu a primit antivirusul.

Un gând răzleț s-a născut brusc în mintea lui Carlos. Svensson reprezenta cheia spre antivirus – nu încăpea nici o îndoială că își asigurase supraviețuirea prin manipularea antivirusului într-un mod știut doar de el. Cel puțin așa susținuse în urmă cu două săptămâni, și nu avea motive să se îndoiască de el. Dacă murea, antivirusul dispărea odată cu el. Deși existau rezerve mari din remediu, cu siguranță că elaborase un plan și pentru o astfel de posibilitate.

Să țin seama de Svensson.

Iată ideea.

Până în momentul când antivirusul se distribuia pe scară largă, Svensson era cel mai puternic dintre cei doi. Ținerea lui sub control însemna stăpânirea mai multor lucruri decât reușea să-și imagineze.

– Vei rămâne aici până se termină schimbul, a continuat Fortier. Prin aceste demonstrații, trebuie să exercităm cât mai multă presiune asupra președintelui american. Acum, asta reprezintă cea mai mare prioritate pentru tine. După efectuarea schimbului, vreau ca această clădire să fie făcută una cu pământul.

– Iar asasinatele?

– Conform planului, depinde de felul în care se comportă cei vizați.

Armand Fortier a urmărit cum s-a închis ușa în urma omului din Cipru și s-a întrebat dacă făcuse o greșeală arătându-i lista. Însă avea nevoie de ajutorul lui în aceste ultime zile, iar altă cale de a-și asigura încrederea lui deplină nu găsise. Era prea riscant să-l ucidă acum, înainte de a deține controlul asupra arsenalelor nucleare. Cine știe ce măsuri de protecție pregătise deja Carlos?

Telefonul mobil i-a vibrat în buzunar. L-a scos și a aruncat o privire la număr. Un cod de paging.

S-a dus la un telefon roșu, fixat pe perete, și a început plicticosul proces de a efectua o convorbire telefonică internațională pe canale sigure. Mai vorbise cu acel om o dată, iar discuția ținuse mai puțin de zece secunde. Directorul CIA se dovedise de neprețuit și merita să trăiască. Deși nu știa multe...

Apelul s-a realizat în cele din urmă.

– Grant.

– Vorbește repede.

Pauză.

– Am anumite motive să cred că legătura mea a fost compromisă.

Legătură? Carlos.

– Omul din Cipru.

– Da, a zis americanul.

– Ești sigur?

– Nu. Dar încearcă să dea de el.

– Cum?

– Prin visele lui Hunter.

Visele. Singurul element neprevăzut din toată operațiunea. Fortier încă nu era dispus să dea crezare acelor baliverne. Existau explicații alternative care, indiferent cât de improbabil sunau, aveau mai multă logică decât gogoriţele astea mistice.

– Operațiunile decurg normal, da? s-a interesat el.

– Da, domnule.

– Nu trebuie să afle că îl suspectați.

– Am înțeles.

– Ce oră e?

– Aproape șase, a spus doctorul Bancroft. Seara. Dormiseră vreo trei ore.

Kara s-a ridicat în capul oaselor și a aruncat o privire la brațele amândurora, încă legate cu bandă adezivă. S-a uitat la Thomas.

– Am reușit.

– Deocamdată, totul e bine. Suntem vii și liberi.

– Iar Johan visează.

– Așa sper.

Bancroft s-a aplecat peste trupul lui Thomas și a desfăcut cu grijă banda adezivă de pe brațele lor.

– Johan visează, a zis el. Spuneți-mi că asta e o veste bună pentru noi. Lumea asta, mai precis.

– Deocamdată, vestea e bună. Doar Carlos poate decide ce va întreprinde în continuare.

Thomas și-a lăsat picioarele pe podea și a luat de la doctor un șervețel antiseptic umed.

– Incredibil, a exclamat Kara. Serios, a fost absolut incredibil.

– Și totul devine mai real de fiecare dată. După trei sau patru ori, nu mai știi care realitate este adevărată.

– Cinstit vorbind, dacă nu mi-aș da seama, aș zice că acesta este visul.

– S-ar putea.

– Mereu m-am întrebat cum ar fi să trăim în vis, a intervenit doctorul Bancroft, cu un zâmbet abia schițat.

– Până nu înțelegi că există alte realități dincolo de aceasta și până nu trăiești experiența uneia dintre ele, mai real nu se poate, doctore. Tatăl meu susținea că nu luptăm împotriva lucrurilor din această lume, ci împotriva... Nu mai țin minte precis ce spunea, dar era ceva foarte spiritual. Crede-mă, doctore, nu trăiești în vis.

S-a scărpinat, pentru că avea o mâncărime sub braț. Bancroft i-a urmărit degetele, apoi s-a uitat în ochii lui.

– O simplă iritație. Probabil e ceva luat din Indonezia, a zis Thomas, după care s-a ridicat și s-a îndreptat spre telefonul de pe masă.

– Te superi dacă aș vrea să rămân singur câteva momente, doctore? Aș vrea să dau un telefon.

Doctorul Miles Bancroft s-a arătat rezervat, însă a ieșit. Thomas a telefonat la Casa Albă și a așteptat cât i s-a făcut legătura. Președintele dormea, dar lăsase instrucțiuni să fie trezit dacă îi telefona el.

– Thomas. Ați visat? a întrebat cu o voce obosită.

– Da, domnule.

– Și Johan?

– Dacă nu vă deranjează, vorbim față-n față. O fi legătura curată, dar...

– Sigur. Elicopterul așteaptă ordin de decolare.

– Lucrurile progresează? a rostit, ceea ce însemna: „Gains e în drum spre Israel?"

– Da. Dar mai avem două zile...

– Iertați-mă, domnule, dar nu la telefon.

– S-ar părea că mai avem o problemă. Demonstrațiile au început să capete o turnură urâtă.

– Aduceți armata.

– Am făcut-o deja. Nu propria mea siguranță mă preocupă. E vorba de sentimentele publicului. Dacă se întâmplă ceva, mi se poate forța mâna.

– Mai am nevoie de ceva timp.

– Și trebuie să aflu ce se petrece...

– Imediat ce visez din nou, voi ști.

Președintele a rămas tăcut. Se lăsa la mâna lui Thomas. Dacă intenția lui de a face jocurile așa cum sugerase acesta dădea greș, însemna că mai multe miliarde de oameni își vor pierde viața.

Dar avea de ales?

– Vino aici cât de repede poți, a spus și a închis.

25

Thomas s-a învârtit încet în jurul lui Johan, străduindu-se să obțină de la el informații despre Carlos. Însă prima lui experiență de acest fel fusese atât de șocantă, încât mai totul rămăsese dat la o parte de experiența dură de a trăi prin substituție în mintea altcuiva.

Încercau de jumătate de oră. În afara insistenței cu care Johan susținea că Missirian Carlos nu știa nimic despre Cartea cu file nescrise și a repetatelor lui exclamații referitoare la incredibilul vis pe care îl avusese, nu au reușit să ajungă la vreo concluzie. Amintirile i se ștergeau odată cu scurgerea timpului.

– Da, știu, a zis Thomas. De nedescris. Dar eu vreau să aflu dacă Fortier intenționează să realizeze schimbul antivirus contra arme așa cum s-a convenit.

– Nu.

– Nu? Dar ai spus...

– De fapt, da, a făcut Johan. Schimbul se va face, desigur, dar antivirusul pe care-l veți primi va fi ineficient. Așa e mai logic?

– Da. Ești sigur?

– Da, a confirmat Johan și a clipit. Deci, în acest moment, tu, celălalt Thomas, dormi în acel palat numit Casa Albă? Visezi despre tine. Dar Carlos nu visează despre mine. Eu sunt real.

– Și eu, a adăugat Thomas și i-a făcut semn să tacă. Nu încerca să înțelegi. Povestește-mi ce planuri are Carlos. Crezi că se va răzgândi?

– Probabil. A reacționat la sugestiile mele. Imediat. Îndeosebi dacă ar fi să vină aici în persoana mea, după cum propui tu. Se lasă deja sedus de idei mistice. Și a mai apărut ceva legat de o carte de nume. Francezul pune la cale ceva la care nimeni nu se așteaptă.

– Serios? Și a trebuit să aștepți atât până să-mi spui? Ce anume?

– Acum mi-am adus aminte. Și nu sunt sigur ce anume. Ceva despre oamenii cărora plănuiește să le dea antivirusul. Nimeni nu anticipează așa ceva. Sunt mai puțini oameni care-l vor primi.

– Știam eu! a exclamat Thomas. Minte! Așa e, nu?

– Așa cred. Svensson este cheia. Nu mă întreba de ce, dar Carlos s-a gândit la el.

– Nu țin minte ca Rachelle să fi fost atât de uitucă atunci când revenea din vis.

– Eu mă pricep la luptă, nu la vise.

– Ești la fel de inteligent ca ea. Te lași purtat de entuziasm. Ca un copil care își pierde mințile când gonește cu viteză.

– A fost o goană nebunească! a încuviințat el zâmbind. Nu aș fi crezut dacă nu aș fi trăit eu însumi experiența. Vreau să mă întorc.

– Ține minte, acum, când nu mai ai îndoieli privind legătura cu Carlos, s-ar putea să împărtășești soarta lui. Trebuie să fim foarte precauți. În cazul în care face vreo greșeală și se dă de gol, îl vor...

Zgomotul de copite răsunând pe piatră i-a atras atenția. Patru cai au apărut de după colț. Cain, Stephen, un albinos pe care nu l-a recunoscut și un scabios.

Un scabios?

– I-am găsit pe faleză, a precizat Cain, oprindu-și calul. Qurong i-a trimis cu un mesaj.

A făcut uitate orice gânduri despre Johan și Carlos. Scabiosul purta haine de piele, de luptător, dar nu era înarmat.

– El este Simion, a spus Cain, referindu-se la albinos, și a coborât de pe cal. A fost luat prizonier acum câteva luni și închis în temnița subpământeană.

Thomas s-a grăbit să ajungă la el și l-a ajutat să descalece. I-a prins mâna în semn de salut.

– Slavă lui Elyon. Nu am știut unde să te căutăm. Mai sunt și alții acolo? a întrebat, apoi s-a întors spre Johan. Niște fructe și apă, te rog.

Celălalt i-a surâs. Avea un dinte lipsă, iar Thomas și-a dat seama că îl pierduse după o lovitură de pumn sau picior.

– Șezi, șezi, a zis, ajutându-l. Mai sunt și alții?

– Doar eu, a glăsuit Simion încet.

Thomas l-a măsurat pe scabios, care a privit pe furiș în jur.

– Ajutați-l pe oaspetele nostru să coboare de pe cal și dați-i niște fructe.

– Descalecă, i-a ordonat William.

Scabiosul a coborât temător.

– Nu sunt înarmat. Am venit doar ca să duc răspunsul vostru către comandantul meu, Woref.

– Și ce dorește Woref? a făcut Thomas.

Scabiosul s-a uitat la Simion, care stătea nesigur pe picioare.

– Qurong a emis un decret.

Mikil s-a apropiat de el și i-a întins mâna. Omul a refuzat-o cu un gest.

– Qurong a spus că dacă Thomas de Hunter nu se întoarce în captivitate în trei zile, își va îneca fiica, pe Chelise, pentru trădare.

Nimeni nu a scos o vorbă. Thomas a simțit că i se învârte mintea. Ea nu era vinovată de trădare nici cât...

Dar îi îngăduise să viseze.

S-a întors către Johan.

– Ar fi în stare să-și înece fiica?

– Eu vă asigur că așa va face, a insistat scabiosul.

– Despre ce fel de trădare este vorba? l-a descusut Johan încruntat.

– N-a vrut să ne dezvăluie, a precizat Simion. Doar că Thomas de Hunter va ști.

Toți au privit spre el.

– Mi-a permis să visez, a explicat el cu un glas absent. Sunt convins că nici un om, nici măcar Qurong, nu și-ar ucide fiica fiindcă a lăsat un prizonier să viseze.

– Adevărat, a zis Johan. De acord, trebuie să fie și altceva. Asta e o uneltire de-a lui Woref.

– Dar de ce ar crede că am da curs unei cereri atât de absurde? a întrebat William.

Thomas a înțeles imediat.

– Cain. Stephen. Țineți-i de urât oaspetelui nostru, a cerut el și a surprins privirea lui Suzan. Convocăm sfatul.

– De ce? a insistat William. Avem de-a face cu o treabă simplă.

– Atunci întrunirea noastră va fi scurtă. E în joc viața unei femei. Nu vom respinge chestiunea fără o analiză atentă.

Le-a întors spatele și a înaintat prin canion, trecând de un colț și ajungând pe o porțiune nisipoasă, umbrită de stânci copleșitoare. În sufletul lui se zbăteau emoții contradictorii.

Și-a trecut degetele prin păr și a mai făcut câțiva pași. Nu se cuvenea să fie atât de îngrijorat de soarta acelei femei. Chelise. Abia dacă o cunoștea. O femeie care își bătea joc de triburi și se făcea complice la vânătoarea lor. Și era fiica lui Qurong! Ceilalți nu vor înțelege.

– Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, a zis William, aș spune că nutrește unele sentimente față de această femeie.

Thomas s-a întors spre ei. Johan, William, Mikil, Jamous și Suzan stăteau în cerc în jurul lui.

– Sentimentele mele față de ea nu se deosebesc de acelea nutrite de Justin față de tine, William, a rostit Thomas. Ea este creația lui la fel ca tine.

Bărbatul arăta descumpănit.

– Chiar te gândești să răspunzi cererii lui Qurong?

– Ce rost ar mai avea sfatul dacă nu analizăm alegerile pe care le facem? a strigat Thomas. Tu ai luat deja o hotărâre – nu așa procedăm noi.

Au rămas uimiți de ecoul vocii lui.

– Are dreptate, a intervenit Suzan. E în joc viața unei femei.

– Viața unei scabioase.

– Suzan are dreptate, a zis Mikil. Deși mă simt înclinată să fiu de acord cu William referitor la viața unui scabios, se cuvine să ascultăm explicația lui Thomas. Cândva, am fost cu toții scabioși.

S-a așezat. Ceilalți i-au urmat exemplul. Stabiliseră de multă vreme că ședereа era poziția de preferat dacă exista posibilitatea izbucnirii vreunei neînțelegeri.

– Elyon, îți cerem părerea, a spus Mikil, conform procedurii tradiționale. Îngăduie-ne să vedem ce vezi tu.

– Așa să fie, au rostit ceilalți în cor.

William a respirat adânc să se liniștească.

– Cer iertare pentru reacția mea impulsivă. Sunt nerăbdător să mă întorc mai curând la trib. Oamenii de acolo sunt vulnerabili fără noi, a zis și a tras aer în piept cu putere. Ai dreptate, Mikil. Și noi am fost cândva scabioși. Dar ideea de a risca viața lui Thomas pentru fiica lui Qurong, care va continua să trăiască sfidându-l pe Elyon, nu e doar lipsită de înțelepciune, ci și imorală.

– Poate că ar trebui ca mai întâi să ne explice Thomas ce crede, a rostit Suzan.

S-au uitat la el plini de speranță. Dar ce să le spună? *Cred că m-am îndrăgostit de o prințesă scabioasă?* Gândul, apărut brusc, l-a șocat. Nu. Nimic despre iubire.

– Vreau să vă fie limpede că nu m-am îndrăgostit, a zis el, apoi și-a dres glasul. Recunosc totuși că mi-a câștigat încrederea cât am stat cu ea în bibliotecă.

– Încrederea? s-a mirat Johan. Eu nu aș avea încredere în fiica lui Qurong.

– Atunci să o numim înțelegere, i-a răspuns scurt Thomas. Nu pot explica sentimentul, dar așa a fost. Nu-și merită propria înșelătorie.

– Dar așa stau lucrurile, a precizat Mikil. Suntem toți liberi să alegem, iar ea a ales.

– Asta nu înseamnă că nu poate alege altfel. E o persoană, la fel ca oricare dintre noi!

Afirmația lui a răsunat prea tare pentru canionul acela îngust.

– Ba nu, Thomas, nu este ca oricare dintre noi, a spus William. N-aș fi crezut posibil să aud asemenea vorbe rostite de tine. Sentimentele îți întunecă judecata. Controlează-te, omule.

– Dar cum socotim sentimentele lui Justin? a întrebat Suzan. Nu iubirea a dus la înecul lui?

Câțiva dintre ei au vorbit în același timp, iar cuvintele lor s-au încălecat, amețindu-l pe Thomas. Tot astfel și simțămintele proprii. Nu putea fi sigur de ele. Sentimentele nu erau demne de încredere; cu toții știau asta. Pe de altă parte, Suzan pusese o întrebare bine cumpănită. Cum ar vedea Justin acest lucru?

A ridicat mâna, cerând liniște. Ceilalți au tăcut.

– Dacă Ronin ar fi aici, i-am asculta părerea. Recunosc, gândul că această femeie ar putea muri mă întristează, dar mă voi supune judecății sfatului. Nu am alte argumente decât propriile sentimente, pe care le-am exprimat deja. William, explică-ți părerea.

– Mulțumesc, a zis acesta și și-a plecat capul. Am trei idei care ne vor oferi îndrumare. Prima: în ce privește întrebarea lui Suzan privind sentimentele lui Justin, se

spune că lui Elyon îi este dor de mireasa lui. Asta știm toți. Mai știm că noi, Cercul, suntem mireasa lui. Așa ne-a explicat în deșert. Hoarda nu este mireasa lui.

A aruncat o privire spre ceilalți, nu a constatat nici o obiecție și a continuat:

– A doua idee: boala, care poate fi îndepărtată prin înec, reprezintă o jignire la adresa lui Elyon. Unii susțin că tot ce atinge un scabios este pângărit, deși eu nu aș merge chiar atât de departe. Însă unul din neamul lor este cu siguranță pângărit. A îmbrățișa o creatură atât de nenorocită, care acceptă murdăria, este totuna cu a îmbrățișa murdăria în sine.

– Dar Justin m-a îmbrățișat când eram scabios, a intervenit Johan.

– Asta s-a întâmplat înainte de curățarea prin înec. De fapt, de aceea a creat înecul, să ne curățăm de boală. Spui că nu are importanță dacă suntem curați ori nu? El nu ar fi mers atât de departe dacă nu ar fi contat.

Argumentația lui William avea o oarecare logică, dar lui Thomas nu-i pria. Cu toate acestea, nu îndrăznea să vorbească.

– El urăște boala, dar nu și bărbatul sau femeia din spatele bolii, a subliniat Suzan.

– De aceea spune Cartea că el va arde orice mlădiță care nu rămâne în El ca să poarte fruct? a întrebat William. Eu sunt vița, voi, mlădițele[1], dar uitați-vă ce se întâmplă cu mlădițele care rămân sterpe.

---

[1] *Evanghelia după Ioan*, 15.4-5, versiunea Bartolomeu Anania (n.tr.).

Asta i-a făcut să tacă.

– Și, în cele din urmă, dacă n-a fost îndeajuns, analizați mânia lui Elyon față de aceia care îl resping. Te-ai da în schimbul lui Teeleh, Thomas? Ori al unui Shataiki? Sunt scabioșii mai puțin înșelați decât ei? Eu aș zice că a te da unei femei scabioase sau a te da în schimbul ei nu e mai puțin supărător decât îmbrățișarea unui Shataiki, iar procedând astfel vei stârni mânia lui Elyon.

Argumentul era atât de jignitor, încât nici unul dintre ei nu a părut în stare să îl analizeze cum se cuvenea. În loc să descopere vreo încurajare pentru a face ceea ce acum știa că trebuia făcut, Thomas a simțit cum disperarea lui se adâncește. Își simțea sângele bubuindu-i în urechi.

– Știți toți că nu sunt de acord cu William, a vorbit Johan. La ultimul sfat, am susținut că ar fi nevoie să îmbrățișăm Hoarda devenind mai asemănători lor. Dar situația de acum este diferită. Thomas, Cercul are nevoie de tine. Tribul tău, la fel. Conducându-ne, din Hoardă vor veni în Cercul nostru mai mulți oameni decât această femeie.

Thomas s-a uitat la ceilalți. Mikil a rămas mută, Jamous de asemenea. Nici măcar Suzan nu a contrazis afirmația dinainte.

– Aceasta este decizia sfatului?

Nimeni nu a scos un cuvânt.

S-a ridicat.

– Fie, a zis și s-a îndepărtat de ei, a trecut de colț și s-a îndreptat spre scabiosul care aștepta.

– Thomas! a strigat Mikil, care a alergat să-l prindă din urmă. Te rog, e o scabioasă, pentru numele cerului, i-a șoptit ea. Renunță.

– Asta și fac! s-a răstit el.

S-a oprit în fața soldatului.

– Du-te și spune-i generalului tău că, așa cum nu și-ar bea propriul sânge, Thomas de Hunter nu acceptă condițiile lui ridicole.

Tot ce putea face pentru Chelise era să-i transmită lui Qurong mesajul clar că îi disprețuia fiica.

– Iar lui Qurong transmite-i că e treaba lui ce face cu propria fiică. Iar acum, du-te.

Scabiosul a șovăit, apoi a urcat grăbit pe cal, pe care l-a întors și a urcat, ieșind din canion.

26

Au pornit din canion în șir indian și au traversat deșertul către Pădurea de Sud. Dispoziția sumbră a lui Thomas i-a potolit pe membrii grupului. Mikil și Johan au încercat să aducă puțină bună dispoziție discutând despre vise, dar el le-a reamintit imediat că existau puține speranțe să supraviețuiască în vis mai mult de o săptămână. Ar fi preferat să mănânce rambutan în fiecare seară tot restul vieții, ca să uite până și de existența istoriilor. În cele din urmă l-au lăsat cu gândurile lui.

William mergea în frunte, iar Thomas încheia grupul, în urma lui Suzan, care îl consolase cu un zâmbet

înțelegător. Caii urcau dunele de nisip în tăcere, fornăind când și când ca să-și curețe nările de praf.

Cu fiecare pas, Thomas simțea cum inima i se strânge tot mai mult. Oricât ar fi încercat, nu reușea să alunge starea de proastă dispoziție. Sentimentele împotriva cărora ducea o luptă erau absurde. Cu totul absurde. Și-a spus asta mereu, mereu.

Chelise e o scabioasă cuprinsă de boală. Răsuflarea îi miroase a pucioasă, iar mintea îi este înnegurată de înșelătorie. Mai curând ar porunci moartea ta decât să se înece într-un lac roșu.

Atunci de ce simțea acea atracție nestăpânită față de ea? Era limpede că nu o iubea așa cum un bărbat iubea o femeie. Cum să iubească o femeie după ce o pierduse pe Rachelle în urmă cu treisprezece luni? Cum putea o femeie, cu atât mai mult o târfă bolnavă, să o înlocuiască pe Rachelle?

Șirul înainta mai repede decât el, însă în loc să-și îndemne calul să-i ajungă din urmă pe ceilalți, îl lăsa să păștească și mai încet. Hotărârea lor de a o condamna pe Chelise la moarte îl izolase de ei.

Doar rușinea te reține. Ori protestul?

În orice caz, i se părea firesc să rămână în urmă. Ceilalți s-au uitat spre el, dar l-au lăsat să aibă loc mai mult în jur. Curând a rămas cu cel puțin o dună în urmă.

Abia atunci, când i-a pierdut cu totul din ochi, a început să se simtă în largul lui. Fără nici un regret, a lăsat imagini ale ei să îi umple mintea.

Chelise privindu-l când se afla pe scară, stând cu brațele încrucișate în timp ce el căuta cu disperare printre Cărțile de Istorii.

Chelise repetând cuvintele scrise de ea, cu ochii mari de emoție.

Chelise, zdrobită de incapacitatea ei de a alcătui o propoziție întreagă.

Dacă i s-ar elimina boala din piele și înșelătoria din minte, ce femeie ar deveni? Ce prinț ar mai fi demn de o asemenea prințesă?

– Bună, Thomas.

A tresărit, cât pe ce să cadă din șa. Însă nu a văzut pe nimeni. Se afla aproape de o formațiune stâncoasă, între două dune, singur. Nu-i mai vedea pe ceilalți. Soarele îi luase mințile.

– Aici, prietene.

S-a răsucit către sursa acelui sunet. Și acolo, pe o piatră din spatele lui, a văzut un liliac.

Un liliac alb. Un Roush.

– Michal?

Animalul îmblănit i-a zâmbit.

– Unul și același.

– Chiar tu ești? Nu te-am văzut de... a zis, și glasul i s-a stins.

– Da, nu ai văzut de multă vreme un Roush, știu. Asta nu înseamnă că nu suntem pe aici. Te-am urmărit. Și, recunosc, te-ai descurcat bine. Mult mai bine decât am declarat public față de ceilalți, deși nu-mi face plăcere să recunosc.

A coborât imediat de pe cal și a dat fuga spre liliac. Voia să își arunce brațele pe după gâtul creaturii și să-i spună cât de mult se bucura să o vadă. Cu toate acestea, s-a oprit la trei pași de Michal și a rămas cu ochii holbați ca un școlar.

– Da... Ești chiar tu... s-a bâlbâit el.

– În carne și oase. Deși aș prefera să păstrezi doar pentru tine știrea privind această întâlnire.

Thomas a căzut în genunchi, pe de o parte din cauza slăbiciunii, pe de alta, ca să fie la fel de scund ca liliacul.

– Îmi pare rău. Nu-mi dau seama ce se petrece cu mine.

– Eu, da.

Bărbatul a respirat adânc.

– Atunci lămurește-mă.

– S-a apropiat de tine.

Thomas s-a ridicat. Cât de mult știa Michal?

– Cine?

– Chelise. Prințesa.

– Mă simt apropiat de ea, dacă la asta te referi. Nu merită să moară. Am petrecut câtva timp împreună în bibliotecă și, chiar scabioasă, nu e așa cum mă așteptam. Sunt convins că Elyon poate arăta îndurare chiar și...

– Numești asta apropiere? Eu aș numi-o iubire.

– Ba nu. Nu e chiar așa.

– Atunci așa ar trebui să fie.

Rămas fără grai, s-a uitat lung la Roush.

– Ce vrei să spui? Doar e scabioasă.

– Și tu ai fost. Dar ea nu vede lucrurile în acest fel.

– Justin?

– Justin.

Thomas a ridicat privirea spre duna pe care rămăseseră urmele lăsate de ceilalți.

– Dar doctrina...

– Înseamnă că ați stabilit-o greșit. Vreau să știu ce a spus William.

De ce alesese Michal tocmai acel moment pentru a se arăta? A simțit cum speranțele lui cresc, umplându-i pieptul.

– Cercul este mireasa lui. Îi este dor de Cerc.

– Destul de adevărat, dar în aceste momente el își curtează mireasa. Crede-mă, dacă ar fi să-l vezi în aceste clipe, Justin s-ar afla acolo pe stâncile acelea, pășind agitat cu mâinile prinse în păr, dorind să câștige iubirea oamenilor Hoardei. Aceștia ar fi mireasa lui, la fel ca voi.

Thomas s-a uitat spre stânci, imaginându-și-l pe Justin pășind agitat. Inima a început să-i bată cu putere.

– Ce altceva a mai spus William? a vrut să afle Roushul.

– Că mânia lui Elyon față de cei care îl resping trebuie să fie domolită prin înec înainte ca noi să-i putem îmbrățișa.

Michal s-a încruntat.

– Aș fi crezut că după moarte îl veți înțelege mai bine pe Justin. Mânia lui Elyon se îndreaptă împotriva lucrurilor care îi îngrădesc iubirea. Împotriva lui Teeleh și a Shataikilor care sunt pregătiți să înșele și să fure acea iubire. El urăște tot ce zădărnicește iubirea miresei lui.

– Așadar, nu scabioșii.

– Eu nu afirm că înțeleg totul – Elyon depășește puterea mea de înțelegere. Însă iubirea lui este fără de margini. Știai că atunci când vă înecați, el a făcut legământ să uite de bolile voastre? El ține minte doar iubirea voastră. Chiar când voi bâjbâiți, așa cum face William în aceste momente, Justin jură să uite și își aduce aminte doar de iubirea acestuia, indiferent cât de imperfectă ar fi ea. Ar fi cât se poate de adevărat să se spună că voi, oamenii, ați reușit totul. Bineînțeles, m-aș asigura că William înțelege bine. Elyon este încântat. Desigur, trebuie plătit un anumit preț. Da, trebuie să existe un înec, dar el este încântat de mireasa lui și foarte dornic să îi atragă pe alții în Cerc.

Normal, Thomas știa toate acestea. Dar nu chiar în acele condiții fără echivoc.

– Dacă ai vedea iubirea lui Justin față de Chelise, te-ai veșteji pe loc, a rostit Michal cu un zâmbet abia schițat. Este vorba de Marea Romanță.

Thomas a început să pășească agitat de colo-colo. Ce însemna asta? Că avea dreptate afirmând despre Chelise că era ca orice altă femeie, fie ea scabioasă ori nu? Că avea dreptate dorind să o salveze? Că iubirea pe care o nutrea față de ea nu se deosebea de aceea pe care o avusese față de Rachelle?

Dar cum se putea să iubească o scabioasă în același fel cum o iubise pe Rachelle? Nu, imposibil ca Michal să se refere la așa ceva.

– Urmează-ți inima, Thomas. Justin ți-o arată pe a lui.

Cuvintele lui Justin i-au revenit în memorie. A înălțat capul și a privit lung spre deșert, apoi a lăsat adevărul să îi invadeze mintea. Era depășit de toate. O iubea pe Chelise. Poate că ea nu-l iubea, dar el nu putea nega simplul fapt că o iubea mai mult decât își amintea că iubise pe cineva, cu excepția Rachellei.

– Thomas!

S-a întors către dună. Suzan stătea pe creastă și se uita la el de sus. Mai demult, ea nu-l văzuse pe Justin; oare acum îl vedea pe Michal?

S-a răsucit pe călcâie. Roushul dispăruse!

– Te așteaptă ceilalți.

Nesigur vreme de câteva momente, a rămas încremenit. Apoi a înțeles ce urma să facă. Ce trebuia să facă.

A fugit spre cal și a sărit în șa. Aruncându-i o privire de rămas-bun lui Suzan, și-a întors calul și s-a îndepărtat în galop de ea, pornind spre pădure.

– Thomas! Așteaptă!

A trecut de creasta primei dune și a plonjat pe pantă, îndreptându-se către următoarea dună.

– Așteaptă! Vin cu tine!

Suzan pornise după el. Și-a oprit calul. Ea a venit în galop, ajungând în spatele lui.

– Mă întorc la ea.

– Atunci ne întoarcem amândoi.

– Nu-ți pot cere să faci asta.

– M-ai învățat să trăiesc pentru a înfrunta pericole. Și, deși nimeni altcineva nu știe, mă dau în vânt după romanță.

Dunele din spatele ei erau pustii. Ceilalți vor vedea urmele lăsate de copitele cailor și își vor da seama ce s-a petrecut. Din fericire, își vor păstra cumpătul și își vor continua drumul spre trib, unde va fi nevoie de prezența lor.

– Atunci să ne grăbim, a zis el și a dat pinteni calului. Trebuie să ajungem la ea înaintea mesagerului.

– Nu ai de gând să te predai?

– Vreau să o scot de acolo.

Au gonit peste încă o dună.

– Dar dacă ea va refuza să plece?

– O voi convinge, nu? a spus el cu un zâmbet.

Urmele lăsate pe nisip erau cât se poate de clare.

– Neghiobul s-a întors acolo, a vorbit William.

– Iar Suzan e cu el, a adăugat Mikil.

Johan s-a întors și el către dună.

– Nu și-a propus să se predea, altfel nu i-ar fi permis lui Suzan să îl urmeze. Se duce după Chelise.

Această obsesie pe care Thomas o avea față de fiica lui Qurong îi rămânea de neînțeles lui William. O știa drept o femeie de spirit, frumoasă printre scabioși, însă o scabioasă, la urma urmelor, la fel de bolnavă ca toți ceilalți.

Propusese ca membrii Cercului să mai îndulcească standardele pentru a-i convinge pe membrii Hoardei să se predea, dar se gândise la înec, nu la iubire.

Acum se întreba dacă nu cumva acționase împotriva intereselor Cercului. Poate ar fi mai bine să rămână fermi în privința angajamentelor cerute pentru a pătrunde în Cerc, dar iubirea față de Hoardă să rămână. Ceea ce făcea acum Thomas punea argumentele lui la încercare în diverse moduri. Ce avea să se întâmple: se va transforma el într-un scabios ori Chelise va deveni o albinoasă?

Sau pozițiile lor erau ireconciliabile?

– Trebuie să-i oprim! a zis Mikil.

– Și cum vei reuși? Îi urmărim tot drumul până la temniță?

– Îi așteptăm, a propus Johan. Aici.

– Nu-i putem lăsa pe membrii tribului singuri atâta vreme.

– Atunci îi voi aștepta *eu*.

Mikil s-a uitat spre soțul ei.

– Jamous, vorbești serios?

– Vom aștepta împreună cu Johan, a spus și s-a întors către William. Ia-i pe Cain și pe Stephen cu tine.

– Nu-mi place, a suspinat celălalt. Cercul e la vreme de încercare, iar conducătorii își riscă viața pentru o târfă.

– Ai avea nevoie de câteva lămuriri, s-a răstit Johan la el. Acum e vorba de Thomas, cel care ți-a salvat viața în câteva rânduri.

William s-a încruntat și și-a răsucit calul.

– Atunci ne vedem la trib. Tăria lui Elyon.

Johan a dat aprobator din cap.

– Tăria lui Elyon.

27

– Mai mult. Vreau să trec de orice verificare făcută de la cinci pași.

– Atunci va trebui să ai pielea solzoasă.

După căderea întunericului, furaseră pastă de morst și câteva haine dintr-o casă de la marginea orașului. Thomas își scosese cămașa și se dădea cu pudră. Suzan i-o întindea pe spate.

– Va fi întuneric, iar tu vei purta o glugă peste față. Nu-ți înțeleg deloc entuziasmul că te mânjești cu substanța asta.

– E vorba de miros!

S-a întors spre ea, făcând ochii mari ca un copil. Ardoarea pe care o manifesta față de acea misiune era foarte molipsitor. Văzându-l cum se comportase în cursul zilei, alții ar fi socotit că o luase razna.

Nu o luase razna. Inima lui se dăruia cuiva. Probabil că el nu ar fi recunoscut, dar Suzan era în stare să vadă situația chiar și cu ochii închiși. Thomas de Hunter pornise pe un drum pe care îl ocolise după moartea lui Rachelle. Se afla în etapele premergătoare celei în care se va îndrăgosti nebunește. Urmărindu-l îndeaproape, femeia simțea că dorea să traverseze aceeași stare.

Încă depunea toate eforturile ca să-și ascundă sentimentele, ori poate nu era chiar sigur cum să le interpreteze, dar nu se putea abține. Îi spusese lui Suzan ce se petrecuse între el și Chelise în bibliotecă, dându-i mai multe detalii decât i-ar fi fost trebuincioase.

A vorbit în mod expresiv, slujindu-se de mișcări largi din brațe, trăgând concluzii absurde despre cele mai simple lucruri.

– Își ținea brațele încrucișate. Îți poți închipui?

– Da. Dar nu pricep legătura.

– Încrucișate! Știe foarte bine că în postura asta arată seducătoare.

– Cu brațele încrucișate? Nu sunt convinsă...

– Nu brațele sunt totul. Dar să lăsăm asta. E vorba de imaginea de ansamblu. O să te convingi.

În timp ce se dădea cu morst pe față, a vorbit de miros:

– Vreau să miros ca Hoarda. Am mai făcut-o o dată, chiar în dormitorul lui Qurong, când el sforăia ca un balaur.

A mai luat morst în căușul palmei și l-a aplicat pe obraz. Praful albicios i s-a ridicat ca un nor în jurul capului.

– De data asta va fi în dormitorul ei și am senzația că va fi mai sensibilă decât tatăl ei. Morstul nu-mi va acoperi mirosul de albinos dacă va fi întins doar pe față, adevărat?

– Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că vrei să devii scabios din alt motiv decât acela de a te strecura în castel. Vrei să fii ca ea!

– Da? Poate că exista un grăunte de adevăr în spusele lui Johan. Ajung scabios ca să salvez o scabioasă de condiția ei.

Suzan a râs.

– O singură privire îi va fi de ajuns ca să-și dea seama că nu ești unul. Nu ai cum să-ți ascunzi adevărata identitate – aici greșește Johan.

Thomas s-a ridicat, întorcându-se.

– De acord. Cum arăt?

– Ca un scabios.

Puțini îl văzuseră vreodată astfel. Pentru majoritatea, era războinicul temut, devenit un filozof introvertit. Aici în deșert, se transforma în Thomas iubitorul. Suzan a surâs. Îi plăcea destul de mult acea latură ascunsă a lui.

A înșfăcat roba, trăgând-o peste cap.

– E bine?

– Da. Poți fi confundat cu un scabios.

– Atunci e bine. Cred că sunt gata. O să am nevoie de o oră ca să ajung la castel, plus una să mă întorc. Să mă aștepți aici la crăpatul zorilor. Dacă nu apar, procedezi cum crezi că e mai bine, a zis și a încălecat.

Pleca într-o expediție nebunească, să caute o femeie care, în ciuda bănuielilor lui greșite, nu-l iubea. Iar Suzan îl susținea deoarece știa că Thomas de Hunter reușea să realizeze întotdeauna ce-și punea în minte. Acest lucru și romanța din propriul ei spirit îl încurajau să continue.

Toate bune și frumoase, dar dacă nu se mai întorcea? O atrăsese acolo prin ardoarea lui molipsitoare, dar ce se întâmpla dacă lucrurile se sfârșeau prost? Dacă ar muri până dimineață, ar trebui ca și ea să-și asume o parte din vină.

– Să fii atent. Dacă te prind, vei ajunge în lac, nu în bibliotecă.

– Știu, a zis și a privit lung spre nord, unde se afla orașul. Oare fac lucrul cel mai potrivit?

– O iubești?

– Da.

– Atunci du-te la ea, Thomas de Hunter. Ne-am spus ce era de spus.

El a zâmbit și a dat din cap.

– Tăria lui Elyon.

– Tăria lui Elyon.

S-a apropiat de oraș dinspre est, ocolind grădina regală și urmând drumul mai puțin circulat care ducea direct la castel. Luna se ridicase pe cer. Hotărâse că dacă i se adresa cineva, îi va răspunde ținându-și capul plecat. Cu puțin noroc, poate nu trebuia să-și pună la încercare talentul de a trece drept scabios.

Scăldat în lumina lunii, castelul se înălța în dreapta lui. A lăsat calul să meargă de voie – animalul se afla pe teren familiar. Pe sub robă a simțit sudoarea amestecându-se cu morstul.

Thomas, ce faci dacă ea nu vrea să te însoțească?

Suzan îi pusese aceeași întrebare și, în entuziasmul lui, o asigurase că ea îl va urma. Acum, însă, nu mai părea chiar atât de convins. De fapt, gândindu-se mai bine la sarcina pe care și-o luase, și-a dat seama că partea cea mai ușoară va fi să ajungă în camera ei. Mult mai greu îi va fi să o convingă să plece de acolo.

Drumul era încă pustiu. Deocamdată, totul mergea bine. S-a gândit că cel mai mare avantaj consta în politica nonviolenței, promovată de membrii Cercului. Practic, Hoarda nu avea dușmani reali care să îi amenințe securitatea. Măsurile de protecție nu presupuneau respingerea unui atac, iar pedeapsa pentru infracțiuni minore, precum furtul, era atât de drastică, încât nici un scabios nu încerca așa ceva. Auzise că orice infracțiune comisă împotriva casei regale se pedepsea cu moartea întregii familii a făptașului.

Cu siguranță că paza în jurul castelului fusese întărită după evadarea lui, însă scabioșii nu erau obișnuiți cu șiretenia cu care se puteau furișa oamenii Cercului. Dacă modul în care reacționaseră gărzile cu o zi în urmă reprezenta un etalon, atunci avea motive serioase să spere.

A intrat în pădure ca să evite orice întâlnire cu vreun paznic pe drum. S-a așezat mai bine în șa și a mânat calul printre copaci, către grajdurile din spatele castelului. Simțind mirosul familiar al grajdului, iapa a fornăit.

– Ușurel, fetițo.

S-a lăsat ușor la pământ și a legat animalul de o creangă. Lumina de la camerele din partea din spate a castelului se strecura printre copaci, în ciuda orei foarte târzii. Din fericire, acelea erau torțe care ardeau toată noaptea.

Uscăturile de pe sol au scrâșnit sub tălpile lui, dar nici un paznic nu a perceput zgomotul. S-a grăbit să dea ocol grajdului. Chelise îi spusese că dormitorul

ei dădea spre *oraș*, fiind situat la ultimul etaj al castelului. În cursul evadării, văzuse treptele ce duceau spre acoperiș. S-a deplasat cu repeziciune spre gardul care înconjura incinta și s-a uitat pe furiș prin el.

Nu a văzut pe nimeni.

Deci, asta era. Odată trecut de gard, nu va mai bate în retragere. S-a prins de capătul de sus al unui stâlp și, după ce a respirat adânc, a sărit.

– Cine e acolo?

Se afla încă în aer, coborând spre pământ ca o parașută, când glasul a răsunat cât se poate de clar în noapte. Și foarte aproape.

A aterizat pe ambele picioare și a văzut un paznic la trei metri în dreapta. Războinicul fusese plasat în preajma gardului.

Thomas a coborât capul și s-a îndreptat spre castel ca și cum era un lucru obișnuit ca un scabios să pice din cer.

– Stai! Ce înseamnă asta?

S-a oprit și s-a întors cu fața spre războinic, analizând soluțiile la îndemână. Mai precis, nu prea avea de ales. Îi rămânea o singură soluție.

Omul trebuia să dispară. De asta depindea viața lui Chelise.

Rămânând cu capul în pământ, s-a îndreptat spre războinic. Mai avea cinci pași până la el.

– Oprește-te acolo!

Thomas i-a răspuns cu glas pițigăiat.

– Generalul Woref mi-a cerut să-l întâlnesc aici.

– Generalul?

– Sunt concubina lui.

– Con...

A acționat înainte ca omul să poată analiza acea afirmație șocantă. S-a aruncat spre dreapta, s-a rostogolit o dată și a ajuns la un metru. Soldatul s-a răsucit, iar lama sabiei a sclipit.

Thomas a lăsat ca inerția să-l propulseze într-o lovitură de picior din rotație. Piciorul a atins cu putere tâmpla omului.

S-a auzit doar un geamăt scurt, după care celălalt a căzut ca un sac.

– Îmi pare rău, a șoptit el.

S-a lăsat într-un genunchi, a sfâșiat mâneca hainei omului până la umăr și i-a legat mâinile și picioarele la spate. Apoi a sfâșiat și cealaltă mânecă și cu bucata de material i-a aplicat un căluș foarte strâns.

A alergat spre clădire și a urcat scara în zbor. A ajuns pe acoperiș și s-a ghemuit înapoia balustradei. Își rupsese cumva hainele? Reținându-și respirația, s-a verificat. Din câte și-a dat seama, totul era intact.

Acum trebuia să se grăbească. Soldatul se va dezmetici destul de curând și, chiar legat, putea să facă suficient zgomot ca să atragă atenția.

Thomas a fugit spre singura scară pe care a văzut-o. A dat să deschidă ușa. Era încuiată. A examinat încuietoarea. Avea în față un model de tehnologie pădureană. Gândită chiar de el.

Concepuse acea încuietoare pentru a asigura o ușă contra vântului puternic, nu a hoților. Un simplu bolț de bronz ținea laolaltă tot ansamblul. A scos

cuiul. Încuietoarea i-a căzut în palmă. A așezat-o pe podea și a deschis ușa cu fereală.

Casa scărilor era cufundată într-o lumină scăzută. S-a strecurat înăuntru, a închis ușa și a rămas nemișcat și tăcut.

Nici un sunet. Toată lumea din castel dormea.

A coborât atent treptele, oprindu-se de fiecare dată când se auzea vreun scârțâit. Chiar dacă folosiseră tehnologie pădureană, se lucrase în pripă.

Jos, un balcon se întindea cât toată lungimea etajului superior. În fața lui se găsea o torță ce ardea, plasată între două uși. Dacă nu se înșela, una era de la dormitorul lui Chelise. Nu avea decât o soluție ca să afle.

A scos capul peste balustradă, a văzut curtea de jos goală, și s-a grăbit spre prima ușă.

Încuiată și aceasta.

Același model.

A desfăcut din nou bolțul.

A pășit în cameră și a închis ușa. O lampă cu gaz lumina slab un pat mare. Chelise dormea. A examinat întreaga încăpere dintr-o privire. Uși care dădeau spre alt balcon. O comodă masivă, pe care stătea o lampă. O oglindă de masă. Draperii lungi și moi. Ambianță regală.

Sosise momentul adevărului. Dacă persoana din pat nu era Chelise, se vedea silit să mai lege pe cineva cu mâinile la spate.

S-a furișat spre pat și s-a aplecat peste silueta de sub velințe. Persoana aceea dormea cu cearșaful tras

peste cap. Trebuia să-i vadă fața pentru a fi sigur că intrase unde voise, dar gândul de a o dezveli în somn...

A auzit podeaua scârțâind în spatele lui. A simțit o lovitură în cap. A căzut în față, peste forma adormită, și a făcut un efort să se ridice.

Obiectul l-a izbit din nou, drept în spate. De această dată a icnit. În timp ce gemea, și-a dat seama că forma de sub velințe nu era vie. Perne.

Cea de-a treia lovitură l-a atins în cap și, vreme de o clipă, a crezut că va leșina. A reușit să rostească.

– Eu sunt! Thomas!

Persoana care îl atacase s-a oprit o clipă, cât să-i permită să se rostogolească. Acolo, în lumina oranj a lămpii, stătea o femeie îmbrăcată complet.

– Thomas?

– Chelise! a zis și s-a ridicat în capul oaselor. Ce faci?

– Cum adică? a șoptit ea. Mă apăr.

– Am venit să te ajut, nu să te atac.

Chelise ținea în mâini o torță neaprinsă. S-a uitat spre ușă și a rostit:

– Cum ai ajuns aici? Ai venit să te predai?

– Nu. Nu pot face asta.

– De ce nu? Evadarea ta m-a pus într-o lumină foarte proastă. Toată noaptea m-am temut că fiara aceea va da buzna peste mine. Mi s-a spus că ai respins cererea lui Qurong.

Așadar, totul era adevărat. Ea înțelesese că viața i se găsea în primejdie.

– Dacă mă predau, mă vor ucide. Asta vrei?

A coborât torța.

Thomas s-a ridicat și a rămas cu fața la ea. S-au privit pentru prima oară de când ea îl lăsase ultima dată în bibliotecă. În lumina lămpii, fața ei părea frumoasă.

A pășit spre ea și a dat să ridice mâna spre obrazul ei, dar s-a răzgândit.

– Am venit să te salvez.

– Nu e nevoie. Vreau să te predai lui Qurong ca să facem uitată toată această nebunie. O să chem gărzile imediat.

Respingerea l-a făcut să simtă o durere în piept. Fața i s-a înfierbântat.

– Atunci, cheamă-le.

– Vorbește mai încet. Arăți ridicol cu stratul acela de morst pe față.

– Mă preferi fără el?

Ea s-a apropiat de toaletă, a pus torța jos și s-a privit în oglindă, în care nu se vedea nimic din cauza luminii slabe.

Încă nu chemase paznicii.

– Chelise, ascultă-mă. Știi la fel de bine ca mine că s-a terminat cu viața pe care îți închipuiai că o vei duce în acest castel. Woref te va distruge. Dacă vei supraviețui predându-mă pe mine, fiara aceea, cum îi ziceai, îți va oferi o moarte lentă. Iar dacă vei refuza să te pleci în fața pumnului său, te va ucide.

– Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu erai tu, i-a răspuns ea iritată. Fără tine, Woref nu s-ar comporta ca un porc și nici nu aș fi pusă în această groaznică situație de a alege.

– Atunci, măcar vezi că ai de unde alege.

– Între ce și ce? Între un animal și un albinos? Ce fel de alegere este asta?

I-a ignorat tonul mușcător al cuvintelor.

– Atunci nu ne alege pe nici unul. Părăsește acest loc și negociază cu tatăl tău dintr-o poziție dominantă.

Ideea a făcut-o să șovăie. Când a vorbit din nou, tonul vocii ei se mai înmuiase.

– Dacă voi merge cu tine, Woref nu mă va ierta în veci.

– Nu vei pleca de bunăvoie cu mine. Te voi lua cu forța.

– Cu forța? a pufnit ea în râs. Ca prizonieră a ta. Cum să negociez dacă o să-ți fiu prizonieră?

– Găsim noi o soluție. Îl voi cere pe Woref în schimbul tău. Ceva de genul acesta. Și ce va face el ca să te aibă?

– Orice.

– Exact. Orice. Vezi, plecând de aici, le forțezi mâna. Dacă rămâi, viața ta va fi un coșmar, chiar dacă mă dai pe mâna lor.

Pe fața ei a apărut un zâmbet vag.

– Dar trebuie să înțelegi că eu...

Cum să-i spună? Brusc, și-a dorit să nu fi deschis gura.

– Poftim? l-a întrebat pe un ton poruncitor.

– Cred că nutresc anumite simțăminte față de tine. Constat că ai alte sentimente, dar nu m-aș simți bine dacă te-aș lua de aici fără să-ți declar cinstit intențiile mele.

De această dată, tânăra n-a mai râs.

– Ce intenții? Să-mi câștigi iubirea? Atunci, dă-mi voie să fiu sinceră. Știu cum ne priviți voi, albinoșii. Ne socotiți respingători. Răsuflarea ne miroase rău, iar pielea noastră vă provoacă greață. Nu știu ce idei juvenile s-au născut în mintea ta, dar noi doi nu vom putea fi niciodată iubiți.

– Am putea, dacă te-ai îneca.

– Nici gând.

Thomas s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o greșeală cumplită. Însă Michal îi spusese să-și asculte inima, iar inima lui bătea pentru acea femeie. Gândul de a o părăsi îl îngrozea, de aceea și-a zis da. Inima lui era dăruită ei.

– Nu am vrut să te jignesc, a zis ea, după ce-l văzuse cum suferea. Îmi cer iertare. Dar tu ai viața ta, iar eu, pe a mea. Mă simt atrasă de bărbați care îmi seamănă. De aceeași carne.

– Prea bine.

– Înseamnă că ai înțeles?

– Da. Dar nu accept. Cred că am văzut ceva mai mult în ochii tăi.

– Chiar dacă ar fi adevărat, nu mă bizui pe așa ceva, a spus ea și, după ce l-a privit câteva momente, s-a apropiat spre dulap.

– Ce faci?

– Îmi iau cele trebuincioase pentru o călătorie în deșert.

– Înseamnă că vii?

– Atâta vreme cât ești de acord să mă aduci înapoi în schimbul unei cereri pe care o voi face eu.

– Da. S-a făcut, a încuviințat și, brusc, a simțit o mie de furnicături prin corp.

– Nu ai nevoie de nimic. Trebuie să ne grăbim.

– O femeie are nevoie de tot soiul de lucruri, a zis ea, și a așezat câteva obiecte în geanta de piele. Vezi că e un vas cu morst și niște pastă pe servantă.

– Chiar...?

– E cel aromat, pe care îl foloseam când veneam în bibliotecă. Crede-mă, o să te bucuri că-l iau.

A apucat vasul micuț. Ea s-a apropiat și a desfăcut geanta. Au schimbat o privire lungă, iar Thomas a fost în stare să jure că avea dreptate. Chelise știa mai multe decât recunoștea.

Ori poate nu.

– Hai, arată-mi drumul.

Fusese convocat la castel în miez de noapte, ceea ce constituia motiv de îngrijorare și pe vreme de pace. Ținând seama de evenimentele petrecute în ultimele zile, Woref se temea de ce era mai rău.

Ceva legat de Chelise, simțea asta. Și-a condus calul pe stradă la pas măsurat, dar sângele îi fierbea deja în vine. Pe lume nu exista vreo sursă de necazuri mai serioasă decât femeile. Ele iubeau și ucideau, ba chiar ucideau și când iubeau. Bărbații ar fi făcut bine să îndepărteze acea ispită de pe fața pământului. La ce slujea iubirea dacă prețul plătit era atât de îngrozitor?

A descălecat, a pătruns în hol, unde și-a dat jos gluga.

– Woref, a făcut Qurong, care îl aștepta în curte. Mă bucur că generalul cel mai prețuit de mine a reușit să sosească.

Și-a plecat capul în semn de respect.

– La trezire am primit vești proaste, a început conducătorul, mult prea afectat, așadar veștile erau cel puțin groaznice. Una dintre gărzile tale a fost găsită legată în apropiere de gardul din spatele castelului.

Furt?

– A povestit că un bărbat prefăcându-și vocea pentru a semăna cu a unei femei a susținut că ar fi concubina lui Woref, apoi l-a doborât. Ceva mai târziu, s-a întors însoțit de o femeie și l-a făcut să leșine din nou.

– Te asigur că minte. Nu am nici o concubină.

– Nu mă interesează minciunile tale! Cea de-a doua femeie era fiica mea. Chelise a dispărut!

A vorbit cu glas tremurător.

– Cum...?

– Prima „femeie“ era Thomas, dobitocule!

– Thomas de Hunter. Deci, el a luat-o.

Ori Chelise a plecat de bunăvoie?

– Paznicul a afirmat că o silea să meargă. I-a cerut omului să ne transmită că în curând va formula și o cerere. Și o va elibera când ne vom conforma.

A plecat de bunăvoie, s-a gândit Woref. Fața i s-a aprins, dar nu și-a exteriorizat furia..

– Acum viața ta e în joc. Te voi face răspunzător chiar și dacă un fir de păr va fi clintit de pe capul lui Chelise. I-ai spus că va fi înecată, știind prea bine că

nu voi face nicicând așa ceva. Tot *tu* ai spus că îi voi da o lecție și ai lăsat de înțeles că Thomas poate veni. Iar acum a dispărut.

– Stăpâne, avem răspuns la cele întâmplate. Am primit știre că oamenii mei se apropie de tribul lui. Nu va fi singurul care să aibă ceva de negociat.

Conducătorul suprem l-a măsurat sceptic.

– Nu au conducători. Am trimis întăriri. Nu au cum să scape de o divizie întreagă.

– Eu o vreau înapoi pe Chelise, nu mă interesează o turmă de albinoși!

– O vei avea și pe Chelise. Dar numai dacă va fi a mea!

– Găsește-o! s-a răstit la el Qurong, strâmbându-se.

28

S-a străduit, dar nu a reușit să doarmă. Și nici nu putea visa, a socotit el, decât după ce îi câștiga iubirea. Era posibil ca virusul să îl ucidă în decurs de câteva zile în cealaltă realitate, și nu trebuia să îngăduie acelei realități să influențeze în vreun fel drama care se desfășura aici. Și-a promis că va mânca rambutan în fiecare seară, doar ca să uite. Vreme de o săptămână, o lună, indiferent cât de mult. Iar când va visa, în cele din urmă, la Casa Albă, unde dormea în prezent, se vor scurge doar câteva ore.

S-a aplecat peste stânca din dreptul lui Suzan, privind spre Chelise, care dormea la vreo trei metri de ei.

– Pentru numele Cerului, Thomas, te rog să te odihnești, i-a șoptit Suzan. Curând se luminează de zi.

– Nu mă simt obosit.

– Dar te vei simți curând. Și mă deranjezi și pe mine dacă stai așa.

– Ești geloasă?

– Pe ea? Dacă ai fi alt bărbat, poate că da – să nu iei asta drept lipsă de respect, dar mi-am dăruit deja inima.

Oarecum surprins, și-a îndreptat toată atenția spre ea.

– Serios? N-ai scos nici o vorbă până acum.

– Uneori e mai bine să ții unele lucruri în secret.

– Cine e fericitul?

– Nu vreau să-ți spun. Dar îl cunoști, a zis și s-a ridicat într-un cot. Trebuie să mărturisesc, totuși, că acest nou Thomas m-a impresionat.

– Nu am ce oferi ca noutate.

– Nu-mi aduc aminte să te fi văzut stând treaz și privind lung la o femeie care doarme și care nu te iubește. Sau să arăți atâta interes ca să afli de cine m-am îndrăgostit eu. Mi-am închipuit mereu că te interesa mai mult cum să mânuiești sabia decât să cucerești o femeie.

– Se vede că nu mă cunoști deloc. I-am făcut curte Rachellei în pădurea colorată, a rostit el și a privit spre stele. Pe vremea aceea, romanța era la fel de normală ca aerul pe care îl respiram.

– Eram prea mică să-mi amintesc, a șoptit ea.

– Acum nu mai ești.

– Înțeleg deci că te lași pradă acestui impuls. Fără nici un fel de rezerve.

Thomas a evitat un răspuns direct.

– Am fost născuți pentru Marea Romanță.

– Sigur.

– Nu fac decât să-mi urmez dorințele inimii.

– Aș putea să-ți dezvălui câte ceva, domnule poet.

– Atunci prezintă-ni-l pe omul tău și vom vedea cum vă faceți curte.

– Dacă te-ai auzi... Chiar că ai început să vorbești ca un poet.

– Să lăsăm asta, a făcut el cu un surâs. Elocvent am fost mereu. Cuvântul mi-a fost cândva sabie, însă acum e acest cântec de iubire față de fecioara care se află acolo. Ori aici?

– Eu văd că va trebui să te învăț câte ceva despre subtilitățile poeziei.

Și-a aruncat ochii spre femeia care dormea și a coborât glasul.

– Vrei poezie adevărată? Atunci ascultă: mi-am pierdut inima. E în posesia lui Chelise, această creatură răpitoare care doarme în pace. Când se încruntă, văd un zâmbet pe fața ei; când se strâmbă, aud un hohot de râs. Am mers călare alături vreme de două ore, croindu-ne drum prin pădurea întunecată fără să scoatem o vorbă, dar i-am auzit inima șoptind cuvinte de iubire către mine de fiecare dată când calul ei punea copita pe pământ. Acum nu pot dormi

deoarece iubirea mi-e somn și m-am îndestulat cât să rezist o săptămână. Ea se preface că nu mă iubește, fiind că boala a umplut-o de rușine, dar eu văd dincolo de ochii ei, drept în inimă, unde ea își trădează adevăratele dorințe.

Suzan a chicotit.

– Dacă măcar jumătate din vorbele astea ar fi adevărate, înseamnă că ești robul iubirii, Thomas de Hunter.

În timp ce zâmbetul i-a pierit de pe față, el și-a mutat privirea.

– Așa este.

Chelise s-a mișcat pe neașteptate. A întors capul spre ei.

– Aveți de gând să vorbiți toată noaptea? Vreau să dorm.

Thomas a clipit nedumerit.

– A, te-ai trezit?

– Vorbiți prea mult. Nu știu cum își curtează albinoșii femeile, dar n-ar fi rău să vă gândiți la unele subtilități.

S-a lăsat liniște.

– Are dreptate, a consimțit Suzan în cele din urmă.

– N-am știut că tragi cu urechea, a zis Thomas și, deși era întuneric, a observat zâmbetul de pe fața ei. Bine, cred că e momentul să dormim.

S-a întins, neștiind sigur dacă trebuia să fie rușinat ori încântat că ea îi auzise vorbele.

Au rămas tăcuți mult timp.

– Îți mulțumesc, Thomas, a rostit apoi încet Chelise. Ai spus vorbe frumoase.

– Nu ai de ce, a răspuns el, înghițindu-și nodul din gât.

– Să nu uiți înțelegerea noastră, i-a amintit, răsucindu-se spre el.

Da, bineînțeles. Înțelegerea. Era cât pe ce să-i iasă din minte.

Chelise și Suzan l-au lăsat să doarmă până la răsăritul soarelui. Se treziseră amândouă cu o oră mai devreme și hotărâseră să mai aștepte o oră până să pornească spre deșert. Posibilitatea ca vreun scabios să îi descopere întâmplător în micul canion unde își stabiliseră tabăra era destul de redusă.

Suzan se îmbăiase într-un pârâu din apropiere, iar Chelise a decis să facă și ea același lucru. A așteptat până când a terminat Suzan, după care s-a furișat și ea în apă. Deși se obișnuise cu ritualul îmbăierii în lac, apa rece i-a dat furnicături.

Dacă nu ar fi vorba de Thomas, nu s-ar fi îmbăiat în acel pârâu, dar se simțea obligată să se prezinte într-un mod care să nu le provoace repulsie albinoșilor. A îndurat durerea, dar și-a spălat bine pielea. Apoi, cu atenție, și-a aplicat morst parfumat, folosind o băltoacă drept oglindă. A ales câteva flori mai mici de tuhan și le-a prins în păr. Toate astea de dragul lui.

Dar de ce, Chelise? De ce te preocupă atât de mult să-l încânți pe Thomas? Nu putea răspunde. Probabil pentru că el se purta foarte frumos cu ea. Albinos sau

nu, era bărbat, iar ea nu avea cum să ignore afecțiunea nebunească pe care o dovedise salvând-o.

Chelise s-a întors cu fața spre Suzan, străduindu-se să nu-i privească fix pielea întunecată. Tenul ei era diferit. S-a uitat la pandantivul de la gât, pe care îl purtau toți albinoșii.

– De ce porți medalionul acela?

Suzan l-a ridicat între degete și l-a privit.

– Acestea sunt culorile Cercului. Verde, de la pădurea colorată, negru, de la răul care ne-a distrus pe toți. Apoi roșu, vezi? a făcut semn către cele două barete încrucișate, de piele roșie. Sângele lui Justin. Și, la urmă, cercul alb.

– Dar de ce alb?

Suzan s-a uitat în ochii ei.

– Alb. Suntem mireasa lui Justin.

Ciudat mod de a vedea lucrurile. Chiar ridicol. Cine a mai auzit ca cineva să fie mireasa unui războinic mort? Sigur, ei credeau că el continua să trăiască.

Absurd.

Chelise s-a uitat la Thomas.

– Să-l trezim?

– Nu pot crede că încă doarme, a zis Suzan zâmbind. Probabil că l-ai făcut să obosească seara trecută.

– Mi se pare că mă obosește el cu entuziasmul lui.

Suzan a fixat șaua suplimentară pe care Thomas o adusese din oraș.

– Simți ceva față de el?

Chelise nu se aștepta la o întrebare atât de directă. Nu știa ce să răspundă.

– Uite-l pe Thomas de Hunter, o legendă a Gărzii Pădurii, care se îndrăgostește de tine, fiica celui care îl vrea mort, Qurong. Asistăm la crearea unui basm.

– E un albinos.

Suzan și-a lăsat palma pe șa și s-a întors către tânără.

– Asta nu înseamnă că e prea bun pentru tine.

– Nu la asta mă refeream.

– Nu, dar așa simți. De aceea te-ai îmbăiat și ți-ai dat pielea cu substanța aceea. Te asigur că sunt de acord cu el. Cred că ești foarte frumoasă. Și nu cred că ai idee cât de norocoasă trebuie să te socotești că acest bărbat te iubește.

Brusc, Chelise a simțit că se îneacă. S-a uitat la Thomas. Iată-l dormind pe regele albinoșilor. Ori rege le era Justin? În ciuda încercării lui de a șterge morstul aplicat în seara precedentă, încă mai avea pe față urme groase.

– Îți dă un sentiment plăcut, nu?

– Ce anume?

– Să fii îndrăgostită.

– Da, a răspuns după o clipă de ezitare.

Nu-și dădea seama de ce se simțea atât de stânjenită. Să aibă Thomas dreptate când afirma că ea încerca să-și acopere rușinea? Acum Suzan spusese același lucru. Nu analizase problema în acești termeni.

– Cred că meriți.

Nodul din gâtlej a crescut, astfel că a fost nevoită să înghită în sec pentru a-și reține plânsul. Nu înțelegea de unde izvorâse acea emoție neașteptată, dar era prima oară că un albinos o impresiona cu

atâta ușurință. Lecțiile din bibliotecă, alături de Thomas, o făcuseră să se simtă la fel.

Privind spre pădure, astfel încât Suzan să nu-i vadă lacrimile ce dădeau să izbucnească, a socotit că-l plăcea pe albinos.

– De ce nu-l trezești? Trebuie să plecăm.

Chelise s-a apropiat de el, bucurându-se că i se oferise o diversiune.

– Trezește-te.

A mormăit ceva, apoi și-a răsucit capul, încă adormit. Chelise a aruncat o privire spre Suzan, dar ea se ocupa de înșeuarea altui cal.

S-a aplecat și l-a împuns.

– Thomas, trezește-te.

A sărit în sus, a privit în jur, apoi, văzând-o, și-a dat seama unde se afla. S-a ridicat în picioare și și-a șters mantia.

– Ce oră e? M-ați lăsat să dorm prea mult.

– Păreai obosit.

S-a uitat înspre Suzan, apoi a măsurat-o pe Chelise.

– Mă întorc imediat, a zis el și a pornit grăbit în direcția pârâului.

Obsesia aceea pe care o aveau albinoșii pentru curățenie era interesantă.

Thomas s-a întors zece minute mai târziu, având fața sclipitoare, fără urmă de morst.

– Mă simt renăscut. Nu te supăra, dar substanța aceea îmi dă mâncărimi.

– Serios? Eu o găsesc liniștitoare.

– Ție ți se potrivește cu adevărat. Iar florile albe se asortează perfect.

– Mulțumesc, i-a zis ea zâmbind.

Chiar o considera frumoasă, ori dorea doar să o domine?

Au încălecat și au pornit spre sud, îndepărtându-se de oraș și pătrunzând în deșert. Thomas a pornit în frunte, urmând un drum de vânătoare, departe de orice rute bătute de oameni.

Au călărit vreme de o oră fără să vorbească, Suzan încheind coloana. În cele din urmă, Chelise a rupt tăcerea.

– Thomas, ai visat bine?

– N-am visat deloc. Am mâncat rambutan.

– Aveam impresia că voiai să visezi. Era cât pe ce să-mi pierd viața din cauza viselor tale.

– Am făcut un jurământ: fără vise cât sunt cu tine.

Nu a înțeles ce-și pusese el în gând, dar nu a insistat să primească explicații.

Thomas și-a apropiat calul de al ei.

– Ai hotărât ce trebuie să cerem pentru a te preda?

– Eu în schimbul lui Woref, așa cum ai sugerat. L-ai putea transforma într-un albinos. Asta nu i-ar prinde deloc rău fiarei.

Thomas a chicotit.

– Din păcate, înecul dă roade doar dacă se face din proprie voință. Altfel am prinde grupuri de scabioși și i-am vârî cu capul sub apă, nu-i așa, Suzan?

– S-a sugerat și așa ceva, a recunoscut ea.

– Ar fi o moarte cumplită, s-a cutremurat Chelise.

– Arăt ca un mort? Sunt mai viu decât îți închipui, a zis și a întins brațul. Când îmi mișc mâna, nu simt deloc dureri de încheieturi. Și nu doar fiindcă m-am obișnuit.

Gândul înecului o îngrozea. Se învățase atât de mult cu durerile de încheieturi, încât le ignora mai tot timpul.

– Am putea cere protecție pentru Cercul tău.

– Vrei să faci asta?

– De ce nu? a spus, ridicând din umeri.

– Suzan crede că începe să ne placă.

Cu o zi în urmă, ar fi răspuns printr-o remarcă tăioasă, ca să îl pună la punct. Acum i se părea un comentariu prostesc. S-a prefăcut că nu aude.

– Poate că ar fi bine să-l lăsăm pe tata să sufere o zi, două. Nu mi se oferă prea des ocazia să-l șantajez.

– Perfect. Atunci o să așteptăm o săptămână.

– O săptămână? Nu știu ce voi face aici atâta vreme.

– Vei călări alături de noi.

– Și încotro ne îndreptăm acum, dacă nu vă supărați?

– Încă nu am hotărât. Departe de Hoardă. De primejdie. Vrei să ne vizitezi Cercul?

– Nu. N-aș putea. Membrii lui ar fi îngroziți de mine! Și eu, de ei. Oriunde, numai la unul dintre triburile voastre nu.

– Atunci, vom merge spre sud, a surâs el. Atâta vreme cât sunt cu tine ca să te protejez și te simți în largul tău, vom călări laolaltă.

De câte ori îl privea se simțea în largul ei.

– Prea bine.

Soarele începuse să coboare spre asfințit. În câteva rânduri, Suzan a pornit înainte să verifice drumul, iar din când în când Chelise s-a întrebat dacă nu cumva Thomas și locotenenta lui plănuiseră acele dispariții de durată doar pentru ca el să poată rămâne singur cu ea. Deși nu ar fi deranjat-o.

I-a spus povești despre vremurile când era comandant al Gărzii Pădurii, iar la rândul ei, Chelise rememorase zilele petrecute în deșert: cum foloseau grâușorul, unde găseau apă, cum se simțea la joacă, alături de copiii fără sânge regesc.

El a părut sincer interesat de poveștile ei despre copii și i-a pus zeci de întrebări despre felul în care învățau să facă față bolii, așa cum o numea. Socotea starea pielii lor o anormalitate. Și, desigur, la fel gândea și ea despre pielea albinoșilor. Însă, așa cum susținuse, luând lumea ca întreg și comparând milioanele de scabioși cu cei doar o mie de albinoși, cine era anormal? Și cine bolnav?

Politicos, el a trecut peste acest subiect. Nu reușeau să-și împace suferințele.

– Te-am întâlnit cândva în deșert, a zis el cu un zâmbet.

– Mai demult? Cum se poate?

– Roland.

– Roland? Dar el aparținea Hoardei.

– Roland era Thomas, comandantul Gărzii Pădurii, care se rătăcise și luase boala. Bineînțeles că te-am mințit.

– Tu erai? Am avut în mâini soarta lui Thomas de Hunter? Trebuia să-ți spintec gâtul.

– Atunci ai fi pierdut ocazia de a merge călare alături de mine acum.

– Sinceră să fiu, chiar îmi plăcuse acel Roland. Țin minte asta.

– Dacă ai mai avea prilejul, mi-ai tăia gâtul?

Ea s-a uitat la greabănul calului pe care stătea.

– Știind ce știu astăzi, știind că aș fi în situația de a-l șantaja pe tata, nu.

– Chiar știind că aș continua să ucid mulți dintre războinicii voștri în războaiele de după acea întâlnire?

Avea dreptate.

– Atunci, da, îmi pare rău să afirm, dar ți-aș fi luat gâtul.

– Bravo. Îmi plac femeile sincere.

Au zâmbit amândoi.

Thomas se purta fără înconjur. Acest mare războinic, aflat alături de el, dorea să-i câștige iubirea.

Până să pătrundă adânc în deșert, Chelise nu mai era sigură de sentimentele ei față de el. Când s-a îndepărtat la un moment dat să o găsească pe Suzan, ea s-a simțit uimitor de ignorată. Singură. Ba nu, mai mult de atât, tânjind după compania lui. Iar când, cinci minute mai târziu, a reapărut cu un zâmbet ridicol pe față, se simțise ușurată.

– Mi-ai dus dorul?

– A, îmi pare rău. Ai fost plecat?

Apoi a ținut să retragă imediat acea replică supărătoare. Și a făcut-o.

– M-am simțit singură.

Când se întâmplase totul? În bibliotecă?

Suzan s-a apropiat în galop de ei, fluturând brațul. Thomas și-a oprit calul.

– A găsit ceva.

– Hoarda?

– Nu cred. Vino, a zis și au pornit spre ea.

Cu ochi sclipitori, Suzan și-a strunit calul.

– Johan așteaptă împreună cu Mikil și Jamous. Cred că l-au trimis pe William înainte, cu ceilalți.

– Unde sunt?

– Au o tabără în canion, a spus ea și a făcut semn cu mâna. La vrei trei kilometri depărtare.

– Excelent. E Martyn, i-a explicat el lui Chelise.

– Se află aici?

– În carne și oase, a răspuns și a dat pinteni calului. Să mergem!

Acel eveniment neașteptat o înspăimânta – una era să fie alături de Thomas și Suzan, însă perspectiva de a întâlni și alți oameni ai Cercului nu-i surâdea. Mai ales pe Martyn! În afară de Thomas, nu existase alt nume pe care să-l deteste mai mult.

Însă a pornit alături de ei.

29

La insistențele președintelui Blair, Thomas a dormit la Casa Albă, în timp ce Kara și-a urmat propriul

plan. Nu dorea să doarmă, nu avea motive să viseze. Voise un singur lucru, acela de a înțelege de ce îi apăruse o zonă de iritație sub braț.

Monique își instalase căminul la Laboratoarele Genetrix. Dormea pe un pat de campanie pus în birou și mânca ceea ce mai rămăsese în cantină, deși de trei zile nu mai primise nici un transport de hrană – compania de catering își încetase activitatea. Dar nu conta. Existau alimente conservate care asigurau vreme de încă două zile hrana celor cinci sute de tehnicieni și oameni de știință. Până atunci vor ști dacă era cazul să plece acasă ca să-și ia adio de la toți și toate ori să se încordeze pentru un ultim efort.

Tăcută, Monique i-a examinat brațul. Kara i-a urmărit ochii – mare păcat că Thomas se îndrăgostise de cealaltă femeie din lumea lui Mikil. Chelise. Cu cât petrecea mai mult timp împreună cu Monique, cu atât descoperea că franțuzoaica rigidă era de fapt mai maleabilă decât presupusese. Ea și Thomas puteau alcătui o pereche potrivită. Presupunând că supraviețuiau.

Ochii ei nu au mai zăbovit asupra tăieturii care îi atrăsese curiozitatea. Acum îi examina restul brațului.

– Ce este?

– Ai observat iritații și în alte zone? Pe stomac sau pe spate, poate?

Kara a făcut un pas înapoi.

– Au apărut deja semnele?

– La unii, da. Deci, alte iritații?

– Nu. N-am observat.

Pe de altă parte, dacă se gândea mai bine, parcă simțea mâncărimi și în alte locuri.

– De cât timp ai aflat?

– De câteva ore, i-a răspuns Monique.

Kara s-a întors către ea.

– Tu?

– Nu.

– Credeam că mai avem o săptămână! Cine mai suferă?

– Au fost anunțate câteva cazuri la Bangkok. Theresa Sumner. Toată echipa care a venit să-l întâlnească pe Thomas acum câteva săptămâni. Unii din Orientul Îndepărtat au raportat cazuri de mâncărimi încă de acum zece zile. Noi bănuim că simptomele astea apar la cei ale căror sisteme imunitare luptă împotriva virusului. Iritația constituie o dovadă a rezistenței organismului, deși asta nu înseamnă prea mult.

Dezvăluirea nu era chiar atât de șocantă pe cât își închipuise. În realitate, venea ca o ușurare după atâta mister. Ca și cum ar fi știut că forma de cancer de care suferea ar fi fost ucigătoare. Avea să moară peste exact treizeci de zile. Trăiește pregătindu-te să mori.

– Câte asemenea cazuri?

Monique a ridicat din umeri.

– Câteva mii. Estimările noastre inițiale privind perioada de latență a virusului s-au limitat la atât, doar predicții. Știam că ar putea apărea mai devreme. Acum se pare că exact așa s-a întâmplat.

S-au privit îndelung în ochi. Ce mai era de spus?

– Așadar, dacă nu facem acel schimb cu Franța ca să primim antivirusul, vom muri, a zis Kara.

– Așa se pare.

– Președintele știe?

– Încă nu. Efectuăm niște teste. Vom afla în decurs de o oră.

Kara a suspinat, și-a vârât mâna în poșetă și a scos o eprubetă de sticlă cu o probă mică de sânge. Aparținând lui Thomas. Fratele ei insistase înainte de a pleca de la Johns Hopkins. Făcuse un raționament simplu: era foarte convins că se va întoarce în Franța, dar a refuzat să dezvăluie motivul. În eventualitatea că i s-ar fi întâmplat ceva, voia ca ele să aibă câteva soluții.

A așezat eprubeta pe birou.

– Sângele lui Thomas? a întrebat Monique.

– Ideea lui. Știi ce s-ar întâmpla dacă am visa cu sângele lui?

Monique a privit-o nedumerită.

– Rachelle a murit. Te-ai trezi ca Mikil. Nu știu drept cine m-aș trezi eu?

– Da, dar te-ai trezi. Și ce s-ar întâmpla dacă ai mânca rambutan cât te-ai afla acolo?

– Nu mai visezi.

– Dar dacă ai mânca rambutan în fiecare zi tot restul vieții?

– Ce importanță ar mai avea? Dacă mor aici, mor și dincolo. Nu așa merg lucrurile?

– Nu și dacă un vis de o noapte aici durează patruzeci de ani dincolo. Am trăi o viață deplină în

altă realitate în vreme ce așteptăm ca moartea să ne lovească aici.

Pe fața lui Monique a apărut un zâmbet fugar. Apoi un hohot incredibil de râs.

– Thomas a sugerat să facem asta?

– Nu. A spus că vom ști ce să facem cu el. Avem o idee mai bună?

– Nu. Dar asta tot nu face ca ideea să fie normală.

– Deci, nu vrei s-o accepți? El a vorbit de tine, nu de altcineva.

– Ba o voi face, a zis Monique, luând eprubeta. De ce nu?

Zâmbetul de pe fața ei s-a îndulcit. S-a uitat atentă la proba de sânge.

– Thomas are vreo iritație?

Kara și-a adus aminte ce-i vorbise el despre iritația cu care se întorsese din Indonezia.

– Acum, fiindcă ai adus vorba, cred că da. Ceea ce înseamnă că ar fi printre primii.

Au rămas tăcute.

Mike Orear a măsurat cu privirea oamenii adunați, deja prea mulți ca să fie numărați – unele estimări afirmau că ar fi vorba de aproape un milion de persoane. Nu era nevoie de un efort prea mare să transformi starea de introspecție a oamenilor într-una de furie și de revoltă. Frustrarea ce li se citea în ochi nu putea fi ignorată. Cuvintele pe care se pregătea să le rostească nu vor face decât să deschidă porțile

mâniei, îndreptată împotriva simbolului cel mai cunoscut al lumii: Casa Albă.

O sunase ceva mai devreme pe Theresa și încercase să afle mai multe despre posibilitatea existenței antivirusului, dar de când adoptase acea postură de portavoce a poporului, se purta rece cu el. Era un miracol până și faptul că reușise să ia legătura cu ea. Când a acuzat-o în mod direct că administrația îi înșela pe oameni dându-le speranțe, fără să fie vorba de fapt de așa ceva, ea s-a mulțumit să suspine și i-a zis că nu lucra în schimburi de douăzeci și patru de ore ca să facă plăcere administrației.

Apoi îi închisese.

Așa-zisa speranță nutrită de ea era probabil subțire ca pânza de păianjen. Singura lor șansă putea veni din partea singurului om care deținea antivirusul: Svensson. Dacă președintele nu îndeplinea cererile francezilor, șansele se reduceau la zero.

S-a scărpinat sub braț. Iritația aceea, care îi apăruse în urmă cu o săptămână, mai cedase, dar acum revenise în mod supărător. Ciudat cât de puțini oameni sufereau de așa ceva. Presupunând că prezența ei era legată de virus, se gândise că ar fi trebuit să fie foarte răspândită. Mama lui suferea de ea. Poate era vorba de ceva genetic. Poate că unii prezentau simptome mai devreme decât anticipase lumea medicală.

A alungat acele gânduri și s-a apropiat de cortul unde camerele CNN așteptau anunțurile pe care le făcea din oră în oră. Cortul se afla pe un podium ridicat la un metru și jumătate de la sol, suficient ca

să-i ofere o privire cuprinzătoare asupra mulțimii. Marcy Rawlins purta o discuție aprinsă cu un cameraman în legătură cu dezordinea creată de aparatură, iar omul tocmai spunea că în acele momente curățenia nu mai era asociată cu dumnezeirea.

Un bărbat înalt și chel, cu o mustață pe oală, se plimba pe baricada de lemn, uitându-se insistent la Mike. Purta o robă bej, cu mânecile evazate la manșete. Acela, de exemplu. Părea capabil să atace baricada la cel mai neînsemnat îndemn. Soldații înarmați vor fi obligați să apeleze la gaze lacrimogene. Se aflau la mai puțin de opt sute de metri de Casa Albă, care se înălța semeață în spatele lor, dar singura modalitate prin care gărzile ar opri marșul armatei de protestatari furioși era de a ucide câțiva.

Iar moartea lor ar cădea în răspunderea lui Mike. Știa acest lucru la fel de bine cum știa că avea nevoie de o pastilă de Valium. Însă moartea câtorva putea aduce speranță și probabil viața pentru milioane de alți oameni. Fără a mai vorbi despre cele 543 de suflete din Finley, Dakota de Nord, unde mama lui aștepta ca el să facă tot ce era omenește posibil ca să pună capăt situației cumplite.

– Două minute, Mike, i-a zis Nancy Rodriguez, așezându-se pe scaun alături de el.

– Am înțeles.

Renunțase de mult la cravată – acum aparținea mulțimii, era unul dintre membrii ei. Iar în acea seară îi va face pe oamenii de acolo să se urnească.

Sally i-a aplicat puțin fond de ten, să mai atenueze luciul obrajilor, i-a așezat o idee părul, după care s-a îndepărtat fără o vorbă. În acele zile, o specialistă în machiaj nu prea avea ce să mai spună.

Asistenta lui s-a aplecat spre el.

– Mă gândeam că s-ar cuveni să știi și tu. Tocmai am discutat cu Marcy. Asta e ultima transmisiune la care particip.

– Poftim?

– Mike, familia mea e în Montana.

– Și a mea e în Dakota de Nord. Ceea ce facem aici nu e și pentru ele?

– Nu știu ce anume facem noi aici. Doar că murim alături de toți ceilalți.

A înțeles. Și el trăia uneori același sentiment. Dar nu avea de ales. Oamenii aceia deveniseră familia lui, iar acum era obligat și față de ei.

– Mai stai câteva minute și-ți promit că vei vedea ce facem aici.

– Haideți, oameni buni, a strigat Marcy. Mike, ești gata?

Și-a început mesajul prezentând o actualizare a rapoartelor sosite din întreaga lume, îndeosebi știri despre tulburări și altele asemenea. Nimic despre antivirus, așa cum proceda de obicei. Doar problemele apărute. Mulțimea număra peste un milion de oameni, le-a spus el. Traficul spre Washington, D.C., fusese oprit, iar poliția îi întorcea pe oameni din drum.

Cât se vedea cu ochii, organizatorii instalaseră difuzoare din cincizeci în cincizeci de metri, mergând

până și după colț, de-a lungul Constitution Boulevard. Asurzitoare, vocea lui ajungea până la fiecare om. Le vorbea Mike Orear, salvatorul. În acel moment, pe plan mondial, publicul lui ajungea la aproape un miliard de oameni, așa se aprecia. Vânduseră sponsorizarea actualizărilor către Microsoft la prețul de o sută de milioane apariția. Dacă reușeau să supraviețuiască virusului, cei de la Microsoft se vor îmbogăți peste măsură. Dacă nu, vor muri ca toți ceilalți. Bine gândit.

Mike a inspirat adânc.

– Acestea sunt știrile, prieteni. Asta vor conducătorii noștri să știm. Asta știe acum întreaga lume. Numai că eu am aflat și altceva și vreau să ascultați fiecare cuvânt pe care îl voi rosti, deoarece viața voastră ar putea depinde de ceea ce rostesc eu în continuare.

A aruncat o privire spre Marcy. Nu se mai arăta surprinsă, indiferent ce ar fi făcut. Îl urmărea plină de speranță – devenise mai curând membră a publicului decât producătoare.

– În ciuda afirmațiilor făcute de Casa Albă în cursul acestor ultime săptămâni, speranța de a descoperi antivirusul este acum aproape inexistentă.

După ce a rostit cuvintele, peste Washington a coborât o tăcere profundă. Toate posturile de televiziune, toate aparatele de radio și fiecare difuzor transmitea anunțul făcut de el. Și-a închipuit camerele de zi ale Americii încremenind, cu excepția bătăilor de inimă, care se accelerau. Iată știrea pe care o așteptau cu toții. Sperând ca ea să nu vină.

– Peste câteva zile, fiecare bărbat, femeie și copil de pe această planetă va începe să prezinte simptomele produse de contractarea Germenului Raison. În câteva zile, poate chiar ore, lumea, așa cum o cunoaștem, va...

Din mulțime s-a înălțat un alt sunet, cumplit, iar la început Mike a crezut că unul dintre difuzoare se defectase creând efect de microfonie. Însă nu se întâmplase așa ceva. Sunetul venea din mulțime.

Un țipăt îngrozitor, probabil din direcția vreunui grup care credea în sfârșitul lumii, care se răspândea acum ca focul.

– Tăcere. Vă rog, mai am ceva de zis.

Oamenii nu s-au calmat.

– Vă rog! a strigat el, dintr-odată la fel de înfuriat pe ei ca pe Casa Albă. Liniște! Vă rog!

Vaierul a încetat. Marcy rămăsese cu ochii căscați la el.

– Îmi pare rău, dar aici nu facem nici un joc. Trebuie să mă ascultați până la capăt!

– Spune-le, Mike! a răcnit cineva.

A urmat un cor puternic de aprobare.

A ridicat mâna în aer.

– Ascultați-mă. Adevărul este că vom muri cu toții.

A făcut o pauză. A lăsat ca zgomotele să se stingă.

– Doar dacă...

Acum îi făcuse pe oameni să tragă speranțe de la cuvântul următor. În asemenea momente, era extrem de conștient de puterea pe care o avea. Așa cum spusese directorul CIA, fie că-i plăcea, fie că nu, în astfel

de clipe ajungea unul dintre cei mai puternici oameni din țară. Asta nu îi făcea plăcere, dar nici nu putea ignora un asemenea lucru.

– Doar dacă nu vom găsi o cale să punem mâna pe antivirusul care deja există. Asta ne ucide: antivirusul deja existent ar pune capăt acestei situații în două zile. Nici unul dintre noi nu va muri. Dar nu se va întâmpla așa. Și nu se va întâmpla fiindcă Robert Blair a refuzat o înțelegere conform căreia ar trebui să cedăm tot arsenalul nostru nuclear contra antivirusului.

A făcut o nouă pauză pentru mai mult efect dramatic. Oamenii știau deja de ultimatumul teroriștilor, însă acest lucru nu le fusese prezentat în mod explicit și nici nu știau de eșecul comunității medicale de a găsi soluția.

– Prieteni, eu spun să le dăm armele. Să ne dea antivirusul. Să ne ofere o șansă de a trăi. Să le oferim copiilor noștri încă o zi, o săptămână, o lună, un an, ca să aibă viață în ei ca să lupte!

Și a lovit cu pumnul în aer.

Imediat, din mulțime s-a ridicat un muget.

– Regulile s-au schimbat! a strigat el, alimentând astfel țipetele pornite din puhoi. Luptăm pentru viața noastră! Nu putem permite unui singur om să sacrifice supraviețuirea noastră din cauza unor principii ce nu mai sunt valabile!

Mike a început să respire greu. A simțit cum adrenalina îi gonește prin vine.

A împuns cu degetul spre Casa Albă, aflată în spate.

– Acest travesti nu trebuie să dureze! Peste câteva zile vom pieri cu toții dacă politicienii noștri nu se răzgândesc! Vă spun, să luptăm pentru viața voastră. Luați Casa Albă cu asalt! Vă spun, dacă e să murim, măcar să o facem luptând pentru dreptul de a trăi!

Mâna îi tremura. Rămăsese fără cuvinte.

O tăcere amenințătoare a coborât asupra mulțimii. Una era să strige cuvinte de protest. Alta era însă să incite la revoltă. Cuvintele referitoare la moarte începeau să pătrundă în conștiințele oamenilor.

Urletul a pornit din spate, la depărtare de zece străzi, așa au crezut mulți.

Mulțimea s-a urnit de parcă legăturile care o țineau în loc până atunci ar fi fost tăiate. S-a tălăzuit înainte, cu răcnete pline de furie. Bărbatul chel cu mustață se afla printre cei o mie care au străpuns baricada.

Apoi au început să alerge.

Cameramanul a răsucit aparatul să surprindă mișcarea. S-a retras un pas, cât pe ce să cadă împiedicându-se de un cablu, dar s-a redresat imediat și a continuat să transmită imagini.

Mike nu știa ce să facă. Din câte își dădea seama, mulțimea se deplasa. Înainte. Spre el.

S-a auzit lătratul unei mitraliere – gloanțele trasoare au zburat pe deasupra oamenilor.

Trupele erau deja în alertă. Au răsunat ordine din portavoce, dar ele s-au pierdut în vacarmul stârnit de mulțime.

Primul rând de oameni a trecut în goană pe lângă scenă.

Marcy striga ceva, dar nu a reușit să înțeleagă vorbele ei. Oamenii aveau să pătrundă printre apărători, copleșind Casa Albă. Nimeni nu mai putea opri acel tumult. Iar Mike nu știa ce se mai putea face...

Poc!

Urlete de groază.

Poc! Poc!

– Retrageți-vă, altfel suntem siliți să deschidem focul!

Poc!

Un nor s-a ridicat dintr-un recipient ce a căzut la șase metri de podium.

– Gaze lacrimogene! a strigat cineva.

Imediat ce a auzit asta, Mike a și simțit o usturime în ochi.

Poc! Poc! Poc! Poc!

S-au auzit mai multe motoare de elicoptere, suficient de aproape ca să producă victime, așa cum primiseră ordin.

Mulțimea a țâșnit înainte prin norii de gaze lacrimogene. S-a pornit și altă mitralieră. A urmat un moment de tăcere.

Când răcnetele au reînceput, ceva suna diferit, iar Mike și-a dat seama că cineva fusese doborât de glonț.

– Hei, ridică-te! a strigat el, răsucindu-se.

Însă cameramanul fugea deja prin mulțime.

Războiul începuse. A simțit că i se face pielea de găină pe brațe.

Războiul lui Mike.

– Răspunsul meu este nu, a exclamat președintele Blair. Rămân aici și nu vreau să mai aud comentarii. Găsiți-l pe Mike Orear și echipa lui și aduceți-i încoace. Vreau să transmit ceva națiunii cât de curând posibil.

Phil Grant s-a încruntat.

– Domnule, vă recomand cu toată seriozitatea să țineți seama de implicațiile care...

– Implicațiile sunt că, dacă nu acționăm cu atenție în următoarele două zile, nimeni dintre noi nu va mai avea vreo șansă. Știm asta de peste două săptămâni; acum au înțeles și oamenii. Chiar mă surprinde că le-a trebuit atâta vreme ca să doboare baricadele.

Prin ezitarea lui, directorul CIA nu era sigur de reacția nepărtinitoare față de tulburările stârnite.

– Nu cred că oameni se înșală în privința asta, domnule, a spus el într-un târziu.

În mintea lui Blair încolțea întâia oară ideea că se putea ca Phil Grant să conlucreze cu Fortier. Cine altul ar fi fost mai potrivit? A derulat în gând activitatea acestuia în ultimii ani, căutând neconcordanțe. Din câte își amintea, nu constatase nimic ciudat. În ultima vreme începuse să vadă numai fantome înapoia fiecărui om care îi intra în birou.

Grant a insistat să-și facă știut punctul de vedere.

– Tulburările au început doar de o oră și s-au înregistrat deja șase morți pe peluză, pentru numele Domnului. Perimetrul din jurul Casei Albe poate fi restabilit, dar oamenii vor sfârteca orașul. Toată națiunea vrea un singur lucru, domnule, iar acesta

este supraviețuirea. Dați-i lui Fortier armele. Luați antivirusul. Și vom riposta cu altă ocazie.

Blair s-a întors cu spatele în mod deliberat. Același argument, repetat aproape cuvânt cu cuvânt, cu cel prezentat de Dwight Olsen în urmă cu câteva minute. Politicianul avea o motivație transparentă, dar Phil Grant era alt gen de om. Nu-i stătea în fire să susțină asemenea lucruri. Știa că nu exista nici o posibilitate ca Fortier să le predea virusul. Era pur și simplu inacceptabil ca mai întâi să le transmită francezilor amenințarea cu riposta militară, ca apoi să le cerșească antivirusul. Atâta vreme cât Statele Unite mai aveau cât de cât un mijloc de constrângere, jocul mergea înainte. Imediat ce ar fi renunțat la această forță, jocul se termina.

Grant știa toate acestea, așa că Blair a decis să nu îi aducă aminte.

– Nu am încredere în francezi.

– Nu cred că mai există altă soluție. Până mâine s-ar putea să ne confruntăm cu un război civil de proporții majore. Reprezentați poporul. Iar el vrea acest târg.

Blair s-a răsucit cu scaunul.

– Poporul nu știe ce știu eu.

Grant a făcut ochii mari de mirare.

– Ce anume?

Ușurel.

Și-a amintit clar insistența cu care Thomas îi ceruse să nu se încreadă în nimeni, fără nici o excepție. Doar în Gains. Poate Gains, dar atât.

– Anume ce știi și tu. Fortier nu are nici un motiv să ne ofere antivirusul când navele noastre le vor întâlni pe ale lui peste... și a aruncat o privire la ceas, peste treizeci și șase de ore.

Grant l-a măsurat, apoi a așezat pe măsuța de cafea dosarul pe care îl avea cu el.

– Vă înțeleg rezervele. Le accept, firește. Niciodată n-am avut încredere în francezi în situații critice. S-a ridicat și a vârât mâinile în buzunare. De data asta însă nu cred că avem de ales. Mai ales din cauza tulburărilor ce se extind. Ele au început deja la New York și Los Angeles. Până mâine la amiază, va lua foc întreaga țară.

– E oricum mai bine așa decât să moară peste patru zile.

Brusc, s-a auzit intercomul:

– Domnule, o convorbire personală.

Gains. Dăduse instrucțiuni stricte. Nici măcar operatoarea nu știa că apelul venea din partea lui.

– Mulțumesc, Miriam. Spune-i fetei că o să-i telefonez imediat. Reține orice alt apel vreme de câteva minute.

– Am înțeles, domnule.

– Nimic nu înlocuiește dragostea de mamă, a zis Blair cu un oftat și a făcut semn către ușă. Nu-ți face griji, Phil. N-o să las țara să ia foc până mâine la amiază. Du-te și dormi puțin – după cum arăți, asta-ți lipsește.

– Mulțumesc. Așa voi face.

Directorul a plecat.

Fantome, Robert. Ai început să vezi fantome.

A extras dintr-un sertar al biroului micuțul telefon cu legătura prin satelit, a încuiat ușa și, cu mișcări grijulii, s-a vârât într-un dulap. Răzmeriţele pe scară mare bântuiau în oraș, primele simptome ale virusului Raison își făcuseră simțite prezența prin mâncărimi, grosul arsenalului nuclear era pe cale să ajungă în mâinile unui om care probabil îl va folosi, iar curajosul Robert Blair, președintele celei mai puternice țări de pe Pământ, se ghemuise în dulapul de haine și forma numărul folosindu-se de strălucirea tastelor telefonului prin satelit, singurul încă sigur.

A așteptat aproape un minut să i se facă legătura.

– Domnule?

– Spune repede.

– Avem o șansă. Israelienii și-au direcționat flota așa cum au cerut francezii.

Lui Blair i-a scăpat o respirație lungă, lentă. În afară de Thomas, care sugerase acel plan, doar patru oameni din America mai știau amănunte.

– Câți oameni știu?

– Generalul Ben-Gurion. Prim-ministrul. Atât.

– Unde sunt navele lor acum?

– Se apropie de Strâmtoarea Gibraltar. Vor ocoli Portugalia și vor ajunge pe coordonatele stabilite peste treizeci de ore, așa cum au cerut francezii.

– Bun. Vreau să ajungi pe USS *Nimitz* cât de curând posibil.

– O să aterizez în Spania peste trei ore, și voi ajunge acolo mâine, cu un elicopter.

Din difuzor s-au auzit paraziți.

– Ce știi de Thomas?

– Doarme. Depinde de ce se întâmplă în visul lui...

Blair s-a oprit, șocat de vorbele pe care le rostise. Se bizuiau acum pe vise?

Da, visele aceluiași om care aflase primul de Germenul Raison.

– Dacă totul va merge conform planului, ți se va alătura.

În afară de Kara și Monique de Raison, doar Merton Gains îl înțelegea bine pe Thomas. Gains a detectat stânjeneala lui Blair.

– E cel mai bun lucru, domnule. Chiar dacă nu ne-ar mai oferi nimic, ceea ce ne-a pus la dispoziție până acum s-a dovedit de neprețuit.

– Nu știu dacă e cazul să fiu sau nu de acord. El ne-a adus asta pe cap, nu?

– Ba Svensson.

– Sigur. O să fac o declarație publică imediat ce mi-l aduc pe individul ăsta de Orear și o să spun poporului american că voi conlucra cu francezii.

– Am înțeles.

– Dumnezeu să ne ajute, Merton.

– Da, domnule. Să ne ajute.

30

Johan a urmărit cei trei cai gonind la galop prin camion și apropiindu-se de ei. Suzan îi observase de

pe faleză și le făcuse semn cu mâna. Acum mergea în frunte, iar părul negru flutura în vânt. Părea născută să călărească. Și-a adus aminte de reputația pe care o avusese în calitate de comandant al cercetașilor, fiind capabilă să descopere până și un bob de grâușor de deșert în orice canion. Când era Martyn, se temuse de ea la fel de mult ca de Thomas. Informațiile reprezentau cheia multor bătălii, iar Suzan îi fusese un adversar pe măsură în orice situație.

Nu-și închipuise că va avea plăcerea de a călări alături de ea. Văzând-o apropiindu-se cu atâta grație și frumusețe, a simțit cum pulsul i se accelerează. Probabil că venise vremea să-și exprime sentimentele față de ea.

Thomas venea în spatele ei. Ciudat să se gândească la asta, dar dacă el era treaz acolo însemna că dormea în cealaltă realitate.

Alături de el, o femeie. Fiica lui Qurong.

– A reușit până la urmă, a spus Mikil, care a apărut lângă el. Ia te uită cum călărește.

– Cred că a luat-o cu forța. Chelise, așa cum o știam eu, nu ar fi venit din proprie voință.

– Iubirea o silește până și pe cea mai tare femeie să facă anumite lucruri, a intervenit Jamous și a clipit șmecherește față de Mikil.

– Iubirea? a chicotit Johan. Mă îndoiesc că iubirea o silește pe fiica lui Qurong.

– În orice caz, tu obții ceea ce ai vrut, a zis Mikil. O să vedem cât de prietenoși pot fi albinoșii și scabioșii când sunt împreună.

– Nu asta aveam în minte. Mă refeream la înec. Și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că m-am înșelat.

– Ai grijă ce speranțe îți pui.

Suzan a coborât de pe cal, a făcut doi pași iuți către ei și apoi a mers mai încet. Ori făcuse doi pași iuți către el? Oricum, nu-și dezlipise ochii de la el. S-a întrebat dacă și ceilalți observaseră.

Thomas și Chelise au încetinit, lăsând caii să meargă la trap. Suzan a cotit către Mikil și a prins-o de braț.

– Tăria lui Elyon. Mă bucur să te văd. William?

– S-a dus la trib împreună cu Cain și Stephen.

Thomas s-a apropiat surâzând cu gura până la urechi. Având fața acoperită de morst, Chelise s-a oprit alături de el și a privit pe sub marginea glugii. Își prinsese flori de tuhan în păr. Acest lucru, împreună cu textura netedă a morstului, reprezenta ceva nou pentru Hoardă.

Thomas a făcut un gest larg spre ea.

– Aș dori să v-o prezint pe prințesă. Prieteni, v-o prezint pe Chelise, fiica lui Qurong și încântarea mea.

Mikil a făcut ochi mari de haz. Încântare? Doar era o scabioasă. Era ea de acord cu acel sentiment?

Suzan și-a lăsat mâna pe umărul lui Johan.

– Acesta este Johan, prințesă Chelise, a anunțat ea.

I se vorbise despre el.

Bărbatul a făcut un pas înainte, plecându-și capul în același timp.

– Mă bucur să te revăd.

Chelise a rămas mută. Nu-l văzuse ca albinos. Sărmanul copil arăta înspăimântător.

Thomas s-a lăsat pe nisip și i-a întins mâna. Ea i-a primit-o și a descălecat cu grație. El a ținut-o în continuare de mână, iar ea nu a făcut nici o încercare de a-l descuraja. Văzuse vreunul dintre cei prezenți așa ceva până atunci? Un bărbat albinos – Thomas, comandantul Gărzii – ținând delicat de mână o femeie bolnavă.

Chelise i-a eliberat mâna într-un târziu și a pășit înainte. A făcut o plecăciune.

– Johan. E o plăcere să-l revăd din nou pe general.

– De fapt, marele general e în spatele tău. Numele lui este Thomas, iar eu sunt umilul lui servitor, a spus Johan, după care a făcut un semn către ceilalți. Ea e Mikil – cred că-ți mai amintești de adjuncta la comandă a lui Thomas – și soțul ei, Jamous.

Jamous a dat din cap. Mikil a înaintat puțin.

– Văd că tu și Thomas v-ați împrietenit, a zis și a făcut o pauză semnificativă. Iar orice prietenă de-ai lui îmi este și mie prietenă.

Apoi a zâmbit și i-a întins mâna.

Chelise i-a surâs sfioasă și a luat mâna. Întâmpinarea unui scabios așa cum proceda Mikil nu era o scenă chiar atât de neobișnuită – Cercul condusese mulți scabioși până la lacurile roșii ca să se înece.

Mikil s-a întors și a oftat. S-a apropiat de Jamous, i-a luat fața între palme și l-a sărutat pătimaș pe gură.

– Iartă-mă, dar aerul geme de romanță. Nu m-am putut înfrâna.

Thomas a roșit și a încercat să îndrepte lucrurile pentru prințesă, care era șocată.

– Va trebui să ne ierți, dar noi, cei din Cerc, nu suntem prea sfioși când vine vorba de romanță. Credem că iubirea dintre noi nu se deosebește de iubirea dintre Elyon și mireasa lui. Noi o numim Marea Romanță. Poate ții minte? Din pădurea colorată.

– Am auzit zvonuri, a zis ea, dar expresia de curiozitate de pe față i-a trădat neștiința.

Au rămas tăcuți.

– Ei bine! a făcut Thomas și a pocnit din palme. Soarele dă să asfințească și vom avea nevoie de niște carne. Toată ziua nu am mâncat decât niște fructe. Johan, spune-mi că ai vânat ceva. Măcar atât să facă un mare general pentru o prințesă, a continuat și ochii i-au sclipit. Tu vrei carne, Chelise, nu-i așa? Mi-ai mărturisit cât de mult îți place o friptură cu vin. Johan, avem vin?

– De fapt, o prăjitură simplă de grâu ar fi de ajuns...

– Absurd! În seara aceasta trebuie să sărbătorim. Carne și vin!

– Dar ce sărbătorim?

Părea să se simtă tot mai calmă, a gândit Johan.

– Salvarea ta, bineînțeles. Johan?

Pe fața ei a apărut un surâs sfios.

– Avem trei iepuri, iar apa noastră e dulce ca vinul. Riscăm să facem un foc?

– Nu se poate organiza o sărbătoare fără foc. Sigur că vom risca!

Noaptea era caldă și luna plină, dar Thomas abia dacă a remarcat. Chiar dacă ar fi fost ger, tot nu s-ar fi sinchisit. În pieptul lui ardea un foc și cu fiecare oră ce trecea căldura lăuntrică sporea.

Așa și-a spus el.

Însă era tot mai conștient de îndoiala care, în același timp, creștea în el. Așa cum de-abia dacă a luat în seamă noaptea rece fiind copleșit de derută. Unde îi va duce sentimentul ciudat pe care îl nutrea față de Chelise? Văzându-și prietenii în tabără nu făcea decât să întărească unicitatea ciudatei romanțe. O numise cu îndrăzneală încântarea lui, bineînțeles, dar se simțea ca un bărbat care are emoții chiar în ziua nunții. Cu ce drept să facă asemenea declarații cutezătoare atât de curând și în circumstanțe atât de potrivnice?

Iepurii vânați mai devreme de Johan umpleau tabăra de un miros ce făcea pe toată lumea să saliveze. Membrii grupului au flecărit și au urmărit cum iepurii se prăjeau la proțap. Existau destule subiecte care i-ar fi putut face să discute aprins, dar Mikil avea dreptate: în aer plutea și altceva, iar prin comparație, asta făcea chestiunile de doctrină și strategie să pară insignifiante. Atmosfera era încărcată de o încordare romantică. Aura unei iubiri improbabile, dacă nu interzise.

Ținându-și picioarele încrucișate, Thomas stătea lângă Chelise, care ședea grațioasă pe nisip. Mikil se lăsase în brațele lui Jamous, aflându-se în dreapta lui Thomas. Asta îi lăsa în afară pe Johan și Suzan, pereche neconfirmată. Însă se părea că ei nu erau chiar

nepotriviți. Indiferent care ar fi fost sentimentele pe care le ascunseseră până atunci, ele ieșiseră la iveală. Dacă Thomas nu se înșela cumva, bărbatul despre care vorbise Suzan seara trecută nu era altul decât Johan.

– A mai rămas un picior, a zis Johan, întinzând mâna către țepușă. Îl vrea cineva?

Mikil a aruncat un os în foc și s-a șters la gură cu dosul mâinii.

– A fost cel mai bun iepure pe care l-am mâncat vreodată, și am mâncat destui.

Johan a smuls piciorul.

– Suzan?

În ochi i-au jucat steluțe. A zâmbit.

– Nu, mulțumesc.

Rostise cuvântul cu o tandrețe deosebită – nu amintea de Suzan cea adevărată, a gândit Thomas. De ce îi schimba iubirea în asemenea măsură pe oameni? Johan a lăsat impresia că s-a lăsat răpit de vocea ei.

– Atunci cred că o să-l mănânc eu, a spus el, așezându-se lângă ea. A luat o gură, dar Thomas era convins că nu se gândea la friptură.

Chelise i-a urmărit, simțindu-se fără îndoială de prisos. A privit spre foc cu ochi rătăciți.

– Nu am crezut niciodată că între membrii Cercului există o asemenea bunătate. Mă simt onorată de compania voastră.

O bucată de lemn a pocnit în foc.

– Și eu n-aș fi crezut niciodată că fiica lui Qurong ar putea fi atât de... delicată sau înțeleaptă, a vorbit Mikil. Noi suntem onorați.

Thomas a vrut să-și exprime aprecierea pentru vorbele lor, care trădau acceptarea, dar s-a abținut.

Chelise a ridicat ochii din pământ.

– Cum de-i puteți iubi pe cei care vă vânează?

– *Nu*-i iubim întotdeauna, a răspuns Mikil. Poate că dacă ar fi așa lucrurile ar sta altfel.

Flăcările lingeau aerul nopții.

Chelise și-a dat jos gluga de pe cap. Se dezgolea în fața lor.

– Cred că ai ochi frumoși, a spus Suzan.

Chelise s-a uitat într-o parte.

– Mulțumesc.

Thomas a observat că a înghițit un nod din gât. Avea ochi frumoși, dar nicicare nu-i putea vedea boala în aceeași lumină ca el. Ei o vedeau prin ochii iubirii, pentru că iubirea plutea în aer, dar în același timp le era milă de ea. Cu pielea plină de solzi și mintea sucită de înșelătorie.

Dacă ar reuși să îndrepte lucrurile... A simțit și el un nod în gât. *Ești frumoasă, iubita mea. Te-aș săruta de o mie de ori dacă mi-ai îngădui.*

A ridicat privirea și a văzut-o pe Mikil privindu-l fix. Ea înțelegea. Imposibil să nu înțeleagă.

Femeia și-a mutat ochii spre Chelise.

– Cred că e minunat să fii o prințesă atât de frumoasă.

Chelise a coborât capul și apoi a trasat ceva cu degetele pe nisip. Thomas s-a uitat în altă parte. Zgomotul focului a scăzut. *Iubirea mea, îmi pare foarte rău. Nu e ceea ce crezi.*

– Eu și Jamous o să facem o plimbare, a spus Mikil. Toată discuția asta despre iubire trebuie să-și găsească răspuns.

Thomas i-a auzit ridicându-se și plecând, dar nu a putut ridica privirea.

– La fel vom face și eu cu Johan, a zis Suzan.

Au dispărut în noapte.

Chelise a continuat să deseneze în nisipul din apropierea genunchilor, având degetul albit de morst, ca să-și ascundă rușinea. Briza molatecă a adus mirosul bolii ei amestecat cu parfumul florilor.

– Ar fi bine...

– Nu. Nu e bine. N-o pot face, a rostit și a privit în întunericul nopții. Vreau ca mâine-dimineață să mă duci înapoi.

Vorbele ei l-au luat pe nepregătite. Ca și cum ea ar fi zăgăzuit o apă ce îi alimenta speranțele. Avea dreptate. Nimic nu era corect în privința ambiției lui juvenile de a-i câștiga iubirea.

La ce se gândise? Brusc, a intrat în panică. O iubea, desigur. Nu se compara cu un școlar purtat de închipuiri. Iubirea lui trebuia să fie reală – așa spusese Michal.

Însă faptul că Chelise nu avea intenția de a se schimba era la fel de real. Contrastul dintre aceste două realități era suficient ca să-l oblige să intre în vrie.

–Nu cred că este o idee prea bună, a vorbit el fără convingere.

– Nu am ce căuta aici.

S-a ridicat. Stângaci. Îngrozit de derută. Ea avea dreptate. Asta îl bloca mai mult decât orice. Femeia aceasta, de care simțea că se îndrăgostise, nu făcea parte din aceeași lume și nici nu putea intra în a lui.

– Iartă-mă. Mă întorc imediat.

A pornit în noapte, neștiind încotro se îndrepta. Trebuia să gândească. Voia să se ascundă, se simțea rușinat pentru că o părăsise. Însă exact asta dorea ea.

A ocolit un bolovan și a mers pe nisipul alb, pătrunzând mai adânc în canion. *Mâine dimineață o voi duce înapoi*. Privirea i s-a încețoșat de umezeală. *Nu am de ales. Așa dorește. Dacă nu este în stare să recunoască un dar ce i se oferă, înseamnă că nu-l merită, nu? Ar trebui să fugă până la lacul roșu, însă ea vorbește despre întoarcerea acasă.*

O lacrimă i s-a scurs pe obraz.

– Încotro mergi?

Thomas s-a răsucit spre vocea care se auzise din partea stângă.

Justin!

Era posibil? Nedumerit, a bătut în retragere.

Da, Justin. De astă dată nu zâmbea, fața îi era foarte serioasă.

– Justin?

Acesta a aruncat o privire înapoi, spre bolovanii ce ascundeau vederea spre tabără.

– Ai lăsat-o singură.

– Păi...

Thomas nu știa ce să spună. De ce îl văzuse pe Justin de două ori într-o săptămână? Și de ce manifesta atâta interes față de Chelise?

Justin s-a întors cu fața spre el, iar ochii lui verzi l-au fulgerat mânioși.

– Cum îndrăznești să o lași singură? Ai habar cine e? Ți-am încredințat-o.

– E Chelise, fiica lui Qurong. Nu am știut că mi-ai încredințat-o.

– Este aceea pe care tata a pregătit-o pentru mine! Mi-ai lăsat mireasa să suspine!

A făcut câțiva pași spre tabără, apoi s-a întors, ținându-și acum capul între palme.

Thomas nu și-a dat seama cum să interpreteze acea scenă.

Justin și-a lăsat mâinile pe lângă trup.

– Chiar eu ți-am zis că-ți voi arăta inima. Ți l-am trimis pe Michal când ai început să ai îndoieli și deja ai uitat. E nevoie să mă arăt ție în fiecare zi?

A făcut un semn către tabără.

– Ar trebui să-i săruți picioarele, nu să fugi.

– Nu înțeleg. E doar o femeie...

– Ba nu! Este cea pe care eu am ales-o ca să le arăt membrilor Cercului iubirea mea. Prin tine.

Thomas s-a lăsat în genunchi, îngrozit de ceea ce auzea.

– Jur că nu am știut. Jur că o voi iubi. Iartă-mă. Te rog să mă ierți. Eu...

– Te rog să te grăbești, i-a zis și în lumina lunii s-au văzut lacrimi în ochii lui. I se frânge inima. Ajut-o

să înțeleagă. Să nu-ți închipui că eu sunt singurul care o dorește. Dușmanul meu nu-și va găsi odihna.

Dușmanul lui? Woref? Ori Teeleh? Thomas a rămas descumpănit, picioarele lui fiind parcă împinse de dorința de a se întoarce la tabără.

– Așa voi face! Jur că așa voi face!

Justin s-a mulțumit să-l privească.

– Te așteaptă, a grăit el în cele din urmă.

Privirea din ochii lui Justin și, în aceeași măsură, adrenalina, l-au făcut pe Thomas să o rupă la goană. După cinci pași s-a oprit și s-a răsucit.

– Ce să...

Dar Justin dispăruse.

Pe obrajii lui Thomas alunecau lacrimi. Era prea mult. Nu putea alunga tristețea cumplită care îl strivea. S-a întors și a fugit prin canion, ocolind bolovanul, ducându-se drept spre focul de tabără.

Surprinsă, Chelise a ridicat privirea. Însă renunțase la încercarea de a descoperi o logică în ceea ce se petrecea între ei.

S-a lăsat în genunchi alături de ea.

– Îmi pare rău. Te rog să mă ierți. Nu aveam dreptul să te las singură.

S-a uitat la el fără să înțeleagă, fără să lase impresia că s-ar fi înmuiat. Acum însă, când a privit-o în ochii albi, a perceput ceva nou.

A văzut mireasa lui Justin. Cea pe care Elyon o alesese lui Justin.

Durerea l-a copleșit complet, astfel că trupul a început să i se cutremure de suspine. A închis ochii, și-a ridicat bărbia și a început să plângă.

Și-a lăsat ușor palma pe genunchiul ei. Chelise nu s-a clintit.

Thomas nu a reușit să-și pună gândurile într-o ordine logică, dar și-a dat seama că plângea pentru ea. Pentru tragedia ce se abătuse asupra ei. Pentru boala care îi despărțea.

Noaptea părea să reverbereze de suspine. Și-a îndepărtat mâna de pe genunchiul ei. La fiecare strigăt răsuna încă unul, ca și cum Roushii s-ar fi alăturat marelui său bocet.

Și-a recăpătat suflul și a ascultat. Nu ei, ci Chelise. Ea plângea. Își strânsese genunchi la piept și suspina încet.

Toate gândurile ce aveau ca obiect propria lui tristețe au dispărut. Trupul ei se cutremura. Își ținea palma peste față, dar i-a văzut gura deschisă, încordată în suspine. A rămas ca înghețat. A început să plângă tăcut – durerea la care asista era mai grea decât tristețea lui de mai devreme.

– Ce am făcut? Nu înțelegi. Te iubesc!

– Ba nu! a gemut ea tare.

S-a ridicat în picioare și a întins mâna spre ea. S-a temut însă să o atingă.

– Te iubesc! Nu am vrut să...

Chelise s-a ridicat și l-a sfredelit cu privirea.

– Nu mă poți iubi! a strigat ea. Uită-te la mine! a zis și s-a plesnit peste față. Uită-te la fața mea! Nu mă vei putea iubi niciodată!

Thomas a prins-o de mână.

– Te înșeli.

I-a ridicat mâna și i-a sărutat-o cu blândețe.

Era cât se poate de conștientă că el o ținea strâns de mână. Respirația lui o scăldase când îi declarase iubirea nesimțitoare.

Rușinea legată de pielea ei albă o cuprinsese ca o umbră ce înaintează treptat, asemenea celei lăsate de soarele la apus. Își dăduse seama de asta în bibliotecă, dar numai ca de un gând îndepărtat și neclar. Analizase sentimentul mai atent după ce îl auzise pe Thomas descriindu-l față de Suzan, noaptea trecută.

Era bolnavă. Dar și-a zis că prefera să trăiască bolnavă decât să moară prin înec.

Apoi îi întâlnise pe albinoși și îi urmărise pregătind micul ospăț. Îi ascultase discutând în jurul focului și nu reușise să scape de dorința de a fi ca ei. Viața la castel semăna cu traiul într-o închisoare în comparație cu iubirea ce și-o împărtășeau acești oameni cu atâta naturalețe.

Își dădea seama că, indiferent ce ar fi zis, pielea ei îi deranja. Când Suzan îi spusese că avea ochi frumoși, știind prea bine că toți socoteau că ei sunt bolnavi, până și acel firav sentiment de siguranță se năruise. Înțelesese în acele clipe că nu va fi niciodată ca ei. Nu va fi vreodată ca Thomas.

Ba, mai grav, și-a dat seama că el avea dreptate susținând că ea dorea să fie iubită de el. Ea voia să-l iubească.

Cu toate acestea, îi era imposibil să ia decizia de a se îneca. Iar fără înec nu va fi nicicând iubită de el. Așadar, nu exista nici o speranță.

Mă ții de mână, Thomas, dar m-ai săruta? M-ai iubi așa cum dorește o femeie să fie iubită? Cum poți iubi o femeie față de care simți repulsie?

Rămăsese tăcut. Și-a petrecut brațul pe după umerii ei și a tras-o mai aproape. Ea a suspinat în continuare, fără să mai verse lacrimi.

– Mie îmi pari frumoasă, a șoptit el.

Nu putea îndura acele cuvinte. Dar nu a avut puterea de a li se opune, astfel că a lăsat tăcerea să vorbească în locul ei.

– Te rog... mor.

Îți pare rău că femeia din brațele tale nu are pielea netedă? Că te îngrețoșează?

Chelise a ridicat capul ca să-și exprime gândurile. Fața lui era la doar câțiva centimetri de a ei, udă de lacrimi. Focul a licărit în ochii lui verzi. Ea respira aproape de el, dar Thomas nu făcea nici un efort să se tragă înapoi.

Acel moment de înțelegere a fost atât de profund, de uimitor, încât ea și-a pierdut șirul gândurilor. El a privit-o plin de dor, parcă sorbind-o din ochi. Cu ochii lui adânci, ametitori. Acesta era Thomas, comandantul Gărzii, bărbatul care se îndrăgostise nebunește de ea și își riscase viața ca să o salveze de fiara care și-ar fi bătut joc de ea.

Cum de o iubea?

A închis ochii. Niciodată nu va reuși să ofere satisfacție unui bărbat atât de frumos. Iubirea lui se

născuse din milă, nu din adevărată atracție. Niciodată nu va putea...

Degetul lui s-a plimbat pe obrazul ei, ceea ce a făcut-o să îi înghețe inima.

– Te iubesc încă din prima clipă pe care am petrecut-o în bibliotecă, a rostit el și i-a atins buzele cu degetele. Aș dori să-mi îngădui să te iubesc.

Cuvintele lui au scăldat-o ca o adiere caldă și proaspătă. A deschis ochii și a înțeles pe dată că el spunea adevărul.

A ridicat mâna și l-a atins pe tâmplă, unde pielea era foarte netedă. Nu a mai suportat încordarea. Și-a trecut brațul pe după gâtul lui și i-a tras capul în jos. Buzele lui le-au strivit pe ale ei într-un sărut fierbinte, pătimaș.

A simțit o înțepătură de spaimă, dar el a strâns-o mai tare. Apoi a cedat și l-a lăsat să o sărute mai lung. Gura lui era dulce și i-a simțit lacrimile calde pe obraji.

Mâna lui i-a dat părul peste cap și a sărutat-o pe nas și frunte.

– Spune-mi că mă iubești, a zis el. Te rog.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

A sărutat-o din nou pe buze, iar Chelise a știut în acea clipă că îl iubea pe acel bărbat.

Era îndrăgostită de Thomas de Hunter, comandantul Gărzii, conducătorul Cercului care o iubise primul.

31

Thomas s-a trezit devreme, încărcat cu o energie cum nu mai avusese de multă vreme. Soarele zâmbea la orizont, ciocârliile de canion cântau de pe înaltul falezei, adierea dimineții șoptea prin părul lui.

Avea mintea dominată de Marea Romanță. Acum înțelegea. Această iubire pe care o simțea pentru Chelise era totuna cu aceea pe care Justin o simțea față de toți cei pe care îi curta, fie ei bolnavi ori nu. O descoperire amețitoare.

Chelise continua să se odihnească în sacul de dormit aflat alături de el. Trecuse peste boală și sărutase femeia de dincolo de ea. Pășise dincolo de pojghița acestei lumi și pătrunsese în alta, care nu se deosebea de ceea ce făcea atunci când visa.

Da, era la fel de afectată de boală ca și până atunci. Da, încă simțea gustul amar al răsuflării ei. Da, ar fi dat orice să o conducă până la lacul roșu și să o vadă schimbată pentru totdeauna. Însă o iubea oricum. Și o iubea cu disperare.

S-a aplecat spre ea și a sărutat-o pe obraz.

– Trezește-te, iubita mea.

Ea a bătut din pleoape și a deschis ochii. A sărutat-o din nou.

– M-ai visat?

– Sinceră să fiu, da, i-a răspuns cu un zâmbet. Dar tu?

– Nu mai visez, ori ai uitat?

S-a săltat în capul oaselor și s-a uitat la ceilalți. Johan se agita. Adormiseră înainte ca ei să se întoarcă de la plimbare. Părea nesigură. Thomas avea să rezolve asta destul de curând.

S-a ridicat și a bătut din palme.

– Să mergem. Avem de străbătut drum lung azi.

Ceilalți s-au trezit din vise și s-au sculat.

– Unde mergem? a întrebat ea.

– La trib. Dacă vrei, desigur. Ori preferi să îi trimiți un mesaj tatălui tău?

S-a înălțat în picioare și a îndepărtat nisipul de pe mantie.

– Sper că nu-mi vor lua capul.

– Nu, dacă mai vor să apuce sfârșitul zilei.

– Atunci cred că mă voi descurca.

Doar ei purtau haine specifice Hoardei – restul le dăduseră în schimbul tunicilor nisipii obișnuite ale celor care făceau parte din Cerc.

Au curățat tabăra în grabă și s-au pregătit să plece. Thomas și-a înșeuat calul și s-a apropiat de Chelise, care se ocupa de calul ei. A vorbit suficient de tare ca să poată auzi și ceilalți.

– Johan, nu știu unde ai găsit iepurii aceia, dar te rog să mai aduci și alții pentru petrecerea de diseară. Carnea lor a avut ceva deosebit.

Mikil s-a uitat la el.

– Dar ce sărbătorim de data asta?

Thomas și-a lăsat mâna pe gâtul lui Chelise și a tras-o mai aproape.

– Iubirea, a spus el și a sărutat-o delicat pe buze.

Ceilalți au fost la fel de surprinși ca tânăra prințesă.

– Pentru iubire, atunci, a zis Johan, aruncând o privire spre Suzan.

Thomas i-a făcut cu ochiul lui Chelise, care a surâs sfios. Avea nevoie de mai mult timp ca să se simtă în largul ei în tovărășia lui, dar el o va ajuta să înlăture orice obstacol.

Au călărit spre sud, pătrunzând mai adânc în deșert. În mod normal, o călătorie prin dunele înfierbântate se desfășura în tăcere, încet, dar nu și aceasta. Au alcătuit trei perechi, în față mergând Johan și Suzan. Thomas și Chelise veneau în urma lui Mikil și Jamous. Orele nu s-au scurs suficient de încet pentru ei ca să sondeze profunzimile experiențelor și teoriilor lor. Dar cu fiecare kilometru străbătut, Thomas simțea cum creștea iubirea lui față de femeia care călărea alături de el.

Îi era greu să-și dezlipească ochii de la ea. Din fericire, nu existau faleze de pe care să-și ia zborul, altfel ar fi făcut-o. Ea călărea ca un războinic, stând cu picioarele de fiecare parte a șeii. Avea obiceiul de a-și odihni câte un picior de-a latul greabănului. Când el a evidențiat inteligența poziției pe care o folosea, ceilalți s-au uitat la el fără să priceapă. Lui Thomas, postura îi părea sclipitoare, deși a încercat-o și el, dar fără mare succes.

De asemenea, în timp ce călărea, ea ținea capul sus, cu bărbia înălțată, așa cum numai o prințesă era în stare, a gândit el.

La miezul zilei au ajuns la Oaza Prunilor, după cum o numeau oamenii Hoardei. Chelise și-a cerut scuze și s-a îmbăiat. Când a ieșit pe după pruni, Thomas a trebuit să se uite mai atent ca să fie sigur că era ea. Își spălase părul negru și îl unsese cu un ulei care îi dădea strălucire. Avea din nou flori în păr, dar și morst parfumat, și își dăduse cu o pudră albăstruie sub sprâncene și pe buze. Purta cercei de aur și un colier asortat la gât. Parcă ar fi descins din Egiptul istoriilor antice.

S-a grăbit să ajungă la ea, a luat-o de mâini și i-a spus că arăta uimitor. Ceilalți l-au aprobat. Și de această dată, a gândit el, ei vorbeau cu sinceritate.

În acea după-amiază au continuat drumul mergând alături toți șase și au povestit amintiri despre pădurea colorată. Au vorbit despre Roushi, fructe, lac, copacii înalți și colorați. Chelise a pus o sumedenie de întrebări, ca un copil care află prima oară că Pământul e rotund.

Indiferent cât de mult s-au străduit, nu au găsit iepuri pentru petrecerea din acea seară, dar Mikil a prins doi șerpi mari, pe care i-au făcut file și i-au prăjit pe cărbuni. Carnea a fost dulce și îndestulătoare. Chelise și Johan le-au arătat cum să danseze în stilul Hoardei, apoi Suzan i-a prins pe toți într-un dans al Cercului. Au analizat calitățile fiecărui stil și au râs până au fost gata să plesnească.

Johan și Mikil l-au îndemnat pe Thomas să viseze, dar el a susținut că o noapte fără să știe ce s-a petrecut cu Carlos nu le va face nici un rău. Din câte știa,

dormise doar câteva minute în cealaltă realitate și nu dorea să-și întrerupă romanța cu Chelise. Și fiindcă venise vorba, se gândea să mănânce rambutan mereu ca să nu mai viseze iarăși despre virus.

Au ridicat tabăra a doua zi dimineață, reluându-și drumul spre sud. Tribul își avea tabăra la patru ceasuri de mers – vor ajunge acolo înainte de amiază.

– Ești sigur că vor înțelege? a întrebat Chelise.

– Sigur că da. Nu ești prima.

– De data asta lucrurile stau altfel. Nu merg acolo să mă înec.

Thomas a aruncat o privire spre ceilalți.

– Ei se vor obișnui cu ideea. Va veni și o zi când vei accepta cu mai multă plăcere înecul.

– Ba nu. Sunt fiica lui Qurong, prințesa Hoardei. Există o limită. Una este să mă îndrăgostesc de un albinos și să mă împrietenesc cu oamenii Cercului și alta să devin eu însămi albinoasă.

Nu avea cum să-și dea seama cât de dureros i-au sunat lui aceste vorbe. Nu discutaseră despre ce se va alege de iubirea lor, dar știau amândoi că unele lucruri rămâneau de neîmpăcat. Hoarda nu va accepta nicicând pacea cu Cercul, mai ales câtă vreme Qurong rămânea căpetenie, iar Woref conducea armata. Iar ea nu credea că va rămâne prințesă a Hoardei cât timp trăia alături de membrii Cercului.

S-a uitat la Thomas.

– Îmi pare rău. Nu am vrut ca lucrurile să se întâmple astfel. Să știi că te iubesc.

– Și tu știi că te iubesc, a zis el și i-a făcut cu ochiul. Asta e tot ce contează.

– Un călăreț! a strigat Suzan și a oprit calul.

Thomas i-a urmărit privirea spre sud. Un firicel de praf se ridica în urma unui călăreț solitar care gonea întins spre ei.

– E din tribul nostru? a întrebat Mikil.

– Așa cred. Următorul trib apropiat se află la aproape două sute de kilometri de aici.

Thomas și-a plesnit calul peste crupă.

– Să mergem!

Au pornit la galop în întâmpinarea călărețului.

– E Cain! a exclamat Suzan, aplecându-se peste gâtul calului. Înseamnă că sunt necazuri.

Cain a tras de hățuri să-și oprească bidiviul.

– Thomas...

A privit spre Chelise și înapoi la Thomas. Calul lui a fornăit și a făcut câțiva pași în lateral.

– Satul nostru a fost atacat. Fratele meu și alți nouă sunt morți. Până să fugim de acolo, au luat jumătate din oamenii noștri.

– Mai rar! Cine v-a atacat? a întrebat Thomas, deși cunoștea răspunsul. Când?

– Hoarda... cel puțin o divizie, noaptea trecută. William m-a trimis să-l chem înapoi pe Johan.

– William e la comandă? Și cine a fost luat prizonier?

– Da, William. Hoarda a luat douăzeci și patru dintre ai noștri, pe care i-au încolțit într-un canion. Bărbați, femei, copii. Ne-au surprins fără cai la miezul nopții.

Prin sufletul lui Thomas a trecut o undă de spaimă.

– Fiul și fiica mea?

– Sunt în siguranță.

Inima i s-a liniștit.

– William e încă în tabără?

– La vreo doi kilometri spre est.

Thomas a dat pinteni calului.

– Cain, urmează-ne cât de repede poți.

Caii lor erau odihniți, astfel că aveau să-l lase în urmă pe Cain.

– Să mergem!

– Thomas!

S-a uitat în urmă și a văzut-o pe Chelise stând pe cal, cu un aer înspăimântat.

– Vă prindem din urmă, a strigat el spre Mikil.

Ceilalți au pornit în galop.

Și-a întors calul și a ajuns alături de femeie.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Thomas, mai e ceva, a spus Cain.

– Ești cu mine, iubirea mea, a zis Thomas, întinzând mâna și mângâind-o pe Chelise pe gât. Nu ți se va întâmpla nimic, îți jur.

Ea a șovăit. Hoarda va voi să se răzbune. Presupunea același lucru și despre trib, în ciuda lucrurilor pe care le văzuse.

– Ai încredere în mine.

– Bine.

Thomas a privit scurt spre Cain.

– Ce mai e?

Tânărul i-a privit cu ochi în care se citea uimirea.

– Ei, ce e? l-a întrebat pe un ton poruncitor și întorcându-și calul.

– Îți va spune William.

S-a uitat fix la Cain. Nu aveau timp pentru asta.

– Să mergem.

32

Au mers mai întâi la tabără. Au văzut ce mai rămăsese din ea. Corturile de pânză fuseseră ferfenițite cu lovituri de sabie. Oale și alte vase zăceau împrăștiate, paturi sfârtecate, păsări și capre măcelărite și lăsate să se descompună.

Câteva pete mari de sânge rămăseseră în locurile unde fuseseră uciși câțiva dintre cei zece. Cadavrele fuseseră luate probabil de William, așteptând să fie arse, potrivit datinilor.

Îngrețoșat, Thomas i-a condus pe ceilalți prin tabără. În asemenea momente, se întreba dacă nu cumva politica lor nonviolentă era inutilă. Justin nu participase cândva la lupte?

A strâns din dinți și a mers încet, străduindu-se să-și țină în frâu mânia. Cu o singură lovitură de sabie ar fi putut ucide douăzeci de scabioși, dar nu voia să mai fie războinic de temut.

– Suzan, găsește-i, a ordonat el.

Cain încă nu-i ajunsese din urmă.

Ea a urmat un drum ce ducea spre faleza de deasupra canionului și a gonit spre est. A mers la trap prin canionul de sub ea, așteptând semnalul.

Nimeni nu vorbea. Cunoșteau fiecare membru al tribului ca și cum ar fi fost un membru de familie. Acum zece dintre ei muriseră și douăzeci și patru deveniseră prizonieri.

S-a uitat la Chelise, care și-a tras gluga peste față și îl urmărea temătoare. Ar fi vrut să-i zică să nu-și facă griji, că vor trece de un colț și vor descoperi că totul fusese o greșeală.

Un șuierat a sfâșiat aerul.

– I-a descoperit, a anunțat Mikil.

Restul oamenilor din trib stăteau ghemuiți într-o adâncitură a terenului, la aproape doi kilometri spre răsărit, așa cum spusese Cain. Thomas i-a văzut când mai avea două sute de metri până la ei. Și-a strunit calul și a examinat peisajul.

Aveau patru rute de scăpare în eventualitatea unui al doilea atac, deși era puțin probabil să se întâmple așa ceva. Din acea poziție puteau vedea clar toate falezele din jur. William făcuse o alegere bună.

– Thomas, a vorbit Chelise cu glas scăzut. Ce se va întâmpla?

A luat-o de mână în timp ce călăreau lângă ceilalți.

– Nu se va întâmpla nimic. Vom plânge pierderile de vieți și vom găsi un nou loc de tabără. Cei morți sunt acum alături de Elyon.

– Dar eu?

– Tu ești cu mine. Te vor îmbrățișa. Dușmanul tău e Woref, nu Cercul.

William îi aștepta împreună cu Suzan și câțiva bărbați. Supraviețuitorii, aproape douăzeci, se strânseseră în spatele lor, unii prăbușiți și jelind, alții șezând tăcuți, câțiva urmărind stâncile din jur în căutarea vreunui semn de primejdie.

Samuel și Marie au apărut în fugă, iar Thomas a descălecat grăbit ca să-i strângă în brațe. Erau obișnuiți să fugă de Hoardă, dar ochii lor trădau o nouă spaimă.

– Slavă lui Elyon.

– Mi-e teamă, tată, a spus Marie.

A ținut-o strâns.

– Nu trebuie să-ți fie teamă. Suntem în mâinile lui Justin, a zis, apoi l-a prins de umăr pe fiul lui. Îți mulțumesc că ai avut grijă de sora ta. Ești puternic, Samuel.

– Da, tată.

Thomas s-a urcat înapoi pe cal, îndemnându-și bidiviul înainte. Oamenii tribului păreau ușurați să-i vadă. Toți, mai puțin William. A rămas pe loc de parcă ar fi fost un părinte ce-și primește fiul răzvrătit. Johan și Mikil au descălecat și s-au grăbit să treacă pe lângă William ca să-i consoleze pe cei care jeleau.

– Ai mers destul de departe, Thomas, s-a răstit William nervos.

Asta anunța bucluc.

– Stai liniștită, Chelise, i-a șoptit, strângând-o de mână.

– Aici tot greșești tu. Dar văd că ți-ai luat scabioasa. Frumos din partea ta să ne aduci un asemenea necaz pe cap.

Thomas și-a oprit calul la trei metri de el. În spatele lui stăteau alți trei bărbați. L-a măsurat pe William și a preferat să rămână tăcut.

– Hoarda ne-a lăsat un mesaj, a continuat acesta.

S-a uitat la Chelise și a făcut o strâmbătură. Thomas și-a reprimat impulsul de a-și împinge calul înainte și a-l doborî.

– Ia-ți privirea de la ea! Ea e Chelise, fiica lui Qurong, și-mi va fi soție.

Nu era convins de adevărul ultimelor vorbe, dar se simțise silit să spună asta. Să strige dacă trebuia.

– Știm cine este! a țipat William. Ea este cauza acestei mari tragedii.

– Învinovățești o scabioasă care părăsește Hoarda ca să găsească Cercul? Știam că scopul nostru este de a-i salva pe cei care au nevoie.

– Ea arată destul de plină de solzi. Și se pare că Woref își vrea târfa solzoasă înapoi. Dacă nu îi va fi înapoiată în termen de trei zile, îi va executa pe cei douăzeci și patru de albinoși pe care i-a luat prizonieri.

Mâna lui Chelise a tresărit între degetele lui Thomas, care a sporit strânsoarea.

– Nici gând! Nu-l las să o atingă. Niciodată!

– Atunci îi vei trimite la moarte pe douăzeci și patru de membri ai familiei noastre.

– O să plec, a șoptit Chelise, eliberându-și mâna. Dacă Suzan mă conduce până la marginea orașului, voi porni chiar acum.

Thomas a intrat în panică. S-a prins cu mâinile de cap.

– Nu!

Brusc, s-a simțit obligat să o coboare de pe cal. Azi nu va mai călări.

A sărit la pământ. A luat-o de mână și a dat să o ajute să descalece. Ea a șovăit o clipă, apoi a coborât singură. S-a întors spre el.

– Are dreptate. Woref îi va ucide. Ori îi va ucide pe jumătate dintre ei și va repeta cererea. Nu vreau ca sângele unor nevinovați să apese asupra mea.

A vorbit ca o prințesă, ceea ce lui i-a sporit disperarea. Chiar dacă în glas răzbătea puțină teamă, stătea semeață.

Thomas s-a răsucit spre William. Întregul trib se uita la el.

– Vezi? Vorbele acestea sună ca și cum ar fi rostite de o scabioasă? Ea e mai demnă decât tine.

– E doar de acord să revină la mizeria de acolo. Nu renunță la viață sau la ceva la fel de nobil precum îți imaginezi.

Thomas s-a înfuriat.

– Sfatul! Cer să avem un sfat.

Ceilalți s-au mulțumit să-l privească.

– Hei! Suzan...

– Eu rămân cu Chelise, a spus ea, ocolindu-l pe William. Și mie mi se pare îngrozitor, a continuat

și a luat-o de mână. Rămân alături de Thomas, orice ar zice.

Însă Chelise ținea să-și exprime părerea.

– Thomas, insist să...

– Nu! a făcut el, apoi și-a domolit glasul. Nu, iubita mea, nu. Nu te las să pleci. Niciodată. Și nu astfel.

După care s-a întors și a plecat fără a-i oferi prilejul să răspundă.

Era cel de-al doilea sfat în decurs de o săptămână, în circumstanțe ciudat de asemănătoare. Au trecut de faza discuției stând așezați, trecând direct la argumentarea din picioare, plimbându-se nervoși și gesticulând. Doar tradiționalul apel la Elyon a rămas singurul aspect care dovedea că are loc un sfat.

– Dacă mă ascultai, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, a făcut William. O fi Suzan de acord cu tine, dar nu cred că vreun alt membru al cercului te aprobă.

– Înseamnă că nici unul nu înțelege cu adevărat iubirea lui Elyon, l-a pus Thomas la punct.

– Cine poate cunoaște iubirea lui?

– Nu se poate să nu-ți amintești, William. Și voi ceilalți! A trecut chiar atât de multă vreme de când l-am văzut pe Justin înecându-se pentru noi?

– Atunci las-o pe Chelise să se predea așa cum a procedat Justin! a strigat William. S-ar putea ca Woref să o pedepsească, dar n-o va ucide. Altfel îi va omorî pe prietenii noștri.

– Nu cred că Thomas greșește, a intervenit Johan.

– Nici eu, l-a aprobat Mikil.

– Înseamnă că sunteți la fel de nesăbuiți ca el, a zis William și a arătat cu degetul în direcția taberei. Ce propui, să ne predăm cu toții și să murim pentru această femeie?

Thomas a făcut câțiva pași, trecându-și mâinile prin păr.

– Nu. Propun să plec eu în locul ei.

– Dar el nu te vrea pe tine.

– Nu, dar avem la dispoziție trei zile. În minte își formulase un plan general, astfel că l-a prezentat rapid. Dacă mă grăbesc, ajung în oraș peste o zi și mă voi oferi în schimbul celor douăzeci și patru.

– Dacă Woref te-ar fi dorit pe tine, ar fi spus așa, a vorbit William, oarecum surprins.

– Lasă-l să protesteze. Avem timp destul! În situația în care Qurong refuză oferta mea, vom fi de acord cu cererile lui. Dar va fi de acord, deoarece gândește ca un conducător scabios. Mă va socoti mai prețios decât cei douăzeci și patru de oameni obișnuiți.

– Și te va ucide, a continuat Mikil.

– Nu, atâta vreme cât voi o aveți pe Chelise. Gândiți ce vreți despre Qurong, dar ține la fiica lui la fel de mult cum ține să pună mâna pe mine. Nu înțelegeți?

– Te-ai gândit cumva la posibilitatea ca asta să depășească o negociere oarecare cu Hoarda? a întrebat William încruntat.

– Adică?

– Înseamnă că acest bucluc a început din cauză că te-ai îndrăgostit de o târfă Shataiki. Te porți la fel ca

Tanis, atunci când a traversat puntea. Probabil că acesta este felul în care Elyon curăță Cercul de absurdități.

Thomas a simțit că-i tremură mâinile. A făcut toate eforturile să și le țină pe lângă trup.

– Dacă mai vorbești tot așa despre Chelise te voi da pe tine în schimbul celor douăzeci și patru, a zis Johan. Thomas are dreptate. Ai pierdut înțelesul iubirii lui Elyon. Poate că ar trebui să te înec din nou.

William s-a strâmbat.

– Merg cu tine, a spus Mikil.

– Va fi...

– Nu-mi pasă cât de primejdios va fi. Ai nevoie de ajutor.

– Merg și eu, a adăugat Johan. Se mai pune problema viselor.

– Lăsați visele! Nu cred că pot avea încredere în William dacă îl las cu Chelise. E nevoie să rămâneți aici ca să o feriți de el.

Aruncându-i o privire la despărțire, Thomas s-a îndepărtat de William, punând capăt sfatului. Nu era nici timp, și nici nevoie să ia o hotărâre oficială. Cu sau fără aprobarea sfatului, se decisese.

Imediat ce a apărut, Chelise s-a apropiat în grabă de el.

– Te rog, Thomas. Îngăduie-mi să mă întorc.

El a ridicat mâna, cerându-i astfel să tacă, apoi a luat-o de mână și a condus-o între bolovanii mari, care le puteau oferi o oarecare intimitate.

– Am luat o hotărâre.

– Și cu a mea cum rămâne?

A prins-o de umeri și a privit-o intens în ochi, temându-se că nu-l mai iubea. Se dovedise nobilă prin acea insistență, desigur, dar pe de altă parte era de acord să-l părăsească în favoarea lui Woref. Iar el nu suporta acest gând.

– Ascultă, a rostit și a respirat adânc. Știi ce ți se va întâmpla dacă te întorci. Woref nu va crede că eu te-am obligat să pleci. Nu e în stare să creadă nimic. Omul acela trăiește doar din și pentru înșelătorie și se așteaptă la același lucru din partea tuturor. Dacă nu sfârșește ucigându-te, îți va face și alte lucruri, mult mai rele. Știi bine!

Chelise i-a căutat ochii. Dar nu a spus nimic, ceea ce era bine.

– Am un plan. Ascultă-mă cu atenție – poate reuși; știu că așa va fi. Tatăl tău mă va primi pe mine în schimbul celor douăzeci și patru și...

– Nu! Nu face asta! Asta e problema mea.

– Ba a mea! Nu vreau să te pierd!

– Te va ucide!

– Nu, dacă rămâi aici.

– Atunci te va schingiui.

– Sunt prea valoros pentru el. Așa vom câștiga timp. Dacă te întorci, totul s-a terminat. Te implor. E singura soluție.

O lacrimă i-a izvorât în ochi, iar el i-a șters-o cu degetul mare.

– Făgăduiește-mi că vei rămâne, de dragul meu. Îți promit că vom găsi o cale.

Chelise a rămas tăcută, luptându-se să-și rețină lacrimile. El s-a aplecat în față și a sărutat-o pe frunte.

– Nu pot trăi fără tine, iubirea mea. Nu pot.

– Mă simt pierdută, Thomas.

El a ținut-o în brațe, iar ea i-a plâns pe umăr.

– Te-am găsit.

– Eu nu sunt ca tine. Mă simt străină aici.

Avea dreptate, dar nu a găsit curajul de a rosti ceea ce era de la sine înțeles, că dacă nu se îneca se va simți mereu rătăcită. Dar va fi destul timp și pentru asta.

– Atunci voi fi un străin alături de tine.

Și-a lăsat fruntea pe pieptul lui. Apoi l-a sărutat pe gât și l-a strâns în brațe, plângând.

Iar trăia un sentiment de rușine, a gândit el. Încă nu înțelegea sau accepta iubirea lui. Îl durea inima din această cauză, dar nu putea decât să o strângă în brațe și să spere că ea îl iubea la fel de mult.

– Rămâi?

– Promite-mi că o să te întorci după mine.

– Promit. Jur pe viața mea.

33

Mikil și Thomas au ajuns la câțiva kilometri depărtare de orașul Hoardei, după care s-au prăbușit într-o binemeritată odihnă. În momentul în care a adormit, Thomas s-a și trezit.

Washington, D.C.

Dormise peste noapte în Casa Albă, dar trăise... a numărat în gând, una, două, trei, patru... patru zile petrecute în deșert, ca să o salveze pe Chelise. În ce scop? Ca să revină singur în oraș.

Ca să sfârșească aici, în această lume dată peste cap. Se simțea ispitit să se lovească la tâmplă pentru a-și pierde cunoștința, revenind astfel la chestiunea care îl frământa cel mai mult în acele momente. Chelise.

Și-a silit mintea să se concentreze asupra problemelor acelei lumi. Aflase câteva lucruri despre Carlos și despre franțuz, nu? Da, de la Johan.

Realitatea virusului i-a răsărit în minte. Mai rămăseseră două zile. Iar Carlos reprezenta cheia.

Și-a lăsat picioarele pe podea, s-a dus spre ușă și s-a oprit scurt, dându-și brusc seama că nu-și îmbrăcase blugii. Nu făcea să umble prin Casa Albă într-un șort cu dungi albe și albastre.

S-a îmbrăcat, s-a spălat pe dinți cu o periuță de unică folosință pe care a găsit-o în baie și a ieșit.

I-au trebuit șapte minute până să obțină o audiență la președinte. Șeful de personal Ron Kreet l-a introdus într-o sufragerie mică, situată alături de Biroul Oval.

– Nu știu ce crezi că se mai poate face și n-aș spune că sunt încrezător în vise, dar în aceste momente aș accepta orice, a explicat Kreet, ridicând din sprâncene. Ai aflat de tulburările de stradă?

– Care tulburări?

– Seara trecută, Mike Orear de la CNN a dezvăluit câteva lucruri care au declanșat furia mulțimii. Oamenii au luat cu asalt clădirea asta. Până când

armata a preluat controlul asupra situației, au murit zece persoane. Plus șaptesprezece în cadrul unor tulburări din alte orașe ale țării.

– Glumești.

– Nu prea e momentul potrivit pentru glume. Președintele s-a adresat națiunii de două ori după dezlănțuirea violențelor, de fiecare dată împreună cu Orear. Acum lucrurile s-au mai liniștit, dar e o stare relativă. Incendiile însă au scăpat de sub control în sudul Californiei.

– Și ce le-a transmis președintele?

Kreet s-a dus la ușă și a deschis-o.

– Că Statele Unite vor respecta întru totul cererile francezilor.

Șeful de personal nu apucase să închidă ușa când Robert Blair a apărut.

– Mulțumesc, Ron. De aici mă descurc și singur.

A intrat și a închis ușa după plecarea lui Kreet. Purta o cravată galbenă cu un desen în relief în albastru, desfăcută la guler. Avea părul încâlcit, iar sub ochi, cearcăne întunecate.

S-au privit îndelung.

– Ți-a spus Ron de tulburări?

– Ăsta e abia începutul. Putem vorbi în siguranță?

– Acum jumătate de oră am pus pe cineva să verifice încăperea.

– Și?

– Au găsit un microfon în abajurul lămpii.

Thomas a dat din cap. Bine măcar că președintele lua totul în serios.

– Cum rezistă restul lumii?

Robert Blair a oftat și s-a apropiat de un scaun cu spătar îmbrăcat în material bleumarin.

– Trebuie să mă așez. De unde să încep? De ajuns să spun că, dacă vom găsi o cale de salvare din situația asta nenorocită, daunele produse economiilor, orașelor, infrastructurilor și forțelor militare – și tot ce vrei – vor fi recuperate abia într-un deceniu, în cel mai bun caz. Pierderile de vieți omenești pricinuite de daunele colaterale se vor ridica la sute de mii dacă izbucnesc răzmerițe pe plan extins la răspândirea veștii. Iar virusul a început să-și facă simțite efectele – îți dai seama.

Thomas a rămas împietrit de ultima informație.

– Adică au apărut simptomele? Credeam că mai avem la dispoziție încă cinci zile... ori o săptămână.

– Ei bine, ne-am înșelat. Evident, primele simptome sunt o iritație. Cu puțin noroc, țin câteva zile, dar echipa care a mers la Bangkok suferă deja de ele. A aruncat o privire spre cămașa lui Thomas. Tu cum te simți?

Thomas s-a pipăit într-o parte.

– Seara trecută... observase o ușoară iritație după ce se trezise în laboratorul lui Bancroft, dar Kara prezenta o iritație mai serioasă. Sora mea prezenta simptomele clare ale îmbolnăvirii.

– La fel și Monique, Gains... toată echipa care s-a deplasat la Bangkok. În Thailanda s-au înregistrat sute de cazuri, iar în acest moment în câteva porturi importante. E o chestiune de ore până se vor raporta și aici aceste semne.

Concluzia i se părea inevitabilă lui Thomas. Până în acel moment, virusul Raison fusese doar un punct pe ecranul unui monitor de computer. Acum devenise un punct roșu. În câteva zile, va lichefia organele interne.

– Nu mai este vreme... a zis ridicându-se.

– Te rog să te așezi, i-a cerut Blair cu glas obosit, dar ferm.

I-a dat ascultare.

– Ai reușit ceva?

– Într-un fel, da. Johan l-a visat pe Carlos. Din păcate, nu și-a adus aminte atât de multe lucruri cum speram.

– Însă... a reținut...

– Da.

– Și? a insistat președintele.

– Și sunt aproape convins că Fortier nu are intenția să vă dea un antivirus care să aibă rezultate.

– Deci am avut dreptate.

– Pe de altă parte, Johan a avut impresia că numărul oamenilor care vor supraviețui virusului va fi mult mai mic decât își închipuie cineva. Cred că Fortier plănuiește să întoarcă spatele Rusiei și Chinei, după cum și altor țări care au capitulat până în acest moment.

– Mare tică... a răbufnit președintele, dar s-a oprit, a închis ochii și a inspirat adânc. Bineînțeles. La ce altceva să te aștepți?

Thomas s-a ridicat din nou.

– Asta înseamnă că e nevoie să ajung în Franța cât de curând posibil. Azi. Imediat.

– Chiar crezi că ai vreo șansă?

– Trebuie să-l găsesc pe Carlos. Știu unde se afla seara trecută, am mai fost acolo o dată. Mă duceți cu un avion la altitudine joasă cât este întuneric și o să încerc să ajung. Singura șansă de a procura antivirusul este să-l fac să viseze împreună cu mine. În cazul în care se trezește în mintea lui Johan, vom avea o șansă de a-l atrage de partea noastră.

Președintele și-a trecut încet mâinile peste față, apoi s-a ridicat.

– Bine. Ai dreptate, dar acesta ar putea fi sfârșitul. Nu mai avem vreme.

– Presupun că nu le dați armele nucleare, a vorbit Thomas cu glas scăzut.

– Nici gând.

– Și israelienii..

– Ei au fost de acord.

– Atunci, plasați-mă în Franța, a zis Thomas, îndreptându-se spre ușă.

Atmosfera de la Laboratoarele Genetrix se schimbase vizibil în ultimele douăzeci și patru de ore. Sfârșitul era aproape și toți își dădeau seama de asta.

Cercetătorii nu puteau ascunde apariția bruscă a punctelor roșii. Efectele Germenului Raison.

Purtau cămăși cu mânecă lungă, bluze și pantaloni, dar iritațiile apărute pe gât începuseră să se vadă peste gulere. Speranța de a găsi un antivirus se evapora pe măsură ce boala se răspândea. Monique încă nu prezenta nici o urmă, dar simțea

mâncărimi specifice pe piele, deci iritația urma să apară în orice clipă.

Thomas o căutase pe sora lui, cu care își petrecuse doar câteva minute, după care fusese dus undeva. Kara va reveni imediat ce se găsea un elicopter disponibil. Nu avea unde altundeva să se ducă decât la New York, unde locuia mama ei, dar nu voia să părăsească zona din două motive. În primul rând, în caz că Thomas ar fi avut nevoie de ea – pentru ce, Monique nu-și închipuia, dar, oricum ar fi fost, ea se bucura de compania Karei.

Al doilea motiv era mai evident.

Monique s-a ridicat de la masa de lucru și s-a dus la frigider. Mica eprubetă cu sângele lui Thomas se afla pe raftul de sus, singură. A scos-o și a închis ușa.

Ele puteau descoperi viața cu ajutorul acelui sânge. Părea absurd, dar ea mai trăise acel gen de absurditate o dată și era dispusă să repete întâmplarea de bunăvoie. Vor aștepta până în ultimul moment, desigur. După ce Thomas va termina ce punea la cale, așa spusese Kara. Apoi vor picura din acel sânge peste al lor, vor lua niște Valium și vor visa cât de mulți ani vor rezista.

S-a așezat la masă și a rotit eprubeta între degete. Ce făcea așa deosebit acel sânge? Doctorul Bancroft îl analizase la laboratoarele de la Johns Hopkins, iar rezultatele fuseseră normale. Nici globule albe în exces, nici niveluri neobișnuite de alte elemente... nimic.

Doar un sânge normal. Sânge care aducea o viață nouă.

A agitat eprubeta cu un aer absent. Și i-a venit un gând.

Ușa s-a deschis și Mark a băgat capul înăuntru.

– Ne-au sosit rapoartele așteptate de la laboratorul din Bangkok.

– Și?

– Și nimic. Tatăl tău te roagă să-l suni după ce le verifici, dar eu n-am observat nimic deosebit.

– Și Anvers?

– Tocmai am stat de vorbă la telefon cu cei de acolo. Nimic nou. Cei de la UCLA au izolat o a șaptea pereche din șirul pe care îl creează – reacționează într-un mod corespunzător celorlalte, dar mai au o săptămână de cercetări până să știe precis ce au descoperit.

Monique a dat din cap.

– Să încrucișeze din nou datele lor cu catena de la Anvers, să vadă ce iese...

– S-a făcut deja, a zis și a privit-o fără s-o vadă.

În ultima săptămână, purtaseră o sută de discuții asemănătoare. Și de fiecare dată fără rezultat. Ori, dacă era vorba de ceva, nu le slujea în termenul scurt avut la dispoziție.

– Nu are rost să renunțăm tocmai acum.

Mark s-a străduit să zâmbească, dar a reușit doar să se strâmbe. A închis ușa în urma lui.

Monique și-a îndreptat din nou gândurile spre eprubetă. *Tu ești salvarea mea*. S-a ridicat și s-a dus spre frigider. Înainte de a se lăsa sub puterea acelui sânge, va verifica tot ce se realizase până în acel moment.

Deocamdată trebuia să înfrângă virusul.

Ori să i se supună.

34

Mikil a apăsat lama sabiei pe gâtul scabiosului.

– Să nu scoți un sunet dacă vrei să rămâi în viață.

Îl atacase din spate, iar Thomas știa că ea nu avea deloc intenția de a-l doborî, însă arăta ca și cum ar fi fost încântată să o facă.

– Răspunde din cap!

Omul a încuviințat.

Thomas i-a dat roată și l-a privit în ochi. Traversaseră deșertul în mai puțin de o zi, apoi se odihniseră la aproape opt kilometri de oraș, după care îl găsiseră pe mesager, o santinelă singuratică aflată pe drumul principal care venea dinspre apus. Fața lui albă strălucea în lumina lunii pe cale să apună.

– N-o să-ți facem nici un rău, i-a zis și a ridicat mâinile în aer. Vezi, nu sunt înarmat. Mikil are sabie, dar mai mult de fațadă. Avem nevoie de un serviciu din partea ta. Ești atent?

Soldatul nu a mișcat.

– Cum te cheamă?

– Albertus, a răspuns el în șoaptă.

– Bine. Dacă nu vei face ce-ți cerem, voi ști ce să-i spun lui Qurong. Numele meu este Thomas de Hunter. Ai auzit de mine?

– Da.

– Bun. Atunci te vei duce drept la castel, îl trezești pe conducător și-i transmiți un mesaj. Îi zici că o să mă predau în schimbul celor douăzeci și patru de albinoși pe care i-a prins. Să îi aducă în livada aflată la aproape patru kilometri vest de Valea Tuhan, iar eu mă voi preda lui. Mikil îi va prelua pe albinoși, iar el mă va avea pe mine în locul lor. Ai înțeles?

Omul se mai liniștise.

– Tu, în schimbul celor pe care i-au adus din deșert.

– Da. Când au sosit?

– Noaptea trecută.

– Și sunt în temniță?

– Da. Iar paza a fost sporită.

Thomas a aruncat o privire spre Mikil. Se așteptaseră. Orice încercare de salvare ar fi mult mai grea de această dată.

– Noi vom veghea. Să-i spui lui Qurong că nu are cum să ne păcălească. Un schimb cinstit ori nimic. Vreau ca prizonierii să vină călare. A făcut un semn spre Mikil. Eliberează-l.

Mikil i-a dat drumul imediat. Frecându-și gâtul, el s-a tras deoparte.

– Du-te, omule.

– Dacă-mi părăsesc postul...

– Qurong te va răsplăti pentru asta, netotule! Doar îl dai pe tavă pe dușmanul lui. Acum, du-te!

Santinela a fugit spre cal, a încălecat în grabă și a pornit în noapte.

– Și acum ce facem? a întrebat Mikil.

– Așteptăm în livadă.

Tribul căzuse atât de ușor în plasa întinsă, încât Woref își amânase atacul vreme de câteva ore. Însă cei din tabără dormeau într-o pace deplină, fără să bănuiască un atac atât de curând.

Ordinele date fuseseră foarte precise: îi ucideau doar pe câțiva, capturau cât mai mulți, iar ceilalți aveau să rămână în viață pentru a transmite mesajul. Nu trebuiau urmăriți. Prinșii urmau să fie duși în oraș, dar să-l aștepte o divizie întreagă.

Așa cum sperase, albinoșii presupuseseră că Hoarda luase ceea ce voise și plecase.

Se înșelaseră. Cumplit.

Woref a sosit la miezul zilei. Știa că tribul îl va chema imediat pe Thomas de Hunter. Știa că Chelise era cu Thomas. Faptul că el plecase să-i salveze pe cei douăzeci și patru de albinoși din oraș nu mai prezenta acum nici o importanță. Își va primi premiul dorit cât de curând.

Mișcându-și gâtul, a închis ochii. Aproape că simțea pe limbă gustul pielii ei. Un gust ca de aramă. Asemănător sângelui. Pofta de sânge. Teeleh va voi să o vadă în această seară, a socotit Woref. Nu avea habar cum de știa, dar era convins că acea creatură va jubila. Generalul tremura în așteptare.

Ciudat cum patima lui și aceea a șarpelui înaripat se contopiseră. Era în înțelegere cu Teeleh, acum accepta ideea. Însă își slujea doar propriile interese.

La o adică, nu mai știa sigur cine pe cine slujea. Când va deveni conducătorul suprem al Hoardei, va avea nevoie de puterea pe care i-o va da Teeleh.

Însă mai întâi...

A deschis ochii și a privit fără țintă în noapte. Întâi va poseda fata primului născut. O va poseda și o va zdrobi. Ea îl va iubi. Chiar dacă trebuia să îi câștige iubirea cu lovituri de pumn, ea îl va iubi. Firește, la început urma să fie subtil. Teeleh reprezenta atât subtilitatea, cât și forța brută. Răbdare. Dar, în cele din urmă, va fi a lui și numai a lui.

S-a întors către căpitanul lui.

– Voi îneca personal pe cel care ucide vreun albinos. Au înțeles? Scopul nostru este să o eliberăm pe fiica lui Qurong. Nu putem risca să o ucidem cu vreo săgeată prost țintită.

– Iar după aceea?

– O să mă hotărăsc.

A privit din nou spre tabără. Chelise se afla în cel de-al treilea cort din stânga. Asta dacă nu se mutase de acolo în cursul nopții, lucru improbabil, dar posibil. Știa că oamenilor lui le scăpau mai multe lucruri decât erau dispuși să recunoască.

– Și-au ocupat pozițiile?

– Am alcătuit un inel în jurul taberei. Nu există portiță de scăpare.

– Am mai auzit asemenea vorbe.

– De data asta sunt sigur.

Woref și-a dres glasul.

– După mine.

A coborât de pe cornișă și s-a apropiat de șirul de oameni care stătea în așteptare pe fundul canionului. Își vopsiseră fețele în negru, iar în uniformele de luptă de culoare neagră arătau ca niște creaturi ale întunericului. Hoarda ataca rareori noaptea din cauză că soldații se temeau de Shataiki. Ciudat, dacă ținea seama de toate. Însă liliecii negri erau prea ocupați să vâneze mințile celor din oraș ca să se aventureze în acele canioane.

Woref s-a lăsat într-un genunchi în fața șirului și a privit cercetător spre corturi. Nici o mișcare. Nu mai rămânea decât să strângă lațul pentru a împiedica orice încercare de fugă.

– Încet.

S-a ridicat și a pornit spre tabără. De undeva de sus, în dreapta lui, căpitanul a dat semnalul către ceilalți oameni care alcătuiau inelul. Precauți, astfel încât ghetele lor să nu facă zgomot pe nisip, șase sute de războinici s-au apropiat de trib.

Woref s-a oprit la douăzeci de metri de primul cort și a ridicat mâna.

Nici un sunet. Inima îi bătea cu tărie. Războinicii din partea îndepărtată a taberei văzuseră semnalul și se opriseră odată cu el. Chiar dacă albinoșii îi vedeau acum, soarta lor era pecetluită.

Cel de-al treilea cort. Târfa lui albă stătea acolo, dormind într-un cort de albinoși. În acea seară va învăța ce însemna respectul. Tot în acea seară i se va deschide o lume cu totul nouă. Lumea lui.

A luat o seceră înaltă de la războinicul din spatele lui.

– Stați pe loc, a ordonat cu glas scăzut.

A pornit singur spre tabără, lăsându-și oamenii în urmă. Când a ajuns la cel de-al treilea cort, s-a oprit cu picioarele depărtate, a ridicat secera și a rotit-o cu putere prin marginea pânzei. Lama a tăiat țesătura, iar stâlpul central s-a retezat de parcă ar fi fost de hârtie. A prins cu o mână peretele ce se prăbușea și l-a smuls din loc.

Înăuntru stătea întinsă o femeie, cu ochii închiși. O scabioasă. Târfa lui.

S-a aplecat, a prins-o de păr și a smucit-o de la pământ. Ea s-a trezit cu un țipăt, având o expresie de groază în ochi.

– Asta e situația, dragă soție. Vreau ca lumea să-ți cunoască plăcerea.

Chelise s-a prins de mâna lui, dar fără folos. Țipetele ei au sfârtecat noaptea. Ușile corturilor s-au dat în lături, iar albinoșii au năvălit afară ca niște șobolani scoși din vizuini.

Armata Hoardei nu s-a clintit.

Woref a târât-o pe femeie spre marginea taberei, a tras-o de păr în sus, astfel ca ea să se poată ridica în picioare, și s-a răsucit. Albinoșii începuseră deja să se miște, căutându-și cale de scăpare. Nu exista. După doar câțiva pași, aveau să se lovească de zidul de soldați.

– Nimeni nu ia ce-i al meu! a răcnit el. Nimeni!

– Johan, drumul spre est este blocat, s-a auzit o voce.

Martyn?

Războinicii lui încă așteptau semnalul – să ucidă ori nu.

Woref a răsucit-o pe Chelise și a lovit-o în tâmplă cu pumnul stâng. Țipetele au încetat, iar ea s-a lăsat moale. I-a dat drumul la păr și a lăsat-o să cadă grămadă.

– Martyn! a răsunat vocea lui prin canion. Martyn, apropie-te, altfel îi ucid pe toți cei din tabără.

– Nu e nevoie de amenințări ca să fim motivați, a răspuns celălalt, apropiindu-se din stânga generalului. Ne amenințăm deja de un an.

Arăta destul de straniu fără ochii albi și pielea la fel. Mărunt. Bolnăvicios.

– Să fie marele general? Arăți ridicol, prietene.

– Iar ție nu ți-ar strica să faci o baie.

Nu știa sigur cum să-l înțeleagă pe acel om. Femeia brunetă pe care o luaseră prizonieră la precedenta ocazie a apărut alături de el. Woref se putea socoti mult mai norocos decât sperase. Într-o singură noapte își va lua mireasa înapoi și îl va ucide pe Johan, lăsându-l pe Thomas să jelească singur.

– Am venit să iau ce este al meu, iar acum mă voi bucura văzând cum mori, a zis și a ridicat mâna.

– Stăpâne, solicit o audiență.

Un albinos înalt a făcut câțiva pași în față. Încă unul dintre aceia pe care îi capturase cu câteva zile mai devreme. În ochi avea o expresie de spaimă.

– Nu ai dreptul să-mi ceri nimic.

– Atunci te implor. Și îmi vei mulțumi.

– Cine ești tu...? a întrebat, coborându-și mâna.

– William. Membru al sfatului și am autoritate în cadrul Cercului.

– Ce pui la cale?

Celălalt a ridicat mâna ca să-l reducă la tăcere. Interesant. Ce fel de om era acela care ridica obiecții și în același timp îl respecta prin tăcerea sa?

– Vorbește.

– Doar între patru ochi. Nu suntem oameni violenți, nu există nici un pericol din partea mea.

Woref a prins-o pe Chelise de un braț și a târât-o spre șirul de soldați.

– Stați cu ochii pe ea, le-a ordonat.

El și albinosul înalt s-au tras deoparte.

– Vorbește.

– Generale, i-a vorbit William cu glas coborât, te asigur că eu m-am pronunțat în cei mai hotărâți termeni împotriva acestei nebunii. Thomas i-a primejduit pe toți membrii Cercului, iar acum vom plăti cu viața. Te rog să mă crezi când îți spun că nu toți suntem opozanți la fel de îndârjiți ca el.

– Cerșești îndurare pentru viața ta? Nu am timp de așa ceva.

– Îți explic motivul pentru care ți-l predau pe Thomas de Hunter.

– Cum mi-l poți preda?

– Știu unde se află acum și unde se va afla mâine. Lasă-ne viața și voi merge cu tine.

– Cuvântul tău față de viața lui Martyn. Ai impresia că sunt prost?

– Știi la fel de bine ca mine că suntem legați prin jurământ în Cerc. Cercetează-mi motivele. De la moartea soției lui, Thomas ne-a fost o povară.

– Înseamnă că-ți trădezi propriul conducător?

– El ne-a trădat pe noi! Dacă mă înșel, mă poți ucide. Mi-aș da viața pentru un om pe care îl disprețuiesc?

Woref a analizat vorbele lui. Avea înfățișarea unui om disperat, pregătit să înșele, probabil. Dar pe cine trăda?

Membrii tribului se uitau tăcuți la ei. Neputincioși.

– Îl voi ucide pe Martyn și te iau pe tine.

– Nu. Mai bine ucide-ne pe toți. Johan este o umbră a generalului pe care l-ai cunoscut cândva. Lasă-l să-și trăiască viața măruntă. Ia-mă pe mine și ți-l voi preda pe Thomas, care e singura amenințare din partea Cercului.

– Unde se află?

– În apropiere de oraș, plănuind o altă salvare.

Woref s-a întors către căpitan.

– Puneți-l în lanțuri pe acest om. Ceilalți rămân în viață. Armata rămâne aici până mâine-dimineață. Asigură-te că nici unul dintre ei nu părăsește canionul, nu vreau să fiu urmărit.

Venise după Chelise. Dacă îl putea prinde și pe Thomas, atunci până și ultima dintre rezervele lui Qurong în privința generalului său va dispărea.

Și-a îndreptat gândurile spre silueta rămasă fără cunoștință pe pământ. Femeia care îi produsese atâta suferință, cea pe care o iubea.

Singurul lui regret era că deocamdată trebuia să apeleze la forță. Nu se cădea să îi aducă lui Qurong fiica având semne de maltratare. Însă existau și alte soluții.

A aruncat privirea înapoi spre albinos și a observat că îl privea fix pe Johan. Nu pricepea dacă era vorba de o privire de trădare sau una de regret. Va afla destul de curând.

– Atât de curând! a exclamat Mikil, privind în jos din copacul în care se cocoțase.

Soarele abia răsărise când șirul lung de albinoși a apărut la marginea câmpului, fiecare fiind însoțit de un gardian. Un al doilea șir de gărzi mergea de partea cealaltă.

– Ce ți-am spus? Qurong nu e smintit. Presupune că fiica lui va suferi la fel de mult ca membrii Cercului din pricina captivității mele. Îl vezi cumva pe Woref?

– Nu. Văd un general, dar nu pare el.

– Era de bănuit că se va ocupa personal de o asemenea problemă, a zis Thomas și s-a uitat către copacii din spatele lor. Vezi și altceva?

– Imposibil să fi organizat o capcană chiar atât de repede. Lasă-mă zece minute cu ei, apoi vom fi liberi. Ești sigur? a făcut ea, prinzându-l de umăr. Sunt îngrijorată.

– Și moartea lor nu te îngrijorează? a întrebat-o, făcând semn către albinoșii care acum stăteau pe cai într-un șir lung, așteptând următoarea mișcare. Asigură-te că nu i se întâmplă nimic lui Chelise. Fără ea, viața mea nu mai valorează nimic.

– Johan ar lega-o de mâini și de picioare dacă ar bănui că ar pleca.

– Nu e chiar așa. Dacă m-ar părăsi pentru Woref, cred că aș muri pe loc. Încă suferă de boală, Mikil. Nu am încredere în mintea ei.

– Dar te încrezi în inima ei.

– Viața mea depinde de inima ei.

Concepuseră un plan să-l scoată din temniță – o acțiune riscantă, ce presupunea schimbul lui Chelise în deșert –, dar acest lucru impunea cooperarea ei.

– Tăria lui Elyon, prietena mea, a zis el și a prins-o de braț.

– Să fii atent.

– Sigur.

– Dacă rezolvăm problema asta, aș vrea să visez împreună cu tine. Să devin Kara.

– Dacă trăiește, iar plăcea.

Thomas a coborât și a luat unul dintre cai, a respirat adânc și a ieșit pe câmpul deschis din fața merilor.

– Ne întâlnim la jumătatea drumului, a strigat.

Ceilalți l-au văzut și au ținut un mic sfat. Generalul pe care îl văzuse Mikil i-a strigat:

– Apropie-te încet. Fără trucuri. Avem oameni de fiecare parte.

Și-a îndemnat calul înainte și a pășit către șir. Albinoșii au început să se deplaseze și ei.

A trecut de ei pe partea dreaptă, la mai puțin de douăzeci de metri de trei arcași cu arcurile încordate. Dacă fugea în acele momente, l-ar fi putut nimeri cu ușurință. A făcut semn din cap către albinoasa cea mai apropiată de el, o femeie pe nume Martha. Ea s-a uitat la el cu teamă în ochi.

– Ne vom revedea curând, Martha. Fii tare.

– Tăria lui Elyon, a rostit ea încet.

Apoi a trecut de ei și a ajuns în mâinile Hoardei. Membrii tribului au traversat câmpul și au dispărut între copaci.

– Coboară! i-a ordonat generalul.

A descălecat și s-a lăsat legat de mâini la spate cu o fâșie lungă de pânză.

– Va trebui să merg tot drumul pe jos?

Generalul nu i-a răspuns. I-au legat calul alături de alți doi, l-au ridicat în șa și au pornit la drum.

Thomas a ajuns în orașul Hoardei a doua oară în decurs de două săptămâni. A văzut iarăși mizeria produsă de boală. A încercat din nou să nu ia în seamă murdăria și duhoarea scabioșilor care răcneau insulte către el. Din nou s-a apropiat de temnița întunecată care fusese cândva un mare amfiteatru, construit pentru exprimarea ideilor și libertății. De această dată, au trecut prin dreptul castelului fără a fi dus în fața lui Qurong. Urma să se întâmple curând.

În jurul temniței stăteau cel puțin o sută de gărzi înarmate cu arcuri și seceri. Nu erau soldați de rând. Purtau urme de răni căpătate în bătălii și se uitau urât la el, cu ură în ochi.

Gardienii închisorii l-au condus pe treptele umede, pe același coridor pe care mai călcase. Dar au trecut de fosta lui celulă și s-au îndreptat spre un nou șir de trepte, care ducea la un nivel mai adânc, luminat doar de torțe. L-au împins într-o celulă mică, au trântit ușa și l-au lăsat într-o beznă totală.

Epuizat, s-a prăbușit într-un colț. Nu putea decât să aștepte.

Și să viseze.

35

Singura săritură pe care o executase Thomas până atunci urmase unei lovituri directe a unei rachete, nu câtorva pași de avânt, iar asta se întâmplase atunci când avionul de transport în care se afla fusese înjumătățit, în urmă cu două săptămâni. De această dată, avea să sară legat de maiorul Scott MacTiernan, de la cavalerie.

Sistemele de apărare franceze nu obișnuiau să atace avioanele inamice deasupra solului lor – brusca modificare a echilibrului de forțe dura doar de două săptămâni, iar militarii erau siliți să reacționeze. Toate acestea spre avantajul americanilor. Avionul de transport C-2A Greyhound a decolat de pe USS *Nimitz*, aflat la opt sute de kilometri în largul coastei Portugaliei, și a zburat spre sud, pe deasupra Spaniei, apoi peste vestul Franței, navigând la o înălțime la care nu putea fi detectat de radar. Imediat ce s-au apropiat de punctul de lansare, pilotul a îndreptat aparatul cu botul în sus și l-a înălțat spre cerul întunecat.

Apărarea antiaeriană i-a detectat când au ajuns la șase sute de metri.

– Aveți zece secunde, le-a comunicat căpitanul.

Apreciaseră intervalul în baza timpului necesar radarului francez să confirme și să reacționeze la apariția bruscă a acelui punct pe ecranele lor. Parașuta era confecționată dintr-o țesătură care nu apărea deloc pe radar și, chiar dacă ar fi fost reperați, nu aveau să stea suficient de mult în aer ca să se dea alarma.

– Nu uita, stai calm, i-a zis MacTiernan, stând cu fața spre vânt și verificând baretele care îl legau pe Thomas de pieptul lui. Număr până la trei și sărim.

Thomas a căzut în întuneric, ținând ochii căscați înapoia ochelarilor de protecție. Urletul motoarelor de avion a fost imediat înlocuit de șuieratul vântului care îi bătea în urechi. Pornise spre sol – avea puțin de coborât, așa îl avertizase maiorul.

MacTiernan a tras de coarda de deschidere. Parașuta i-a tras scurt spre cer. Ofițerul i-a dirijat către locul potrivit de la sol pentru că purta ochelari de vedere nocturnă. Solul era un amestec de dungi întunecate, despre care Thomas a presupus că reprezentau șiruri de copaci și câmpuri de culoare mai deschisă. Au ajuns deasupra lor în planare, apoi au alunecat spre un câmp.

– Atenție la picioare! Peste cinci secunde atingi pământul. Să te ții după mine! Imediat ce atingi solul, să alergi!

Au venit la coborâre cu destulă viteză, au atins solul dur și au alergat împleticit. A urmat tăcere.

Parașuta a fâlfâit o dată și s-a pliat la întâmplare, așezându-se pe sol. Thomas s-a scuturat din ham, apoi

și-a verificat lucrurile pe care le avea asupra lui. Pantaloni negri cu un cuțit legat de coapsă și un pistol semiautomat de nouă milimetri prins de celălalt picior. Bidon de apă, busolă, aparat de radiorecepție cu un dispozitiv de ghidare care putea fi recepționat și din Muntele Cheyenne. Cămașă neagră, căciulă de schi, un pulover negru înfășurat în jurul taliei. Ochelari de vedere nocturnă.

Perspectiva de a folosi o armă îi crea sentimente amestecate, dar nu știa dacă trebuia să fie pacifist și aici, în această realitate. Încă nu știa clar cum să reacționeze în privința multor aspecte de aici, îndeosebi de natură religioasă. Nu era un om al credinței, ce Dumnezeu. Era un om afectat profund de visele în care îi apărea altă realitate, dar în cele câteva săptămâni în care pendulase între aceste două lumi nu avusese vreme să descâlcească ițele religiei aici, așa cum făcuse dincolo. Poate că nici de acum înainte nu-și va găsi timp.

– Ai scăpat întreg? l-a întrebat MacTiernan, care a îngenuncheat, îndreptând fasciculul unei lanterne către o hartă și ținând busola în cealaltă mână.

– Așa se pare. Unde am ajuns?

Maiorul a făcut semn spre dreapta.

– Un kilometru și jumătate în direcția aceea. O să te văd pe GPS; dacă te abați spre stânga, îți transmit un semnal. Dacă spre dreapta, două semnale. Ai înțeles?

– Stânga un clic, dreapta, două.

– Nu comunicăm decât dacă este absolut necesar. Trebuie să ieșim din acest sector și să ne întâlnim

peste cinci ore. Dacă nu respectăm orarul, pierdem elicopterul. E deja pe drum. Pierderea primului înseamnă o întârziere de zece ore – nu avem curse regulate.

Pentru lansarea aceea veniseră cu un avion de transport foarte rapid, dar nu vor beneficia de aceleași condiții de lux la întoarcere. Cu puțin noroc, nici nu vor avea nevoie de el.

– Două ore, a spus Thomas, verificându-și ceasul.

– Dacă dai de bucluc, vin imediat după tine. Acesta e planul.

Nu s-a deranjat să-i răspundă. Era pregătit pentru mai mult de atât și, în același timp, pentru mai puțin, asta depinzând de realitatea în care se afla, de dușman și de zi.

A ajuns la marginea incintei după jumătate de oră de înaintare atentă. McTiernan i-a corectat parcursul doar de două ori. Drumul de întoarcere, presupunând că va avea loc, va dura doar zece minute. Așadar, dispunea de o oră și douăzeci de minute ca să-și îndeplinească misiunea.

Ferma se găsea în mijlocul unui câmp, la o sută de metri depărtare. Cu excepția unei lumini slabe la ferestrele de la parter, era cufundată în întuneric.

Și-a pus ochelarii de vedere nocturnă, a clipit la apariția luminii verzui, apoi a verificat întregul perimetru. Un paznic pe latura de nord. Doi în apropierea drumului care șerpuia prin pădurea de pe latura îndepărtată. Mai ușor decât își închipuise. Plecaseră deja de acolo? Știau că secretul acelui loc era compromis. Depinseseră de păstrarea secretului, nu

de măsuri speciale de securitate pentru a se apăra, dar nu putuseră anticipa că unul dintre cadavre va reveni la viață și va scăpa de acolo ca să povestească lumii despre acel loc. Singura soluție era abandonarea clădirii.

A alergat ușor aplecat, direct spre fereastra de la subsol pe unde evadaseră el și Monique. Eficacitatea misiunii lui de acum se baza pe iuțeală și surpriză.

S-a ghemuit pe vine cu spatele la peretele de piatră ca să-și tragă sufletul. Dinspre hol nu răzbătea nici o lumină. La etaj era întuneric. Pe acolo avea să pătrundă.

În urmă cu trei săptămâni, o ascensiune ca aceea pe care o încerca acum ar fi fost de neconceput. Urcarea pe pietrele care alcătuiau zidul înalt de patru metri și jumătate va fi dificilă, dar nu imposibilă. Trecerea pe acoperișul care ieșea în afara clădirii cu cel puțin un metru și ceva urma să fie problema cea mai grea.

Cu ochelarii de vedere nocturnă la ochi, a verificat împrejurimile, iar apoi, slujindu-se doar de picioare și mâini, a escaladat peretele. Scafa se găsea chiar deasupra capului. S-a lăsat pe spate și a privit spre uluc, aflat la șaizeci de centimetri mai sus și un metru în spate. Ori la un metru și jumătate? Dacă rata acea săritură, misiunea lui se încheia la fel de repede ca și cum ar fi primit un glonț în cap.

Și-a așezat picioarele, s-a gândit cum ar fi râs Rachelle de ușurința acelei încercări și a sărit înapoi, ca o broască.

Supraestimase acea săritură. Însă și-a arcuit spatele și a corectat zborul. Cu burta în sus și zburând cu destulă viteză, s-a prins de uluc, s-a îndoit din talie

în poziție de târnăcop, apoi și-a azvârlit picioarele înapoi pentru a-și continua arcul firesc. A tratat ulucul ca pe o bară fixă, iar inerția l-a dus în sus, peste el, ca pe un gimnast de mare clasă.

Ulucul a scos un scârțâit și a început să cedeze, dar el transferase deja greutatea trupului mai departe. A eliberat ulucul, a plutit peste marginea acoperișului și a aterizat pe mâini și pe picioare, exact ca o pisică.

O țiglă s-a desprins, a alunecat peste marginea acoperișului și a căzut în iarba de dedesubt. Nici un alt zgomot. S-a dus spre singura lucarnă de la acel capăt al casei și a tras cu urechea alături de fereastră. Nu a auzit nimic.

Încăperea de dincolo de fereastră stătea cufundată în întuneric, iar cu ajutorul ochelarilor a văzut că era și neocupată, doar dacă cineva ar fi stat ascuns după niște lăzi. O cameră de depozitare.

Thomas a scos din buzunar banda adezivă pe care o adusese și a lipit trei fâșii lungi peste sticla ferestrei. Apoi și-a desfăcut puloverul prins în talie, a acoperit fereastra pentru a amuți orice zgomot și a lovit în ea cu cotul. S-a auzit un scrâșnet, dar nu sunet de sticlă spartă. Destul de bine.

A vârât banda adezivă și puloverul la brâu și a trecut cu precauție prin fereastră, atent să nu se înțepe în cioburi. Două minute mai târziu se găsea în acea magazie, privind cele douăsprezece șiruri de cutii.

Și-a scos arma și a crăpat ușa. Un hol mic. Mai exista o ușă. Liber.

A ieșit cu atenție. Avea doar o soluție.

Prima ușă arăta ca și cum ar fi dat spre un fel de debara. Nu se înșelase.

Cea de-a doua părea să dea spre o cameră mai spațioasă. Un dormitor. Thomas a întins arma în față și a împins ușa.

Lumina orbitoare l-a izbit drept în ochi în clipa când avea un picior înăuntru și celălalt afară, iar ușa încă se mișca.

Ochelarii! A dus o mână la față și i-a îndepărtat de la ochi.

– Salut, Thomas.

O voce din dreapta. Carlos.

– Văd că insiști să vii peste mine până o să te ucid pentru totdeauna.

Ușor, Thomas. Asta așteptai. Acum intră în joc.

Și-a lăsat arma la podea și a ridicat brațele în aer.

– Trebuie să stăm de vorbă. Nu e ceea ce crezi.

Aflat la cinci pași depărtare, Carlos ațintea pistolul spre el. Încă avea un bandaj peste tăietura de la gât. Un rânjet i-a apărut în colțul gurii. Puncte mici, roșiatice, îi apăruseră pe față. Așadar, nu primise antivirusul. Ori antivirusul nu dădea rezultatele așteptate.

– Am urmărit un om înarmat urcând pe acoperiș, strecurându-se pe o fereastră și purtând ochelari pentru vedere nocturnă, și ar trebui să consider greșit felul în care am apreciat intențiile? Să nu-mi spui că ai venit să mă salvezi.

– Am venit fiindcă știu de întâlnirea ta de ieri cu Armand Fortier. Ți-a arătat o listă a oamenilor care

vor supraviețui virusului. Acum probabil că te întrebi de unde Dumnezeu dețin această informație.

Rânjetul s-a șters de pe fața lui Carlos.

– M-ai păcălit de prea multe ori. De data asta n-o să-ți mai meargă.

– Iar dacă se va întâmpla așa, tu vei muri. Amândoi știm că numele tău se află pe listă ca să te ademenească și asta doar pe moment. Spune-mi, de unde știu atâtea? Spune-mi cum am reușit să mă ridic de pe brancardă și să ies din camera aceea după ce două zile nu am avut puls. Spune-mi cum sunt posibile multe lucruri pe care le-am reușit chiar sub ochii tăi.

Carlos s-a mulțumit să-l privească lung. Însă mintea lui ceda – Thomas i-a văzut asta în ochi.

– Am venit aici din două motive. În primul rând, ți-am adus dovada. Dacă îmi dai voie, îți demonstrez dincolo de orice îndoială posibilă că visele mele sunt reale și că tu joci un rol important în ele. Cel de-al doilea motiv pentru care am venit este că vreau să-ți salvez viața. Adevărul, simplu spus, este că avem nevoie de tine, dar nu ne ești de nici un folos dacă mori. Probabil că îi urăști pe americani și iraelieni și așa mai departe, dar dacă nu știi ce se petrece cu adevărat aici, nu poți lua o decizie în cunoștință de cauză.

A vorbit precipitat, știind că trebuia să-i instileze aceste lucruri în minte înainte ca el să apese pe trăgaci. Cuvintele păreau să-și fi atins ținta. Însă omul nu era nervos, ci mai curând iritat.

– Nu înțeleg ce fel de vrăjitorie faci.

– Carlos, nu avem timp de asta. Am străbătut cincisprezece mii de kilometri doar ca să iau legătura cu tine, și ceea ce vreau să-ți arăt ar putea salva lumea arabă de la exterminare. Cum să-ți reține atenția? Încă mai ai tăietura pe care ți-am făcut-o data trecută fără să te ating, ce Dumnezeu! Lasă-mă să-ți dovedesc.

Se petrecuseră prea multe pentru ca omul să respingă asta drept o confruntare a spiritelor. Rana de la gât, evadările lui Thomas, faptul că știa de discuția lui cu Fortier – toate erau lucruri inexplicabile.

– Cum?

– Permițându-mi să visezi cu mine.

Carlos s-a înroșit la față.

– Mă iei drept nebun? a zis el și a strâns din pumni. Nu accept așa ceva! E...

Thomas a acționat în clipa când celălalt era neatent, fiind preocupat să-și exprime frustrarea. A coborât umărul spre stânga, o răsucire, călcâiul a lovit mâna în care ținea pistolul. Chiar dacă ar fi apăsat pe trăgaci, ar fi tras în gol.

Din fericire, nici măcar acest lucru nu s-a petrecut.

Mâna lui întinsă a descris o rotație. Thomas l-a lovit cu palma drept în plexul solar. Șocat, Carlos a făcut un pas înapoi. Incapabil să respire.

– Vise plăcute, a spus Thomas și l-a izbit în tâmplă, făcându-l să se prăbușească la podea.

Acționând cu repeziciune, a scos cuțitul și s-a crestat la un deget. Apoi a făcut o incizie îngustă pe antebrațul lui Carlos. A mânjit tăietura cu propriul sânge.

– Johan, fă-l să înțeleagă. Te rog să-l faci să înțeleagă.

Thomas l-a lăsat să viseze zece minute, după care l-a trezit. Ar fi fost probabil suficient și un minut, dar nu voia să riște. L-a scuturat brutal, l-a pălmuit o dată pe obraz și apoi s-a retras spre pat, cu arma pregătită.

Carlos a gemut, a amuțit, după care a sărit cu un suspin.

Și-a dat seama imediat că omul visase cu Johan. Era prea călit de viață ca să se trezească într-o asemenea stare de dezorientare din alt motiv.

– Unde ai fost? l-a întrebat Thomas.

Carlos s-a uitat la el, a văzut arma, a ignorat-o și l-a privit drept în ochi.

– Cu Johan. Dar tu unde ai fost?

– În... în pădure.

– Mergeam spre orașul Hoardei.

Asta suna absurd. Johan venea după el? Omul își părăsise postul ca să plece să-l salveze? Dacă făcuse ceva ca să primejduiască viața lui Chelise, avea să-i ia capul.

Carlos s-a holbat din nou la armă. Apoi Thomas a pus adevărata întrebare.

– Acum mă crezi? Mai există o realitate dincolo de cea de aici, iar în aceea eu și cu tine suntem de aceeași parte a baricadei. Și mai sunt și alte lucruri.

– Dacă mor aici, și Johan va muri acolo.

Semăna cu un copil care tocmai aflase un adevăr cutremurător.

– Iar eu depind de Johan. Nu l-aș lăsa să moară. Înțelegi, așadar, că am venit aici să te salvez.

Atâta vreme cât Carlos credea că visul era mai mult decât un simplu vis, Thomas avea convingerea că va izbândi.

S-au privit vreme de un minut întreg. Una era să crezi că exista o altă realitate, și cu totul altceva să-ți schimbi planurile din cauza acelei realități.

– Dacă nu-l oprești pe Fortier, vom muri amândoi. Împreună cu mai toată populația pământului. Asta ai avut în minte?

Nu a primit răspuns. Însă în ochi nu i-a apărut expresia obișnuită de sfidare. Încă se lăsa copleșit de uimirea celor petrecute.

– Există doar o modalitate de a-l opri pe Fortier, iar asta înseamnă să-i răpești atuul.

– Adică antivirusul, a spus Carlos.

– Da. Statele Unite trebuie să primească antivirusul. E singura forță care are o șansă de a-l învinge pe Fortier.

Thomas a făcut o pauză.

– Poți procura antivirusul?

– Nu.

Thomas și-a plecat arma.

– Îți închipui că n-o să trag?

– Da.

Carlos s-a ridicat încet.

– Nu știu cum...

S-a oprit și a privit spre mâini.

– Și s-ar putea să nu afli niciodată. Nu contează. Important este să îi oprim. Tu ai singura șansă de a

reuși. Ești sigur că nu poți pune mâna pe antivirus? Există? Spune-mi că da.

– Există, dar Svensson s-a protejat separându-l în două componente. Are control asupra unuia, care va fi folosit numai în ultimul moment.

– Atunci trebuie să-l răpim pe Svensson. Dacă vom controla una dintre componente, vom putea negocia cu el. Pentru moment, nu avem decât armele. Cu puțin noroc, îi putem forța mâna.

– O să le dați armele la schimb?

Era momentul adevărului. Dacă îi spunea lui Carlos de planurile făcute, se putea ca el să treacă de partea inamicului. Pe de altă parte, îi câștiga încrederea, lucru necesar. Fără antivirus, nu mai conta nimic.

A trecut un moment fără să-și vorbească. Carlos a înțeles ce făcuse Thomas.

– Fortier are de gând să ne dea un antivirus care dă rezultate?

– Nu.

Așadar, se lămurise și această chestiune. Acum erau în aceeași situație.

Carlos a respirat adânc, apoi și-a lăsat capul pe spate.

– Ce trebuie să fac?

– Pune mâna pe Svensson. Să nu-l ucizi – e nevoie să protejăm antivirusul. Cine și l-a administrat?

– Doar Fortier și Svensson.

– Foarte bine. Dacă noi murim, la fel se întâmplă cu toată lumea, mai puțin cei doi. Nu cred că asta e ideea de paradis a lui Svensson. Va fi obligat să trateze.

Carlos a aprobat din cap.

– Probabil. Dar nu-ți imaginezi ce periculos este.

– Periculos? Am depășit faza de pericol, prietene. Istoria asta a fost deja scrisă o dată, iar în ea majoritatea populației moare. Aș zice că e mai degrabă imposibil. Dar nu înseamnă că nu merită să încercăm. Cu credința poți muta și munții din loc, așa se spune. E tot ce-ți cer. Mișcă un munte. Vrei?

– Se pare că nu am de ales, a făcut bărbatul din Cipru, încruntat.

– S-ar putea ca soarta lumii să fie în mâinile tale.

– Nu ale tale?

– Nu, prezența mea nu ar face decât să te compromită. Înțelegi?

– Ce plan ai?

– Ai auzit ce i-a spus Carlos? a întrebat Fortier la telefon.

– Nu.

– Cât timp? Cum de ai permis?

– Iartă-mă, domnule. S-a strecurat pe lângă pază. Nu știu cât timp au fost împreună. Până să înțelegem ce se întâmplă, a dispărut.

– Ești absolut sigur că era un american?

– Nu, dar era cineva pe care nu-l cunoaștem.

Telefonul a amuțit, iar Fortier a analizat situația.

– Să intervenim?

– Nu. Carlos rămâne acolo. Nu va pleca sub nici un motiv. Să socotiți perimetrul drept închisoare, dar fără ca el să afle. Activitățile să se desfășoare ca de obicei. Dacă încearcă să plece, îl ucideți.

36

Thomas și-a plecat capul pe sub lamele rotorului ce se roteau și s-a îndepărtat în fugă de elicopter. Turnul de control al USS *Nimitz* se înălța impunător în fața lui. Văzuse din aer flota uriașă. Peste două sute de nave doar din Statele Unite. Puncte pe ocean, fiecare lăsând în urmă o linie lungă și albă de spumă.

Flota britanică se afla la nord, la o depărtare de opt kilometri. Israelienii foloseau cu precădere cargouri – mai mult de treizeci la număr, fiecare încărcat cu arme a căror existență o negaseră mereu. Pe o rază de opt kilometri în jurul portavionului se găseau suficiente arme nucleare cât să distrugă lumea de peste cincizeci de ori.

Primul semn că nu totul decurgea normal pe punte era absența echipajelor de zbor. În realitate, *Nimitz* naviga având la bord mai puțin de cincizeci de oameni care se ocupau de manevrele de traversare a Atlanticului.

Thomas abia l-a recunoscut pe Merton Gains. Acesta purta un pulover pe gât alb și ochelari de soare cu lentile negre, dar dacă-și închipuia că astfel putea ascunde iritația roșiatică de pe față nu făcea decât să se amăgească. S-a grăbit să se apropie de el. Secretarul i-a întins mâna. Vântul i-a răsfirat părul.

– Slavă cerului că ai reușit să ajungi. La fix.

Thomas i-a strâns mâna.

– Au început?

– Acum două ore. Ai un loc în primul rând pe puntea de observație, dacă vrei.

– Bineînțeles.

Senatorul a tăcut o clipă.

– Nu arăți chiar atât de rău pe cât am crezut.

Se referea la iritație.

– Nu. Eu o am la subsuoară, l-a lămurit, apoi n-a fost sigur cum să continue. Te simți bine?

Drept răspuns, Gains a scuipat într-o parte și s-a întors către ușă.

Scăpând de vânt, Thomas l-a urmat într-o încăpere spațioasă doldora de instrumente electronice al căror rol nici nu-l putea bănui. Recunoaștea radarele. Ecrane mari cu sute de puncte. Între acele puncte se găseau și cele mai temute arme ale Americii – șase portavioane, sute de nave transportând de toate, de la cele mai sofisticate avioane de atac până la arme nucleare. Un al doilea val uriaș de nave era pe drum, transportând alte arme, dar acel prim val reprezenta premiul cel mare pe care și-l dorise Fortier.

Gains l-a prezentat secundului.

– Ben Graver. O să ne explice amănunțit cum se desfășoară operațiunile.

Ben i-a strâns mâna fără nici o expresie pe față.

– N-aș putea afirma că-mi face plăcere.

– Nici mie, a zis Thomas.

Totul se va întâmpla peste o oră.

Planul era simplu. Conform cererilor franceze, fiecare vas trebuia să fie ancorat în diferite coordonate, iar echipajele urmau să ajungă pe un singur vas

din fiecare țară. La bordul vaselor aveau să urce echipaje franceze care să verifice încărcăturile, abia după aceea se preda antivirusul.

Problema evidentă a acestei modalități de schimb era lipsa oricărei garanții că Fortier va livra antivirusul după ce confirma recepția armelor. Cea mai avantajoasă ofertă făcută de el, iar Thomas insistase să fie acceptată, consta în ancorarea câte unui vas încărcat cu antivirus în dreptul fiecărui grup de nave. Se putea examina vasul, dar nu se putea lua controlul asupra lui decât după ce oamenii lui Fortier intrau în posesia armelor.

– Amiralul se află la bord? a întrebat Thomas.

– Da.

– Vreau să vorbesc cu el. Chiar acum.

Ben s-a uitat lung la el, apoi a ridicat un receptor. A spus ceva încet și l-a așezat înapoi în furcă.

– Pe aici.

Amiralul Kaufman, Brent Kaufman, prieten apropiat al președintelui. Bărbatul înalt, cu păr cărunt, umeri largi și ochi albaștri i-a primit și imediat l-a trimis de acolo pe secund.

– Bun venit în iad, a zis amiralul.

– Ba nu, iadul vine peste două zile. Acum trecem mai curând prin purgatoriu.

Amiralul s-a încruntat. S-a întors către doi bărbați impozanți, unul în uniformă britanică, celălalt, israeliană.

– Generalul Ben-Gurion din partea Forțelor de Apărare Israeliene și amiralul Roland Bright din partea flotei britanice.

Thomas le-a strâns mâinile pe rând.

– Secundul știe ce se va întâmpla?

– Da, i-a răspuns Kaufman.

– Eu rugasem ca nimeni în afară de...

– Fiule, nu știu pe câte nave ai mai pus piciorul, a spus amiralul, dar nu pot realiza ceea ce mi-a ordonat președintele fără să am cât de cât un echipaj. Cineva trebuie să apese pe trăgaci.

Avea dreptate. Thomas a regretat imediat că îl atacase pe amiral.

– Francezii nu ne vor da antivirusul.

– Poftim? a făcut Gains. Asta... Și atunci ce facem?

– Le facem jocul. Sperăm să mai avem o șansă de a găsi o soluție viabilă.

Pe fața amiralului britanic a apărut o expresie ceva mai senină.

– Sub nici o formă nu voi risca flota și încărcătura dacă nu primesc asigurări că vom avea un schimb cinstit. Asta a fost...

– Scuze, domnule, dar exact acest lucru l-am convenit. Dacă nu predăm armele conform înțelegerii, ne dăm de gol. În aceste momente, avem un om infiltrat care va procura antivirusul.

– Sincer să fiu, eu aș fi de acord ca printr-o lovitură să readuc întreaga țară la nivelul Epocii de Piatră, a spus Ben-Gurion.

– Și odată cu ea și antivirusul? N-am zis că alternativa noastră ne va face să țopăim de fericire. Soarta noastră atârnă de un fir, dar măcar avem o șansă.

– Te asigur că mâine voi plăti scump.

– Mâine, lumea va privi numărul crescând de morți, nu doar câteva arme nucleare care lipsesc. Strategia noastră se bazează pe speranța că ei vor preda antivirusul, adevărat. Acum, când știm că ei nu au de gând să procedeze astfel, planul nostru este bun. Dacă fugim, Israelul va fi lovit de rachete în mai puțin de o oră.

– Și atunci îi vom șterge de pe fața pământului.

– Domnule general, observ că vă gândiți doar la militari. Credeți-mă, totuși, că virusul face din armata dumneavoastră jucării de plastic. Vă rog să înțelegeți: Sub nici un motiv nu trebuie lansat vreun proiectil împotriva Parisului sau a împrejurimilor lui. Dacă, din greșeală, se distruge antivirusul, peste zece zile lumea va rămâne cu o populație de două persoane.

– Două, cine, mai precis? a întrebat Gains.

– Cei doi care și-au administrat deja antivirusul. Fortier și Svensson. Singura șansă de supraviețuire a celorlalți este să-i dăm o șansă omului meu. Asta înseamnă să respectăm planul cu o singură modificare.

Amiralul britanic a ridicat din sprânceana stângă.

– O schimbare?

– Putem amâna exploziile?

– Le comandăm de aici, a spus Kaufman.

– Atunci mai așteptăm șase ore.

– De ce?

– Omul meu are nevoie de timp.

– Vor riposta, a zis Ben-Gurion. Chiar tu ai afirmat.

– Nu, dacă ne jucăm corect șansele. Și dacă omul meu reușește. Și dacă nu amenințăm să distrugem Parisul.

– Parcă ai spus că nu trebuie să riscăm distrugerea antivirusului.

– Adevărat. Dar putem să arătăm că le-am înțeles jocul. Dacă se ajunge atât de departe, își vor da seama că nu mai avem nimic de pierdut. Nu vor risca un atac distrugător din partea noastră. Ați păstrat zece rachete de croazieră?

– Da, a încuviințat Ben-Gurion.

– Foarte bine lucrat. S-ar putea să aibă îndoieli cu privire la hotărârea noastră, dar de hotărârea israeliană nu au motiv să se îndoiască.

S-a întors spre fereastră și a privit spre nava de luptă de la babord. Tunurile care își ațintea țevile spre cer deveniseră acum niște jucării inutile într-un joc cu o miză mult mai mare decât își imaginase vreodată producătorul lor.

– Nu-mi dau seama unde ai deprins strategie, flăcăule, a vorbit amiralul britanic, aflat în spatele lui. Dar îmi place. Din câte înțeleg, aceasta este singura noastră opțiune.

– Amirale Kaufman, ce părere aveți? a întrebat Thomas, fără să se întoarcă.

– S-ar putea să meargă, a zis el și a scăpat o înjurătură, apoi a adăugat: Nu văd altă alternativă.

– Atunci să le oferim ceva care să le dea de gândit, a zis Ben-Gurion. Suntem și noi de acord.

Thomas s-a întors către ei.

– Vă mulțumesc.

Avea un sentiment de mulțumire dându-le comenzi unor oameni după pauza de treisprezece luni

din cealaltă realitate. Se putea ca acum să le dea ordine lui Mikil și William. Thomas nu știa precis ce le spusese președintele Blair acestor oameni ca să îi pregătească pentru a accepta sugestii din partea unuia de douăzeci și cinci de ani, însă reușise.

Schimbul a durat cu o oră mai mult decât se anticipase, dar la 16:00 arsenalele nucleare ale Statelor Unite, Marii Britanii și Israelului se aflau în mâinile francezilor, la bordul a peste trei sute de nave care își continuau marșul spre coasta Franței.

Drept plată, pe USS *Nimitz* se încărcaseră zece lăzi mari pline cu o pulbere pe care o echipă de virusologi de la Organizația Mondială a Sănătății au verificat-o, confirmând că era un antivirus, deși nu exista nici o modalitate de a verifica autenticitatea ei, acest lucru urmând a se face doar peste cel puțin zece ore. Iar o testare completă va dura o zi întreagă.

În afara lăzilor, portavionul avea acum la bord trei mii de membri de echipaj care coborâseră de pe navele americane.

Așa cum plănuise, Thomas îi dăduse lui Carlos aparatul lui de radiorecepție. Înțelegerea nu putea fi mai clară de atât. Avea la dispoziție un răgaz de douăsprezece ore. Dacă reușea, trebuia să activeze fasciculul de direcționare. Dacă nu, păstra tăcerea.

Încă nu se transmisese acel semnal.

Întârzierea de șase ore expirase. Thomas urmărea ceasul de pe puntea de observație, și la fiecare

înaintare a minutarului speranțele lui scădeau în mod corespunzător.

Hai, Carlos.

Poate că nu exista posibilitatea de a schimba cursul istoriei.

Kaufman a intrat în încăpere, după care și-a scos cascheta. A aruncat o privire la ceas.

– Ne vom afla cinci minute în zona stabilită, după care vom începe să pierdem din tăria semnalului.

Thomas s-a ridicat în picioare.

– Atunci, ce mai așteptăm, domnule amiral? Transmiteți mesajul, lansați rachetele și distrugeți vasele.

Pe fața lui Kaufman a apărut un zâmbet strâmb.

– Măcar o să pierim într-un nor de foc.

– Tot ce se poate.

Thomas a urmărit desfășurarea planului privind peste umărul secundului, care stătea așezat în fața stației radar. Mesajul transmis lui Fortier era clar: *dacă se lansează vreo rachetă în semn de răspuns, următoarele zece proiectile vor cădea asupra Parisului*. Nu formulat chiar așa, dar înțelesul rămânea același.

Au urmat rachetele. Douăzeci și șase cu totul, optsprezece rachete de croazieră pornind de la bateriile Bazei Aeriene Regale Lankershim din Anglia și opt lovituri tactice – din partea israelienilor. Țintele erau cât se poate de clare: fiecare comandament important și fiecare facilitate de comandă din nordul Franței, în zona depozitelor unde se aflau arsenalele nucleare ale Rusiei, Chinei, Pakistanului și Indiei. Nu se puteau distruge armele de acolo, deoarece exista

riscul unor explozii uriașe, care ar fi ucis un număr enorm de civili, dar intenția era de a anihila, fie și temporar, capacitatea Franței de a folosi arsenalul în a cărui posesie intrase recent.

Cu glas calm, amiralul Kaufman a dat ordinul prin intercom. Parcă i-ar fi comunicat soției că va ajunge curând acasă.

– Scufundați navele.

Pe puntea de observație s-a lăsat tăcerea. Aerul părea încins. Thomas a rămas cu ochii lipiți de punctele sclipitoare de pe ecranul radar. Fiecare reprezenta un vas încărcat, inclusiv șase grupuri complete de portavioane, pline de avioane de luptă. Computerul le prezenta ca semnale fixe, în contrast cu semnăturile care apăreau la fiecare baleiere a radarului.

– Funcționează.

– Să avem răbdare, a spus Ben-Gurion. Aceste lucruri nu cad ca pietrele, oricum procedezi.

O vreme nu s-a întâmplat nimic.

– Detonații confirmate, s-a făcut auzită o voce prin intercom.

Au trecut încă cinci minute în care lucrurile au rămas neschimbate.

Apoi s-a stins prima luminiță.

– Navă lovită. Cargou israelian, *Majestic*.

Spre fundul mării coborau arme nucleare în valoare de un miliard de dolari.

Apoi s-a mai stins o luminiță, urmată de alta. Au început să se stingă de parcă ar fi fost lumânări arse până la capăt.

– Înapoi la Epoca de Piatră, a rostit Ben încet.

– Vor exista mult mai multe acolo de unde provin acestea, a zis Thomas. Presupunând că rămâne cineva care să le construiască.

În tăcerea de pe puntea de observație a portavionului, distrugerea arsenalului nuclear al lumii semăna cu un joc video, însă la o sută de mile depărtare, oceanul fierbea la focul celor trei sute de nave ce se scufundau încet. Pentru a detona, armele aveau nevoie de alte condiții decât loviturile și căldura degajată de exploziile convenționale. Urmau să se scufunde intacte până pe fundul oceanului, așteptând să fie recuperate când așa ceva ar fi fost posibil.

Presupunând că ar mai fi existat cineva care să facă asta.

Thomas a privit ecranul vreme de aproape o oră, fascinat de dispariția tăcută a micilor lumini verzi.

Apoi ecranul a rămas alb.

Câteva momente, nimeni nu a vorbit.

Gains a vârât capul în încăpere.

– Thomas, tocmai am vorbit cu președintele. Va trimite un avion să te recupereze.

– Pe mine? a făcut el, întorcându-se. De ce?

– N-a vrut să spună. Dar va sosi un F-16 cu realimentare în zbor. Vrea să te întorci cât se poate de repede.

– Nici o aluzie măcar?

– Nimic. Dar s-a anunțat știrea.

– Presa știe ce am făcut aici?

– Nu. Știrea despre virus. Simptomele s-au răspândit în toate orașele unde a fost lansat virusul. Și-a ridicat ochelarii de soare mai sus pe nas. A început.

– Cât timp mai avem?

– Vor sosi aici peste o oră.

Thomas s-a îndreptat spre el.

– Înseamnă că nu mai am mult timp la dispoziție, nu-i așa?

– Ce vrei să faci?

– Să dorm, domnule Gains. Să visez.

37

O ușă s-a trântit undeva deasupra lui Thomas, trezindu-l. Un țipăt slab.

A deschis ochii și a privit fix prin întunericul deplin. Vreme de un moment a crezut că se afla pe navă și auzea o nouă salvă de lovituri. Însă podeaua rece și umedă de sub el l-a readus la realitate.

Era în temniță.

Cât dormise?

Țipătul s-a auzit din nou, de data aceasta mai puternic. S-a ridicat brusc în fund, ținându-și răsuflarea. Chelise?

Nu, imposibil. Chelise se afla în mâinile tribului, în siguranță.

Sau nu? Acum se trezise complet. Carlos spusese că Johan va veni la el. De ce?

Deasupra capului au răsunat pași. O lumină difuză a apărut șovăitoare pe coridor. Ghete care loveau treptele.

S-a ridicat, și-a pierdut echilibrul, s-a prăbușit spre un perete și s-a sprijinit de el, rămânând în picioare. S-a repezit la ușă, prinzând gratiile între degete. Lumina de torță a alunecat pe pereții umezi de piatră. Veniseră după el.

A văzut fața familiară a lui Woref, strălucind în lumina torței pe care o ținea în mâna stângă. În dreapta ținea capătul unei funii. Așadar, sosise vremea. A respirat adânc și s-a retras de lângă gratii.

Woref s-a uitat printre ele. Avea în spate pe cineva – un deținut sau vreun gardian.

– Mărețul Thomas de Hunter. Inteligent. Curajos. Să facă atâta drum degeaba... William a murit.

– William?

– Îl mai ții minte, nu? Înalt. Ochi verzi. Un nevolnic și un neghiob care vorbea prea mult. M-a convins să cruț tribul în schimbul tău. Cred că ar trebui să fii mândru de el.

Să cruțe tribul. Oare despre ce vorbea? A simțit că îngheață.

– Te surprinde? Imaginează-ți uimirea mea să descopăr că tu te-ai predat deja în schimbul celorlalți albinoși. Ai fost convins că vei fi în siguranță atâta vreme cât târfa ta era cu oamenii tribului.

Thomas a simțit cum mintea începe să i se învârtă în mod amețitor.

– Se pare că neînfricatul comandant al Gărzii Pădurii s-a lăsat păcălit în cele din urmă.

Woref a tras de frânghie. Împleticindu-se, legată de mâini, Chelise a făcut câțiva pași în față, cu buzele tremurând. Ceva ascuțit, unghii sau gheare, trăseseră trei dâre, acum însângerate, pe obrazul ei drept. Avea ochii dilatați de groază, iar morstul de pe față îi era brăzdat de lacrimi.

Thomas s-a bălăbănit pe picioare. Nici nu putea gândi logic.

– M-am gândit că ai dori s-o vezi înainte de a o curăța și a o da tatălui ei.

Thomas s-a izbit de gratii.

– Chelise... Vai, draga mea... a rostit, apoi i s-a adresat lui Woref. Cum ai îndrăznit să o lovești pe fiica lui Qurong?

Zâmbetul de pe fața generalului s-a șters.

– Așadar, mai ții la ea. Chiar ți-ai închipuit că fiica lui Qurong ți-ar răspunde la iubirea ta jalnică? Nu ți-a spus nimeni că ești un albinos? Ea îmi aparține mie, ființă mizeră! Și te asigur că, indiferent ce sentimente a avut față de tine, ele au dispărut.

Thomas a înțeles îngrozitorul adevăr al situației cumplite în care se aflau el și Chelise. Ea abia reușea să-și țină ochii deschiși. O simplă privire la fața ei îndurerată l-a făcut să tremure din toate încheieturile. Woref o maltratase în mod de nedescris.

Furia lui împotriva lui s-a stins cât a privit-o. Prin suflet i-a trecut o undă de tristețe.

– Chelise, iartă-mă.

Lacrimile i-au înceţoşat privirea. S-a lăsat în genunchi.

– Iartă-mă, iubitule, iartă-mă, a strigat ea.

Plângea după el! A întins mâinile printre gratii.

A primit un pumn în braţ, făcându-l să-i amorţească până la umăr. Woref s-a întors şi a lovit-o pe Chelise în falcă. Ea s-a prăbuşit spre zid şi a scos un geamăt.

– Te rog, nu o mai lovi! a strigat Thomas, cu ochii plini de lacrimi.

Celălalt nu se aştepta la aşa ceva. Credea că Thomas o iubea pe Chelise, dar ea să-l iubească depăşea orice închipuire. Generalul a început să tremure din cap până în picioare.

Thomas s-a repezit spre el printre gratii. S-a lovit cu faţa de bronzul rece, dar a reuşit să ajungă cu o mână până la platoşă.

Woref a mai lovit o dată cu pumnul – dar nu în Thomas. În Chelise. A izbit-o în coaste, iar ea a icnit de durere.

Thomas s-a retras îngrozit.

– Pentru iubirea ta faţă de soţia mea vei suferi o moarte cu suferinţe de neînchipuit.

A prins-o de păr pe Chelise şi a împins-o în faţa lui, pornind în lungul coridorului.

Nu era soţia lui. Nu-l iubea. Chelise dispreţuia fiara care o voia ca sclavă. Thomas ştia. Dar nu putea face nimic altceva decât să se prăbuşească pe podeaua de piatră şi să plângă.

Johan i-a urmărit pe cei douăzeci şi patru de membri ai tribului coborând călare în şir indian

trecătoarea stâncoasă. Suzan stătea pe un cal înspumat în dreapta lui, iar Mikil stătea cu fața la el, tot călare. Trecuseră aproape două zile de la plecarea armatei Hoardei. Se gândiseră să pornească în urmărire, dar știau că Thomas făcuse deja ceea ce își propusese. Iar acum avea dovada. Se dăduse prizonier în schimbul celor douăzeci și patru, fără să știe că între timp Chelise fusese luată de Hoardă.

Mikil tocmai aflase despre prințesă și era mânioasă.

– Ți-a lăsat-o în grijă! I-ai semnat sentința la moarte lui Thomas!

– Dacă aveam dreptul să folosesc sabia am fi scăpat. Woref ne-a întins o capcană, a zis și s-a încruntat, scuipând într-o parte. Trebuia să-mi fi dat seama.

– E greșeala mea, a spus Suzan. Ar fi trebuit să descopăr armata, dar ei luaseră prizonierii. Noi am socotit că plecaseră.

– Nu mai putem îndrepta lucrurile, a rostit Johan. Problema este cum să-l ajutăm pe Thomas.

Mikil a mormăit și și-a întors calul. Membrii tribului se grăbeau să-i întâmpine pe cei din familiile lor reîntorși. Nu aveau cum să știe ce necazuri existau.

– După cum constat, avem o singură soluție, a continuat el.

– Te asigur că nu ne va fi ușor să-l salvăm, a zis Mikil. Orașul ne este inaccesibil. Dacă Thomas nu e deja mort, probabil că e ținut într-un loc de care știe doar Woref.

– Atunci vom muri încercând să-l salvăm. N-aș putea trăi știind că din cauza mea s-a întâmplat totul.

– De acord, a spus Suzan. Probabil că și William e în temniță. Ori a murit.

– William? a întrebat Mikil. Cu el ce s-a întâmplat?

Johan i-a povestit. Puteau doar să presupună că el fusese de acord să-l trădeze pe Thomas știind că acesta nu mai putea fi trădat. Salvase astfel tribul. Era un scandalagiu cu gura mare, dar sângele Cercului nu se schimba cu una, cu două.

Mikil a strâns din dinți.

– Să stau de vorbă cu Jamous. Trebuie să mă îmbăiez și apoi o să pun șaua pe un cal odihnit. După aceea plecăm.

Qurong stătea puțin aplecat deasupra patului și o privea pe Chelise, care dormea netulburată. Avea câteva vânătăi pe față, urme de sânge pe cap și obraji, însă în rest era sănătoasă, afirmase doctorul. Woref se îngrijise ca ea să fie îmbăiată și dată cu morst atunci când o adusese la castel pe brațe.

Soția lui a tras pătura peste umărul fetei.

– Să o lăsăm să doarmă.

A urmat-o în hol.

– A fost maltratată! a șoptit Patricia pe un ton furios. Orice neghiob poate pricepe!

– A fost în captivitate la albinoși. Dar se va însănătoși. Vei vedea. Probabil că se va ridica din pat în această după-amiază și va da fuga la bibliotecă, cine știe? E o femeie puternică, la fel ca mama ei.

– Nu cred că aici e mâna albinoșilor. De când își brutalizează prizonierii?

– Nu avem de unde știi, dar poate a căzut de pe stânci. În deșert se întâmplă tot felul de lucruri. Woref crede că a picat de pe cal, a zis Qurong, dar a ajuns la scară și s-a oprit. Acum e în siguranță. Mi-am recăpătat fiica. Să văd ce pot face pentru a rămâne în siguranță.

– Ai fi în stare să crezi și o capră dacă ți-ar spune ce vrei să auzi. Fiica mea nu s-ar mânji. Voi vorbi cu ei în prezența ta.

Qurong a dat să protesteze, dar apoi a socotit că se putea sluji de Patricia. Nu-și dădea seama ce doreau să dovedească Woref și Ciphus, dar era mai bine să fie doi la doi.

Marele preot și comandantul armatelor îi așteptau în sufragerie, așa cum se dăduseră instrucțiuni. Cei doi stăteau în picioare alături de masa lungă în clipa când a deschis ușa. Amândoi și-au plecat capetele în semn de respect.

Woref avea zgârieturi pe față. Trei dâre fine de sânge apăreau de sub stratul de morst de pe obrazul lui. În cazul în care nu se înșela, Woref se învinețise la un ochi. Iar asta de când o adusese mai devreme pe Chelise. Fusese bătut comandantul?

– Bag de seamă că v-ați permis să mâncați fructele mele.

– Ni s-a spus că...

I-a făcut semn lui Ciphus să tacă.

– Prea bine. Casa mea e și a ta. Cel puțin când ești invitat.

În cameră a intrat Patricia, iar cei doi s-au înclinat din nou, în semn de respect față de Qurong, nu față de soția lui. Nu ținuse niciodată la acel obicei, dar părerea ei nu dusese la schimbarea lui. Bărbații erau onorați în dauna femeilor; așa fusese mereu.

– Despre ce este vorba? a întrebat ea.

Woref a aruncat o privire spre Ciphus, care a făcut un semn din cap. Șarpele întotdeauna va arăta respect, a gândit Qurong. Spatele îi era singura relicvă sfântă, și de aceea și-l ținea bine ascuns.

– Stăpâne, s-ar cuveni să știi câteva lucruri, a început Woref. Mi-am îngăduit libertatea de a mă sfătui cu Ciphus înainte de a veni la tine.

– Da, sigur. Vorbește.

– E vorba de starea fiicei tale. După ce am adus-o în siguranță, vreau să-ți spun că nu mai este ea însăși. Mă tem că a fost vrăjită de oamenii Cercului. Nu știu dacă au făcut-o prin tortură ori prin maltratări, dar s-a trezit strigând niște minciuni îngrozitoare. Mintea ei nu mai este ca înainte.

– Ce fel de minciuni? a intervenit fără menajamente Patricia.

– Minciuni de tot felul. M-a acuzat că am capturat-o când, de fapt, albinoșii au prins-o. A afirmat că am lovit-o și că am târât-o de păr, ceva ce nu i-aș face miresei mele nici în ruptul capului. Consideră că albinoșii îi sunt prieteni și că noi îi suntem dușmani.

– Nu fi ridicol, a izbucnit femeia. Dacă a zis că ai plesnit-o, eu aș crede-o pe ea! Câte femei ai mai lovit până acum, Woref?

Șocat de acea acuzație, generalul s-a uitat la Qurong.

– Nu despre asta e vorba, te asigur. A fost vrăjită! a făcut el și a roșit la față. Cum îndrăznești să mă acuzi că aș maltrata femeia pentru care aș fi gata să mor?

S-au privit drept în ochi.

– Ciphus, tu ce crezi despre vrăjitoria asta? a intervenit Qurong. Este posibil?

– Mintea este ceva delicat, predispus la înșelătorie. Nu m-ar surprinde defel. Să o lăsăm în pace o vreme, își va reveni. Cu inima ei e cu totul altceva, bineînțeles. Păcatele minții pot fi iertate. Cele ale inimii, nu.

– Eu tot nu am încredere în tine, a spus Patricia, fulgerându-l cu privirea pe Woref. Dacă vrei să ai parte de pace ca ginere al meu, ai face bine să înveți cum să repari lucrurile. Iar dacă îmi vei trata fiica la fel cum ai făcut cu celelalte femei ale tale, mă voi îngriji să fii înecat.

Vreme de o clipă, Qurong s-a întrebat dacă nu cumva Woref își va pierde cumpătul. Asta voia soția lui, desigur. Era în stare de orice ca să-l vadă îndatorat; după aceea, ar fi folosit avantajul cum socotea de cuviință.

– Bun venit în familie, a rostit marea căpetenie cu un surâs. Și, ca să punem lucrurile la punct, sunt de acord cu soția mea. Dacă îi vei clinti un fir de păr, *vei ajunge* la înec, a declarat, după care a făcut o pauză. Dar sunt sigur că nu ai venit doar pentru că te preocupă soarta ei. De ce ne aflăm aici? Cred că sunteți amândoi la fel de încântați ca și mine. Îl avem pe Thomas, iar acum, când știm cum gândesc albinoșii,

îl vom sili să pună în genunchi toți membrii Cercului. Chelise e în siguranță. Totul e cum nu se poate mai bine.

Woref părea incapabil să vorbească. În locul lui a răspuns Ciphus.

– Stăpâne, există o chestiune pe care ar fi bine să o analizezi. Mintea fiicei tale e un lucru, așa cum am spus. Dar dacă ea a trădat...

– Nici nu vreau să aud așa ceva! s-a răstit Patricia, plecând spre bucătărie, apoi s-a întors. Dacă îndrăznești să insinuezi că fiica mea are vreun sentiment față de bestia aceea nenorocită, o să-ți tai limba. N-ar putea iubi un albinos. Nici vorbă!

– Sigur că nu. Pentru că dacă ar fi așa, ar trebui să plătească prețul cerut de lege.

– Ați auzit-o pe soția mea! Chelise nu poate iubi un albinos. Dacă ar fi așa, cu mâna mea o înec. Aveți de gând să continuați cu absurdițățile acestea?

Ciphus și-a plecat capul.

– Eu nu-mi fac decât datoria de preot credincios ție, stăpâne. Ca să nu uiți că nu există lege mai presus de cea a lui Elyon, așa cum știe toată Hoarda.

– Bine. Ai terminat?

Woref spumega, iar lui Qurong acest lucru i s-a părut straniu. Doar vorbise fără înconjur. Nici unul nu i-a răspuns.

– Atunci plecați! Amândoi. Nu vreau să mai aud despre asta.

Cei doi s-au tras înapoi, au plecat capetele și au părăsit încăperea.

– Cum de-au îndrăznit? nu s-a putut abține Patricia.

– Au îndrăznit fiindcă sunt mai puternici decât îți închipui. S-ar putea ca această religie și acest Elyon al lui să fie niște absurdități, dar noi ne-am folosit de amândouă ca să ținem poporul sub stăpânirea noastră. Amenințarea cu moartea pentru una, pentru alta... tot sistemul fiind dominat de amenințări și recompense dictate de un zeu pe care nu-l putem vedea. Ciphus e singurul pe care îl văd oamenii. Cuvântul lui are aproape aceeași putere ca al meu.

– Atunci ar fi timpul să-l azvârli din poziția asta!

– Astfel ca oamenii să mă azvârle și pe mine din poziția pe care o am?

– Doar ai o armată! Strivește poporul.

– Dar armata este alcătuită din popor. L-am pus pe Elyon deasupra mea, iar ei preferă ca lucrurile să rămână așa. Ei slujesc un zeu, nu un om.

A luat o pară verde și a mușcat din ea.

– Nevastă, puterea este întotdeauna în balanță. Nu mai am puterea să înclin balanța într-o parte sau alta. Mai ales dacă ea acționează împotriva mea.

38

Gardianul a deschis ușa care dădea spre temniță când Woref se afla încă la zece metri de ea. La acel miez de noapte ardeau cincizeci de torțe care luminau perimetrul închisorii și drumul ce ducea spre singura intrare. Dacă ar fi venit să-l salveze pe Thomas, albinoșii ar fi

trebuit să îi doboare pe cei trei sute dintre cei mai buni războinici ai lui pentru a putea pătrunde. Chiar și așa, nu exista cale de acces spre celula lui. Woref avea la el singura cheie și doar pulberea neagră folosită cândva de Garda Pădurii ar fi doborît gratiile.

S-a aplecat să treacă pe sub masivul prag de sus al ușii și a coborât șirul parcă nesfârșit de trepte, având un gardian imediat în urmă.

– Așteaptă aici, a spus el, luând torța.

A coborât coridorul îngust, bocănind cu cizmele pe podeaua de piatră.

Planul pe care îl ticluise prezenta un risc îngrozitor, dar în momentul în care Chelise rostise acele vorbe – *Iartă-mă, iartă-mă* – jurase să o transforme. Ori să o ucidă.

Thomas nu-l mai preocupa. Îl vor folosi, îl vor distruge, îl vor îneca. Nimic din toate astea nu va schimba ceva. Acum doar iubirea miresei lui mai prezenta importanță. Scopul vieții lui se concentrase în această zi, și-a dat el seama. Viața lui se va reduce la câștigarea și pierderea iubirii.

Cu vremea, o va convinge să i se supună. Dar atâta vreme cât ea îl iubea pe Thomas, afecțiunea ei va fi compromisă. Iar dacă îl ucidea acum, el va continua să trăiască în mintea ei, bântuindu-l în veci pe Woref.

Nu-l putea ucide. Deocamdată.

Dar se putea sluji de el pentru a-și asigura iubirea lui Chelise.

A coborât cel de-al doilea șir de trepte grăbit, plin de speranță. Ciphus aprobase planul din motive doar

de el știute, cu alte cuvinte, să salveze viața lui Chelise. Dacă ea îl respingea în mod public pe Thomas și îl îmbrățișa în mod deschis pe Woref, chestiunea privitoare la sentimentele ei va fi rezolvată.

L-a auzit pe prizonier făcând zgomot, semn că se ridica în picioare. Se aștepta să mai arunce o privire la iubirea lui, probabil. *Tu și neamul tău sunteți cele mai rele lucruri pe care le poate oferi viața. Iar când voi isprăvi și te voi zdrobi sub picioare, îmi voi dedica viața ideii de a sfârși cu celelalte.*

Când s-a oprit în fața gratiilor, Thomas stătea în mijlocul celulei, privind plin de speranță. Prizonierul a privit spre dreapta, a văzut coridorul pustiu, apoi și-a întors ochii spre Woref.

Generalul a făcut câțiva pași, în primul rând pentru a-și înfrâna dorința de a deschide brusc ușa celulei și de a-l ucide chiar în prag. A clipit ca să-și alunge picăturile de sudoare ce i se scurgeau de pe frunte în ochi.

– Tu și mărețul tău Cerc sunteți terminați. Sunt convins că deja ai înțeles.

Albinosul s-a uitat la el fără să spună nimic.

– Din păcate pentru tine, interpretezi anapoda sentimentele care au doar rolul de a aduce automulțumirea. Afecțiunea, fidelitatea, iubirea. Îndemnați de sentimentul onoarei, prietenii tăi vor veni după tine, însă astfel își vor găsi moartea. Noi ne vom sluji de acest sentiment rău direcționat al datoriei în interesul nostru.

Nu a observat nici o reacție.

– Nu-ți poți salva prietenii, dar măcar o poți salva pe Chelise.

Ochii lui Thomas au jucat.

– O iubești. Îmi dau seama, a zis Woref, încreț oșat de propriile cuvinte. Iar dacă o iubești, cred că ți-ai dori să-i salvezi viața.

– O iubesc. Mai mult decât țin la viață.

– Viața ta nu mă interesează! a răcnit Woref, apoi s-a calmat. Știi prețul pe care îl va plăti pentru acest sentiment eretic pe care l-ai stârnit în sufletul ei? Ai condamnat-o la moarte. Așa e legea noastră.

– Qurong nu-și va ucide fiica. Ea nu va recunoaște în mod deschis că mă iubește. Iar tatăl ei o va crede, indiferent ce vei susține tu.

– Atunci o voi ucide eu!

Tremura, dar nu se sinchisea. Șacalul trebuia să afle adevărul.

– Doar Elyon știe cât de mult am nevoie de femeia asta. Dacă nu vrea să mă iubească, atunci nu va iubi pe nimeni. Îi voi smulge limba și o voi arunca la câini.

Pe fața albinosului a apărut o expresie de teamă.

– Nu vei face asta. Ești prea preocupat de propria-ți viață ca să riști.

– Ba da. Există moduri de a ucide ce nu pot fi depistate. Te asigur, moartea lui Chelise va fi cumplită.

Lui Thomas au început să-i tremure buzele. Respirația i-a devenit chinuită.

– Știi că sunt capabil, a răspuns Woref, surâzând. De fapt știi că mi-ar face chiar plăcere.

A auzit respirațiile amândurora, una răsunătoare, cealaltă chinuită, răsunând în coridorul îngust. Sugestiile conținute în vorbele lui prinseseră mintea albinosului ca într-o menghină. Nu se așteptase să se simtă atât de încântat.

– Dacă te va iubi și peste trei zile, Chelise va muri. Doar tu îi poți salva viața. Am stabilit să te întâlnești cu ea mâine-dimineață. Nimeni nu va afla. Îți ofer această șansă ca s-o faci să se răzgândească și să-și schimbe sentimentele.

Vorbele lui au părut că rămân în aer. Iar înțelesul lor a avut efectul dorit. În ochii albinosului au apărut lacrimi care au început să i se scurgă pe obraji. Trăsăturile i s-au schimonosit. Încet, și-a ridicat mâinile, s-a prins de păr și a plâns tăcut.

Woref a zâmbit.

Nu mai era nimic de zis, dar a rămas fascinat de acea tristețe îngrozitoare. Albinosul o iubea pe femeie aproape la fel de mult ca el. Și ce putea spune albinosul? Nimic. Era înfrânt. Prins în capcană.

Va trebui să descopere o modalitate de a o convinge pe Chelise că el nu o mai iubea.

– Voi asculta și voi urmări întâlnirea dintre voi. Să nu-ți închipui că mă poți păcăli.

S-a răsucit și s-a îndepărtat de celulă.

Albinosul a început să bocească după ce Woref se afla la jumătatea celui de-al doilea coridor.

39

Fusese atras în cel mai întunecat și rece colț al realității și lăsat acolo să putrezească. Nu se auzea nici un sunet, doar suspinele lui și vaietele lungi pe care încerca în zadar să le amuțească. Nu vedea nici ziduri, nici podeaua rece de piatră, nici degetele, chiar dacă le ținea aproape de ochi. Trupul îi tremura, iar mintea refuza să găsească somnul.

Însă toate erau un adevărat paradis în comparație cu iadul ce îi cuprinsese inima.

A pierdut sentimentul timpului. Stătea în întuneric, frig și în durere. Cum să facă ceea ce îi ceruse Woref? S-a gândit la o sută de căi în care să o salveze pe Chelise fără să-i zdrobească iubirea. Iubirea pentru el. Dar nici o cale nu prezenta încredere.

Cum generalul sau vreun om de-ai lui va asculta și va urmări orice gest, cel mai neînsemnat avans făcut ar condamna-o la moarte. Ei nu i se va spune, bineînțeles. Îl va vedea și va alerga spre el ca să-l îmbrățișeze, iar el va trebui să o îndepărteze. Woref voia să vadă cum inima ei va fi strivită de Thomas astfel încât să primească iubirea lui.

Se vedea silit să-și atragă disprețul ei. Era singura modalitate de a-i salva viața.

Dar cum să procedeze ca ea să-l disprețuiască? Răspunsul l-a făcut să rămână fără lacrimi.

Acum nu voia decât să doarmă. Să viseze. Orice, numai să se smulgă din acea suferință sfâșietoare. În furia lui dezlănțuită, Woref uitase să-i dea fructul. Mai

bine murea din cauza virusului, fără să se mai trezească. Dacă ar fi găsit un fruct de rambutan în cealaltă realitate astfel încât să nu se mai întoarcă aici pentru a-i frânge inima lui Chelise.

Însă cu cât încerca mai mult să-și alunge orice gând din minte, cu atât ea se revolta, disperată să descopere o licărire de lumină. O rază de speranță.

Era însă în van.

În cele din urmă, s-a întins pe spate, rămânând cu ochii deschiși în beznă. Multă vreme nu s-a întâmplat nimic.

Apoi a auzit un zgomot. Sunet de pași.

– De ce ieșim pe ușa din dos? s-a interesat Chelise.

– Am înțeles că tatăl tău nu vrea să fii deranjată, i-a răspuns Ciphus, deschizând ușa spre bibliotecă. Probabil știe că anumiți oameni ar avea de obiectat.

– Nu înțeleg, a făcut ea, pășind în hol. Da, s-ar putea să-mi limpezesc mintea dacă petrec puțin timp printre Cărțile de Istorii, dar nu văd de ce s-ar opune cineva.

– Am zis cumva „singură", draga mea?

Thomas? Preotul avea un surâs șiret pe față. Tatăl ei aranjase să îl întâlnească pe Thomas? Nu, era absurd.

– Ce se întâmplă? a întrebat și s-a oprit. Vreau să știu.

– Nu-ți pot spune clar. Mi s-a cerut să te aduc aici și să-ți cer să aștepți printre Cărți. Tatăl tău înțelege că vei petrece ziua odihnindu-te în bibliotecă. Nu te simți destul de bine pentru a face asta?

– Mă simt bine. Dar asta nu explică de ce ești atât de secretos.

– Te rog, ideea nu-mi aparține.

Ciphus a deschis ușa ce dădea spre sala spațioasă și a intrat. L-a urmat. Ultima oară fusese aici împreună cu Thomas. Amintirea acelor scene a liniștit-o ca un balsam.

Preotul s-a întors, cu gând să plece.

– Woref știe că sunt aici?

– Woref? Cred că e cu tatăl tău. Nunta presupune o sumedenie de planuri.

– Mama mi-a spus astăzi de dimineață că nu e nevoie să mă căsătoresc dacă nu vreau. Și nu-l accept pe Woref.

– Înseamnă că de aceea a fost de acord tatăl tău să vii aici. Probabil e cel mai sigur loc pentru tine. Woref nu va accepta cu ușurință un refuz. Fie ca liniștea din această încăpere să te calmeze. Te poți simți la fel de liniștită aici ca în castel.

Ciphus a plecat. Fusese de acord să vină fiindcă mama ei îi transmitea o stare de agitație, iar servitoarele se holbau la ea de parcă tocmai se sculase din morți. Avea mintea la Thomas, astfel că nu suporta să se plimbe prin castel gândindu-se la el.

Acum se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală. Acolo nu era nici un curios care să o urmărească, dar încăperea, cu toate Cărțile acelea, o făcea să se simtă pustiită. Singuratică.

A traversat camera spre masa de lucru și a privit lung Cartea din care Thomas încercase să o învețe să citească. Nu putuse atunci pentru că era destinată

celor cu ochii deschiși. A rămas surprinsă că accepta cu atâta ușurință această idee.

Trebuia să fie precaută. Thomas se găsea în temniță – iar gândul o făcea să aibă o stare de rău. Nu putea să-și primejduiască viața încercând eliberarea lui. Woref știa. A simțit un fior rece de-a lungul șirei spinării și a închis ochii. Soarta lor era lipsită de orice speranță. Singurul bărbat care o iubea stătea închis într-un mormânt, iar ea nu avea voința de a trăi fără el. Dacă n-ar fi fost întemnițat, ea ar fi fugit din acel loc. Ar fi găsit Cercul și s-ar fi scufundat în lacul roșu ca să găsească o viață nouă.

Dar dacă fugea acum, ar fi fost ucisă. Iar dacă ei i-ar fi cunoscut sentimentele față de el, i-ar fi ucis pe amândoi.

O durea capul. Își acoperise vânătăile cu morst, însă durerea loviturilor îi va trece abia peste câteva zile. Mama părea convinsă că fusese maltratată de albinoși. Cum Thomas era în închisoare, nu știa ce să-i spună.

A tras un scaun și a dat să se așeze când ușa s-a deschis brusc.

Thomas a intrat în încăpere.

Ușa s-a închis în urma lui. Cineva a încuiat-o.

A pălit. Îl aduseseră aici? Avea fața cenușie și ochii înroșiți, dar nu și urme de lovituri sau vânătăi.

A aruncat o privire în jur. Camera era pustie, bineînțeles. Iar ușa, încuiată.

Cu lacrimi în ochi, s-a repezit spre el.

– Thomas!

Nu s-a uitat la ea. Se întâmpla ceva ciudat.

– Ce ți-au făcut? Îmi pare atât de rău...

– Nu te apropia, i-a cerut el, ridicând mâna.

– Ce...? a făcut ea oprindu-se. Ce vrei să spui?

A aruncat o privire spre ușă. Oare trăgea cineva cu urechea?

– Ne ascultă?

– De unde să știu? Nu are importanță. Am fost descoperit.

Chelise s-a apropiat de el, l-a luat de un braț și i-a șoptit precipitată:

– Trag cu urechea, așa e? Woref a pus ceva la cale!

Thomas arăta foarte trist, extenuat. Ea a simțit că inima îi îngheață.

– Woref m-a luat din tabără. Nu am avut nimic de a face cu asta. Cum adică ai fost descoperit?

Ochii lui Thomas s-au umezit. Din colțul celui stâng i s-a scurs o singură lacrimă, care i-a alunecat pe obraz. Ea a dus o mână spre obraz să i-o șteargă.

– Te rog, dacă nu te superi, nu atât de aproape, a zis el, ferindu-și capul. Respirația ta.

Vorbele i-au străpuns inima ca o sabie. Nu vorbea serios. Așa îl obligau să se poarte.

S-a îndepărtat de ea și a mers către unul dintre rafturi. Pășea nesigur și lăsa impresia că ar cădea dintr-o clipă în alta.

– Îmi pare rău, Chelise. Mi-au cerut să vin aici pentru a transcrie Cărțile. N-am știut că vei fi aici, dar nu-ți mai pot ascunde adevărul.

– Care adevăr? Ciphus m-a adus știind că tu vei fi aici. Ne silesc să...

– Încetează! s-a răstit el. Sigur că știau. Te-au adus socotind că e firesc să-ți spun chiar eu adevărul. Nu le găsesc nici o vină.

Apoi s-a întors către ea cu o expresie de răceală pe față. În glas i-a apărut un tremur.

– Ai idee că femeile scabioase ne miros a putreziciune? Te-ai întrebat vreodată cum de te-am putut suporta în tabără atâta vreme? N-ai observat că ceilalți dispăreau mereu, plecând să respire aer curat? Ne-am folosit de tine! a zis și a avut un moment de șovăială. Aveam nevoie de tine.

– Minți! Stai acolo, tremurând ca o frunză, și încerci să mă convingi că nu mă iubești. Dar ți-am văzut ochii și ți-am simțit inima, și nimic din ceea ce spui nu este adevărat!

Câteva momente au stat privindu-se, iar ea a fost convinsă că va ceda și se va repezi să o strângă în brațe.

– Crezi ce vrei. Dar stai la distanță. Nu vreau să te jignesc mai mult decât este cazul. Până și o femeie scabioasă merită puțin respect. S-a întors spre raft și a extras o Carte.

Chelise și-a adus aminte momentele petrecute în acea bibliotecă doar cu o săptămână în urmă. De poezia pe care el o recitase când crezuse că dormea. De zilele lungi în care merseseră alături călare. De momentul când el o sărutase prima oară.

Știa că minte. Dar de ce?

Dacă nu cumva... Vorbele lui aveau o oarecare noimă. Dar nu voia să creadă! Nici un bărbat nu ar

fi fost în stare să mimeze o asemenea afecțiune. Plânsese din cauza ei.

Nu-și dădea seama ce joc făcea, nici motivul pentru care era obligat să procedeze astfel, dar a decis să intre în joc.

– Bine. Nu mă iubești, înțeleg. Put până la cer și mă consideri respingătoare. Spui sincer ce gândești și ești direct. Asta nu schimbă simplul adevăr că te iubesc, Thomas de Hunter.

I-a întors spatele, s-a dus la masa de lucru și s-a așezat. Până și de acolo a putut să-i vadă lacrimile de pe obraz.

– Poate ar trebui să o luăm de la început. Mi-ai câștigat iubirea. Ce să fac să-ți câștig și eu iubirea?

Cu chipul îmbujorat, s-a întors către ea.

– Nimic! Nu mă interesează iubirea ta. Dă-mi pace. Găsește-ți un scabios și iubește-l.

– Ba nu. Nu plec. Nu te cred, a zis ea, încrucișându-și brațele la piept.

– Atunci te înșeli. Iubești un albinos despre care crezi că te iubește, dar nu e adevărat. Ai tăi te vor îneca pentru că te-ai îndrăgostit ca o adolescentă de un bărbat care nu te-ar putea iubi nicicum.

Vorbele lui era atât de tăioase, atât de îngrozitoare, încât s-a întrebat dacă nu cumva rostea până la urmă adevărul. Chiar dacă nu ar fi rostit adevărul, poate că totuși așa stăteau lucrurile. Iubirea, atâta cât fusese între ei, se terminase.

– Tot nu te cred.

În clipa când a spus asta, pe față au început să-i curgă lacrimi. L-a privit, copleșită brusc de cuvintele lui.

Dar dacă e adevărat, Chelise? Dacă singura iubire pe care ai cunoscut-o până acum se dovedește a fi fost falsă, iar iubirea pe care o vei cunoaște va fi una brutală, care te va distruge? Înseamnă că iubirea adevărată nu există.

Thomas a continuat să citească din Cartea pe care o ținea în mâini. Fie că era atât de strivit de propriile cuvinte, încât nu putea continua acea șaradă, fie că nu se sinchisea de ea iar acum manifesta interes pentru altceva.

Treptat lacrimile ei au secat. Însă nu voia să părăsească acea încăpere fără să afle adevărul. El citea din Carte, refuzând să o privească.

I-a venit o idee.

– Dacă m-aș fi înecat într-unul dintre lacurile voastre roșii și aș fi devenit o albinoasă ca tine, atunci m-ai fi iubit?

El i-a întors spatele și s-a rezemat de raftul de cărți.

– Dacă nu aș mirosi astfel și nu aș fi atât de palidă la piele, ai suporta să mă atingi?

Nici o reacție.

– Vorbește cu mine! a strigat, lovind cu palma în tăblia mesei. Încetează cu prefăcătoria! La nord de lacul mare este un iaz roșu, știai? Aș putea da fuga până acolo să mă arunc în el. Te-ar face să te răzgândești?

Apoi Thomas s-a întors cu fața spre ea și a clipit nedumerit.

– Există așa ceva?

– Da, sigur. E tot ce a rămas din lacul originar. L-au acoperit cu pietre, să nu se vadă, dar am auzit

că apa curge pe dedesubt. Am da pietrele la o parte. Asta te-ar mulțumi?

Vreme de o clipă, el a părut să fie luat prin surprindere. Apoi a strâns din dinți. Însă lacrimile i-au apărut din nou în ochi.

S-a ridicat și s-a apropiat de el.

– Te rog! Te implor! Nu pot crede că...

– Încetează! s-a răstit el. Poartă-te ca o femeie în toată firea! Nu te iubesc! Privirea lui era atât de feroce, încât nu l-a mai recunoscut. Nu te-aș putea iubi după ce m-am folosit de tine. Ești ca o cârpă aruncată.

Chelise a simțit că i se înmoaie picioarele. Ar fi preferat ca el să o fi doborât cu o săgeată. Nu a reușit să se clintească din loc.

Thomas a trântit Cartea înapoi pe raft, s-a dus la ușă și a răsucit clanța. Ușa era încuiată. A lovit în tăblia ei cu palma.

– Deschideți! Vreau să ies!

Nu s-a întâmplat nimic. A lovit din nou, apoi s-a răsucit. Chelise se simțea ca amorțită. Încă nu știa dacă trebuia să-l creadă, dar nu mai avea în ce crede.

El s-a retras într-un colț, unde s-a așezat pe podea, lăsându-și capul în palme. Umerii i s-au cutremurat ușor.

Femeia a revenit la masă și s-a așezat. *Ar trebui să pleci*, și-a zis ea.

Unde să se ducă? La Woref? În castelul unde Qurong făcea planuri pentru nunta ei? În deșert, ca să moară? Și-a lăsat capul pe masă și, închizând ochii, a început să plângă.

Au stat astfel multă vreme. Imposibil de spus dacă el se gândea la nereușita lui în cadrul acelui plan despre care vorbise ori dacă se gândea la ea. Nici nu mai avea importanță. Oricum ar fi stat lucrurile, era ca și moartă.

O bufnitură într-un perete a scos-o din prăpastia disperării. A deschis ochii.

Încă un bufnet. Apoi altele.

A ridicat capul. Thomas stătea în colț, și se izbea cu fruntea de perete.

Buf, Buf, Buf.

Apoi și mai tare. Și, brusc, foarte tare.

Întregul zid se cutremura sub forța loviturilor cu care izbea în lemn. Alarmată, și-a împins scaunul înapoi, ridicându-se. Thomas avea dinții încleștați și fața îi era udă de lacrimi.

Voia să se sinucidă?

Pe neașteptate, a deschis gura într-un urlet, și-a dat capul pe spate și l-a izbit din nou de perete cu toată forța.

Peretele s-a cutremurat. Iar el s-a prăbușit, pierzându-și cunoștința.

Abia în acea clipă și-a adus și Chelise aminte de visele lui.

40

Carlos a intrat în celula întunecoasă și a încuiat ușa. Apoi a aprins lumina. Brancarda pe care zăcuse

Thomas era goală. Încă nu reușea să înțeleagă situația, dar a socotit că Thomas avea dreptate: Fortier nu intenționa nicidecum să lase întreagă vreo părticică din lumea musulmană.

S-a apropiat de un dulap și a descuiat ușa. Nu înțelegea de ce Fortier îi ceruse să monitorizeze schimbul de la aparatele de supraveghere la distanță instalate la fermă, dar cu fiecare oră care se scurgea, era tot mai agitat. Francezul îi spusese insistent să stea liniștit. Sunase ca un ordin. Schimbul se desfășura în acele momente. Iar el ajunsese la concluzia că nu trebuia să mai aștepte. Dacă voia să acționeze împotriva lui Fortier, trebuia să o facă acum.

A scos arma Uzi și trei încărcătoare. Două grenade.

Și-a desfăcut câțiva nasturi de la cămașă și a vârât două încărcătoare la centură. Iritația declanșată pe pântec se întinsese acum până la gât și de-a lungul brațelor. Simptomele infectării se extindeau dincolo de orașele unde fusese propagat virusul. Peste patru zile, nici o persoană nu va scăpa de apariția acelor puncte roșiatice. Iar peste o săptămână, jumătate din populația lumii va muri.

Și-a încheiat nasturii, a luat o încărcătură explozivă cu tot cu detonator, le-a băgat în buzunar și a închis dulapul.

Dacă Fortier nu i-ar fi ordonat să rămână acolo, ar fi putut să-l atace pe Svensson, așa cum îi sugerase Thomas. Dar dacă își forța norocul și pleca, încălcând astfel ordinele, nu ar mai fi de folos nimănui. Nu mai

avea șansa de a-l prinde pe Svensson, pentru că omul s-ar fi ascuns.

S-a dus la ușă și a eliberat siguranța.

Imediat ce ar încerca să părăsească ferma, francezul ar avea grijă să protejeze antivirusul, dar putea întreprinde totuși ceva. Un ultim act pornit din disperare pentru a îndrepta oarecum răul pe care îl făcuse împotriva neamului său.

Și-a atârnat arma pe umăr, apoi a scos pistolul. Acționând din rutină, a înșurubat amortizorul pe țeavă și a verificat camera cartușului.

Holul era pustiu.

A pornit cu pași iuți, dornic să facă tot ce se putea. *M-ai angajat dintr-un anumit motiv, domnule Fortier. Acum o să-ți arăt eu care e acel motiv.*

A urcat treptele. Primul gardian pe care l-a văzut era un francez scund și masiv, care nu știa să zâmbească. Omul l-a văzut și imediat a dus aparatul de radiorecepție la gură. Carlos a tras în aparat – glonțul trecând și prin ceafa individului.

A pășit peste el și s-a apropiat de ușa din spate.

Celălalt paznic stătea lângă ușă, cu fața spre alee. Glonțul l-a nimerit în tâmplă, în clipa când s-a răsucit spre el. A căzut în lateral. Nu s-a auzit nici un zgomot, în afara fosnetului scos de armă și de pocnetul slab făcut de glonț când a lovit osul.

Însă acele sunete păreau să fi răsunat ca niște sirene pentru cei trei oameni antrenați care stăteau în apropierea Jeepului. S-au răsucit în același timp, având armele gata de tragere.

Carlos prefera să părăsească ferma fără să le dea vreo șansă de a anunța plecarea lui. Cei de la Paris își vor da seama că se petrecuse ceva când, peste un sfert de oră, nu vor mai primi raportul de la fermă, însă acest interval reprezenta o viață întreagă în situații de acest fel.

A ținut pistolul drept, privind prin cătare. O mișcare. A împușcat două gărzi în timp ce a ieșit pe ușă în fugă. Apoi s-a rostogolit.

Cel de-al treilea om a scos un strigăt și a reușit să apese pe trăgaciul armei automate în clipa când el nu apucase să ridice arma pentru a trage.

O ploaie de gloanțe a izbit zidul, puțin deasupra lui. Clănțănitul armei a răsunat prin incinta fermei îndeajuns de tare ca să se audă și de la Paris.

A vârât două gloanțe în pieptul gărzii. Degetul i-a rămas înțepenit pe trăgaci în timp ce s-a prăbușit pe spate, împroșcând gloanțe spre cer. Apoi a tăcut și arma lui.

Exista posibilitatea ca operatorul de comunicații, aflat la subsol, să nu fi auzit nimic, însă gărzile de pe perimetru sigur erau alertate.

S-a strecurat în mașină, a pornit motorul și a pornit aparatul lui de radiorecepție.

– Avem un incident pe latura sudică. Americanii au trimis o mică forță de intervenție.

A aruncat aparatul pe scaunul din dreapta și a accelerat la maximum.

– Sunt Horst, de pe latura sudică, s-a auzit o voce. Nu-i văd. Ai spus latura sudică.

A ignorat întrebarea. Trebuia să creeze suficientă confuzie pentru a-i încetini pe cei doi oameni de la poartă. A cotit și s-a îndreptat spre ei. Unul se uita prin binoclu spre sud.

A oprit la douăzeci de metri, a deschis portiera și a pus un picior jos, răsucindu-se spre ei.

– Vreun semn, ceva?

– Împușcături...

L-a împușcat întâi pe cel cu binoclul. Celălalt a auzit sunetul făcut de amortizor, dar nu a reacționat suficient de repede să-și salveze viața.

Uite de ce sunt în stare, domnule Fortier. Și asta e doar o parte din ce pot face.

A alergat până la poartă, a apăsat butonul roșu care comanda deschiderea și a revenit la Jeep.

Când s-a uitat din nou la ceas a constatat că trecuseră exact două minute de când trăsese primul foc și până la ieșirea pe drumul lung ce ducea spre șosea.

Pe șoselele principale ar fi ajuns la Paris în două ore. Folosind drumuri lăturalnice, îi vor trebui cinci ore. Dar pentru a merge la Marsilia?

Marea problemă va fi să ajungă nevătămat la destinație. Dacă reușea să scape cu viață, avea șanse mari de a-și îndeplini misiunea.

Armand Fortier s-a uitat la cei treisprezece oameni așezați în jurul mesei de conferințe. Le promisese întreaga lume. Demnitari din Rusia, Franța, China și șapte alte națiuni. Nici unul dintre ei nu va apuca sfârșitul săptămânii.

– Vă asigur că asta nu are nici o importanță. Știam că americanii și israelienii nu vor ceda armele sub nici o formă. Încă de la început, scopul nostru a fost de a-i îmblânzi, nu să le luăm arsenalele. I-am pus în situația de a se simți în siguranță dacă procedează astfel.

– Iar acum susții că de fapt ai anticipat intenția lor de a distruge...

– Te rog, a spus el, cu exasperare în glas, întrerupându-l pe rus. Nu, nu am prevăzut această reacție. Sincer să fiu, mă așteptam la mai multe. Dar nu mai contează. Sunt încolțiți. Singura armă care prezintă importanță acum este virusul, iar noi deținem controlul în această privință. Am făcut jocul în mod perfect. S-a ridicat. Sunt convins că doriți să încheiem înțelegerea privind antivirusul. Foarte curând, dar acum sunt așteptat undeva. Dacă veți avea nevoie de ceva în următoarele câteva ore, nu ezitați să cereți.

I-a lăsat în sală fără să arunce nici o privire în urmă. Era ultima oară că îi vedea.

A mers pe coridor fără să se grăbească. Repetase ani și ani ceea ce urma să facă în acea zi. Studiase propriile grafice și analizase toate posibilitățile. Rezultatul final era întotdeauna sigur. Știa că, dacă putea pune mâna pe virusul potrivit, lumea va fi a lui, să facă ce voia din ea.

Însă niciodată nu jucase pe o miză atât de mare. Uitându-se la rapoartele prezentate permanent de posturile de televiziune, se mira de ceea ce fusese în stare.

Făcuse tot ce-și propusese, desigur.

Dar ce făcuse de fapt? Peste șase miliarde de oameni erau infectați cu un virus ucigător care îi va răpune în mai puțin de o săptămână dacă antivirusul nu se distribuia în următoarele patruzeci și opt de ore.

Abia reușea să-și stăpânească emoția.

Citise cândva că Hitler trăise deseori reacții fizice extraordinare când își exercita puterea. El exterminase șase milioane de evrei. Cine și-ar fi putut imagina puterea pe care Armand o deținea acum?

Dumnezeu.

Dar nu exista nici un Dumnezeu. Practic, el era Dumnezeu.

A intrat într-o cameră mică de la capătul coridorului și a ridicat receptorul unui telefon de culoare neagră.

Trăia exuberanța unui zeu. Dar puterea aducea cu sine și o răspundere imensă, iar asta îl determina să se întrebe ce făcuse. La fel cum și Dumnezeu se întrebase de ce crease oamenii, după care trimise potopul peste ei să-i distrugă.

Puterea aceasta era ceva frumos.

Svensson a ridicat receptorul după primul apel.

– Da.

– Dă ordinul și ne întâlnim la Marsilia.

Distribuirea antivirusului era unul dintre elementele cele mai complexe ale întregului plan. În majoritatea cazurilor, cei care trebuiau să beneficieze de antivirus aveau să-l primească fără a fi conștienți. Le fusese deja administrat unor indivizi-cheie în băuturi sau pâine. De cele mai multe ori, cei aleși erau chemați

sub diferite pretexte până la vreun punct de distribuție îndepărtat, unde inhalau o tulpină care se răspândea pe calea aerului. Aceștia puteau pleca din acel loc pentru a supraviețui. Riscul ca antivirusul să intre pe mâna cui nu trebuia urma să dispară în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Până atunci, chiar dacă cineva ar fi intrat în posesia lui, nu mai exista posibilitatea producerii sau distribuirii lui.

– Nici o problemă în rest? a întrebat Svensson.

– Carlos s-a răzvrătit. Se îndreaptă încoace.

A urmat un moment de tăcere. Pregătiseră două instalații pentru acea fază finală, una în Paris, cealaltă în Marsilia, pe coasta de sud a Franței. Doar ei doi știau de Marsilia. Acum nu mai aveau decât să aștepte.

– Nu e deloc prost.

– Dar nici eu. Nu uita, fără dovezi. Să lași antivirusul în seif.

41

Revoltele se destrămaseră din două motive. Vestea că Statele Unite dăduseră arsenalul lor nuclear în schimbul antivirusului, după care trimiseseră la fundul oceanului toate navele care îl transportau declanșase un val de stupefacție în întreaga națiune. Prezentatorii de știri și comentatorii politici erau gata să vorbească ore în șir ca să analizeze implicațiile, însă alte lucruri, mult mai urgente, eclipsaseră uimitoarea veste.

Virusul lovise.

Cu o forță de neînchipuit.

Milioane de oameni din centrele urbane urmăreau neajutorați cum punctele roșiatice le apăreau pe mai tot corpul. Iar furia și revolta dezlănțuite, oricât de mari ar fi fost, nu făceau să dispară simptomele. Doar antivirusul.

Însă acesta era pe drum, așa susținea Mike Orear. Președintele apăruse pe treptele Capitoliului și declarase în fața lumii victoria repurtată. Speranța rămăsese vie. Antivirusul se livra în acele momente, gata să fie distribuit marilor orașe, unde va fi dat băncilor de sânge. În decurs de câteva zile, toți locuitorii din America de Nord vor fi vaccinați.

Thomas urmărise știrile la un receptor sigur cu microunde, pe când se găsea la șase mii de metri deasupra Atlanticului. America își ținea răsuflarea, așteptând un antivirus care nu avea nici un efect.

L-au recuperat de pe *Nimitz* și au pornit în zbor fără să-i dea nici un răspuns la întrebări. Ba, mai rău, i-au refuzat cererea de a vorbi cu președintele. Nu mai conta – oricum se zbăteau neputincioși cu toții în chinurile morții. A rămas cu mâinile prinse între genunchi, ascultând speculațiile, calculele, prognozele, posibilitățile și neconcordanțele până când a fost convins că l-a părăsit tot curajul.

Jocul se terminase. În ambele realități.

Avionul de luptă a aterizat pe Aeroportul Internațional Baltimore.

În Maryland? Era dus la Johns Hopkins?

L-au transferat într-un elicopter. Nici de astă dată nu a fost informat în legătură cu această rechemare neașteptată în țară. Cei care îl însoțeau nu-i ascundeau nimic – pur și simplu nu știau ce să-i spună.

Însă bănuiala că se îndrepta spre Johns Hopkins s-a dovedit exactă. Douăzeci de minute mai târziu, a aterizat pe peluza din apropierea Laboratoarelor Genetrix.

L-au întâmpinat trei tehnicieni de laborator. Doi l-au luat de brațe și l-au zorit spre intrare.

– Sunteți așteptat înăuntru, domnule.

Nu s-a deranjat să întrebe cine îl aștepta.

În momentul când a pășit în clădire toți stăteau cu ochii pe el, începând din foaier, prin sala spațioasă unde se găseau cel puțin doisprezece oameni la posturi de lucru, apoi până la lift, cu care au coborât. Toți auziseră de el. Era cel care le adusese virusul.

Le-a ignorat privirile și a coborât trei etaje, după care a ieșit din lift direct într-o cameră de control de dimensiuni uriașe.

– Thomas.

S-a întors spre stânga. L-a văzut pe președintele Statelor Unite, Robert Blair. Alături de el, Monique de Raison, Theresa Sumner de la CPE și Barbara Kingsley, ministrul sănătății.

– Bună, Thomas.

S-a întors. Kara s-a apropiat de el. Avea broboane de sudoare pe față, dar surâdea plină de curaj.

– Mă bucur că te văd.

– Kara...

A aruncat o privire spre Monique și Theresa. Iritația acoperise toată fața Theresei. Fața lui Monique rămăsese curată. Președintele și ministrul sănătății se infectaseră la douăsprezece ore după ele, iar iritația nu le apăruse încă pe fețe, ci ajunsese doar până la gât.

În acea clipă și-a dat seama de ce fusese convocat. Voiau vise. Asta era, sigur. Cei patru voiau să folosească sugestia pe care el o făcuse către Kara și Monique de a avea un vis foarte lung folosindu-se de sângele lui.

– Îmi cer scuze pentru discreția cu care am fost nevoiți să acționăm, a spus Robert Blair, dar nu puteam risca să ni se afle intențiile.

Thomas abia suporta să se uite la fața Karei.

– Cum te simți?

– Bine.

– Bravo, a zis el, apoi s-a uitat la ceilalți. Iritația e tot mai răspândită. Gains e afectat destul de rău, dar eu... Trebuie să te grăbești.

– Ai dreptate, a intervenit Monique. Timpul e mai important decât îți poți imagina.

– Dar nu aveți nevoie de mine aici. V-am lăsat sânge ca să visați.

Nici unul dintre ei nu s-a mișcat. S-au mulțumit să-l privească.

– Ce s-a întâmplat?

Monique s-a apropiat de el cu ochi sclipitori.

– Am descoperit ceva. Ar putea fi foarte bun, a rostit și s-a uitat spre Kara și înapoi la el. Dar și foarte rău.

– Ați... ați creat antivirusul?

– Nu tocmai, nu.

– Thomas, ai observat că nici eu, nici Monique nu prezentăm iritații? l-a întrebat sora lui.

– Asta e bine, nu?

– Cum evoluează iritația pe care o ai subsuoară? l-a întrebat Monique.

Instinctiv, a dus o mână la subsuoară.

– O am...

Dacă se gândea mai bine, de câtva timp nu mai simțise mâncărimea. Și-a ridicat cămașa și și-a plimbat palma pe piele. Nici urmă de iritații.

– Nu a fost cumva o iritație provocată de canicula? Eu așa cred.

Ce să însemne? El, Monique și Kara nu cedaseră bolii.

– Thomas, tu nu ai contractat virusul.

Monique s-a răsucit și a apăsat un buton pe o telecomandă pe care o avea în mâna dreaptă. Peretele s-a deschis, lăsând la vedere un șir de monitoare ce înconjurau un ecran plat de mari dimensiuni. Pe cele mici se vedeau diagrame și date care nu-i sugerau nimic. Însă pe ecranul mare din centru apărea o hartă a lumii. Cele douăzeci și patru de mari orașe de răspândire a virusului fuseseră inițial marcate cu puncte roșii. Cercurile verzi indicau sutele de laboratoare și facilități medicale din lume care participau la cercetarea pentru crearea antivirusului. Crucile albe marcau *eforturile* uriașe de colectare a sângelui ce se desfășuraseră încă de când știrea privind virusul devenise publică. Săgeți porneau dinspre orașele mari,

indicând centrele mai mici de colectare a sângelui. Aveau suficient sânge, din câte știa Thomas.

Dar în absența antivirusului care să fie distribuit prin sânge, efortul era inutil.

– În ultimele douăzeci și patru de ore am supus sângele tău la o sumedenie de teste. Nu am constatat nimic neobișnuit, a zis și s-a întors spre el. Sinceră să fiu, n-aș putea să-ți spun de ce am supus sângele la atacul virusului, dar am făcut-o, a adăugat, apoi a tăcut.

– Și?

– Și a ucis virusul. În câteva minute.

Thomas a clipit nedumerit.

– Înseamnă că sunt imun, a rostit el absent.

A simțit brațul Karei strecurându-se pe după al lui.

– Nu numai tu. Eu și Monique am fost în contact cu sângele tău. Asta a ucis virusul și în organismele noastre.

Thomas s-a uitat la ceilalți. De ce aveau acele expresii pe față? Doar era o veste grozavă.

I-a venit o idee, dar a alungat-o din minte. Cu toate acestea, gândul l-a făcut să roșească.

– De ajuns cu melodrama asta. Vreau o explicație. De ce sunt imun?

– Cred că e vorba de lac, a vorbit Kara. Te-ai lecuit în apa lui Elyon. Ți-a schimbat sângele.

– Și tu ai intrat în lacul acela. Ca Mikil.

– Nu eram Kara în acele momente. Nu ca persoana ce sunt, și nu în lacul de smarald înainte de a fi secat. Tu ai fost acolo în persoană. Și dacă nu a fost lacul,

atunci s-a întâmplat mai târziu, când te-a lecuit Justin, după ce ai contractat virusul. E singura explicație logică.

Da, așa era.

– Indiferent cum s-ar fi petrecut acest lucru, nu încape nici o îndoială că sângele tău conține elementele necesare pentru a ucide virusul, a zis Monique.

– Și al tău?

Ea a tăcut o clipă.

– Nu. Nu are același efect ca al tău.

Nu-și dădea seama încotro mergea discuția.

– Știi cumva ce anume are sângele meu de ucide virusul ăsta?

– Nu foarte precis, dar îndeajuns ca să îl multiplic, a spus și s-a dus la unul dintre ecranele mici. Am izolat diferite componente ale sângelui tău, celule albe, plasmă, trombocite, eritrocite – virusul reacționează la acestea din urmă. Apoi am izolat...

– Nu mă interesează amănuntele științifice.

Sugestia care îi apăruse în minte renăscuse și, dintr-odată, nu mai avea răbdare să asculte prezentarea făcută de ceilalți.

– Treci la ideea de bază. Aveți nevoie de sângele meu.

Ea s-a întors spre el.

– Da. De eritrocite.

– Așadar, ele acționează ca un antivirus.

– Mai curând ca un virus, dar cam așa e. Când intră în contact cu sângele normal, se răspândește cu o rapiditate uimitoare, ucigând Germenul Raison. L-am numit Germenul Thomas.

El a ezitat doar o clipă.

– Atunci luați-mi sânge. Aveți vreme să reproduceți suficient de mult ca să distribuiți așa cum v-ați planificat?

– Depinde.

– Depinde de ce?

Monique s-a uitat la Barbara Kingsley, care s-a apropiat.

– Planul nostru, întocmit împreună cu Organizația Mondială a Sănătății, era de a colecta sânge de la milioane de donatori din apropierea marilor orașe, să-l clasificăm și să-l stocăm folosind orice formă posibilă de refrigerare, apoi să-l preparăm pentru infuzia antivirusului, dacă și când va fi realizat acesta. Avem sângele, în jur de 75.000 de litri în fiecare oraș inițial de răspândire și în jurul lui.

– Știu toate astea. Dar de ce depinde?

– Iartă-mă. De cantitatea de sânge donată de tine depinde dacă vom avea suficient timp să infectăm tot sângele colectat.

– Să infectați, a repetat el, încercând să nu ia în seamă consecințele. Vreți să transformați sângele colectat într-un antivirus.

– Da. Unul dintre oamenii noștri a conceput simularea, a spus și a îndreptat telecomanda spre perete, apăsând un buton. Efectele antivirusului din sângele tău au fost colorate în alb, să le putem vedea. Simularea se derulează cu o viteză exagerată.

Thomas a urmărit cum sângele roșu, scurgându-se ca un fluviu de-a curmezișul ecranului, a fost brusc

copleșit de o armată albă, sosită din spate. Acela era sângele lui „infectând" sângele roșu.

Ceea ce vedea l-a făcut să clipească de uimire. În minte i-a apărut o imagine din visele lui. O sută de mii de oameni ai Hoardei pătrunzând ca un fluviu în canioanele de sub Trecătoarea Natalga. Atunci fuseseră bolnavi. Acum sângele lui va fi leacul.

– De cât sânge aveți nevoie?

– Depinde de cantitatea de sânge colectat, ce trebuie infuzată...

– De cât sânge din acela colectat aveți nevoie să salvați oamenii care l-au donat? a întrebat Thomas cu glas apăsat.

– Tot, a zis Barbara.

– Atunci nu mai ocoliți subiectul și spuneți-mi clar de cât sânge de-al meu aveți nevoie ca să transformați toată cantitatea colectată.

Monique a făcut o pauză.

– De doisprezece litri, a rostit ea în cele din urmă. De tot sângele.

– Atunci, ce mai așteptăm? Pregătiți-mă pentru donare. Luați doisprezece litri. Puteți face o transfuzie, da?

Monique a ezitat, iar Thomas și-a dat seama că avea să moară.

– Timpul a devenit o problemă.

Kara i-a sărit în ajutor.

– Vrea să spună că orice oră care trece va costa multe vieți. Au făcut și calcule. Modelul arată că fiecare oră de întârziere înseamnă moartea a zece mii de oameni, cifră care crește exponențial cu fiecare oră.

Trebuie să-ți ia cât de mult sânge într-o perioadă foarte scurtă de timp.

– Timp în care mi se face transfuzie.

De data aceasta, ea a fost cea care a ezitat.

– Problema este că prin transfuzie se va produce un amestec între noul sânge și sângele tău, ceea ce îi slăbește eficacitatea.

Doar un idiot nu ar fi înțeles, iar Thomas avea resentimente față de ei fiindcă nu ziceau lucrurilor pe nume. A simțit o fierbințeală răspândindu-i-se prin cap. S-a întors cu spatele la ei, ajungând cu fața la o fereastră mare care dădea spre o încăpere echipată cu un pat de spital și cu un stand pentru transfuzii. Își privea propriul pat de moarte.

– Cum voi supraviețui acestei donări de sânge?

– Dacă încetinim procesul și luăm doar o parte din sânge, avem șansa de a...

– Ați susținut că timpul ne presează. Asta ar însemna mii, zeci de mii de vieți.

– Da. Dar am putea să-ți salvăm viața.

– Thomas.

S-a uitat la președinte.

– Țin să știi că nu mă aștept să-ți donezi tot sângele. Specialiștii afirmă că vor salva cinci miliarde de oameni și totuși să existe șanse reale de a te salva și pe tine dacă procesul este încetinit și se iau patru litri și jumătate. Poate reușesc să reproducă eritrocitele într-un ritm accelerat. Iar numărul celor salvați ar ajunge la șase miliarde.

– Deci, dacă întârziem câteva ore sau o zi, ca să rămân eu în viață, pierdem doar un miliard de oameni. Asta în cel mai fericit caz. Despre asta e vorba?

Toți s-au uitat la el. Așa stăteau lucrurile.

– Vreau să știi că tu singur alegi. Putem asigura salvarea Americii de Nord și...

– Nu. El mi-a dat viața pentru asta.

Acum totul căpăta sens. A privit-o pe Kara. Avea ochii încețoșați de lacrimi.

– Istoria se bazează pe acest sacrificiu. Înțelegeți? Mi s-a dat viață în lac să v-o transmit. Faptul că astfel voi renunța la viață nu mai prezintă nici o importanță.

Mergea pe urmele lui Justin. Evident. Așa era. Nu știa cum funcționau lucrurile în acele două realități, dar înțelegea că viața lui însemna ceva în acel moment. Iar alegerea îi aparținea.

– Să trecem la treabă. Luați-mi tot sângele.

A pornit spre camera unde se găsea patul de spital, dar, văzând că ceilalți nu-l urmează, a revenit.

– O să dorm, bine? Trebuie să visez. E tot ce vă cer. Lăsați-mă să visez. Și pe Kara. Să viseze și ea.

L-a privit cu ochi rotunzi de uimire.

– Thomas...

Nu a reușit să continue.

– Asta e singura condiție pe care o pun.

S-au uitat la el în tăcere.

Thomas a tras-o deoparte pe Kara și a coborât glasul.

– Kara, trebuie să visezi. Eu sunt...

– Thomas...

– Nu, ascultă-mă, i-a cerut și a vorbit repede. Am revenit în bibliotecă, împreună cu Chelise. Woref încearcă să mă oblige să îmi reneg iubirea față de ea. A amenințat că o va ucide dacă nu fac asta.

Și-a trecut o mână prin păr, amintindu-și acum totul.

– Vreau ca tu să te trezești în pielea lui Mikil și să-l găsești pe Qurong. Trebuie să visezi înaintea mea – vei avea nevoie de timp să ajungi în orașul Hoardei, să-l găsești pe tatăl ei și să-l convingi să-și salveze fiica de Woref. Va fi primejdios, nu vreau să te mint. Iar dacă Mikil e ucisă acolo, s-ar putea să mori și aici. Dar e singurul lucru...

Cum să-i ceară să facă așa ceva?

– Te rog.

Kara a strâns din dinți, apoi a pășit înainte.

– Sigur că da, a zis și l-a sărutat pe frunte. Măcar atâta lucru să fac pentru fratele meu. Pentru comandantul Gărzii Pădurii.

Pe neașteptate, el a fost convins că va plânge. Ea a simțit asta privindu-l în ochi și i-a șoptit cu blândețe:

– Thomas, te iubesc. Nu e sfârșitul. Justin mai are putere. Știu că așa e.

A încercat să dea un răspuns, dar nu găsea cuvintele potrivite. Și-a dres glasul.

– Atunci să ne apucăm de treabă.

– Thomas...

Pe obrazul lui Monique s-a rostogolit o lacrimă. Îl iubea, și-a dat seama. Poate că nu așa cum o femeie

iubește un bărbat, dar împărtășise destul din iubirea lui Rachelle, astfel că ținea profund la el.

– O să fie bine. Vei vedea. Va fi bine.

– Nu e nevoie să faci asta, a spus Robert Blair. Vorbesc serios.

– Să nu fim absurzi. Nu m-ați fi chemat aici dacă ați fi avut altă părere. Cum puteți sugera măcar că aș gândi altfel?

Toți au rămas ca înghețați.

S-a întors pe călcâie și a pornit spre camera care îl aștepta.

L-au pregătit trei chirurgi. Kara insistase să viseze în aceeași cameră. Au sedat-o și au lipit pe brațul ei un pansament cu puțin sânge al lui în aceeași incizie făcută de doctorul Bancroft. A întors capul și s-a uitat lung la el, cum stătea întins pe spate, și s-a întrebat dacă simțea efectul heparinei ce i se injectase intravenos. Agentul trombolitic va împiedica sângele să se coaguleze când pătrundea în aparatul de circulație artificială.

– Ne vedem dincolo, Thomas, a rostit Kara.

S-a întors cu fața la ea. Cu brațele încrucișate la piept, Monique stătea lângă patul ei, luptând cu emoții pe care el abia dacă le ghicea. Președintele era în afara camerei și vorbea la telefonul mobil. Evident, Phil Grant lipsea. Firesc.

– Tăria lui Elyon, a spus sora lui.

I-a zâmbit vag. Simțea deja efetul medicamentului.

– E o trecere, Kara. Doar o trecere, a zis și a dat din cap către fereastră. S-ar putea ca ei să nu înțeleagă ce se petrece, dar tu pricepi. Știi la fel ca Mikil. Asta e calea urmată de Justin.

– Aici nu e perceput la fel.

– Asta pentru că Cercul nu pare întotdeauna real aici. Dar asta îl face cumva mai puțin real? Avem *Istoriile consemnate de Iubitul Său*. Legătura este evidentă. Aici e la fel ca dincolo, înțelegi?

– Da, înțeleg, a vorbit ea privind în tavan. Dar chiar și în cadrul Cercului această trecere îi întristează pe cei care rămân.

Avea dreptate.

– Dacă nu supraviețuiesc, să le povestești. Să le spui ce am văzut amândoi.

– Așa voi face.

– Ți-am amintit de iazul roșu pe care l-au ascuns în spatele lacului?

– Nu, a făcut ea, întorcându-se spre el. Chiar așa?

– Exact. Chelise a dezvăluit că au secat lacul, dar nu au putut scăpa de toată apa, de aceea l-au acoperit în partea de nord.

– Lacurile roșii. Ca sângele.

A închis ochii scurtă vreme, apoi i-a deschis. Somniferul își făcea efectul.

– Te iubesc, Thomas.

Apoi a rămas cu ochii închiși.

– Te iubesc, Kara.

El a privit drept în lumina sclipitoare de deasupra. Timpul părea să încetinească.

– Vei începe să te simți moleșit, l-a prevenit unul dintre doctori. Am administrat anestezicul prin intermediul aparatului de circulație artificială.

Doctorii explicaseră că foloseau o procedură de circulație artificială simplă prin care sângele lui va fi pompat într-un aparat de culoare albastră, aflat în dreapta lui. Voia să viseze, astfel că l-au adormit imediat. Nu avea să simtă nici o durere, nici măcar o furnicătură. Odată începută, întreaga procedura va dura mai puțin de zece minute.

S-au tras deoparte, iar Robert Blair a venit alături de patul lui. Și-a lăsat mâna pe umărul lui.

– Țin să știi că nimeni nu va uita numele celui care a salvat viața atâtor oameni. Vei schimba istoria.

– Așa crezi? a zis Thomas, căruia îi venea greu să se concentreze. Probabil că așa e. Salvez niște vieți. Când a murit, Justin a făcut mult mai mult. Dacă vrei să mulțumești cuiva, atunci mulțumește-i lui.

– Justin. Dar cine e Justin?

– Elyon. Dumnezeu.

Blair a ridicat ochii și a privit pe fereastră.

– Crede-mă, nu voi mai gândi niciodată la fel despre Dumnezeu.

– Thomas.

A simțit o atingere pe celălalt umăr. A văzut-o pe Monique. Încerca să nu plângă, dar nu reușea.

– Nu ai nici o vină, i-a spus el. Nu vaccinul tău a provocat toată situația. E vorba de ceea ce a făcut un om cu vaccinul tău. Să nu uiți.

– O să țin minte, a murmurat ea.

Thomas abia a auzit ultimele vorbe. Aluneca din lumea aceasta.

– Adevăratul virus este răul, s-a auzit spunând. Boala... boala Hoardei.

Apoi a adormit.

Visa.

Monique nu a suportat să asiste la întreaga procedură. Totul părea frumos și curat când privea halatele albe, instrumentele argintii și aparatele complicate, dar, în esență, era vorba doar de a-l goli pe Thomas de sânge până va muri.

Așa sacrificau și vitele.

Totuși, fusese alegerea lui. Acest om, care îi sărise în ajutor de multe ori și îi salvase viața în două rânduri făcea acum sacrificiul suprem. Nu cunoștea un bărbat mai curajos.

Singura consolare era visul. Dacă mânca rambutan în fiecare seară, câtă vreme trăia, probabil că avea să ducă o viață completă în cealaltă realitate înainte de a fi murit aici, în următoarele cinci minute. Era posibil.

Pe de altă parte, se putea întâmpla să moară în ambele realități. Acest lucru era hotărât doar de Justin.

Monique le spusese doctorilor să fie chemată când totul se va termina, după care se retrăsese în biroul ei. A încuiat ușa, s-a așezat la masa de lucru, îngropându-și fața între palme.

Apoi a plâns, fără putință de a se opri.

Douăzeci de minute mai târziu a primit un apel.

A ridicat receptorul.

– Da.

– Am terminat.

A lăsat să se scurgă o clipă.

– A murit?

– Da. Îmi pare rău.

– Cât a ținut visul lui?

– Cam douăzeci de minute.

A inspirat adânc.

– Știți ce aveți de făcut.

Sacrificiul lui nu ar fi însemnat nimic dacă fiecare dintre orașele de răspândire a virusului nu ar fi primit câte o ceașcă din sângele lui în cel mai scurt timp.

– A ajuns deja în elicopter, care va zbura spre aeroport, unde avioanele așteaptă cu motoarele pornite.

Monique a închis. A aruncat o privire spre răcitor. O mostră din sângele lui se afla încă acolo, într-o cantitate suficientă să-i îngăduie să viseze pentru ultima oară. Însă Thomas era mort. Nu avea dreptul de a încerca ceva atât de speculativ fără a înțelege implicațiile.

Ori putea face o încercare?

42

Mikil a tresărit pe ruloul ce îi slujea drept pat și a căscat ochii mari în soarele orbitor al dimineții.

Kara!

Preț de o clipă, foarte concentrată, a analizat în gând informațiile pe care i le dăduse Thomas. Se găsea

în bibliotecă, amenințat că altfel Chelise va fi ucisă. Tocmai se lovise la cap să-și piardă cunoștința. Dar cât timp avea la dispoziție?

A sărit în picioare și a fugit spre cai, strigând la Johan, care se ridicase într-un cot. Călătoriseră toată noaptea și, când se crăpase de zi, se prăbușiseră la pământ în acea peșteră aflată în afara orașului.

– Nu mișca! Așteaptă aici. Mă întorc.

– Unde te duci? a întrebat Suzan.

– În oraș.

– Atunci mergem cu tine! a zis ea, sărind în picioare.

– Ba nu!

Mikil a prins frâul în mâini, sărind în șa. A rotit calul.

– Trebuie să mă ocup personal. Nu putem risca să mai pierdem pe altcineva.

– Mikil, te rog! a spus Jamous, alergând spre ea. Nu te duce singură. Vin cu tine.

S-a aplecat și l-a sărutat pe creștet, apoi pe față.

– Mă întorc. Îți promit, iubitul meu. Așteaptă aici, te implor. Așteaptă-mă.

A dat pinteni calului și acesta a pornit în goană spre copaci.

– Mikil!

– Așteaptă-mă acolo!

Thomas a deschis ochii. Era pe podeaua bibliotecii. Îl durea capul. A simțit o mână pe umăr. Chelise se afla pe podea alături de el, plângând tăcută. Cât timp rămăsese fără cunoștință? Nu avea cum să afle.

Suficient de mult.

Ori poate nu îndeajuns, totul depinzând de Mikil.

A închis ochii și s-a străduit să-și limpezească mintea. Stătuseră împreună o oră, poate două, și totul mersese mai prost decât își imaginase cât zăcuse în temniță și se temuse de ceea ce era mai rău. Până și vederea ei, când i se scosese legătura de la ochi și fusese împins în bibliotecă, îl făcuse să-și simtă genunchii moi.

Chelise. Iubirea lui. Singura femeie pentru care și-ar da viața fără să crâcnească. O ființă răpitoare, albită de boală doar fiindcă nu cunoștea încă adevărul. Însă el nu-i vedea boala. Lui, fața dată cu morst și ochii cenușii i se păreau soarele și stelele.

Vreme de o oră, făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Cuvintele rostite de gura lui îl arseseră ca un acid. Știa însă că Woref ar fi omorât-o dacă acționa altfel. Dacă murea acum, moartea ei avea să fie eternă, iar el nu putea suporta o asemenea idee. Singura lui speranță fusese să-i ofere darul vieții, astfel încât, într-o bună zi, altcineva să o poată duce la înec, unde își va găsi Creatorul.

Acum mai avea o speranță. O rază firavă de lumină. Mikil. Trebuia să îi acorde timp.

Dar mai apăruse ceva. Va muri. După ce îi vor extrage și ultima picătură de sânge ca să salveze lumea de virus, va muri, și acolo, și aici. Deși o oră petrecută în vis putea însemna o lună aici, se putea întâmpla ca intervalul să fie doar de câteva minute.

Nu va muri fără să-și exprime ultima oară iubirea adevărată.

A rămas nemișcat și a lăsat-o pe Chelise să plângă încet, temându-se să mai deschidă ochii. Totul începuse cu o lovitură în cap. Trăise o lună într-o realitate, declanșând, fără să știe, o molimă, iar apoi probabil că oferise și leacul pentru acea boală. Și trăise șaisprezece ani în această realitate, unde se dezlănțuise un alt fel de boală, care apoi fusese eradicată.

Ambele vor sfârși prin moartea lui.

Nimic din toate acestea nu mai conta. Doar Chelise prezenta importanță. Încă de la început, totul se petrecuse datorită ei. Această femeie căreia trebuia să i se ofere șansa de a se afunda într-un iaz roșu pentru a ceda pielea albă în schimbul rochiei albe de mireasă. Mireasă a lui Justin.

Trebuia să-i ofere mai mult timp lui Mikil.

Biblioteca principală fusese golită de scribi de Christoph printr-o simplă înțelegere care avea să-i ofere într-o bună zi mai multă autoritate. Bibliotecarul-șef nu era nătâng. Știa că Woref putea ajunge să dețină mai multă putere decât în prezent. Cu Ciphus era altă poveste. Preotul fusese de acord să îl aducă pe Thomas, dar refuzase să se amestece în vreun fel. Era în stare să facă un joc dublu, ca un șarpe veninos.

Soren, cel mai credincios locotenent al generalului, stătea lângă zidul care se îmbina cu depozitul unde se găseau Cărțile de Istorii. Când și când, se uita printr-o mică fantă ce fusese tăiată în zid, pentru a vedea toată încăperea din spate, pe deasupra celui de-al patrulea raft de Cărți.

Woref stătea la fereastra cealaltă, privind spre o livadă de formă circulară, aflată în mijlocul grădinii regale. Nu avea nici un interes să-l urmărească pe albinos – prefera ca anumite lucruri să rămână nevăzute. Îl interesa doar modul în care se încheia totul.

Furia care îi bântuise prin minte după ce văzuse reacția lui Chelise la vorbele lui Thomas îl surprinsese chiar și pe el. Visase că Teeleh îi va striga în față, cu colții rânjiți, cu gâtlejul adânc și întunecat. Fiara îl zgâriase cumplit cu ghearele puternice.

S-a trezit din coșmar plângând, și cu un obraz sângerând.

Amintindu-și întâmplarea, și-a simțit gâtul cuprins de flăcări, iar degetele au început să-i tremure. A închis ochii și s-a calmat. Mintea i-a fost invadată de întuneric. *Woref, o să te sinucizi. În cele din urmă, chiar dacă ea te-ar iubi, o vei lovi prea tare ori o vei sugruma prea mult, iar ea îți va muri în brațe. De ce nu faci asta chiar azi, ca să termini cu toate?*

Fiindcă noi vrem iubirea ei.

– Stăpâne, se trezește.

A deschis ochii. Trebuia să recunoască meritele albinosului. După părerea lui Soren, acesta se purtase bine, apoi își pierduse cunoștința, scutindu-se de durere. Locotenentul o socotise drept o acțiune necugetată, dar el înțelesese. Cunoștea sufletul lui și îl disprețuia pentru el.

Lucrurile stăteau cu totul altfel în privința femeii. Iubirea ei față de Thomas era mai profundă decât își

închipuise. O târfă încăpățânată. Dar știa că ea plângea pentru sine, nu pentru Thomas.

Acum totul devenise o chestiune de timp. Teeleh se va bucura de iubirea alesei lui.

Nu mai suporta să rămână treaz cât ea plângea. A respirat adânc și s-a rostogolit, îndepărtându-se de Chelise. Tânăra a sărit în picioare și s-a retras un pas.

– Thomas?

Woref ori vreunul din oamenii lui credincioși stătea la pândă, trăgând cu urechea. Îngăduiseră ca lucrurile să continue doar datorită purtării lui convingătoare. S-a uitat în jur, debusolat.

– Cât timp a trecut? a întrebat el în șoaptă.

– Poftim?

S-a uitat la ea. Avea fața brăzdată de lacrimi. Ochii larg deschiși. Întrebarea ei a zăbovit pe buzele întredeschise. Brusc, nu a mai avut curaj să vorbească. Se va prăbuși, acum și aici, și se va agăța de gleznele ei ca să ceară iertare pentru felul în care o săgetase cu cuvinte urâte. Și-a înghițit nodul din gât și a privit în altă parte.

– Cât timp am rămas fără cunoștință?

Ea nu i-a răspuns imediat, ceea ce însemna că nici ea nu-și dăduse seama. Nu putea face asta! Nu mai suporta!

– Nu știu, probabil jumătate de oră. Ori poate zece minute.

– Doar zece minute?

Mikil va avea nevoie de mai mult timp! Pe de altă parte, dacă adormise și visase doar cinci minute

înaintea lui, însemna că ea își petrecuse deja o zi întreagă în acea realitate. În orice caz, nimeni nu venise încă după ei, ceea ce însemna că nu reușise. La o adică, se putea să fi murit.

– Să fi trecut o oră, a zis cu glas mai aspru.

A privit-o scurt și a văzut-o încruntându-se. Încă se uita la el, dar părea ceva mai hotărâtă. Curând îi va crede minciunile.

– Te rog, a rostit ea în șoaptă.

Thomas și-a prins mâinile la spate și s-a plimbat de-a lungul șirului de Cărți. Te rog! Așa spusese. Putea la fel de bine să-l sărute și pe buze.

A încercat să se gândească la Cărțile cu pagini albe care dispăruseră și la consecințele foarte grave dacă apăreau în cealaltă realitate. Dar acum, în inima lui nu mai încăpeau întrebări care începeau cu *ce* și *dacă*. Nu reușea să-și smulgă mintea de la femeia care îl urmărea mergând ca și cum nu l-ar fi interesat deloc soarta ei.

Mă interesează soarta ta, iubito. Uită-te la fața mea, la mâinile mele, la felul cum pășesc și cum respir. Nu vezi dincolo de această șaradă ca să-ți dai seama că te voi iubi mereu?

Ar zădărnici scopul acestui joc, nu?

Dar dacă jocul ar fi reușit? Dacă se întorcea împotriva lui de furie și nu l-ar mai iubi?

Inima a început să i se strângă în piept. A ajuns într-un colț al încăperii și s-a oprit. Lacrimile îi năpădiseră în ochi din nou și a încercat să le alunge, clipind. A închis ochii și a implorat-o să-l ierte. Trăia un sentiment mai cumplit decât moartea.

Mikil, unde ești? Trebuia să-l facă pe Woref să creadă că îi făcea acel joc diabolic. Trebuia să rămână tare de dragul ei. Tăcerea părea să sufoce biblioteca. Un vid adânc, de moarte. Un mormânt închis, plin de...

Thomas a deschis ochii. A perceput un sunet în spatele lui. Un scâncet foarte slab. Nu semăna cu altele. În geamătul ei se strecurase un sunet inconfundabil de final.

Îngrozit, s-a uitat peste umăr.

Chelise zăcea pe podea cu fața în jos, ținându-și brațele deasupra capului, și plângea.

A pornit împleticit spre ea înainte de a apuca să dea comandă picioarelor lui să se miște. Nu mai suporta. Ce făcuse?

S-a prăbușit în genunchi și i-a cuprinsul capul cu brațele, îngropându-și fața în părul ei. A încercat să vorbească, dar îl lăsase glasul.

S-a străduit să se poarte cu blândețe – să se retragă și să-i spună ceea ce dorea să îi comunice cu disperare, să o mângâie pe față și să-i șteargă lacrimile, dar nu a reușit decât să se agațe de ea și să plângă în părul ei. Woref urma să apară. Se putea ca el să intre ca o furtună pe ușă și să-l smulgă de lângă ea. Însă trebuia să îi vorbească!

Numai că nu reușea decât să tremure ca o frunză.

Încetează, Thomas! O sperii!

În acea clipă a ridicat capul, a rămas ferm pe picioare și a plâns ținându-și fața ridicată spre tavan.

– Te... te iubesc.

Cuvintele s-au auzit ceva mai tare decât un murmur.

A tras aer în piept și, printre lacrimi, a privit spre ceafa ei. I-a mângâiat părul cu vârfurile degetelor.

– Te iubesc, Chelise, mireasa mea, mai mult decât aș iubi orice altceva.

Plânsul ei încetase.

– Îmi pare foarte rău. Am mințit, te-am mințit ca să mă uiți.

A rostit cuvintele cu mare ușurare.

– Trebuia să te alung ca ei să nu te ucidă, dar eu nu sunt în stare de așa ceva. Nu pot, nu am tăria de a te vedea suferind. Iartă-mă, iartă-mă, iubirea mea.

Chelise a respirat adânc. Oare îl credea? În minte i s-a născut gândul că ea nu ar dori să-l creadă. S-a apropiat încă o dată, s-a agățat de umerii ei și a continuat să plângă.

– Te implor, iartă-mă. Nu am vorbit serios, jur.

O strângea prea tare, sugrumând-o.

S-a retras.

Chelise s-a ridicat în genunchi, cu fața întoarsă de la el. Thomas a început să tremure, îngrozit de gândul că s-ar putea ca ea să nu-l creadă.

Tânăra s-a răsucit încet și a văzut că își ținea gura închisă, într-un țipăt mut. S-a uitat la el printre lacrimi. Regreta? Ea era...

Și-a petrecut brusc brațele pe după umerii lui, și-a îngropat fața în scobitura gâtului.

– Știam că mă iubești! a spus ea printre suspine.

L-a sărutat sub ureche și apoi și-a trecut degetele pe ceafa lui și l-a strâns ca și cum s-ar fi agățat de un colac de salvare.

– Te iubesc, dragul meu! Te voi iubi mereu.

Se simțea copleșit de emoție. Și-a petrecut brațele în jurul trupului ei, abia lăsând-o să respire.

– Căsătorește-te cu mine! a strigat el. Suna absurd, dar nu se sinchisea. Voia ca ea să audă asta. Căsătorește-te cu mine!

Ea nu a ezitat decât o clipă.

– Da, a zis ea, plângând pe umărul lui. Mă voi mărita cu tine.

Ușa s-a deschis brusc, trântindu-se de perete în spatele lui Thomas. Pe podea a răsunat zgomot de cizme grele. Cineva l-a prins de păr și l-a tras înapoi cu o asemenea forță, încât a crezut că și-a rupt gâtul.

A căzut pe spate, iar Chelise s-a prăbușit peste el.

– Lăsați-o! a strigat Thomas, încercând să se ridice. Dă-i pace!

Woref l-a lovit cu piciorul în cap, făcându-l să cadă lat.

Trebuia să se ridice. Să-l oprească pe general. Și să-l ucidă. Oricum erau morți amândoi. S-a împins cu brațele de la podea. Încăperea părea să se învârtă nebunește. A clipit, încordându-și puterile. Și-a dat seama că nu mai pătrunsese altcineva. Woref putea să-l învinuiască pe Thomas pentru ceea ce pusese la cale.

– Qurong... a spus Thomas printre gâfâieli. Nu-ți va îngădui să...

Scabiosul a împins-o pe Chelise spre perete, ținând-o de gât și pregătindu-se să o lovească cu cealaltă mână.

– Acum te voi ucide, a zis el, ridicând glasul. Mă auzi, târfă mizeră? O să te lovesc până o să mori, a răcnit el plin de furie. Nimeni nu mă va sfida! Nici fiica lui Qurong, nici chiar el!

A dat să o lovească.

– Oprește-te!

Ușa s-a deschis brusc.

Woref nu s-a mai putut opri – cu palma desfăcută a lovit-o pe Chelise peste obraz, cu un plesnet ca de bici. Capul ei a zburat în lateral. Însă nu se slujise de toată forța, abținându-se în ultima clipă. Femeia s-a uitat cu ochi dilatați spre ușă.

Thomas i-a urmat privirea. L-a văzut pe Qurong. Și pe Ciphus. Iar în spatele lor, Mikil, cu mâinile legate.

Conducătorul suprem stătea cu pumnii strânși și capul descoperit. Pe sub codița lungă și groasă de la tâmplă se vedea o venă care pulsa.

– Dă-i drumul!

Woref și-a retras mâna de la gâtul ei. Și-a dat peste cap o codiță care îi căzuse peste față.

– Femeia asta a comis un act de trădare iubind un albinos. Pentru asta trebuie să moară.

Qurong a pătruns în încăpere. Thomas s-a ridicat și a privit-o pe Mikil, care îl fixa.

– Ce caută aici?

– Am adus-o ca să-i salvez viața. Știe și Ciphus.

– Eu știu doar că ai poruncit să fie adusă aici. Altceva nimic!

– Minți!

– Eu voi hotărî cine minte, a spus căpetenia, apoi, cu buzele subțiri lipite, s-a uitat la fiica lui. Cum adică, ai adus-o aici ca să-i salvezi viața? Dar nu a fost condamnată!

– S-a condamnat singură, iubind un albinos, a zis Woref, scuipând pe podea. Știam și am cerut ca albinosul să-și renege iubirea, astfel încât ea să-și vină în fire. Mai mult nu puteam face.

– Înseamnă că ești un idiot, a făcut el cu amărăciune. Vezi lucruri care nu există. Cine ești tu să judeci sentimentele fiicei mele? Soția mea avea dreptate, vrei să o ucizi.

– Te asigur că...

– Tăcere! a strigat, pășind furios. Nu mă interesează ce spui, nu mai am încredere în cuvântul tău.

– Poate că ar fi bine ca fiica ta să vorbească pentru sine, a intervenit Ciphus.

S-au uitat cu toții la Chelise. Ea și-a rotit ochii. S-a uitat fix la Thomas. Apoi a rămas cu privirea asupra tatălui ei.

– Vorbește, te rog. Dar, te previn, avem o lege care va fi respectată.

Thomas a simțit un gol în suflet. Trebuia să-și renege iubirea față de el! Doar dacă proceda astfel avea să primească prezumția de nevinovăție din partea tatălui ei, salvându-și viața. Iar planul mârșav al lui Woref va fi dat în vileag, iar ea va scăpa.

Chelise a rămas cu privirea ațintită îndelung spre tatăl ei. S-a uitat apoi la Thomas, iar el a clătinat

discret din cap, astfel că nimeni altcineva în afara ei nu și-a dat seama de gest. *Te rog, iubirea mea. Eu știu adevărul. Salvează-te.*

A rămas cu privirea ațintită asupra ochilor lui și s-a îndepărtat de zid.

– Tată, vrei să cunoști adevărul? Vrei să știi de ce această fiară, căreia i-ai încredințat armatele tale este atât de revoltată? a exclamat și a pășit spre Thomas, oprindu-se în fața lui. Vrei să știi de ce acest albinos m-a legat și m-a răpit din castel? De ce ar traversa deșertul desculț dacă ar fi nevoie? De ce și-ar da viața ca să o salveze pe a mea?

A făcut o pauză de o clipă.

– Fiindcă mă iubește mai mult decât își iubește propria răsuflare.

Thomas a simțit că se încruntă din teamă pentru ea.

Chelise l-a prins de braț, s-a așezat alături de el și s-a întors cu fața spre tatăl ei.

– Cu toate astea, îl iubesc.

Toți șase au rămas încremeniți ca niște statui.

– Îmi pare rău, tată. Nu pot minți în privința asta.

Thomas a observat în ochii lui Qurong aceeași teamă pe care o simțise și el pentru viața ei.

– Ești silită să...

– Nu.

– Imposibil să afirmi așa ceva! Știi ce înseamnă?

– Înseamnă că îl iubesc. Și că sunt gata să plătesc orice preț pentru această iubire.

Fața conducătorului suprem s-a înroșit de furie. S-a uitat urât la Ciphus.

Preotul și-a lăsat capul în pământ.

– Atunci, soarta ei este pecetluită, stăpâne.

Treptat, ca soarele ce se stinge, expresia de pe fața lui Qurong s-a schimbat. Hotărârea care îi fusese de mare ajutor în sute de bătălii se stingea. A aruncat o privire fugară spre Chelise, apoi și-a mutat ochii spre Thomas.

– Iartă-mă. Aș fi în stare de orice...

– Taci! La perete! Amândoi.

S-au dus spre perete, lipindu-și spatele de raftul de cărți.

– Eliberează-l! s-a răstit la ea. Îndepărtează-te!

Tânăra i-a dat ascultare.

– Prea bine, deci. Prețul pentru capul dușmanului meu cel mai mare este moartea fiicei mele. Fie.

Le-a întors spatele și a rămas cu privirea ațintită spre zid.

– Woref, te rog să li te alături.

Generalul a lăsat impresia că nu a auzit.

– Îmi pare rău, stăpâne, dar...

– Treci la perete, alături de ei.

– Nu înțeleg...

– Imediat!

Woref s-a așezat lângă Thomas.

– Ciphus.

Acesta s-a apropiat și i-a smuls sabia înainte să-și dea seama ce se întâmpla.

Qurong s-a răsucit spre el.

– Te condamn la moarte pentru trădare împotriva familiei regale. Vei muri împreună cu ei.

Generalul a rămas împietrit.

– Am impresia că nu ai înțeles, stăpâne. Nu am comis nici un act de trădare!

– M-ai denunțat. De asemenea, ai avut intenția să-mi ucizi fiica. Ți-am spus deja că dacă îi faci vreun rău te voi îneca eu însumi, iar acum chiar voi face asta.

– E scandalos!

– Nu. E doar drept, a spus Ciphus. Asta înseamnă dreptate.

– Vino! a poruncit Qurong.

Un gardian s-a apropiat, urmată de un șir de alte gărzi, toți acționând cu repeziciune. Douăzeci de oameni înarmați i-au înconjurat.

Conducătorul suprem s-a apropiat de Woref, a prins între degete banda care îi definea rangul și a smuls-o.

– Legați-i! a ordonat cu glas poruncitor. Vor fi înecați în această noapte.

Apoi a azvârlit eșarfa pe podea și a pășit spre ușă.

– Ce se întâmplă cu albinoasa? a întrebat Ciphus. Ea a venit de bunăvoie. În numele tău.

Qurong avea o expresie de tristețe în ochi, iar furia i se domolise. S-a uitat spre Mikil.

– Eliberați-o.

43

Având lanțuri grele în jurul gleznelor, Thomas stătea pe o platformă de lemn care înainta spre apele

nămoloase ale lacului. În spatele acelui podeț se aflau aproape cincizeci de războinici, fiecare înarmat cu sabie și seceră, alcătuind un semicerc. Tot al treilea om ținea câte o torță aprinsă, care părea să despice noaptea cu lumina ei licărind oranj. Ciphus aștepta într-o parte, alături de câțiva membri ai consiliului, evitând să îl privească direct în ochi pe Thomas. Se părea că în acele momente Qurong era pe drum.

Nimic din toate acestea nu îl interesa pe Thomas. Pentru el conta doar Chelise. A privit cercetător bezna din spatele gărzilor, sperând să o zărească. Nu ajunsese acolo nici ea, nici Woref.

Sentimente contradictorii începuseră să îl chinuiască încă de când zăcea în celula lui cufundată în întuneric. Voise să moară, dar și să trăiască.

Se putea întâmpla să moară dintr-o clipă în alta, cât stătea întins în pat și i se colecta sângele. Pe de o parte, l-a implorat pe Elyon să îl cruțe de durerea cumplită de a o vedea pe Chelise înecată, îngăduindu-i să moară în acele momente, înaintea ei.

Într-un fel, îi venea să îl implore pe Elyon să-l lase să mai trăiască o oră, îndeajuns ca să o vadă încă o dată pe iubita lui. Vor muri amândoi, dar vor fi împreună în moarte. Nu suporta gândul să nu o mai privească în ochi măcar o dată.

Nu știa ce se întâmplase cu ea după ce fuseseră despărțiți la bibliotecă, însă mintea lui nu-și găsise odihna, astfel că-și imaginase tot felul de situații. Se afla în castel, plângând în patul ei, în vreme ce mama plângea pentru viața ei în curte? Era în temniță,

azvârlită la pământ, ca o păpușă devenită inutilă? Îi cerea tatălui ei să își regândească sentința, ori țipa la el că o abandonase în favoarea religiei demente pe care o îmbrățișase?

S-a întors cu fața spre lac și a scrutat malul celălalt, abia vizibil. Cine urmărea totul dintre copaci? Probabil că Mikil și Johan. Însă ei nu aveau nici o putere fără săbii. A rămas uimit dându-și seama că nu se temea deloc de înecul care îl aștepta. Justin suferise mult mai mult.

Însă Chelise... scumpa lui Chelise, cum de se condamnase singură la moarte, declarând nebunește că îl iubea? Nu îl interesa onoarea pe care ea i-o făcuse. Nu se sinchisea că se ridicase în favoarea unui principiu ori că procedase corect. Îi păsa doar de soarta ei.

Chelise va muri. Nu doar în această viață, dar, dacă îl înțelegea bine pe Justin, în orice altă viață îi aștepta.

A ridicat ochii spre stele. *De ce? Cum de i-ai putut face rău unui suflet atât de blând? Ea nu e frumoasă pentru tine? Te supără pielea ei? Atunci de ce ai pus în inima mea această dorință față de ea? Așa îți vei lăsa mireasa?*

A simțit o oarecare agitație în spatele lui și s-a întors să vadă dacă...

A rămas fără suflare. Chelise ajunsese acolo. A mers de-a lungul malului între patru gărzi călare care o înconjurau. Era îmbrăcată într-o rochie albă și își ținea capul drept, fără să dea de înțeles că era mai curând victima decât cea care conducea acea înecare.

A căutat pe chipul ei un semn care să-i spună că îl văzuse, însă gluga îi stătea ridicată, cu ochii umbriți. Gărzile s-au despărțit, lăsând-o să treacă.

În aceeași clipă, l-a văzut pe Qurong călărind cu noblețe pe calul lui, cu numeroase gărzi în jur. Au coborât malul dinspre dreapta lui Thomas. Nu a zărit-o nicăieri pe Patricia.

Conducătorul suprem s-a oprit la douăzeci de metri de mal. Trebuia să vadă cum se pun în aplicare pedepsele stabilite de el fără să arate nici un semn de slăbiciune. Însă, chiar de la depărtare, Thomas i-a deslușit chipul supt. Nu ar fi fost surprins dacă ceea ce văzuse nu erau cumva urmele lăsate de unghiile Patriciei.

Woref a fost adus în josul malului în spatele lui Chelise. Însă lui nu-i păsa nicidecum de general.

Chelise a trecut de războinici. Flăcările i-au luminat fața.

Se uita drept la el.

Thomas a simțit că-l părăsesc până și ultimele puteri. Pe față i-a apărut o expresie de tristețe cumplită. Ea a urcat pe platformă și s-a oprit la trei metri de el. Fără să-și dea seama, s-a apropiat.

– Înapoi!

Un pumn l-a izbit în cap cu puterea unei bâte. Noaptea a devenit amețitoare, dar nu a scăpat-o din ochi pe Chelise.

– Murim pentru iubirea noastră! a spus ea cu glas tare, ca să audă toți cei aflați în preajmă. Veți nega până și asta? Dacă tot aveți de gând să ne înecați, lăsați-ne măcar un moment din iubirea pentru care murim.

Soldatul de gardă s-a uitat la căpetenie.

– Las-o să se apropie, a zis Qurong.

Chelise a păşit spre el încet, ca un înger. Lanţurile de la picioare, ascunse de rochia albă şi largă, au zăngănit pe podeţul din scânduri. Când a ajuns cât de cât aproape, în ochi i-au izvorât lacrimi proaspete. S-a îndreptat spre ea şi s-au prăbuşit unul în braţele celuilalt.

Nu avea nici un rost să vorbească. Lacrimile, atingerea, răsuflarea fierbinte pe care o simţea fiecare pe gât vorbeau mult mai elocvent decât cuvintele.

Să le fie ruşine celorlalţi! Stăteau şi priveau o iubire adevărată, care fusese condamnată de religia pe care o numeau cu neobrăzare Marea Romanţă.

Aceasta era romanţa!

Woref a păşit pe platformă.

– Ajunge, a spus Qurong. Duceţi pedeapsa la îndeplinire până nu vă treziţi şi voi înecaţi.

– Aşezaţi-i alături! a poruncit Ciphus.

– Ţi-ai dat viaţa pentru mine. Acum voi muri pentru tine, a şoptit Chelise în urechea lui Thomas, după care a scâncit.

– Nu e nevoie. Încă nu e prea târziu... tatăl tău ţi-ar accepta renegarea. Te rog, îţi cunosc iubirea, dar trebuie să găseşti un lac roşu...

Soldaţii au smuls-o. L-a privit în ochi.

– Tu eşti lacul meu roşu, a rostit ea.

– Nu vom reuşi să ajungem la vreme! a zis Mikil. Sunt deja pe platformă. Grăbiţi-vă!

Se întorsese în goană la ceilalți, știind că, dacă exista vreo șansă de a-l salva pe Thomas, va avea nevoie de ajutorul lor. Însă timpul se scurgea în mod implacabil.

– Nu știm dacă vom reuși, a spus Suzan. Mai avem timp să împiedicăm execuția. Înarmați cu săbii, patru dintre noi am reușit să-i împrăștiem.

– Nu e chiar așa de ușor cum crezi, a intervenit Johan. Dacă au eșarfe de asasini, nu o vor rupe la goană precum cei peste care am dat zilele trecute.

– Nu-l putem salva ucigând scabioși, s-a răstit Mikil. Mai bine am deveni noi înșine ca ei. Săpați mai cu spor!

Jamous s-a opintit în bățul ascuțit pe care îl ținea în mâini. Canalul era acum adânc de peste un metru și îl săpau de la ambele capete. Mai puțin. Cu efort, în scurtă vreme pământul rămas va fi străpuns. Îndepărtaseră peste o sută de bolovani destul de mari, iar acum se chinuiau înfierbântați și cu mâinile zdrelite să dea deoparte ceea ce mai separa cele două lacuri.

Mikil împingea țărâna deoparte cât de repede putea, atentă să nu fie lovită de vreunul dintre bețele pe care ceilalți le foloseau să sape. Soțul ei s-a oprit o clipă și a rostit gâfâind:

– Suzan are dreptate. Nu știm dacă asta va...

– Săpați! Cred că ar ajunge și o singură picătură! Un ocean de sânge e mai bun decât o găleată? O picătură din sângele lui Thomas e de ajuns să pătrundă în lumea lui de vis. Vă spun că doar o picătură va avea același efect. Acum...

– Am terminat! a exclamat Johan.

Au înghețat. Nu cumva glasul lui se auzise până pe malul celălalt? Nu mai avea nici o importanță. Iar timpul le era potrivnic.

– Curge! a zis Johan și s-a lăsat în genunchi, îndepărtând bulgări de pământ.

Apa roșie i s-a strecurat printre degete și a curs în fundul șanțului.

– Cealaltă parte! a strigat Mikil. Dă la o parte stăvilarul!

– Luați mâinile de pe mine! a strigat Woref spumegând de furie.

Gărzile i-au împins pe poziții, toți trei în linie pe platforma lată. În partea stângă a docului se înălțau trei turnuri înalte, asemănătoare cu acela pe care îl folosiseră pentru a-l îneca pe Justin. Qurong ordonase să se găsească o metodă prin care să fie scutit de a-și vedea fiica zbătându-se în timp ce atârna legată de picioare, pe jumătate scufundată în apă. Lanțurile groase de bronz legate de picioarele lor îi vor trage la fund, unde se vor îneca nevăzuți.

Acum se aflau la zece metri de marginea platformei. Strângând cu hotărâre din dinți, Chelise s-a uitat drept înainte. Însă tăria demonstrată de ea nu era suficientă să pună stavilă râului de lacrimi care îi curgea pe obrajii albi.

Thomas și-a smuls ochii de la ea. *Te implor, Elyon. Salvează-ți mireasa. Fie-ți milă.*

– Înaintați, le-a poruncit Ciphus. Opriți-vă la marginea platformei.

S-a simțit împins din spate. S-a deplasat înainte fără să fie nevoie de nici un îndemn.

– Te rog, Chelise. Apa asta nu înseamnă nimic pentru mine, dar nu îndur gândul morții tale.

– N-aș putea trăi singură, a spus ea încet. Și te înșeli. Tatăl meu nu și-ar retrage nicicând cuvântul. Și nici nu vreau să facă asta.

El a ajuns la margine și s-a oprit.

– Te-ai salva. M-ai salva pe mine. Să nu-mi plesnească inima de durere.

Woref s-a uitat înainte, spre pădure, căutând din ochi foarte agitat.

– Te rog, te rog, a făcut el în șoaptă.

Curajul lui ostentativ făcuse loc acestei milogeli ciudate adresate pădurii.

Thomas i-a urmărit privirea. Avea în față aceeași pădure în care zărise Shataiki imediat după moartea lui Justin. Ce anume vedea Woref?

– Te implor, stăpâne, a bolborosit generalul.

Striga spre Teeleh, a gândit Thomas. Nu avea decât.

A urmărit privirea lui Chelise și a văzut apa întunecată aflată la trei metri dedesubt. Stâlpii lungi dispăreau în adâncul sumbru. Câte trupuri își găsiseră mormântul acolo, cu oasele înlănțuite de ancorele lor?

Soldații din gardă s-au apucat să le lege mâinile la spate.

– Te rog, iubita mea...

– Te-ai mai înecat.

– Dar nu în apa asta.

– Știai asta când te-ai scufundat, ori te-ai afundat de disperare?

Și una, și alta. Și teamă, și un grăunte de credință. Însă aici nu avea ce spera. S-a uitat spre celălalt mal al lacului. Dincolo de raza de acțiune a luminii aruncate de torțe, apa era neagră-tăciune. Mai întunecată decât noaptea. Mai neagră decât își amintea el să o fi văzut vreodată.

– Acum înfruntați mânia lui Elyon, a spus Ciphus, care se găsea în spatele lor.

Scândurile au scârțâit sub pașii lui. Glasul lui a căpătat forță:

– Asta să fie o lecție pentru toți cei care sfidează Marea Romanță denunțându-i pe cei pe care însuși Elyon i-a pus pe acest pământ.

Chelise s-a uitat la Thomas. Flăcările au jucat în ochii ei încețoșați.

– Tu-mi ești soțul.

– Iar tu, soția, a șoptit el.

– Pregătiți-i! a zis Ciphus.

Soldatul din spatele fiecăruia i-a prins de păr cu o mână.

– Trageți!

Gărzile i-au tras de păr, astfel încât condamnații au fost siliți să-și lase capetele pe spate și să privească cerul. Stând alături, cu mâinile legate cu fâșii de pânză, cu picioarele împovărate de lanțuri grele, neputincioși și pregătiți să moară.

Mikil s-a lăsat într-un genunchi în partea dreaptă a șanțului și a scrutat apele întunecate până spre malul celălalt. Jamous a îngenuncheat lângă ea; Johan și Suzan le-au urmat exemplul de pe cealaltă parte a șanțului.

– Te rog, Elyon, a murmurat ea. Îndură-te. Salvează-l.

A aruncat o privire spre stânga. Șanțul avea jumătate de metru lățime și un metru și jumătate lungime, iar prin el curgea acum un curent puternic de apă roșiatică din iazul roșu pe care îl găsiseră în spatele lor. Thomas îi spusese Karei despre el, însă în momentul în care Qurong îi condamnase la moarte împreună cu Chelise, își dăduse seama că era singura lor speranță. Să descopere iazul cu apa lui Elyon și să îndepărteze bariera dintre el și lacul Hoardei.

– Thomas!

Chelise avea glasul slab, chinuit. Își simțea gâtul înghețat. Văzuse ambele modalități de înec – de pe platformă și din turn –, iar dacă sentința la moarte oferea vreo alinare, aceasta era că, din fericire, Qurong alesese platforma. Într-un acces de revoltă, mama ei ceruse măcar atâta lucru, iar tatăl ei se grăbise să fie de acord.

– Tăria lui Elyon, i-a șoptit Thomas.

– Așa cum a poruncit Elyon, așa veți muri, a strigat Ciphus. Muriți!

O mână a împins-o pe Chelise din spate și, brusc, nu a mai avut nimic solid sub tălpi.

În cădere, nici unul dintre ei nu a scos vreun sunet. Woref a atins primul apa. Chelise a văzut cu

colțul ochiului jerba de stropi, asta înainte ca apa rece să îi ajungă dincolo de picioare, până la piept. Thomas a căzut în stânga.

Apoi a ajuns sub luciul apei.

S-a dus drept în jos, trasă de lanțurile prinse de glezne. S-a zbătut instinctiv să-și elibereze mâinile legate la încheieturi – potrivit obiceiului, acestea erau legături făcute în grabă, doar să împiedice vreun episod neplăcut în ultimul moment petrecut pe platformă. Uimitor, s-a eliberat imediat, ceea ce a făcut-o să întrevadă o speranță de salvare. A deschis ochii.

Negru. Întuneric.

A strâns ochii și, făcând asta, a alungat orice urmă de speranță.

Elyon! Ia-mă la tine. Ia-mă ca mireasă, așa cum l-ai luat și pe Thomas. Gândurile ei porneau din panică, nu din rațiune. Curând picioarele ei se vor așeza pe un morman de oase.

Elyon! Justin, te implor!

Apa din jurul tălpilor, apoi al picioarelor, a devenit din rece caldă. A deschis ochii și a privit uimită în jur. Se așteptase ca apa de la fund să fie tulbure – unde să mișune demoni negri care, în dorința lor de moarte, să o revendice.

A văzut însă o pată de lumină roșiatică, neclară și încețoșată, dar sigur lumină! A privit spre stânga, apoi spre dreapta, dar nu a văzut nici urmă de Thomas sau Woref.

Apoi Chelise a căzut în apa roșie și caldă. Plutea. Senină. Tăcută. Nepământească și ciudată. Și-a auzit

susurul propriului puls. Deasupra ei, Qurong și Ciphus urmăreau apa, căutând semne ale morții ei – bule de aer –, dar acolo, în acel fluid, ea se simțea pe moment în siguranță.

Apoi acel moment a trecut, iar realitatea situației cumplite în care se găsea i-a invadat mintea. Apa era mai caldă și mult mai adâncă decât crezuse, și era roșie, dar tot se va îneca în ea.

Ochii au început să o usture și a clipit în apa caldă, dar fără a percepe vreo ușurare. Își simțea pieptul strivit și vreme de o clipă s-a gândit să bată din picioare să se ridice la suprafață pentru a lua o gură de aer.

A deschis gura și a simțit apa caldă pe limbă. A închis gura. *Să fie apa lui Justin?*

Dar cine ar aspira de bunăvoie apa în plămâni? Pătrunsese acolo cu intenția de a muri. Știa că Thomas avea dreptate – boala îi distrusese mintea. Dar moartea de bunăvoie i se păruse o nelegiuire.

A atârnat moale, străduindu-se să-și ignore plămânii, care începuseră să-i dea o senzație de arsură. Dar asta era – nu i se oferea luxul de a-și analiza prea multă vreme hotărârea.

Prin trup i-a trecut un val de panică, făcând-o să tremure sub lovitura lui cu o disperare pe care nu o mai trăise până atunci.

A deschis gura, apoi a închis ochii. A început să suspine. Un țipăt suprem i-a umplut mintea, interzicându-i să mai accepte apa aceea. Thomas se înecase o dată, dar asta doar lui i se putea întâmpla.

Apoi a rămas fără aer. A deschis gura larg și a aspirat puternic, la fel ca un pește care încearcă să respire pe uscat.

Durerea a izbit-o în plămâni cu forța unui berbec.

A încercat să expire. Să inspire. Plămânii ei păreau împietriți. Va muri. Corpul ei îngreunat de apă a început să se scufunde tot mai adânc.

Nu s-a opus înecului. Thomas voise ca ea să îl urmeze în moarte, și exact asta făcea. Oricum, nu exista viață dincolo de luciul apei.

Lipsa de oxigen i-a răvășit corpul secunde în șir, și nu a încercat să împiedice moartea.

Apoi a încercat. Cu toate forțele, s-a străduit să întoarcă în sens invers acel proces.

Elyon, te implor. Ia-mă. Tu m-ai făcut; acum ia-mă la tine.

Bezna i-a înconjurat mintea. A început să strige.

Apoi totul a devenit întunecat.

Nimic.

Murise. Știa. Dar mai era ceva acolo, dincolo de viață. Din întuneric, un geamăt a început să-i umple urechile, înlocuind propriile strigăte ascuțite. Geamătul a căpătat volum și a crescut, devenind o jelanie, apoi un țipăt.

Cunoștea acea voce! Nu știa de unde o cunoștea, dar acela era Elyon. Justin? Justin, care striga de durere.

Și-a apăsat palmele peste urechi și a început să țipe și ea, socotind acum că acest lucru era mai rău decât moartea. Corpul îi ea cutreierat de un foc, de parcă până și ultima celulă s-ar fi revoltat la auzul acelui

sunet. Și așa trebuia, i-a șoptit un glas în minte. Creatorul țipa de durere!

O voce moale, ademenitoare, a înlocuit acel strigăt.

– Să nu mă uiți, Chelise.

Așa spunea Elyon. Așa spunea Justin.

Lumina a atins periferia minții ei. Una roșiatică. Ametită de acea răsturnare neașteptată, Chelise a deschis ochii. Arsura din piept dispăruse. Apa era mai caldă, iar lumina ce venea de dedesubt părea mai sclipitoare.

Era în viață?

A aspirat apa roșiatică și a dat-o afară. Respira în ea! Trăia!

A scos un țipăt de mirare. S-a uitat în jos, spre picioare și brațe. Lanțurile dispăruseră. Și-a mișcat picioarele. Libere. Reale. Se afla aici, plutea în lac, nu în vreo realitate lipsită de consistență.

Iar pielea ei... Și-a atins-o cu degetul mare. Boala dispăruse! Thomas avusese dreptate. Era albinoasă. Aici, în pântecele acestui lac roșiatic, ea devenise o rasă uimitoare, și gândul a făcut-o să fie copleșită de o emoție pe care cu greu o putea identifica.

S-a răsucit, căutându-l pe Thomas, dar acesta nu era acolo.

S-a învârtit o dată în apă, aruncându-și pumnii deasupra (ori dedesubtul?) capului. S-a afundat, apoi a descris o buclă și s-a propulsat spre suprafață. Ce vor spune cei de acolo?

Trebuia să-l găsească pe Thomas! Justin schimbase apa.

În momentul în care mâna ei a atins apa rece de deasupra celei calde, plămânii ei au luat foc. A încercat să respire, dar a constatat că nu reușea. Apoi a trecut mai departe, ieșind.

În mintea ei au izbucnit trei gânduri, în timp ce apa continua să i se scurgă de pe față. Primul era că ieșea la suprafață exact în același timp cu Thomas, aflat în stânga ei. Ca doi delfini care străpung suprafața, făcând un salt coordonat, cu capetele arcuite pe spate, cu apa scurgându-se de pe părul lor, surâzând cât se poate de generos.

Cel de-al doilea gând a fost că acum simțea fundul lacului sub picioare. Stătea în picioare în apropierea malului.

Cel de-al treilea că nu putea respira.

A ieșit din apă până la talie, s-a aplecat în față și, tușind, a lăsat apa să se scurgă din plămâni. Durerea i-a trecut. A scos un icnet, a descoperit că respira cu ușurință și s-a răsucit încet.

Din gura lui Thomas curgeau apă și fire de salivă. Nu era sigură ce se petrecuse cu el, dar îl vedea viu.

A ridicat brațul și a privit atent. Pielea i se transformase. O nuanță brunetă. Bronzată bine. Și netedă ca a unui copil. Știa fără nici o îndoială că avea ochii ca de smarald, la fel ca Thomas.

Devenise ca orice alt albinos.

Abia atunci și-a dat seama că în acele momente Qurong încă stătea pe cal, la mai puțin de treizeci de metri depărtare de ea. Avea o expresie de șoc pe față.

În stânga ei, un soldat o privea cu o mutenie năucă. Nici urmă de Woref. Fără îndoială că se înecase.

– Prindeți-i! a strigat Ciphus, aflat pe platformă.

– Lăsați-i! a poruncit Qurong.

Chelise a ieșit din lac, despicând apa zgomotos cu șoldurile. Thomas păși alături – nici nu era nevoie de cuvinte.

Într-un anumit fel, se simțea ca și cum ar fi avut în ochi o lume cu totul nouă. Nu numai că devenise o altă persoană, înecată în magie, însă scabioșii aflați acum în fața ei îi deveniseră străini. Boala atârna de ei ca o murdărie uscată. Dar când vor înțelege ce făcuse Elyon pentru ei în acel lac, ei vor da năvală în masă să pătrundă în apele roșiatice. Va fi călcată în picioare, s-a gândit ea cu un surâs strâmb.

Apoi și-a adus aminte de propria opoziție față de înec. S-a uitat fix la tatăl ei, care încă lăsa impresia că vedea ceva dintr-un coșmar ce devenise realitate.

– Legea spune că trebuie să se înece! a zis Ciphus, apropiindu-se de marginea platformei și arătând cu degetul.

– Dar s-au înecat.

– Dar nu sunt morți!

– Fiica mea arată cumva ca o scabioasă? l-a întrebat Qurong cu glas apăsat. Dacă nu avem în față o scabioasă moartă, atunci nu știu ce altceva ar putea fi. S-a înecat și a plătit prețul! Să nu o atingi!

Chelise a simțit dorința de a fugi să-l îmbrățișeze.

– Tată, e adevărat! Apa e roșiatică. Acesta este un iaz roșu.

El și-a mutat ochii spre apa din spatele ei. Fiica lui i-a urmărit privirea. Lacul părea întunecat, dar avea o nuanță roșiatică.

Ciphus se holba și acum vedea și el.

– Izolați lacul! a strigat, răsucindu-se către gărzi. Nimeni să nu pătrundă.

– Ba nu! a zis ea. Oamenilor trebuie să li se îngăduie să se înece. Tată, spune-i asta.

Qurong și-a mutat din nou privirea spre lac. A măsurat suprafața lui.

– Și Woref?

– El nu a crezut, i-a răspuns Thomas.

– Și cum de a devenit apa roșie? a întrebat, măsurându-l din ochi.

– Nu știu sigur, dar cred că Mikil și Johan au găsit iazul roșu pe care l-ai astupat.

– Izolați lacul, a ordonat, încruntat.

– Alcătuiți un perimetru pe marginea lui, a continuat Ciphus. Nimeni să nu calce pe plajă decât după ce reparăm stricăciunile.

Chelise a făcut un pas către Qurong.

– Tată, nu permite așa ceva!

– Oprește-te acolo, i-a cerut cu mâna ridicată.

– Înecă-te! a strigat ea. Trebuie să vă înecați, tu și mama! Cu toții!

Și-a întors calul, astfel că a rămas cu fața spre ea.

– Sunt liberi să plece. Ei și prietenii lor vor primi drept de trecere prin pădurea noastră. Nici un albinos să nu fie vătămat decât după ce aflăm adevărul despre cele petrecute aici.

– Tată... te rog, te implor... doar știi adevărul.

– Ești fiica mea, și pentru asta te voi lăsa să trăiești în pace. Dar aici se oprește bunătatea mea. Pleacă imediat, până nu mă răzgândesc.

Și-a întors calul și s-a îndepărtat de-a lungul malului.

Chelise s-a uitat lung după el, sfâșiată între dorința de a-l târî în lac și gândul că nici ea nu era altfel în urmă cu o zi. Însă exista speranța, adevărat? El se va mai gândi.

– Îmi pare rău, a spus Thomas, lăsându-și mâna pe umărul ei.

L-a privit în ochi și tristețea ei s-a risipit. Pielea lui, o enigmă încântătoare în acea dimineață, avea acum o culoare cafenie plăcută și era netedă. Iar ochii lui verzi străluceau ca niște stele. Era de-a dreptul frumos.

– Și ochii mei sunt...?

– Verzi, a sfârșit el întrebarea, apoi și-a trecut degetul mare peste față. Iar pielea ta e cafenie, cea mai frumoasă pe care am văzut-o.

– Acum îi sunt soție?

– Da. Și a mea?

– Da.

Ea s-a simțit gata să explodeze.

El i-a făcut cu ochiul și a luat-o de mână.

– Trebuie să luăm în serios vorbele tatălui tău și să plecăm cât se mai poate. Ne așteaptă Cercul.

Cercul. Chelise s-a uitat peste umăr. Ciphus îi privea încruntat. Douăzeci de gărzi alcătuiseră un șir în apropierea platformei, împiedicându-i să-l urmeze

pe Qurong, care acum își îndruma calul dincolo de soldații strânși în grabă pentru a închide perimetrul.

Cercul îi aștepta. Chelise a surâs, brusc dornică să plece de acolo și să ajungă în sânul noii familii. Să fie cu soțul ei.

Thomas de Hunter.

– Atunci să nu-i facem să ne aștepte, a zis ea, și a pășit spre pădure.

44

Marsilia, Franța.

Carlos aștepta deja de trei zile, și nici un vehicul nu ieșise din adăpostul subteran. Însă oamenii se aflau acolo, putea pune rămășag pe viața lui.

Pe deal ciripeau păsări, neștiind cât de aproape fuseseră de a mai urca o treaptă în lanțul trofic în urmă cu trei zile. Aici, la țară, în apropierea portului, dimineața se arăta pașnică și răcoroasă. În oraș, lumea se agita să procure una din mult doritele seringi care soseau de la Paris. Știrile nu se refereau decât la virus. Mai precis, la antivirus. Germenul Thomas, așa i se spunea. Se afirma că acel om își dăduse viața. Carlos nu era dispus să creadă.

Existau cantități suficiente de vaccin pentru a fi distribuite, așa se anunțase, dar asta nu împiedicase răspândirea stării de panică. Planul de distribuție era în realitate opus celui de colectare a sângelui. Seringile

conținând Germenul Thomas inundaseră deja orașul. Fiecare vehicul frigorific din Franța transporta acum antivirusul spre punctele de distribuție din întreaga țară, unde sute de mii de oameni își așteptau rândul, alcătuind cozi lungi.

Între timp, Carlos stătea la pândă cu arma în mână.

A aruncat o privire spre antebrațul. Punctele roșii dispăruseră. Încă nu înțelegea nimic, dar exista o singură explicație. Intrase în contact cu sângele lui Hunter.

Funeraliile lui urmau să se țină peste douăzeci și patru de ore. Voia să facă tot ce-i stătea în putință ca să ajungă acolo. Trebuia să vadă cu ochii lui. Iar dacă Hunter era mort în cele din urmă...

Gândul l-a făcut să simtă un nod în stomac, de aceea a vrut să uite.

Dacă Fortier nu ieșea curând de acolo, era hotărât să ia legătura cu autoritățile – șefii militari francezi ar fi fost extrem de încântați să lanseze câteva bombe perforante asupra acelui buncăr, ca să scape lumea de oamenii care le pătaseră reputația. Președintele francez, care respectase cu prea multă ușurință cererile lui Fortier, ar fi fost probabil bucuros să dea personal acel ordin, doar ca să-și mai îmbunătățească imaginea în fața poporului. În acele momente, lumea era prea preocupată de virus, dar într-o bună zi Carlos va îndrepta lucrurile.

Contactarea autorităților ridica o problemă: însemna să-și părăsească postul, existând posibilitatea ca în lipsa lui oamenii aceia să evadeze de acolo. Puțin probabil, dar Fortier era în stare de orice.

De aceea, aștepta în ascunzișul acela de pe deal.

Când se afla la jumătatea drumului spre Paris, socotise că buncărul de acolo nu conta. Fortier și Svensson se vor ascunde la Marsilia, unde puteau fi în siguranță, indiferent ce s-ar fi întâmplat în următoarele câteva zile. Din cauza noului lor plan de a-i trăda pe atât de mulți care își predaseră armele, Parisul colcăia de dușmani.

Avea confirmarea că două vehicule circulaseră recent pe terenul moale care ducea către buncărul ascuns sub pământ. Nu puteau fi decât cele în care sosiseră Fortier și Svensson – nimeni altcineva nu știa de existența lui. Carlos știa de el pentru că întotdeauna avusese grijă să afle mai multe decât doreau stăpânii lui.

Totul se lega în modul cel mai cumplit. Declanșaseră arma și intenționau să rămână acolo până când își va face efectul, după care vor ieși în lumea cea nouă.

Însă nu țînuseră seama de intervenția lui Thomas. Și nici de visele lui.

A vârât mâna în buzunar și a mai scos o tabletă. Dormise doar o dată de când își ocupase postul de pândă, dar asta se întâmplase la început, înainte de a se anunța știrea referitoare la Germenul Thomas. A pus tableta în gură și a înghițit-o.

Și-a închipuit că Fortier și Svensson stăteau în borta aceea și se certau furioși, încercând să descopere ce nu mersese. Ei...

Solul de pe panta dealului s-a mișcat brusc. Carlos a înghețat. Atât de curând?

Încet, ca și cum o balenă gigantică ar fi deschis fălcile, dealul s-a desfăcut. Carlos a înșfăcat arma antitanc și s-a ridicat. Așadar, cei doi hotărâseră să părăsească Franța cât lumea era încă derutată de criza declanșată. Se mai desfășuraseră și alte acțiuni pentru vânarea de oameni, dar nici una care să se compare cu aceea ce se va declanșa după o asemenea catastrofă.

A amorsat proiectilul, a pus arma la umăr și a țintit spre intrare. Mâinile îi tremurau din cauza stării de epuizare și a nervilor zdruncinați.

Ușa garajului s-a oprit. Era deschisă. Apoi, nimic.

Și-a dorit să vadă mașina ieșind mai curând. Trebuia să fie Mercedesul alb cu blindaj. Cei doi se vor despărți ceva mai târziu, dar nu ar risca să plece cu două automobile știind că au unul blindat, despre care avea cunoștință doar Carlos.

Haideți. Ieșiți.

Practic, a simțit pe limbă gustul corditei eliberate în explozia ce urma să se producă. Proiectilul va sfârteca automobilul într-o mie de bucăți.

Botul Mercedesului alb a ieșit brusc din garaj.

Încet...

Apoi restul vehiculului.

A așteptat până când ușa garajului a început să se închidă. O singură mașină. Cu geamurile fumurii, astfel că nu vedea precis dacă erau amândoi în ea.

Brusc, a simțit că nu mai poate aștepta nici o clipă. A apăsat pe trăgaci. S-a auzit un fâsâit puternic. O apăsare scurtă pe umăr. Apoi o dâră de fum și un curent de aer fierbinte care l-a izbit în față.

A însoțit proiectilul cu gândul tot drumul până la Mercedes. Acesta a lovit geamul portierei din dreapta față. Vreme de o fracțiune de secundă, Carlos a văzut picioarele de pe scaunul din dreapta.

Asta însemna că în mașină erau doi oameni.

Explozia a cutremurat aerul dimineții. O minge de foc a spintecat vehiculul de la încheieturi. I-a aruncat acoperișul în aer. Fumul s-a vălătucit.

Apoi a izbucnit incendiul mistuitor.

Carlos a dus binoclul la ochi, l-a reglat și a examinat flăcările. Văzuse destule în viața lui ca să poată trage concluzia că tocmai ucisese doi oameni.

Unul dintre ei era Armand Fortier. Celălalt, Valborg Svensson.

A coborât binoclul. Spre deosebire de Thomas cei doi nu vor mai reveni la viață.

Kara a urmărit coșciugul coborând sub iarba verde de la Cimitirul Național Arlington. Lui Thomas i se organizase o înhumare cu toate onorurile militare, iar sute de oameni pe care ea nu-i văzuse niciodată erau mișcați până la lacrimi de acel eveniment, dar pentru ea, întreaga înmormântare i se părea ciudat de lipsită de însemnătate.

Fratele ei era viu.

Nu aici, și nu într-un mod în care acești oameni ar înțelege la fel ca ea. Însă el era mai viu decât oricare dintre cei care plângeau.

Președintele stătea în dreapta ei. Monique, în stânga. Trecuseră cinci zile de la moartea lui Thomas.

Organizatorii voiseră ca sicriul să fie purtat pe Bulevardul Constituției pentru a fi văzut de toată lumea, dar îl convinsese pe președinte că dacă ar fi avut putința să se pronunțe într-o asemenea chestiune, fratele ei ar fi protestat. În cele din urmă, se acceptase această ceremonie mai simplă, însă tot de importanță națională, transmisă ca atare.

S-au auzit șapte salve de tun și trei avioane de luptă au trecut pe deasupra cimitirului, timp în care Kara a urmărit totul cu un interes temperat. Se gândea tot la sângele lui Thomas. Cel pe care Monique încă îl păstra.

Nu reușea să-și scoată din minte acest lucru.

Dincolo de pojghița acestei lumi aștepta o alta, la fel de reală, poate chiar mai reală. Thomas era viu acolo, iar acum aproape sigur se căsătorise cu Chelise. Murise cât se aflase în lac, iar acesta îi dăduse viață. În mintea ei nu încăpea nici o îndoială că Justin plănuise totul.

Îi îngăduise lui Thomas să se îndrăgostească de Chelise, astfel încât Cercul să știe ce sentiment avea el despre ei. Era convinsă că dacă l-ar fi văzut în acele momente, Justin s-ar fi învârtit în jurul miresei lui pe un armăsar alb, emoționat de frumusețea creației lui. De iubirea, indiferent cât de amestecată, pe care ei o manifestau față de el.

Aceasta era mireasa lui!

Iar în ochii lui, avea rochia imaculată. Albă.

Cineva i-a întins o cazma. A făcut uitate gândurile ce o copleșeau. Voiau ca ea să facă onorurile?

A făcut un pas înainte, a luat puțină țărână și a aruncat-o în mormânt.

Apoi totul s-a terminat. A revenit la înmormântare. Mulțimea strânsă a început să se îndepărteze.

– Țin să te anunț că am comandat o statuie a lui, care va fi așezată pe peluza de la Casa Albă, i-a spus președintele. Chiar dacă socotești că s-ar fi opus, acum nu mai este vorba de el. Poporul o cere. Poporul vrea să-și exprime recunoștința. Iar ea nu se va sfârși aici.

Kara a dat aprobator din cap. Germenul Thomas ucisese virusul într-un mod nesperat. Se înregistraseră și decese, dar extrem de puține. Conform ultimelor statistici, sub două sute de mii, iar mai toți cei care căzuseră victime erau oameni care încercaseră să ocolească sistemul. Unii răzvrătiți care participaseră la tulburări, un camion cu instalație de refrigerare căzut pradă unei ambuscade și alte evenimente asemănătoare. Germenul Thomas ajungea în prezent în locuri îndepărtate din lume – majoritatea din Lumea a Treia, în unele zone ale Americii, China, Africa, unde Germenul Raison acționase ceva mai lent. Lumea nu avea să fie la fel ca până atunci, dar supraviețuise.

Dacă Thomas de Hunter ar fi întârziat doar trei ore în cursul transportului de pe portavion spre laborator, pierderile umane ar fi fost mult mai mari.

Președintele a luat-o ușor de umăr.

– Te simți bine?

– Da, a răspuns surâzând. Vă mulțumesc, domnule.

– Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva.

– Așa voi face.

A plecat, iar Monique s-a apropiat de ea.

– Așadar, a zis ea suspinând, acum ce facem?

– Acum nu știu ce-o să se întâmple.

– Crezi că sângele lui mai are efect?

– Nu știu. Acum șase miliarde de oameni au sângele lui, nu? Și nu visează.

– Nu au nici un motiv. Fără credință, nu poți visa.

A mers alături de Monique.

– Ori poate visele nu dau roade pentru că el a murit. Sigur, am visat o dată când el era mort.

– Poate că n-ar fi rău să aflăm.

– Ispititoare idee, nu? a făcut Kara, uitându-se în ochii ei.

– M-am gândit, și nu o dată.

– Nu știu. Ceva îmi spune că lucrurile s-au schimbat. Cred că ar fi preferabil să le lăsăm deocamdată așa cum sunt. E mai sigur.

– Crede-mă, nimeni nu se va atinge de el.

– Altceva mă frământă, a zis Kara.

– Cartea, a rostit Monique fără să ezite.

– Exact, a răspuns Kara oprindu-se. Cartea de Istorii cu file albe. Ori poate ar trebui să spun Cărțile. Thomas considera că ele traversaseră până la ultima. În aceste momente există cel puțin o Carte, văzută ultima oară în Franța, care are o putere mai mare decât orice armă nucleară scufundată de Thomas.

– Cu siguranță că va apărea.

– De asta mă și tem.

45

Apusul picta în oranj cerul ce se înălța deasupra deșertului alb. Thomas stătea pe cal la marginea unei mici văi care semăna perfect cu un crater având în jur de o sută de metri diametru. Depresiunea adăpostea o oază, iar în mijlocul ei stătea un iaz roșu, cuibărit între niște bolovani mari. Un cerc de pomi fructiferi creștea în solul bogat, aflat alături de piatra de calcar în care se găsea acel iaz. Așezate într-un cerc perfect, douăzeci și patru de torțe ardeau în jurul iazului. Marginea stâncoasă din jurul apei avea aproape cincizeci de metri diametru și păstra iazul curat, astfel că, din locul înalt, aflat deasupra scenei, și-a închipuit că vedea fundul apei, deși știa că acesta se afla la cel puțin cincizeci de metri.

În acea seară, Thomas de Hunter se va căsători din nou.

Chelise, care acum era pregătită de femeile mai vârstnice, va apărea curând în cercul de torțe și se va oferi pentru unirea cu el, după obiceiul păstrat încă de pe vremea pădurii colorate. Celor patru sute de membri ai tribului li se alăturaseră alți două mii, aparținând triburilor suficient de apropiate ca să ajungă la eveniment. Aceștia se strânseseră pe panta îndepărtată, dincolo de inelul de torțe.

Thomas s-a gândit câteva clipe la Rachelle. Îi ducea lipsa, și așa avea să fie mereu. Însă durerea provocată de pierderea ei fusese alinată de iubirea pentru

Chelise. Rachelle nu numai că ar fi aprobat asta, dar chiar ar fi insistat, a socotit el.

Trecuseră zece zile de la înecul lui Chelise. În acel interval, aproape cinci mii de oameni ai Hoardei li se alăturaseră, îndemnați de glasul ei pătimaș. Devenise un adevărat profet în cadrul Cercului. Cum fiica lui Qurong se găsea acum între albinoși, amenințarea din partea Hoardei dispăruse aproape cu totul. Cel puțin deocamdată. Teeleh nu va sta mult până să-și reia eforturile lui vane, dar până atunci decretul tatălui ei îi va proteja de orice atac. Se zvonea că Ciphus fusese silit să își păstreze pentru sine dezaprobarea față de o asemenea măsură. Golise lacul și acum îl umplea la loc. Religia lui va căpăta din nou forță destul de curând.

Suzan și Johan stăteau călare pe cai negri, alături de Thomas. Ei se vor căsători peste două zile, în cadrul unei ceremonii similare. Mikil și Jamous stăteau de cealaltă parte. Erau îndrăgostiți până peste cap, cu toții. Marea Romanță îi înghițise cu totul, iar acest dar al iubirii dintre perechi era un semn constant dintre cele mai frumoase.

– Cât mai este? a întrebat el.

– Ai răbdare, i-a zis Mikil. Înfrumusețarea e ceva de care să te bucuri.

– Dar căsătoria nu e? Nu văd cum i-ar putea adăuga frumusețe.

Suzan a chicotit.

Thomas a ridicat ochii și a privit spre soarele care apunea. Un paradis, a gândit. Nu se compara cu

pădurea colorată, dar era pe aproape. Având-o pe Chelise alături și pe Elyon la orizontul minții, totul se apropia de paradis.

– Mai visezi? l-a întrebat Mikil.

Visele.

– Visez în fiecare noapte. Dar nu despre istorii. De șaisprezece ani, singurul mod prin care am scăpat de istorii a fost să mănânc fructe de rambutan. Acum nu aș putea visa istorii nici măcar dacă aș încerca.

– Dar ele există, a spus Johan. Și eu am fost acolo.

– Da? Da, bine, istoriile au existat. Dar când vom avea în cele din urmă acces la Cărțile din biblioteca lui Qurong...

– A fost de acord? a vrut să știe Suzan.

– Până la urmă, vom pune mâna pe ele. Sunt convins că posibilitatea de a le citi va înclina balanța în favoarea noastră. Dar când vom avea acces la Cărți nu știu ce vom descoperi în ele. Totul s-a întâmplat; sunt convins că s-a întâmplat. Dar a fost consemnat? Nu știu. În orice caz, nu trăiesc în istorii. Eu trăiesc aici.

Un zâmbet nesigur a apărut câteva clipe pe buzele femeii. Thomas s-a uitat la bolovanul de după care trebuia să apară curând Chelise. Ce o făcea să întârzie?

– Suzan, nu crezi că s-a întâmplat? Spune-i, Johan. A fost adevărat ori doar un vis?

– Dacă a fost un vis, rămâne cel mai incredibil de real pe care l-am avut vreodată.

– Am zis eu că nu cred? Dar să fim cinstiți, Thomas. Nici măcar tu nu știi exact ce să crezi despre aceste

vise. Mikil are propriile păreri despre deplasările în timp; tu vorbești despre deplasări în dimensiuni. Nu susțin că aceste vise nu s-au petrecut, Doamne ferește. Dar ele au aceeași noimă pentru mine cât lacurile roșii pentru Hoardă.

– Exact! a făcut Thomas, impresionat. Unui scabios, ideea de a se îneca din dorința de a descoperi o viață nouă îi este absurdă. La fel, nouă, ideea de a pătrunde într-o altă dimensiune prin vise. Însă lipsa de înțelegere nu subminează realitatea oricăreia dintre aceste experiențe.

– Ascultă, amintirile se estompează, a intervenit Mikil. Nu mai au aspect de realitate. Tot ce era atât de important pentru Kara pare foarte îndepărtat. Iar ceea ce preocupa lumea abia dacă are vreo importanță aici.

– Ba nu, ceea ce s-a petrecut acolo a contribuit la definirea mea, a rostit Thomas.

Totuși, trebuia să fie de acord. Rasa umană se confruntase cu primejdia dispariției, dar drama de acolo fusese umbrită de drama petrecută aici.

– Îți înțeleg punctul de vedere, și cred că așa a fost să se întâmple, a continuat el. Cum se poate compara creșterea și căderea națiunilor cu Marea Romanță? Gândiți-vă, doar. Acolo era în cumpănă o întreagă civilizație, iar la început asta m-a speriat de moarte. Însă la sfârșit, luptele din această realitate mi s-au părut mai semnificative. Cu siguranță mult mai interesante. Bătălia pentru carne și sânge nu se compară cu cea pentru inimă, a glăsuit și a respirat adânc.

Pe de altă parte, Cărțile cu pagini albe au dispărut. Interesant. Și felul cum au ajuns ele să existe. Și, fiindcă veni vorba, felul în care am făcut legătura între aceste două realități.

Cu ochi sclipitori, Johan s-a întors spre el.

– Am o teorie. Nu vom ști niciodată de ce și cum a intrat Thomas prima oară în pădurea neagră, fiindcă și-a pierdut memoria, dar, dacă a căzut, s-a lovit la cap și a sângerat exact în același moment în care a fost lovit în cap în cealaltă realitate? Acest lucru putea alcătui o punte între ceea ce se vede și ceea ce nu se poate vedea.

– Înseamnă că Pământul, celălalt Pământ, există? a întrebat Suzan.

– Totul e posibil. Iar Cărțile cu pagini goale sunt probabil acolo.

– Doar dacă nu susții cumva teoria lui Mikil, cum că Elyon a folosit visele lui Thomas ca să-l trimită în alt timp. Înțelegeți ce vreau să spun? Ambele au sens doar dacă ne folosim din plin de imaginație.

– Principii și puteri, a zis Thomas cu un aer absent. Nu luptăm contra cărnii și sângelui, ci a principiilor și puterilor.

– Poftim?

– E ceva ce mi-am adus aminte acum, din cealaltă realitate. Nu era mai puțin evident acolo cum funcționau aceste lucruri. Ei le numeau dimensiune naturală și dimensiune spirituală.

– Spirituală. Ca în spirite? a întrebat Suzan.

– Ca la Shataikii de aici. Nu-i vedem, dar bătălia noastră se poartă împotriva lor, nu a Hoardei.

– Păi știm că sunt destul de reali, a vorbit Johan. Atunci de ce nu sunt reale și visele?

Un uruit îndepărtat, asemănător zgomotului de tunet, s-a rostogolit din partea îndepărtată a lumii venind spre ei. Thomas a ciulit urechile, aplecându-și puțin capul într-o parte.

– Ați auzit?

Acum ascultau cu toții. Uruitul a devenit constant. Calul lui Thomas a fornăit și a bătut nervos cu copita în pământ.

– Pământul se zguduie! a spus Suzan. E cutremur?

– Durează prea mult.

Acum toți caii lor deveniseră neliniștiți, lucru neobișnuit pentru niște creaturi învățate să rămână netulburate în bătălii.

– Praf! a strigat Mikil, arătând cu degetul spre deșert.

S-au întors ca unul, exact când primele animale au apărut pe culmile dunelor din apropiere. Apoi s-au văzut mai multe, mii, întinzându-se de-a lungul întregului orizont.

În prima clipă, Thomas a crezut că Hoarda dezlănțuise un atac masiv. Dar imediat după aceea a respins ideea. Johan a spus ce îl frământa.

– Roshuimi! a exclamat el.

O mie, zece mii – imposibil de socotit un număr atât de mare de creaturi. Impozanții lei albi pe care îi văzuse ultima oară în apropiere de lacul superior, atunci când îl întâlnise pe băiat, s-au scurs în josul dunelor ca o ceață rostogolitoare.

Acel talaz era despicat pe mijloc. Iar acolo, puțin în fața leilor, se afla un singur războinic călare pe un cal alb.

Justin.

Johan, Mikil, apoi Jamous și Suzan, au coborât din șa și au căzut într-un genunchi. Era prima oară că îl vedeau de când fugiseră departe de Hoardă, după moartea lui. Sunetele scoase de mulțimea din fața lor amuțiseră, dar ei s-au ridicat ca unul și au privit spre vest.

Thomas abia depășise starea de șoc și a dat să descalece, când Chelise a ieșit de după bolovanii aflați dedesubtul lor. Înaintarea ei amintea mai curând de o plutire decât de mers. Mireasa lui purta o tunică lungă de culoare albă care mătura nisipul în spatele ei. O coroniță alcătuită din flori de tuhan stătea delicat pe capul ei.

A înghețat. Ea sigur auzise tunetul ce se apropia, dar, din poziția în care stătea, nu vedea la fel de bine ca el. Crezuse probabil că bubuiturile acelea fuseseră răpăit de tobe sau alte sunete legate de ceremonie, pentru că avea ochii ațintiți spre el, nu spre deșert.

L-a ațintit cu privirea și i-a zâmbit. Vai, ce zâmbet.

A ajuns în cerc, s-a oprit cu fața către el, ridicându-și ușor bărbia. Medalionul în negru, roșu și alb îi atârna la gât, prins cu un fir de piele.

În stânga lui Thomas, leii Roshuimi continuau să alerge avându-l pe Justin în frunte. Și-a dat seama că încă stătea cu piciorul prins într-o scară. A coborât,

a făcut un pas în față și a îngenuncheat pe un picior. Chelise i-a urmărit privirea.

Leii s-au desfăcut, alcătuind un cerc larg, înconjurându-i ca și cum acea porțiune de deșert ar fi fost apărată de o forță nevăzută.

Pe de altă parte, Justin și-a îndemnat calul înainte, dincolo de malul mai înalt ce dădea roată micii văi, direct spre Chelise.

Acum a văzut și ea.

Justin și-a oprit calul la zece pași de ea, care a rămas nemișcată și uimită. Armăsarul a nechezat și s-a ridicat în două picioare. Ochii lui sclipeau ca ai nimănui altuia. Și-a silit bidiviul să revină în patru picioare, apoi a alunecat pe nisip și a făcut trei pași către ea, după care s-a oprit. Purta o tunică albă, cu benzi aurii pe brat și cizme înalte de piele. Peste piept avea o eșarfă roșie.

Leii continuau să se reverse în jurul văii, oferindu-le celor deja prezenți un spațiu larg, așezându-se la douăzeci de metri în spatele lui Thomas.

Justin s-a uitat la el. Apoi la Chelise, ca un părinte mândru. Ori ca un soț mândru?

A intrat în cerc, până lângă ea, a luat-o de mână și s-a înclinat pe un genunchi. Apoi i-a sărutat mâna și a privit-o în ochi. Tânăra a ridicat mâna liberă, reprimându-și un mic țipăt. Era o femeie puternică, dar ceea ce vedea acum în ochii lui ar fi tulburat pe oricine.

Justin s-a ridicat, i-a eliberat mâna și s-a retras un pas. Și-a pus brațele în șolduri, apoi imediat le-a ridicat spre cer și a rămas cu fața spre stele.

– E perfectă!

S-a întors către oamenii strânși, dintre care mai toți căzuseră în genunchi.

– Și fiecare dintre voi, la fel! Perfecți!

A fugit către calul lui, a sărit în șa, a prins frâul în mâini și a galopat în susul pantei, direct către Thomas.

Roshuimii închiseseră cercul și acum stăteau cu fața spre vale. În momentul când Justin a ajuns la marginea cercului, ei au căzut pe burtă, scoțând un bufnet înfundat, apoi și-au lăsat boturile spre nisip. Scena l-a făcut pe Thomas să simtă cum i se formează un nod în gât și a vrut să se azvârle și el la pământ ca leii, în semn de venerație, dar nu și-a putut desprinde ochii de la Justin, care gonea spre el.

– Elyon... a șoptit Johan.

A cotit spre dreapta lor. Apoi, în aerul neclintit, s-a auzit sunet de metal frecat de metal. Justin și-a scos sabia, s-a aplecat de pe spinarea calului și a înfipt vârful armei în nisip.

Și-a rotit calul și s-a îndepărtat de Thomas, aplecat în șa, chiar dacă armăsarul gonea, cu părul lung fluturând în vânt, și târându-și sabia prin nisip. Țipete slabe de bucurie însoțeau duduitul copitelor. Toată lumea știa ce făcea Justin. Cu toții auziseră povești din vechime.

Justin trasa cercul lui.

Și îl trasa în jurul tuturor, socotindu-i pe toți drept mireasa lui. Cercul era simbolic.

Pe de altă parte, Justin nu era simbolic.

A închis cercul în spatele lui Thomas, apoi și-a întors calul spre ei. Bărbatul s-a simțit obligat să-și

plece capul. Bidiviul a trecut pe lângă el, târându-și copitele prin nisip, respirând apăsat și fornăind. Pielea uscată a șeii a scos un scârțâit.

S-a oprit în culmea pantei, la nici zece metri de locul unde îngenunchease Thomas.

Un moment, s-a lăsat liniștea. Până și cei de pe panta de pe cealaltă parte, care plânseseră până atunci, au rămas tăcuți.

Apoi s-a auzit zvon de râs. Un hohot grav, care a crescut în intensitate.

Surprins, Thomas a ridicat ochii spre Justin. Războinicul/iubitorul care era în același timp și Elyon își azvârlise capul pe spate și începuse să râdă cu hohote lungi de încântare molipsitoare. Și-a azvârlit în aer ambele mâini cu pumnii strânși și a râs, cu fața spre cer și ochii închiși.

Thomas a surâs nedumerit în fața acelei scene.

Apoi râsul a început să se schimbe. Cu toată sinceritatea, în sinea lui, Thomas nu mai știa dacă acela era râs ori suspin.

Zâmbetul s-a șters rapid de pe fața lui Justin. Acum plângea.

Justin și-a lăsat brusc brațele în jos, s-a ridicat în scări și a strigat puternic, pentru a fi auzit de toată lumea.

– Marea Romanță!

S-a uitat spre stânga și Thomas a văzut lacrimile pe obrazul lui.

– Încă de la început totul a fost doar Marea Romanță.

S-a așezat și a întors armăsarul, astfel că flancul acestuia a rămas spre vale.

– Totul s-a referit la acest moment în moduri pe care nu le puteți înțelege.

A măsurat din ochi mulțimea.

– Iubiții mei, m-ați ales. Ați fost ispitiți de dușmanul meu și m-ați ales pe mine. Ați răspuns chemării mele față de Cerc, iar astăzi vă numesc mireasa mea.

S-a uitat îndelung la oamenii care umpleau valea cu zvon de scâncete și plânsete. Chelise a îngenuncheat în propriile lacrimi.

Justin s-a întors către Thomas. Și-a îndemnat calul să pășească înainte.

– Ridică-te.

Cu picioare tremurânde, s-a ridicat. A înălțat capul spre Justin, dar i-a venit greu să se uite în ochii aceia de smarald mai mult de câteva momente.

– Nu, privește-mă în ochi.

Acele fântâni ale creației. Ale înțelesului profund și al emoției nemijlocite. Thomas a simțit nevoia să plângă. I-a venit să râdă. Se afla din nou în lac, respirând puterea îmbătătoare care izvora din acei ochi.

– Te-ai descurcat bine. Să-i faci să țină mereu minte iubirea mea și prețul pe care l-am plătit pentru iubirea lor.

„Nu voi uita“, a încercat Thomas să spună. Dar a rămas mut.

Justin s-a uitat spre ceilalți și a dat din cap spre fiecare.

– Suzan, John. Jamous, Mikil. Lacrimi i s-au scurs pe obraji. Vai, ce lucru bun am făcut aici.

A strâns ușor din dinți, iar nările i s-au dilatat de mândrie.

– Ce lucru frumos.

Apoi și-a rotit armăsarul.

– Ehei!

Calul a țâșnit în goană. Ca la un semn, Roshuimii care alcătuiau cercul s-au ridicat și au scos răgete. Pământul s-a cutremurat.

Chelise a pornit în goană dinspre iazul roșu, urcând panta către Thomas. S-a oprit lângă el și l-a privit pe Justin. Thomas s-a apropiat de ea, și, într-o tăcere încărcată de respect, au urmărit împreună cum Roshuimii și Justin se îndepărtau.

Justin a galopat spre deșert, urmat de fiecare parte de șirurile de lei albi. Liniștea s-a așternut din nou asupra deșertului.

Multă vreme nimeni nu a rostit nici o vorbă.

Apoi Thomas s-a căsătorit cu Chelise, înconjurați de membrii exuberanți ai Cercului, încă îmbătați de iubirea lui Justin.

EPILOG

– Prin urmare, ai avut dreptate ori te-ai înșelat? a întrebat Gabil, plimbându-și ochii peste titlurile Cărților de pe raftul de sus al bibliotecii. Este o întrebare simplă, cu un... a zis, dar s-a oprit brusc. Aha! Am găsit!

A extras o carte veche, îmbrăcată în piele și a planat în jos, spre Michal, care stătea într-un echilibru precar pe marginea mesei de lucru, uitându-se la altă Carte de Istorii pe care o scosese din raft cu doar câteva minute mai devreme. Paginile erau luminate de o singură lumânare. Biblioteca Hoardei era cufundată în umbră, părăsită la acea oră târzie.

– Nimic din toate astea nu este simplu. Ai răbdare.

– Parcă spuneai că ai găsit, a glăsuit Gabil, fâlfâind din aripi ca să se așeze alături de Michal.

A așezat pe masă cartea extrasă din raft.

– Am zis că am găsit secțiunea care se ocupă de Marea Înșelătorie, nu chiar propoziția care precizează data exactă.

– Ai rostit Thomas de Hunter 2010. Măcar atâta lucru țin minte.

– Iar dacă-i așa, tu ai fost de acord, a grăit Michal, răsfoind paginile.

– Serios? Ești sigur?

– Te-ai opus cumva? Dai prea multă importanță acestui aspect neînsemnat. Până la urmă, ce importanță are data? E un exercițiu inutil.

– Mă interesează pentru că istoriile nu puteau zice 2010. Thomas a schimbat istoria. Virusul nu a afectat lumea în 2010. Așadar, se pune întrebarea: când se petrece Marea Înșelătorie? Ori nu are loc?

Gabil a examinat coperta Cărții, apoi a deschis-o la prima pagină. Acea istorie era luată din pădurea colorată. A frunzărit-o, ajungând la sfârșit.

– Sigur că Marea Înșelătorie are loc, a făcut Michal. Acum, în timp ce stăm de vorbă, eu citesc amănuntele. Vezi tu, chiar aici...

Și Roushul s-a oprit.

– Ce e? s-a interesat Gabil, eliberând pagina dintre degete, după care a țopăit o dată și s-a aplecat să vadă mai bine.

– Fă-mi puțin loc, a protestat Michal. Asta... Nu țin minte nimic despre...

– Știam eu! a ciripit celălalt. Da, da. Știam. A suferit modificări, adevărat?

– Mda, anul diferă. Dar poate ne-am înșelat în privința asta. Însă celelalte lucruri...

– Thomas a schimbat istoria!

Michal și-a plimbat degetul în josul paginii.

– Tribulația, așa cum a consemnat Ioan, nu s-a schimbat, însă data... și Marea Înșelătorie... A revenit

în locul de unde începuse lectura. Chiar așa, evenimentele care ajung până la profeția lui Ioan s-au schimbat.

– Deci, chiar a schimbat istoria. Da, într-adevăr!

Gabil a țopăit din nou, de două ori, a alunecat de pe marginea mesei și a căzut pe podea. A sărit în picioare și a făcut un mic dans.

– Ha! E fascinant! Este extraordiminunat!

– Te rog, potolește-te. Ăsta nici măcar nu e cuvânt.

– De ce nu? s-a mirat el. Dacă Thomas a schimbat istoria, cred că și eu am dreptul să schimb câteva cuvinte.

A sărit înapoi pe masă, reluându-și căutarea în Cartea în care era consemnată dispariția pădurii colorate.

Michal s-a uitat la el, încă ținând strâns pagina din care citea.

– Așadar, chiar crezi că dacă vei ști cum a pătruns Thomas în pădurea întunecată, vei arunca o oarecare lumină asupra...

– Uite aici!

Michal a sărit în sus.

– Ce e?

– Cred că am găsit! Cartea asta consemnează povestea lui, a zis și a frunzărit cartea înainte, până la sfârșit, uitându-se cu mare atenție. Aici, uite, trebuie să fie în volumul ăsta.

Celălalt a examinat paginile cu interes.

– Fă-mi loc.

– Hm, a făcut Michal, și s-a dat puțin spre dreapta.

Gabil a ajuns la ultima pagină și s-a oprit șocat.

– Ce e asta?

– Ce anume?

– A suferit... a început să descifreze, aplecându-se spre text. S-au făcut modificări. S-a șters ceva și s-a scris pe deasupra.

Michal l-a împins din nou pe Gabil.

– Și ce scrie acolo?

Roushul mai mic și-a plimbat degetul arătător de-a lungul cuvintelor ce alcătuiau ultimul alineat, care erau scrise de altă mână decât cele de până atunci.

A citit cu voce tare:

Atunci omul pe nume Thomas s-a trezit în pădurea neagră, unde căzuse și se lovise la cap, pierzându-și memoria. Ha.

Luat pe nepregătite, uimit Gabil a ridicat ochii spre Michal.

– Ha? a făcut acesta din urmă, incapabil să creadă. Spune „ha"? Chiar așa?

– Exact. Apoi urmează semnătura.

Gabil s-a uitat la pagină.

– *Billy, povestitor*, a citit el. Cineva pe nume Billy, care e povestitor, a scris asta.

Au rămas cu ochii ațintiți la cuvinte vreme de câteva clipe.

Michal a oftat și a revenit la Carte.

– Trebuie să recunosc, e... e fascinant.

– Se pare că Thomas nu a fost singurul care a schimbat istoria. Nu ți-am zis? Ha!

– Ha?

– Ha!

A închis cartea și a sărit pe coperta ei.

– Atunci, citește. Citește această istorie nouă despre care ți-am spus că o vom găsi, chiar dacă tu ai avut îndoieli, a glăsuit cu bărbia în sus și surâzând.

Michal s-a uitat la prietenul lui.

– Da, cred că mi-ai spus.

Apoi Roushul a respirat adânc și s-a apucat să citească din Cartea de Istorii.

SFÂRȘIT

S|U|S|P|A|N|S

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

Apariții recente:

Gerald Messadié, *Triumful lui Seth*
Robert Schneider, *Revelația*
Diane Wei Liang, *Ochiul de jad*
Lev Grossman, *Codex*

În curând:

Robyn Young, *Frăția*
Elmore Leonard, *În camera lui Honey*
Diane Wei Liang, *Fluturele de hârtie*